

MARIUS TRIPON

Temnița religiei

Volumul XI

**52 de mesaje
pentru
52 de săptămâni**

Publicată de
Societatea Penticostală de Misiune Creștină din România

Str. Cuza Vodă nr. 29
410097 Oradea, România
Tel.: 0259-436 841
E-mail: spmcr@rdslink.ro

© 2015 S.P.M.C.R.

Toate drepturile rezervate.

Este interzisă reproducerea integrală sau parțială a cărții,
fără permisiunea scrisă a S.P.M.C.R.

În afara cazurilor specificate, toate citatele biblice sunt luate
din *Biblia*, versiunea Cornilescu, 1923.

Editarea: *Loredana Goangă, Teodora Comșa*

Tehnoredactarea: *Cornelia Costi*

Coperta: *Marius Tripon*

Din dorința de a fi folositor Iubitului Stăpân și din simțul unui suflet veșnic îndatorat s-a născut în mine dorința ca în cuvintele mele simple să scriu aceste mesaje, care să îndrume spre „Cel Bun“, să hrănească și să încurajeze sufletul doritor de Dumnezeu. Dorința mea este ca Duhul Sfânt să dea autoritate și gust acestor mesaje, astfel ca sufletele care nu-L cunosc pe Blândul Păstor să poată primi cel mai important și cel mai mare drept oferit muritorilor și anume „dreptul de a deveni copii ai lui Dumnezeu“. Acest „DREPT“ dă libertate sufletului încătușat și face posibilă trăirea unei vieți împlinite și fericite, cu foloase veșnice. Scopul, ținta și cercul de audiență intenționat pentru aceste mesaje sunt sufletele scumpe ale oamenilor din regiunile țării unde nu sunt case de rugăciune, unde ei să audă vestirea Cuvântului lui Dumnezeu.

Cartea aceasta se distribuie gratuit, pentru că și eu am primit totul în dar. Ea este scrisă în cuvintele unui emigrant român care, ca și copil acum câteva zeci de ani, s-a stabilit în străinătate. A lui Dumnezeu să fie toată slava și mulțumirea pentru harul de a putea fi de folos Împărăției Lui.

Marius Tripon

Martie 2015

CUPRINS

1. Temnița religiei	11
2. Gândul veșniciei	21
3. Râvna pentru Dumnezeu Cel adevărat	29
4. Eu sunt!	37
5. Înștiințare de plată	47
6. O poruncă ce pare imposibilă	55
7. Șapte izvoare aducătoare de binecuvântare	64
8. Verificarea credinței	73
9. Ploaia Duhului Sfânt	81
10. Mijlocitorul	91
11. Să ne rugăm cu rost	99
12. Nu vă înșelați!	109
13. Uitați-vă la Avraam!	116
14. Învierea Domnului Isus	124
15. Mărturia femeii din Samaria	133
16. Ce lucru neobișnuit faceți?	141
17. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu	151
18. Săgeata	159
19. Altarul	167
20. Porunca a zecea	175
21. Se va întâmpla cum s-a mai întâmplat	184
22. Iadul	192
23. Ce faci când Dumnezeu spune: "NU"	200
24. Fiți miloși!	208
25. Cum măsoară succesul?	216
26. Ce ai de dat și ce vrei să dai?	224
27. Nu judecați	233

28. Împăratul David	241
29. Fii pregătit pentru ziua cea rea	250
30. Înnoirea minții	258
31. Cum poți să faci ce este bine și să iasă rău	266
32. Disprețul	275
33. Risipitorii	283
34. Un alt tărâm	291
35. Lucruri și lucrări contrafăcute	299
36. Sfatul mamei	307
37. Noi am găsit pe Mesia	315
38. Nu din întâmplare	323
39. Sabia Duhului Sfânt	331
40. Plânge sau se bucură Dumnezeu de tine?	339
41. Orbul Bartimeu	347
42. Calea prin munți	355
43. Gadara	364
44. Iacov	372
45. Planurile vrăjmașului	380
46. Omul lui Dumnezeu care-și pleacă genunchii	388
47. Ce am aflat de la alții	396
48. La masa Domnului	403
49. Nașterea Mântuitorului	411
50. Experiența personală cu Dumnezeu	421
51. Priorități pentru Anul Nou	429
52. Izbăvește pe cel târât la moarte	437

CUVÂNT ÎNAINTE

După zeci de ani petrecuți în diaspora română din Statele Unite ale Americii, pastorul Marius Tripon nu a uitat nici limba și nici neamul românesc din care își trage obârșia.

L-am cunoscut pe fratele Marius după ce tehnoredactasem primul volum și dânsul venise la Societatea Penticostală de Misiune Creștină din România pentru a lua cărțile tipărite și a le distribui. Ne-a impresionat căldura și bucuria cu care vorbea despre Evanghelie și râvna pe care o avea pentru răspândirea ei, calități care-l însuflețesc și astăzi. Atât de mult își dorește ca oamenii să fie mântuiți încât la ora 5 dimineața, ori de câte ori vine în țară, merge în stațiile de tramvai, în centru sau la Piața Cetății din Oradea, ca să le dea câte o carte și să le vorbească despre Domnul celor care merg la serviciu la acea oră.

Autorul lansează al XI-lea volum, *Temnița religiei*, scris cu scopul de a îndrepta spre mântuire suflete de români, încercând a le prezenta calea de eliberare din obezile temniței falsei religii. Tema "religiei" reprezintă intriga cărții de față. Oscar Wilde spunea: "Religia este substitutul la modă al credinței". Etimologia cuvântului "religie" vine din limba latină, fie din „re-legio” - însemnând repetarea Scripturilor, fie din „re-ligio” - însemnând refacerea legăturii cu Dumnezeu. Unii definesc religia ca pe un sistem de credințe (dogme) și practici (rituri) privind sentimentul divinității, care îi unește în aceeași comunitate spirituală și morală pe cei care aderă la acest sistem. Ca unul care a studiat Scriptura, autorul încearcă să-și aducă cititorii în lumina ei, descoperindu-le

religia adevărată, care este una - cea propovăduită de Isus. Ea constă în întoarcerea omului la Dumnezeu și identificarea prin nașterea din nou cu Însuși Hristosul înviat din morți, singurul Mântuitor, toate celelalte religii fiind demonstrate ca false.

Cartea se adresează atât celor aflați captivi în temnița falsei religii cât și celor care au nevoie de răspunsuri la anumite întrebări.

Doru și Cornelia Costi

1

TEMNIȚA RELIGIEI

„Degeaba Mă cinstesc ei, dând învățături care nu sunt decât niște porunci omenești. Voi lăsați porunca lui Dumnezeu, și țineți datina așezată de oameni, precum: spălarea ulcioarelor și a paharelor, și faceți multe alte lucruri de acestea.” Marcu 7:7, 8

Titulul acestui mesaj, „Temnița religiei“, poate suna pentru unii oarecum ciudat, deoarece cele două cuvinte par a fi un paradox. Temnița este un loc nedorit; este un loc de încarcerare, unde omul vinovat și uneori chiar nevinovat este ținut, fiind lipsit de libertate, pe când religia este un loc spre care omul aleargă ca la un adăpost pentru a găsi răspunsuri la frământările sufletului. Nu ne mai mirăm că mereu auzim despre temnița viciilor, care creează dependență, despre temnița neputinței, a bolilor fizice și mai ales a celor psihice, dar ne poate fi de folos să știm că există și o temniță a religiei în care oamenii își irosesc timpul, resursele și, mai mult decât atât, stau cu sufletul lor sub un adăpost fals, care le poate aduce ruinare spirituală veșnică.

Religia este metoda prin care omul încearcă să relege legătura dintre el și Dumnezeu, recomandând pentru aceasta dogme și practici din diferite domenii, prin care să obțină bunăvoința, mila și chiar favoarea Ființei creatoare numite Dumnezeu. În măsura în care câteva cuvinte scrise pot să o facă, privind la diversitatea religiilor, folosind învățătura dată de Domnul Isus, acest mesaj va încerca să arate diferența dintre o religie falsă, care poate fi o tem-

niță a sufletului, și credința vie, într-un Dumnezeu pe care-L numim Tatăl nostru Cel ceresc. Nu vom privi la religiile antice sau mistice ale vremurilor, nici la credința islamică sau la iudaism, ci pentru câteva momente vom privi la credința creștină, adică la Dumnezeul a tot Creatorul.

Creștinismul care, pe pământ, are ca început învierea Domnului Isus și sărbătoarea Cincizecimii, din nefericire, a fost măcinat de o continuă divizare, așa că în decursul a două mii de ani creștinii au ajuns să se separe în denominații, fiecare dintre aceste grupări susținând că are adevărul de partea ei în modul cel mai original. Pentru a se deosebi și a scoate în evidență importanța unor anume particularități a crezului fiecărei grupări, creștinii, care s-au grupat în jurul unui anume crez, au ales nume specifice care să-i indentifice între celelalte crezuri. Așa s-a ajuns la o erodare a învățăturii apostolice și la compromisuri severe cu Legea lui Dumnezeu, în care răul este justificat cu argumente omenești, iar lipsa facerii binelui este scuzată de circumstanțe, și în acest fel astăzi a apărut un creștinism care nu se potrivește modelului de creștin al Bisericii primare.

În textul din care fac parte versetele citate la început ne este dat să asistăm la o dispută ce a avut loc între Domnul Isus și partida fariseilor și a cărturarilor. Din întregul text reiese că religia acelor oameni, deși ei nu știau, a ajuns pentru ei o temniță, deoarece în acea vreme practicau o religie a datinilor, a obiceiurilor strămoșești, care erau inventate de oameni, ieșind din limitele Legii date de Dumnezeu. Deoarece omului îi place mai mult ce face el decât ce face Dumnezeu, această grupare de oameni foarte religioși, care avea un eu inflammat, înfumurat la cap de etnia lor, care-i lega de Moise, ținea la rang înalt poruncile scornite tot de oameni, până acolo încât Domnul Isus a trebuit să le spună că au desființat porunca lui Dumnezeu (v. 9) în favoarea regulilor omenești. Cuvintele Mântuitorului arată cu claritate diferența dintre religia ceremoniilor și a tradiției și închinarea adevărată făcută cu o inimă sinceră și păstrată curată de păcat; închinare care este primită și

primește binecuvântarea lui Dumnezeu. Fanatismul lor orb poate fi observat din faptul că neavând cu ce-L acuza pe Domnul Isus, fariseii i-au învinuit pe ucenici că mănâncă cu mâinile nespălate (Marcu 7:5). Ei le cereau oamenilor să urmeze "spălările rituale" nu pentru că se temeau de microbi, despre care nici ei nu știau, ci făceau presiuni asupra oamenilor și "multe alte lucruri ca acestea", spune Domnul Isus, ca făcând parte din a ține datina bătrânilor (v. 3). Parte din aceste ritualuri cu care-i acuza pe ucenici că nu le țin a fost ritualul spălării mâinilor. Acești farisei și cărturari au ajuns să se spele pe mâini cu o anumită cantitate de apă, având mâna într-o anumită poziție chiar și atunci când treceau de la un fel de mâncare la altul. O bună parte din viața lor foarte religioasă era irosită în a ține aceste datini care mergeau până la absurd, cum ar fi reguli pentru felul în care poți folosi un ou care a fost ouat în ziua Sabatului sau cum să scuipi în ziua Sabatului ca să nu fie considerat ca fiind făcută o lucrare. Cu trecerea vremii, au ajuns să socotească aceste învățături ca fiind porunci ale lui Dumnezeu pentru ei, porunci pe care le cereau și altora să le țină.

Acești farisei legaliști care au ajuns să aibă un caracter urât, care mirosea greu înaintea Domnului, când au văzut minunile pe care le făcea Domnul Isus au avut oportunitatea să recunoască autoritatea divină a Lui și să iasă din temnița religiei lor ca să treacă de partea Domnului Isus, dar au refuzat. Acești oameni, pe care Domnul Isus i-a numit "călăuze oarbe", au văzut în El pe Cineva care le demasca urâtenia inimii și a faptelor lor motivate de fățarnicie și dorințe de a fi admirați. Pentru ei, Domnul Isus era un Rival care vorbea cu totul altfel despre religie, despre dorințele și felul Tatălui de a fi. Domnul Isus Îl prezenta pe Tatăl ca fiind milos și iertător ca tatăl din pilda fiului risipitor, pe când fariseii prezentau noroadelor un Dumnezeu aspru, necruțător, care veghează asupra lor doar cu scopul de a-i pedepsi când greșesc. Fariseii au văzut în Domnul un Rival care-i făcea să piardă interesul noroadelor față de ceea ce aveau ei de spus; au văzut în El un

Rival pe care socoteau că trebuie să-L aducă la tăcere cu orice preț. Fariseii și cărturari nu erau singurii care vedeau în Domnul Isus un competitor care trebuie zdrobit, ci lor li s-au alăturat marii preoți de la templu din Ierusalim. Prin minunile care le-a făcut și prin Duhul Lui înalt de Înțelepciune, a dovedit, în discuțiile ispititoare provocate de ei, că El este divin, dar acești oameni, care cunoșteau Legea, orbiți de invidie nu L-au acceptat.

Datorită purtării de grijă a lui Dumnezeu, astăzi încă există o categorie de suflete care refuză să se abată de la calea îngustă, care țin credința lui Isus (Apocalipsa 14:12), care duc la Casa Luminei chiar dacă aceasta le aduce batjocură, alienare, marginalizare sau chiar prigoană, și aceștia sunt cei care formează adevărata Biserică a lui Dumnezeu (1 Corinteni 1:2). Dumnezeu Își desfășoară lucrarea de mântuire a oamenilor pe pământ prin Biserica Sa, condusă de Duhul Sfânt, prin cuvântul inspirat al Scripturii (1 Timotei 3:16), care are autoritate finală în biserică. Biserica nu este un edificiu făcut din materiale de construcție, oricât de impunătoare ar fi, ci numim Biserică sufletele oamenilor care prin pocăință au devenit făpturi noi în Hristos Isus (2 Corinteni 5:17) și astfel au devenit copii ai lui Dumnezeu (Romani 8:14, 16; Galateni 3:26).

Clădirea unde copiii Domnului se adună, fie că este un edificiu impresionant sau că este foarte simplu și chiar mai puțin frumos, este un sanctuar în care se înalță rugăciuni către Dumnezeu și se vestește Cuvântul lui Dumnezeu, ca atunci când oamenii doritori de mântuire vin acolo, dorind să-și rezolve problema păcatului lor și să scape astfel de gândul vinovăției, să poată găsi răspunsuri și să poată ajunge să aibă certitudinea mântuirii. Este de așteptat ca în ziua de astăzi, când trăim într-o inflație de religii care au ca scop a crea confuzie pentru acela care caută calea bună, atunci când îi sugerezi cuiva că are o religie a ceremoniilor fără de viață, care nu au autorizare de sus, să fii respins și poate chiar mai rău. Când poți să-i dovedești cuiva cu Scriptura că urmează un mod de slujire al lui Dumnezeu greșit, iar acea persoană tot nu

vrea să ia aminte, ai de-a face cu un suflet care este prizonier în temnița religiei lui, pe care nu vrea să o părăsească.

Am întâlnit astfel de cazuri, când cineva în fața adevărului Scripturii a trebuit să accepte că drumul care-l urmează nu este cel mai bun. În acel moment a stat puțin parcă în cumpănă, ca apoi să spună: "Nu pot! Am venit prea mult pe acest drum cu toate familiile noastre!" Atunci când omul alege să rămână în temnița religiei fără de rost ne spune că religia poate deveni o îngrădire și izolare periculoasă pentru suflet. Este o reacție normală ca să fii provocat neplăcut când ți se arată că ai greșit, însă omul înțelept stă și verifică, apoi cântărește consecințele și dacă ajunge să fie convins de Duhul Sfânt că a zidit pe nisip, se oprește, apoi iese din temnița religiei care-i irosește timpul.

Alții, care aleg să nu iasă dintr-o astfel de temniță, spun că prețul este prea mare din cauză că ei iubesc păcatul sau sunt mai interesați de ce vor spune cei din jur decât de binele sufletului lor, deoarece nu iau în considerare cât îi costă să nu se pocăiască cu adevărat. Unii aleg să rămână în această temniță a religiei pentru că nu mai cred că ceva bun și veșnic se mai poate schimba în dreptul lor, dar chiar acestei situații și stări se adresează vestea bună a Evangheliei. Fără să căutăm să jignim pe cineva, trebuie să arătăm ceva din adevărul cu privire la ce poate avea loc într-o religie lipsită de viață, în care adevărurile esențiale sunt ținute în tăcere și chiar ascunse. Aceluia care stă în temnița religiei fără de rost trebuie să i se spună că are nevoie de un Singur Preot, de Marele Preot Isus Hristos, care este singurul Mijlocitor dintre om și Dumnezeu (1 Timotei 2:5).

Într-o astfel de biserică nu se vorbește adevărul despre pocăință și despre naștere din nou și mulți nici nu au auzit despre acest termen folosit de Domnul Isus (Ioan 3:3). Într-o astfel de religie fără de rost adevărul despre legământul botezului în apă este falsificat, așa că nu este prezentat ca fiind doar pentru acela care a înțeles că este un păcătos ce nu se poate salva singur și cere a fi botezat, vrând să înceapă o viață nouă în ascultare de

Dumnezeu. Nu avem voie să interpretăm Scriptura în beneficiul nostru și nu avem voie să adăugăm sau să scoatem din ea, așa cum se face în multe biserici cu scopul de a domina sau de a scoate bani de la oameni.

Scriptura spune că pe cel ce moare îl așteaptă judecata lui Dumnezeu (Evrei 9:27). Omului doritor de cale largă nu i se spune că odată ce moare destinul îi este sigilat și nici toți preoții laolaltă și nici toate milosteniile posibile făcute în dreptul celui mort nu-l mai pot ajuta. Într-un astfel de loc numit biserică, în care există un altar pe care nu se coboară niciodată foc de sus, omul găsește religie, dar nu mântuire. Unii, chiar dacă cugetul le spune că ceva esențial lipsește, continuă să frecventeze acea biserică pentru că privesc la mulțimea oamenilor, sau pentru că sunt impresionați de ritualuri sau chiar de odăjdiiile oamenilor care se folosesc de numele de "oameni ai lui Dumnezeu", haine care au menirea să impresioneze și să impună respect.

Conducătorii unor astfel de temnițe domină peste sufletele oamenilor prin a nu cere nimic ce să taxeze prea mult dorințele firii vechi, dar pe de altă parte taxează fără milă prin a cere bani pentru anumite slujbe și insuflează frică, amenințări cu pedepse și chiar blesteme peste oricine ar încerca să afle adevărul Scripturii într-o casă de rugăciune, unde este vestită o Evanghelie întreagă. Nu este ceva neobișnuit ca astfel de oameni să încerce să otrăvească comunitatea cu prejudecăți și chiar minciuni despre pocăiți, cu scopul de a-i discredita ca nimeni să nu încerce să plece din temnița religioasă pe care o conduc. Religiiile moarte, care țin sufletele oamenilor în temniță, au de obicei slujitori ai altarului în care găsești o lăcomie după prestigiu, după dominație și după bani.

Un așa zis "slujior al altarului" a fost înregistrat, fără să știe, spunând că nu îngroapă pe cineva care murise într-o familie mai nevoiașă și familia nici nu are ce veni la el fără o anumită sumă de bani, sumă care pentru cei din acel loc și vreme era venitul pentru câteva luni (Matei 10:18). La fel ca și în timpul Domnului

Isus, oamenii au încetat să mai umble după interesele lui Dumnezeu, căutând mila, făcând dreptate și umblând smeriți cu Dumnezeu, ci au început să umble după interesele lor. Într-o astfel de temniță a religiei, unde guvernează reguli fără de rost primite pe calea tradiției, așa cum sunt anumite învățături despre morți și viața de dincolo, de exemplu vămile sufletului, colindarea raiului și a iadului, omul interesat să trăiască viața în dezmăț spiritual găsește acceptare și se simte bine mai ales când aude despre dezlegări de păcat pe care le-ar putea primi după ce moare.

Unii nu ies din temnița religiei lor pentru că sunt prea creduli în ceea ce li se spune fără a avea dovezi și nici nu vor să se obosească să cerceteze ei Scriptura. Unii sunt prea sceptici, iar unii amână o cercetare mai amănunțită a ce li se spune, până la bătrânețe, zic ei, deoarece religia moartă în care stau le dă voie să-și trăiască viața cum vor. Unii, dintr-o sărăcie a minții, spun că ei nu ies din religia lor chiar dacă e greșită, pentru că ce va fi cu ceilalți va fi și cu ei, dar acest fel de gândire nu va produce nicio ușurare într-o veșnicie de chin. Nu trăim întâmplător și nu "tot românul este creștin" cu adevărat, cum spune o vorbă, ci pentru a fi mântuit trebuie să ascuți de Dumnezeu mai mult decât de oameni. Este sufletul tău într-o temniță religioasă?

Nu e suficient să-ți fie memoria plină de Scriptură, ci trebuie să-ți pui câteva întrebări care-ți pot spune dacă locul de închinare pe care-l frecventezi este o temniță și o cursă pentru sufletul tău; sau este un loc unde crești în credință și omul tău cel nou seamănă tot mai mult cu Domnul Isus. Întrebări ca și: "Când a schimbat Cuvântul lui Dumnezeu ultima oară ceva în sufletul meu? Când ai plecat de la locul de închinare cu o învățătură din Scriptură de care aveai nevoie? Când ai simțit ultima oară pacea deplină și bucuria mânturii? Acest mesaj vrea să-ți comunice că este posibil să ieși din temnița religiei fără de rost, în care conduce formalismul, tradițiile și prejudecățile, dar trebuie să vrei aceasta destul de mult ca să acționezi în acea direcție. Când președintele Lincoln a proclamat prin ordin executiv emanciparea sclavilor din America

În anul 1863, țara s-a împărțit în două, 25 de state în nord și 5 state în sud nu au acceptat acea hotărâre de eliberare a sclavilor. Chiar și după terminarea războiului civil pe alocuri au rămas pâlcuri de oameni care au continuat să rămână în temnița sclaviei. Unii dintre acești, fiind ținuți izolați, nu au aflat de noile lor drepturi, dar au fost și dintrea aceia care deși au aflat că sunt liberi au continuat să rămână în starea de sclavie pentru că cineva le purta de grijă, dându-le strictul necesar.

Ești și tu un astfel de suflet care vrei să rămâi în temnița religie fără de rost? În dragoste nu există constrângere, de aceea Dumnezeu în dragostea Lui față de om, după ce a făcut totul ca să poată fi salvat, nu-l forțează să-L asculte, ci îl lasă să aleagă dacă vrea sau nu să iasă din lumea păcatului sau din temnița religiei și să vină la El ca la un Tată iubitor. Dacă ești într-o astfel de temniță a religiei moarte, Dumnezeu îți spune că dacă vrei, prin jertfa Domnului Isus poți să fii slobod (Ioan 8:36), nu prin a îndeplini canoane istovitoare, nu prin flagelare, nu prin a cheltui bani, ci prin a te pocăi. El nu te cheamă afară dintr-o astfel de temniță fără să-ți dea altceva mai bun. Venind la El vei avea viață din belșug. "...Eu am venit ca oile să aibă viață, și s-o aibă din belșug" (Ioan 10:10). O astfel de chemare și ieșire din temnița religiei false nu se face prin apeluri emoționale, ci se face pe baza Cuvântului lui Dumnezeu, care rămâne peste veacuri neschimbat (Luca 21:33).

El te cheamă de la religia ceremoniilor nebiblice la o religie a inimii, la o credință a sufletului născut din nou prin pocăință. Dumnezeu nu te va scoate cu forța din această temniță, dar dacă la chemarea Lui vei ieși prin credință vei găsi locul unde vei afla copiii lui Dumnezeu, vei găsi pace pentru sufletul tău, iertare pentru vina ta și te vei bucura de călăuzirea Duhului Sfânt, care aduce cu Sine bucurie și pace. Poate spui că ai religia cea bună și că așa este fericite de tine, dar pentru acela care vrea să se verifice pe sine am să mai enumăr câteva întrebări, la care, atunci când vei răspunde, îți vei da seama dacă ești un copil al Domnului, pentru

că ai crescut spiritual sănătos, sau dacă zaci într-o temniță a religiei. Mai mult ca orice, când este vorba de alegerile vieții, vrei ce vrea "lumea", care tolerează păcatul, sau vrei ce vrea Dumnezeu? Este în tine o foame după Cuvântul Lui?, pentru că numai un mort nu cere niciodată de mâncare. Îți plac destrăbălările trupului sau simți o repulsie față de păcat? Iubești pe semenii tăi și le dorești mântuirea prin a face ceva în această direcție? I-ai iertat pe cei ce ți-au greșit așa cum vrei să fii iertat de Dumnezeu? De ce depinde fericirea ta? Dacă depinde de lucrurile pe care nu le vei mai avea peste 100 de ani, ținesteți mult prea jos. Există un bun și un bine pământesc pe care toți oamenii îl dorim, dar există și un bun și un bine ceresc, veșnic mult mai valoros decât binele pământesc, și numai unul din cele două poate fi prioritate.

La sfârșitul acestei vieți, atât cei care au avut doar o religie de formă cât și cei care prin nașterea de sus au devenit copii ai lui Dumnezeu vor continua să trăiască, dar binele de rău se va despărți pentru totdeauna și cei răi de cei care prin meritul jertfei Domnului Isus sunt numiți buni vor avea destinații foarte diferite. Pentru acest bine pe care-l aduce Dumnezeu în viața noastră se merită să trăiești și chiar să mori, așa cum au dovedit primii creștini care au acceptat a fi martirizați. Domnul Isus a venit dintr-o lume în care nu există rău, într-o lume plină de strâmbătate cu scopul de a face posibil să ajungi și tu în cer, dar te lasă să alegi ce vrei. Pentru El, nimeni nu este considerat a fi un deșeu uman sau un rebut cum îi numește societatea de azi pe unii, ci pentru El, care a murit în locul tău, ești un suflet cu mare valoare, cu potențial enorm; ești un suflet în care Dumnezeu vrea să-și arate puterea de a mântui dacă alegi calea pocăinței.

Pocăința este o schimbare din temelie a vieții dinăuntru spre exterior; ea este și o atitudine față de ceva concret cât privește ceea ce Dumnezeu numește bun și rău. Prin a-ți cere să te pocăiești, Dumnezeu te cheamă afară dintr-o viață trăită în păcat, sau dacă sufletul tău este încătușat într-o religie contrafăcută,

diferită de cea a apostolilor, te cheamă să ieși din temnița unei astfel de religii ca să-ți dea prin nașterea de sus o viață nouă, în care prin Duhul Sfânt umblă cu tine în fiecare zi. Ascultă astăzi chemarea Lui și te vei bucura o veșnicie împreună cu toți aceia care au ales să caute mântuirea după rânduile Scripturii și să rămână loiali Regelui Isus.

Amin

2

GÂNDUL VEȘNICIEI

"Orice lucru El îl face frumos la vremea lui: a pus în inima lor chiar și gândul veșniciei, măcar că omul nu poate cuprinde, de la început până la sfârșit, lucrarea pe care a făcut-o Dumnezeu." Ecclesiastul 3:11

Adevărul aducător de mântuire al Cuvântului lui Dumnezeu, pe care Duhul Sfânt îl mănuieste prin folosirea a diferite metode și vase curate, pentru salvarea sufletelor și desăvârșirea sfinților, ne face cunoscute anumite lucruri despre lumea spirituală - care este o Împărăție veșnică de dimensiuni foarte diferite de lumea noastră. Trebuie să recunoaștem că datorită furtunilor din viață sau, în unele cazuri, din cauza bunăstării materiale, omul nu este în stare să mențină întotdeauna un entuziasm spiritual maxim; dar lectura despre veșnicie și despre locurile pregătite de Domnul Isus pentru cei ce-L iubesc poate să stârnească dorul de țara de sus și să umple din nou, cu bucurie și nădejde, umblarea noastră prin credință.

Textul citat ne spune că Dumnezeu face lucrurile la timp pentru că El, ca Creator, are toată puterea - atât în lumea văzută de ochii noștri, cât și în cea pe care o vedem doar cu ochii credinței. Cunoștința și înțelegerea omului despre ce a avut și ce are loc în lumea de dincolo de soare este foarte limitată; și totuși, când Dumnezeu alege, ne poate descoperi lucruri despre acele tărâmurii spre care se îndreaptă toți cei care doresc o țară mai bună, în care este tot ce-i bun și nu este nimic din ce-i rău.

Putem vedea că El face lucrurile la timp privind felul în care s-a îngrijit de om chiar înainte de a-l crea și, fără să intrăm în dispute religioase calviniste, asta nu înseamnă predestinare - cunoașterea precedentă a lui Dumnezeu despre felul în care avea să decurgă istoria omului pe pământ. Scriptura ne spune că mai înainte ca Adam să umble prin Eden, Dumnezeu, în atot-cunoașterea Lui despre ce avea să se întâmple, a pregătit un Miel răscumpărător pentru sufletul omului (1 Petru 1:20, Evrei 4:3). Așa cum spune textul citat la început, nu putem înțelege pe deplin anumite lucruri, precum acela că ne-a ales înainte de întemeierea lumii (Efeseni 1:4), că ne-a pregătit o Împărăție încă de la întemeierea lumii (Matei 25:34) sau că ne-a pregătit fapte în care să umblăm (Efeseni 2:10). Tot acest Dumnezeu bun, care face lucrurile la timp, a făcut ca sufletul omului să poarte în mod tainic în el gândul veșniciei, iar acest gând să facă omul să-și pună întrebări despre veșnicia sufletului lui și, de asemenea, să-l facă să-L caute pe Dumnezeu.

Oamenii au dorit mereu să trăiască mult și, dacă s-ar fi putut găsi o cale, ar fi vrut să trăiască veșnic. Veșnicia este o măsură de timp fără un punct terminus, adică fără hotar, dar, datorită fiecărui serviciu de înmormântare la care participă, fiecare om a ajuns convins de efemeritatea lui și, neputincios, cedează la gândul de a scăpa de moarte și de a trăi veșnic. Legende de tot felul, basmele pentru copii, care vorbesc de o tinerețe fără bătrânețe și despre o viață fără moarte, cât și poveștile care vorbesc de feți frumoși și Ilene Cosânzene care trăiesc fericiți la nesfârșit sunt dovezi că omul și-a dorit întotdeauna să trăiască veșnic.

Neavând de ales în fața morții, oamenii au fost nevoiți să-și accepte existența temporară pe pământ; dar, ca să-și țină conștiința trează în vederea trecerii din această viață și pentru că se gândesc că ar fi posibil să trăiască o altă viață, la o dimensiune spirituală pentru care trebuie să fie pregătiți, oamenii au inventat anumite obiceiuri și zicale înțelepte. O astfel de vorbă care ne-a rămas de pe vremea romanilor este zicala latinească: "memento

mori", adică "nu uita că ești muritor" sau "nu uita că vei muri". În Roma, la subsolul bisericii Santa Maria della Concezione, există o criptă numită "Capuchin Cript", care este plină de oase de oameni, iar la intrare scrie: "Noi, oase goale, le așteptăm pe ale tale". În epoca medievală nu era neobișnuit ca un călugăr să aibă în chilia lui un craniu, cu scopul de a-i aduce aminte că este trecător; de aceea multe dintre lucrările scrise de călugări sunt atât de triste și de sumbre. Problema acestor oameni este că ei au privit și privesc spre moarte în loc să privească spre Isus cel înviat, pe care cei mântuiți Îl vor vedea "așa cum este" la plecarea de pe pământ.

Primul om care a făcut referință la viața veșnică a fost Avraam, în prima carte a Torei, Genesa, în capitolul 22, de unde reiese că Avraam a crezut că fiul lui, Isaac, va putea trăi din nou chiar dacă ar muri. Când Solomon și-a privit viața și s-a văzut neputincios în a opri trecerea vieții lui pe pământ a ajuns dezamăgit de tot ce avea și a intrat în depresie. Căutarea veșniciei, instigată în om de gândul pe care Dumnezeu i l-a plantat în minte, este căutarea a ceva stabil, care nu se schimbă și nu se clatină. La un moment dat, Solomon vorbește ca un om deznădăjduit și chiar disperat, deoarece a văzut că oricât de bine te-ai lega de pământ prin tot felul de lucruri și situații prospere, vine o zi când trebuie să părăsești tot ce ai, la fel ca și cel sărac. În această dezamăgire a numit "goană după vânt" și "deșertăciune" toate lucrurile pe care le-a avut sau le-a încercat.

Să-i urezi cuiva să trăiască a fost în salutul folosit de mulți oameni și continuă să fie folosit până astăzi; cred că majoritatea am auzit oameni salutându-se cu cuvintele "Să trăiești". Chiar și Daniel a folosit acest salut în convorbirea lui cu împăratul Dariu: "Și Daniel a zis împăratului: «Veșnic să trăiești, împărate!»" (Daniel 6:21). Este în natura noastră să căutăm să supraviețuim cât mai mult în acest trup, făcut să expire; dar, în fața neputinței de a-și păstra viața, în cazul majorității oamenilor nici măcar o sută de ani, apare, din partea lui Dumnezeu, promisiunea mult-doritei vieți veșnice: "Și anume, va da viața veșnică celor ce, prin

stăruința în bine, caută slava, cinstea și nemurirea" (Romani 2:7). Promisiunea este că El, Dumnezeu, care nu minte, "va da viață veșnică". Ești cumva interesat și tu? Când eram copil, stăteam la rând la magazinul alimentar chiar înainte de a se deschide, din cauza crizei de alimente; și uneori nici nu se știa ce se dă. Dar în cazul lui Dumnezeu promisiunea este precisă și sigură. Omul știe că, în mod natural, nemurirea este o imposibilitate pentru el. Toți suntem condamnați să plătim un ultim tribut păcatului moștenit și săvârșit, de aceea este de mirare că omul refuză, ezită sau ar vrea să negocieze cu Dumnezeu cu privire la condițiile în care poate primi viața veșnică de la "...Împăratul împăraților și Domnul domnilor, singurul care are nemurirea" (1 Timotei 6:15, 16).

Unii dintre cei care refuză oferta vieții veșnice, care se primește prin credință în Domnul Isus ca Mântuitor personal, au probleme cu credibilitatea, cu toate că pe nimeni nu poți conta mai mult decât pe Dumnezeu. Adevărului nu-i este frică să fie cercetat; de aceea fiecare suflet interesat în a primi viața veșnică trebuie să cerceteze promisiunile lui Dumnezeu date nouă pe paginile sfintelor Scripturi. Există religie și știință - și acestea nu trebuie întotdeauna despărțite - și, de asemenea, există adevărul lui Dumnezeu. Atât credința adevărată, care le-a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna, cât și știința sunt pline de dovezi care-L identifică pe Dumnezeu ca atotputernic, care promite binecuvântare sau pedeapsă și Se ține de cuvânt. Răspunsul la dilema gândului veșniciei - care ne face să dorim viața veșnică - nu este în noi, cum spunea Socrate; ci răspunsul îl are doar Dumnezeu, Creatorul a toate.

Dumnezeu are o carte numită "Cartea naturii", adică natura, care, în complexitatea ei, vorbește despre un Creator, fie că privești la un fulg de nea, fie că încerci să înțelegi fotosinteza - care are loc în frunză la contactul cu razele soarelui. El mai are pentru noi cartea pe care o numim "Sfânta Scriptură". După ce ne dă aceste două cărți în care Îl putem găsi, Dumnezeu ne face promisiunea că Se va lăsa găsit de cel care-l caută: "Mă veți căuta

și mă veți găsi, dacă Mă veți căuta cu toată inima" (Ieremia 29:13). În urma căutării și citirii Scripturii apare atât dovada lăuntrică a inimii cât și efectul unei rațiuni convinse că există un Dumnezeu care este vrednic să fie crezut, fie că El promite pedeapsă celor care-i refuză oferta de împăcare, fie că oferă darul vieții veșnice celor care se pocăiesc.

Viața veșnică se primește în urma pocăinței, când Duhul Sfânt aduce la viață în noi un om nou, o făptură nouă, care va trăi veșnic, deși acest trup de carne este trecător: "Ci chiar dacă omul nostru de afară se trece, totuși omul nostru din lăuntru se înnoiește din zi în zi" (2 Corinteni 4:16). Pocăindu-se și părăsind păcatul, omul care vine la Hristos, care este Viața, primește viață din Dumnezeu în duhul lui, care era mort din cauza păcatului (Efeseni 2:1). Biblia spune: "În El era viața, și viața era lumina oamenilor" (Ioan 1: 4). Oricine vrea viață veșnică trebuie să știe că singura sursă este cel care este viața în sine, adică Dumnezeu. Viața veșnică, în care putem intra încă de aici, de pe pământ, înseamnă cunoașterea Domnului Isus, care a spus că este viața. Dar pentru ca să-L cunoști și să Îl ai este nevoie ca prin pocăință, prin minunea lucrării Duhului Sfânt, neînțeleasă pe deplin de om, să devii o făptură nouă: "Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu" (Ioan 17:3).

Deși oamenii au atașat de-a lungul vremii un oarecare stigmat numelui de pocăit, adevărul rostit de Domnul Isus rămâne în picioare; acest adevăr este că omul are nevoie să se pocăiască (Matei 3:2, 4:17; Marcu 1:15). Cei care nu-L cred pe Domnul Isus și ca dovadă amână sau refuză să facă pasul pocăinței, nu pot primi viața veșnică: "Cine crede în Fiul are viața veșnică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el" (Ioan 3:36). Singurul care are nemurirea este Dumnezeu, dar El a ales să o dea și celor care, părăsind vechiul stăpân, care-i călăuzea spre un loc de chin veșnic, aleg să-L primească pe El ca învățător, ca prieten și chiar ca iubit al inimii

lor. Așa cum se cuvine oamenilor credincioși, apostolul Pavel nu a fost înfricat de gândul că va muri biologic, deoarece știa că pentru el acest eveniment, pentru care a spus că este pregătit (turnat) este ușa prin care el și toți credincioșii care mor în Domnul aveau să intre pe deplin într-o viață veșnică: "Și gemem în cortul acesta, plini de dorința să ne îmbrăcăm peste el cu lăcașul nostru ceresc" (2 Corinteni 5:2). În acest verset apostolul Pavel folosește un limbaj care abundă de simbolism. Prin folosirea metaforei își descrie trupul ca un cort, iar trecerea la starea în care va moșteni veșnicia este descrisă ca o îmbrăcare cu o haină. În vorbirea lui, în care parcă năvălesc realități cerești, nu este nicio umbră de îndoială sau de frică: "Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire" (1 Corinteni 15:53). Pentru cei care au cerut și au primit darul mântuirii, intrarea într-o fază deplină și finală a vieții veșnice se face prin moartea fizică - cu excepția celor care vor fi găsiți în viață în momentul când Domnul Isus va veni să-și ia Biserica. Biserica lui Isus nu este o clădire sau o denominație, ci este alcătuită din păcătoși iertați, din suflete care, prin pocăință, s-au lăsat de vechile lor păcate și au devenit făpturi noi în Hristos Isus.

Un om L-a întrebat pe Isus: "Ce bine să fac, ca să am viața veșnică?" (Matei 19:16). Domnul Isus i-a spus să păzească poruncile lui Dumnezeu; dar aceasta era o poartă de intrare în viața veșnică, pentru că și în acea vreme poruncile de căpătâi erau iubirea de Dumnezeu și de semenii. Înainte de patimile Sale, Domnul Isus le-a vorbit ucenicilor Săi despre viața veșnică, dar vorbirea Lui li s-a părut multora dintre ei exagerată și mulți L-au părăsit în acea zi; ei nu înțelegeau decât partea fizică a lucrurilor. Isus le-a spus: "Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi" (Ioan 6:54). Domnul Isus le vorbea despre meritul pe care avea să-l creeze pe dealul Căpățâni, unde trupul Lui avea să fie străpuns și sângele Lui nevinovat avea ca să curgă precum sângele unei jertfe puse pe

altar pentru ca, datorită jertfei Lui, oricine dorește, să primească iertarea de păcate și astfel să intre în viața veșnică.

El ne promite moștenirea vieții veșnice. Ești cumva interesat? "...odată socotiți neprihăniți prin harul Lui, să ne facem, în nădejde, moștenitori ai vieții veșnice" (Tit 3:7). Ai primit și tu darul mântuirii, care este viața veșnică în Isus Hristos? Prin har - care are ca scop restaurarea relației omului cu Dumnezeu, iertându-l și socotindu-l neprihănit - poți să primești și tu darul vieții veșnice și să scapi astfel de plata inevitabilă pentru păcatul tău: "Fiindcă plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru" (Romani 6:23).

Trecerea timpului este importantă pentru om, care-și vede viața scurgându-se ca nisipul într-o clepsidră. Cât rămâne în picioare această făgăduință, pocăiește-te și primește darul vieții veșnice, alegând să trăiești restul vieții tale pe pământ pentru slava lui Dumnezeu. Trăim nu doar pentru ca să treacă timpul, ci trăim lucrând și așteptând veacul viitor, așteptând ziua când vom experimenta pe deplin veșnicia.

În viață nu facem doar lucruri la voia întâmplării, ci vrem să facem ceea ce contează, ce este nevoie și când trebuie. Nimic din tot ce facem nu este mai important decât grija pentru sufletul nostru. Merită să muncești, să te bucuri de viață și de familie, dar nimic nu merită mai mult investiția timpului nostru decât studierea Scripturii, ca să fii sigur că ai parte de viața veșnică. Fără viața din Hristos, nu te poți bucura cu adevărat nici de celelalte lucruri bune de pe pământ. Atunci când o ai, ea te face să te poți bucura atât de Dumnezeu și promisiunile Lui cât și de ceea ce îți dă El pe pământ. Gândul veșniciei înobilează în viața noastră tot ce-i bun și frumos. Fără Domnul Isus în viața noastră nu ne putem bucura de nimic foarte mult timp. Pocăința nu este o cale, ci este singura cale prin care poți trece de la dorința mântuirii la a primi mântuirea veșnică de la Dumnezeu.

Dacă pocăința ta este autentică, fără condiții pe care să I le pui lui Dumnezeu, aceasta se va dovedi în viața de zi cu zi pentru că,

după felul în care trăiești, ferindu-te de ceea ce nu Ți place lui Dumnezeu, se va dovedi dacă ai avut parte de o pocăință adevărată. Dacă pocăința ta este un joc, deși poate nu crezi asta, atunci vei avea parte de moartea a doua - care înseamnă despărțirea veșnică de fața lui Dumnezeu. Dumnezeu a hotărât când și unde să te naști, dar tu vei hotărî dacă vei fi mântuit sau nu. Dumnezeu nu are argument mai puternic că te iubește, decât jertfa de pe Golgota, unde Domnul Isus a murit pentru păcătoși, pentru ca ei să poată fi iertați și astfel să aibă parte de viață veșnică. Dacă vrei ca gândul veșniciei, pe care Ți l-a dat Dumnezeu, să devină o realitate fericită, nu este destul să fii un adept, un simpatizant al Domnului Isus și al învățăturilor Lui, ci trebuie să-Ți iei crucea zi de zi ca ucenic al Lui și să-L urmezi trăind după Biblie.

Omul este de multe ori legat de partea vizuală; există în om prejudecata că Dumnezeu îl ascultă mai bine când se roagă într-un anumit loc, cum ar fi clădirea unei biserici, dar El te ascultă oriunde Ți-ai pleca genunchii și inima înaintea Lui. Nu rămâne doar cu gândul veșniciei sau cu dorința de a trăi veșnic fericit, ci dă năvală și "apucă viața veșnică la care ai fost chemat" (1 Timotei 6:12). Apucă viața veșnică până nu este prea târziu, ca să trăiești veșnic cu cel care a dovedit că te iubește murind pentru tine pe cruce.

Amin

3

RĂVNA PENTRU DUMNEZEUL CEL ADEVĂRAT

"Pe când îi aștepta Pavel în Atena, i se întărâta duhul la vederea acestei cetăți pline de idoli." Fapte 17:16

Ori de câte ori dorim hrană pentru suflet, trebuie doar să deschidem Cartea Sfântă ca să avem ocazia de a studia și în același timp ocazia de a fi binecuvântați, în sensul că sufletul nostru poate primi ceva bun, ceva de care are nevoie să cunoască pentru a lua note mari la examenele vieții. Una din ocupațiile de bază a creștinilor este cercetarea Scripturilor, de unde, ca dintr-o fântână a adevărului, scot apă pentru suflet ca astfel să poată continua să meargă pe calea care duce la casa Tatălui de sus. Credința și ideile din minte pot fi alimentate și împrăpătate din Cuvânt pentru ca viața să nu fie risipită și viitorul veșnic al sufletului să nu fie compromis. Textul citat la început face parte din pasajul biblic care descrie călătoria misionară a lui Pavel în Grecia, în orașul Atena. După cum ne relatează Cuvântul, bărbații atenieni aveau ca ocupație să asculte și să discute filozofii și lucruri noi. Locul, care a ajuns faimos pentru acest fel de a-Ți pierde timpul, era pe o înălțime unde era un platou plin cu altare dedicate zeilor și se numea Acropole, care înseamnă "orașul de sus". Între multele idei prezentate celor care ascultau discursurile, predominau cele ale două școli de gândire: stoicismul și epicurismul. Epicurienii căutau rostul vieții luând din ea toate plăcerile posibile pentru trup, pe când stoicii căutau

mai mult o înțelegere a lucrurilor. Pentru astfel de oameni a vorbit Pavel, cu scopul de a le face cunoscut mesajul Evangheliei (Fapte 17:22-31). În râvna lui pentru Dumnezeu, Pavel a vrut să le spună că puterea nu-i în apă, aer și foc cum credeau ei, ci puterea este și aparține unui Dumnezeu adevărat care creează după voia Lui. Le-a prezentat Dumnezeul necunoscut ca fiind monarh atotputernic, care a făcut toți oamenii din unul, care vrea să se lase găsit, care poruncește oamenilor să se pocăiască; un Dumnezeu care într-o zi va judeca lumea după dreptate. Doritori să audă mereu ceva nou, acei oameni l-au ascultat până când Pavel, descriind planul lui Dumnezeu de a mântui sufletele, a ajuns să le spună despre Domnul Isus că a înviat din morți. Când a ajuns la acest punct, grecii, care nu cred în înviere, și-au pierdut interesul de a-l asculta, iar alții și-au bătut joc de el.

Pavel a vizitat acel oraș plin de temple dedicate idolilor și, în zelul lui pentru a câștiga suflete la mântuire, văzând risipa care o cauza acei idoli, a devenit frustrat și duhul i s-a întârât, pentru că vedea clar că acei oameni erau înșelați de Satana. Grecii au fost oamenii științei, au făcut descoperiri și au inventat lucruri care au fost folosite de toate popoarele. Au fost primii care au prezis o eclipsă solară. Filozofii din Atena căutau o înțelegere a lucrurilor pentru mintea lor, ceva care să facă sens. Au observat că tot ce se mișcă este mișcat de altceva și ei au fost aceia care au identificat, chiar dacă într-un mod primitiv, legile inerției. Aveau un altar dedicat "unui Dumnezeu necunoscut" și aceasta spune că ei îl căutau pe Acela ale cărui mișcări nu sunt cauzate de o altă forță sau putere. Ei îl căutau pe Acela care mișcă tot fără ca să fie mișcat și Acela este Dumnezeu. Ar fi dorit să descopere cine este Acela care controlează tot fără a fi controlat de altcineva. Observând în toate ființele creștere, maturitate, îmbătrânire, moarte și putrezire, ei își spuneau că trebuie să existe Cineva care a creat totul și, totuși, atunci când Adevărul pe care-L căutau le-a fost oferit, cei mai mulți L-au refuzat. Dumnezeul Cel adevărat i-a căutat pentru a le da răspuns la întrebările inimilor lor și, prin

Pavel, le-a vorbit, dar ei nu au fost gata să accepte ceva ce nu era după felul lor de gândire. Atenienii au văzut în Pavel un mesager plin de pasiune, al unei divinități străine pe care ei nu o cunoșteau, dar și-au arătat dezinteresul când au auzit ceva ce nu le-a convenit. Totuși, în câteva inimi a început să se înfiripe credința sănătoasă. "Totuși, unii au trecut de partea lui și au crezut; între aceștia era Dionisie, areopagitul, o femeie numită Damaris, și alții împreună cu ei" (Fapte 17:34).

Râvna lui Pavel a fost testată prin refuzul atenienilor, dar nu s-a lăsat abătut de la râvna lui pentru a câștiga suflete și a început lucrarea cu acei puțini care au crezut Cuvântul despre mântuirea prin credința în Domnul Isus. Oamenii cu râvnă, doritori de a face ce Îl bucură pe Dumnezeu, sunt sufletele care s-au strămutat de pe tărâmul necredinței, al evoluționiștilor, pe tărâmul credinței, al celor care cred într-un Creator. Pavel a fost un astfel de om a cărui râvnă l-a dus la a lucra mult pentru Domnul. "Prin harul lui Dumnezeu sunt ce sunt. Și harul Lui față de mine n-a fost zadarnic; ba încă am lucrat mai mult decât toți: totuși nu eu, ci harul lui Dumnezeu, care este în mine" (1 Corinteni 15:10). Râvna lui Pavel pentru Evanghelie nu a fost o râvnă pe care azi o numim un "foc de paie" ci s-a dovedit statornică pentru că timp de 30 de ani, cât a vestit Cuvântul, a plantat biserici, a întărit pe frați, dându-le o învățătură sănătoasă, și a suferit enorm din partea împotrivorilor (2 Corinteni 11:23-28). Râvna sau zelul este o stare de pasiune intensă pentru un anumit lucru, o afecțiune pentru o persoană sau cauză, iar Pavel a fost plin de râvnă până la sacrificiu pentru Domnul.

Pavel, omul încălțat cu râvna Evangheliei (Efeseni 6:15), i-a numit pe atenieni oameni religioși, dar religia lor nu le aducea vreun folos pentru că, la fel ca și astăzi, poți fi foarte religios și sincer și totuși să fii foarte departe de Dumnezeu. Religia este modul de comportare al omului în căutarea lui Dumnezeu. Fiecare religie are pretenția că-L cunoaște pe Dumnezeu și că-L poate face cunoscut celor care aderă la crezul ei și se alătură orga-

nizației ei. Adevărata Biserică a lui Dumnezeu poartă un steag al adevărului și fiecare slujbă, fiecare mesaj sau cântare, spre slava lui Dumnezeu, trebuie să-L descopere mai mult pe Dumnezeu celor care ascultă. Dacă acesta lucru nu se întâmplă, acea adunare de oameni devine inutilă sau chiar periculoasă. Se caută căi noi de a ține biserică, cu scopul de a aduna cât mai mulți oameni care să dea cât mai mulți bani. Pentru unii structura clădirii și programul au luat locul lui Dumnezeu și, astfel, întâlnirea lor devine ca o icoană la care se închină în loc să I se închine lui Dumnezeu în duh și adevăr. În mare parte, religia operează cu lucruri imateriale și totuși promite certitudini, dar ea are și o parte practică pe care Domnul Isus o socotește foarte importantă.

Râvna pentru Dumnezeu trebuie să ne ducă nu doar la a lucra, ci, uneori, și la punctul când trebuie să așteptăm în tăcere ajutorul și rezolvarea dată de Dumnezeu. Uneori, ne este dat să trecem prin situații limită când nu mai putem face nimic, dar în acele momente ajungem să cunoaștem cine ne este Dumnezeu. Alteori, râvna unui suflet care iubește pe Domnul implică sentimente puternice, specifice, care să exprime ce simte, ce crede și ce dorește, și, de multe ori, aceste feluri de a exprima râvna par a fi acțiuni mai radicale. Un astfel de exemplu îl avem în viața împăratului Saul, care abia fusese uns ca împărat în Israel, când râvna lui a fost testată. Iabesul, una dintre cetățile lui Israel, a fost împresurată de armata lui Nahaș, amonitul, care se trage din incestul comis de Lot cu fata lui cea mică. În negociere, în schimbul lăsării celor din cetate în viață, Nahaș a cerut să i se dea voie să le scoată ochiul drept și să arunce astfel ocară asupra întregului Israel. Cei din cetate au cerut un răgaz de șapte zile, pentru a trimite soli, în alte cetăți, după ajutor. Vestea aceasta a ajuns la împăratul Saul care, întorcându-se de la câmp cu boii, a găsit poporul plângând. "Cum a auzit Saul aceste lucruri, Duhul lui Dumnezeu a venit peste el, și s-a mâniat foarte tare. A luat o pereche de boi, i-a tăiat în bucăți, și le-a trimis prin soli în tot ținutul lui Israel, zicând: "Oricine nu va merge după Saul și Samuel,

și va vedea boii tăiați la fel." ..." (1 Samuel 11:6, 7). Râvna lui Saul, care în acea vreme era în termeni buni cu Dumnezeu, a folosit mânia ca să se exprime și efectul a fost acela dorit.

Din toată țara s-au adunat 330.000 de oameni cu care Saul s-a dus să lupte împotriva lui Nahaș, amonitul, care încercuise Iabesul și amenința să batjocorească poporul lui Dumnezeu. Saul i-a bătut pe amoniți în așa fel încât cei care au rămas vii s-au împărțiat astfel că nu au mai rămas doi la un loc. Am putea spune că Saul, în râvna lui, a acționat într-un mod radical, extremist, chiar dacă a făcut aceasta sub ungera Duhului. Avem nevoie de astfel de credincioși și astăzi, atunci când se nascocesc tot felul de metode noi de a păcătui. Încetul cu încetul ne-am dezobișnuit de a avea de-a face cu oameni care acționează într-un mod radical împotriva răului, dar peste care vine Duhul lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu i-ar scoate în calea noastră s-ar putea să fim între aceia care le condamnă zelul. Ungerea de sus schimbă o persoană și vedem aceasta în râvna lui Saul.

Ungerea de sus îți dă pace în suflet, îți dă curaj și te face să înfrunți răul. Saul era mândru nu numai pe amoniți ci și pe frații lui care, în disperare, erau gata să accepte compromisul. Satana vrea să le scoată ochii spirituali la cât mai mulți ca să batjocorească poporul Domnului și să-i împiedice pe cât mai mulți să ajungă acolo de unde el a fost aruncat afară. Dacă ești credincios va trebui să alegi între a lupta cu râvnă, împotriva lui, sau a lăsa să ți se scoată ochii spirituali. Nu puțini sunt aceia care aleg greșit și, compromițându-se, ajung ca în loc de râvnă pentru fapte bune să aibă doar o formă de evlavie care tăgăduiește puterea lui Dumnezeu. "Având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te de oamenii aceștia" (2 Timotei 3:5). Când ai avut ultima oară râvnă pentru Domnul și lucrarea Lui așa încât să te cheltui într-un mod extravagant ca și cum a făcut femeia cu vasul de alabastru? În râvna ta pentru Domnul, când te-ai mâniat ultima oară pe duhul de compromis sau pe duhul ecumenismului care vrea să cuprindă toate credințele în una, dar să lase afară

învățători ca aceea despre Sângele Domnului Isus sau despre Nașterea din nou? Când te-ai mâniat ultima oară pe păcat, pe cel rău, pe faptul că nu ești cum ar trebui să fii? Domnește azi un duh de pasivitate pentru lucrul Domnului și se pare că fecioarele, devenind comode și confortabile, au adormit.

Așa cum vedem în cazul lui Saul, râvna cea bună te împinge la acțiune chiar dacă te costă și chiar dacă se pare că există un risc. Când Duhul Domnului coboară peste noi, avem o râvnă sfântă pentru Domnul și, fără să ne pese dacă suntem sau nu suntem populari, numim păcatul: păcat. Când unșii Domnului, văzând provocările păcatului, sunt cuprinși de o indignare sfântă și se mânia în acest fel, diavolul știe că împărăția lui este în pericol să piardă suflete. Frica de Domnul a venit peste poporul condus de Saul și apoi s-a adunat pentru a lupta. Dacă nu ai frică de Domnul nu o să ai nici râvnă, ci mai degrabă ai să te rușinezi de El. Domnul Isus nu are nevoie de agenți secreți, ci are nevoie de oameni care, cu un foc sfânt în ei, au o râvnă sfântă pentru Domnul și Împărăția Lui. Opusul râvnei este starea de moliciune, de ațipire sau, cum o numește Apocalipsa, starea de a fi căldicel. Dacă nu ești înflăcărat pentru lucrul Domnului, ci, dimpotrivă, ești plictisit de el, este sigur că ai început să nu mai calci pe urmele lui Hristos și sufletul îți este în primejdie. Lumea și chiar Satana nu sunt deranjați de un creștin lipsit de râvnă pentru că lipsa de râvnă dovedește că nu este legat de Cer.

Odată mântuiți nu avem chemarea de a fi vase sau unelte de vitrină ori muzeu; lucru care ar fi plictisitor și neaducător de împlinire, ci avem menirea să dorim și să ne lăsăm folosiți de El pentru a aduce câștig Împărăției Lui. Râvna unora pentru Domnul a fost și este un motiv de îmbărbătare pentru cei din jur (2 Corinteni 9:2). Un meseriaș investește bani buni cumpărând o unealtă de calitate care știe că-i va face efortul muncii lui mai valoros. În noi, prin jertfa Domnului Isus, s-a investit un maxim de valoare ca apoi, în recunoștința noastră pentru El, care ne-a mântuit și a făcut din noi suflete cu drag de adevăr și de oameni,

să lucrăm și noi cu multă râvnă pentru Dumnezeu. Râvna pe care o ai pentru Domnul indică starea de sănătate a sufletului tău. Ea arată nivelul de credință pe care-l ai pentru că aripile credinței sunt cele care te ridică deasupra orizontului văzut de mintea omească, deasupra unei gândiri strict obiective care nu crede decât ce văd ochii din carne. Râvna se vede în felul în care frecvențezi Casa de rugăciune, în felul în care te ferești de păcat și în felul în care te pui la dispoziția lui Dumnezeu cu ce ai și cu ce ești.

Când păcatul este tolerat în viața spirituală dispare râvna pentru Domnul și este înlocuită cu dorințe lumești. Este posibil ca mulțimea lucrurilor mici, pe care le îngăduim în viața noastră, să ne ia timpul pentru ce este important și să îndepărteze de noi lucrurile importante, cum sunt acelea privitoare la sănătatea sufletului, inducându-ne ideea că va veni odată timp și pentru acelea. Există și o râvnă numită "fără pricepere" care poate fi păgubitoare. (Romani 10:2, Galateni 4:17). Ca să fim feriți de o astfel de râvnă trebuie să avem rădăcinile cunoștințelor noastre adânc înfipite în cuvântul Scripturii ca nu cumva efortul să ne fie zadarnic sau chiar să facă pagube în ogorul lui Dumnezeu. Iona a fost un personaj căruia nu i-a convenit voia lui Dumnezeu de a mai da o șansă asirienilor din Ninive și, în râvna lui pentru Israel, ar fi preferat ca ei să fie nimiciți. Iona s-a prins repede că Dumnezeu are gânduri de îndurare față de acel popor, de aceea a căutat să fugă de la slujba la care a fost chemat să o facă. Râvna lui a fost o râvnă care nu l-a mulțumit de Dumnezeu.

Când venim la mântuire avem sentimente și izvorul lor trebuie verificat ca nu cumva să dăm dovadă că avem râvnă, dar nu înțelepciune. Trebuie să ne ferim de o astfel de râvnă fără pricepere, petrecând timp nu doar în Cuvânt ci și în rugăciune. Trebuie să ai un loc și un timp pus deoparte pentru suflet; timp în care stai înaintea lui Dumnezeu și în fața Cuvântului ca să te cercetezi, ca să primești putere, pentru ca astfel voia Lui să devină și voia ta. Rugăciunea este o disciplină a credinciosului, prin care comunică cu Dumnezeu. De multe ori este tratată ca o

parașută din avion, despre care un om ar spune că îi pare bine că este acolo, dar speră să nu aibă nevoie de ea. Când te rogi te bazezi pe ce poate face Dumnezeu, iar când nu te rogi te bazezi pe puterea ta, pe prieteni, educație, bani, tehnologie, organizație și altele de acest fel.

Rugăciunea nu este doar pentru câțiva, ci este pentru toți aceia care sunt copii ai lui Dumnezeu. Cum este cu sufletul tău? Ai tu o râvnă sfântă pentru Dumnezeul Cel adevărat? Dacă, odată ce ai spus că ești al lui Hristos, nu ai zel pentru a te investi în lucrul Lui înseamnă că undeva ai fost înșelat de vrăjmașul sufletului tău. Caută să vezi care sunt lucrurile, obiceiurile sau persoanele care au intrat în viața ta de când ai încetat să vezi un câștig în a lucra cu râvnă pentru Domnul. Dacă trebuie, mânie-te cu o mânie sfântă pe lucrurile cu care poate te-ai compromis și ți-au luat vloga sufletului și scoate afară ce este rău. Întoarce-te la râvna dragostei dintâi, adună-ți comoară sus în cer și, astfel, într-o zi te vei bucura de cununa de biruitor.

Amin

4

"EU SUNT!"

"De aceea, pe orișicine, aude aceste cuvinte ale Mele, și le face, îl voi asemăna cu un om cu judecată, care și-a zidit casa pe stâncă." Matei 7:24

Căci este scris în Scriptură: "Iată că pun în Sion o piatră din capul unghiului, aleasă, scumpă; și cine se încrede în El, nu va fi dat de rușine." 1 Petru 2:6

Avem o Carte pe care o prețuim mai mult decât pe oricare altă carte, deoarece această carte, care este unică în felul ei, numește o Persoană ca fiind Cuvântul scris, Logosul, așa cum găsim scris la Ioan 1 cu versetele 1 și 14. Domnul Isus numește Scriptura ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu (Ioan 10:35). El, care a îmbrăcat trup de om, este Cuvântul care S-a făcut trup ca să locuiască între oameni. El este Acela care s-a prezentat lui Moise ca Dumnezeu care este, a vrut și vrea să fie cunoscut ca singurul Dumnezeu adevărat. "Dumnezeu a zis lui Moise: «Eu sunt Cel ce sunt...»" (Exodul 3:14). Sfânta Scriptură, care cu cât o citești mai mult te simți tot mai iubit de El, ne descoperă caracterul lui Dumnezeu în măsura în care noi îl putem înțelege. Atunci când privim la caracterul Lui desăvârșit nu este potrivit să ne uităm doar la una dintre trăsăturile caracterului Lui, cum ar fi dragostea, sau înțelepciunea, sau sfințenia, ci în măsura în care mintea noastră poate să se înfășoare în jurul adevărurilor relevante nouă prin Scriptură, trebuie să privim la toate virtuțile Lui desăvârșite, așa cum ne sunt prezentate în

această Carte, prin aceea ce El a spus cât și prin modul în care El a avut de-a face cu omul.

În acest mesaj abordăm un subiect care ne provoacă să descoperim niște sensuri mai profunde ale unui text care este relevant la viața noastră spirituală cu privire la Acela care S-a recomandat cu numele: "Eu sunt!". Citind predica de pe munte, din Matei 5, poți afla ce este important să vadă Domnul Isus ca virtuți în Biserica Sa, sau cum mai este numită în mod metaforic Mireasa Sa. Cuvântarea Lui, scrisă în Matei 5, este teologia divină cu privire la ce vrea El de la om, teologie care are o parte teoretică și una practică a împlinirii. Nu este doar o lectură frumoasă, ci este un text care are viață, prezentând în același timp cel mai înalt ideal la care poate aspira un muritor. Despre această cuvântare a Domnului Isus, renumitul conducător indian, Gandhi, spunea că este suma învățăturilor morale ale omenirii și dacă ar fi fost aplicată de către omenire, lumea ar fi fost diferită în ziua de azi.

Cei care au împărțit textele Scripturii în capitole și versete, acum câteva sute de ani, ne-au făcut un serviciu și un deserviciu pentru că, așa cum este și în cazul cuvântărilor de pe munte, mesajul Domnului Isus începe în Matei 5 și se sfârșește cu capitolul 7, unde scrie: "După ce a sfârșit Isus cuvântările acestea", în urma rostirii pildei despre casa zidită pe stâncă, în care arată deosebirea dintre un constructor cu judecată bună și un constructor care a dat dovadă de o judecată slabă, diferența fiind că primul nu a zidit fără temelie stabilă, ci chiar dacă a trebuit să depună mai mult efort a zidit casa pe stâncă.

Apostolul Petru (1 Petru 2:6-8) Îl prezintă pe Domnul Isus ca fiind piatra aleasă și scumpă din Sion. Domnul Isus este piatra văzută de Daniel în vedenia cu piatra, care s-a desprins fără ajutorul vreunei mâini, nimicind chipul visat de împărat. Fiecare din noi, într-un fel sau altul, avem sau vom avea de-a face cu această Piatră, fie zdrobindu-ne dorințele firii vechi de Ea, când ne pocăim, fie fiind spulberați de Ea, cum a spus chiar Domnul Isus. (Luca 20:18) Același Isus, este pentru unii Stâncă veacurilor în

care se încred și bucuria vieții lor, iar pentru alții, El este Cineva cu care o să se întâlnească nepregățiți și chiar răzvrățiți, și acest gând îi umple de spaimă. Fiecare om este lăsat să aleagă felul în care va avea de-a face cu Piatra aceasta. În cuvântarea de pe munte, care este cea mai lungă cuvântare înregistrată a Domnului Isus, Domnul Isus, chiar înainte de a-Și încheia acele cuvântări în capitolul 7, vorbește despre omul care și-a zidit casa pe stâncă. Este o pildă frumoasă, mai ales că în povestirea paralelă a acestei pilde scrise de evanghelistul Luca ni se dă încă un detaliu important și anume că acela care și-a zidit casa pe stâncă, care a rezistat furtunii și șuvoaielor, a săpat adânc înainte de a pune temelie (Luca 6:48). Este o parabolă care ne deschide perspectiva de a vorbi despre importanța de a ne zidi experiența spirituală și credința în Dumnezeu pe o temelie sigură, scoțând afară molozul, nisipul sau alte lucruri instabile prin a săpa adânc, astfel încât după ce am scos din viața noastră tot ce nu-i place Domnului să avem la bază temelie stabilă a învățaturii Cuvântului lui Dumnezeu.

Pentru câteva clipe ne poate fi de folos să lăsăm această explicație a parabolei cu care ne-am cam obișnuit pentru a privi la contextul în care a fost rostită această pildă, pentru a vedea modul de gândire evreiesc a acelor oameni care au auzit această pildă direct așa cum a fost rostită de gura Mântuitorului. Când cunoscătorii Scripturii L-au auzit pe Domnul Isus rostind cuvântul "temelie" cred că au ciulit urechile, și mintea lor a fost provocată să se gândească la una dintre promisiunile lui Dumnezeu pentru poporul Său făcute cu vreo 600 de ani mai devreme prin prorocul Isaia. "... «Iată, pun ca temelie în Sion o piatră, o piatră încercată, o piatră de preț, piatră din capul unghiului clădirii, TEMELIE puternică; cel ce o va lua ca sprijin, nu se va grăbi să fugă»" (Isaia 28:16). Această prorocie a fost rostită de prorocul Isaia cu ocazia nefericită în care Israelul a căutat să se bazeze pe ajutorul egiptenilor pentru a scăpa de amenințările vrăjmașilor lor, în loc să ceară și să se bazeze pe ajutorul lui Dumnezeu. Rezultatul a fost deosebit de

trist, pentru că sirienii au cucerit regatul de nord și au dus cele zece seminții în robie, unde se pare că li s-a pierdut urma.

Când cunoscătorii acestei prorocii L-au auzit pe Domnul Isus vorbind despre "temelie", gândul lor s-a dus la acea profetie. Ei așteptau venirea lui Mesia, "Temelia puternică" care nu se clatină, dar când Piatra de temelie a fost chiar în fața lor, ei nu au recunoscut-o, deoarece aveau deja idei preconcepute despre cum trebuie să vină și să fie acest Mesia. Domnul Isus a fost și este Temelia, piatra din capul unghiului de la care pornesc toate direcțiile clădirii, dar religia oficială a preoților, a cărturarilor și a fariseilor din acea vreme nu a văzut în Domnul Isus pe "Cel ce este" Temelia care nu se clatină, ci orbiți de invidie au văzut doar un rival pe care s-au hotărât să-L aducă la tăcere.

În templul din Ierusalim, în Sfânta Sfintelor care era ascunsă de ochii celor din locul sfânt din templu printr-o perdea, în acea vreme nu mai era chivotul legământului care deja fusese ascuns s-au furat, ci acolo se găsea doar o piatră, un bolovan pe un postament despre care evreii credeau că este o piatră sacră, deoarece data din vremuri străvechi și credeau că are legat de ea promisiunile lui Dumnezeu făcute prin profetul Isaia. Ei credeau că acea piatră era temelie din Sion în jurul căreia făceau multele ceremonii de la Templu și credeau, cum spunea prorocia dată prin Isaia, că simbolic este piatra în care dacă te încrezi nu ai de ce să te grăbești să fugi. Credeau despre acea piatră pe care o vedea doar marele preot la sărbătoarea Ispășirii, care dura în Templu vreo 12 ore, că este un fel de centru al universului.

În acea vreme mai exista o grupare de evrei la Qumran, la vreo 20 km est de Ierusalim, la 12 km sud de Ierihon, și la vreo doi km de Marea Moartă, în pustie aproape de peșterile sau mai bine zis aproape de cele 11 caverne din munte în care au fost găsite cele vreo 900 de suluri de Scriptură. Este un loc mai bine cunoscut astăzi când vorbim despre "sulurile de la Marea Moartă". Acolo, în deșert, locuia în izolare de restul lumii o sectă extremistă de iudei conservativi, care credea despre cei din Templu de la

Ierusalim că sunt rătăciți de la adevăr. Acești evrei din Qumran își dedicau viața lor împlinirii Cuvântului dat prin Moise, punând accentul pe sfințenie, până acolo că în fanatismul lor au ajuns să se boteze în fiecare zi cu un botez al curățirii și dedicării față de Dumnezeu, având credința că dacă vor ajunge să fie între ei 12 oameni neprihăniți, care să îndeplinească condiția necesară pentru a se arăta "Temelia care nu se clatină", adică Mesia.

Când Domnul Isus a vorbit despre "Temelie" și importanța de a zidi pe temelie și nu pe nisip, deși gândul multora dintre cei care-L ascultau s-a dus la cele două grupări religioase, a celor din Templu și a celor din Qumran, El nu a creditat și nici nu a amintit măcar vreuna dintre ele, ci El a spus de-a lungul umblării Lui printre oameni și ne spune și nouă, celor de astăzi, că El este "Temelia" pe care trebuie să se bazeze orice experiență a omului cu Dumnezeu, deoarece, așa cum înțelegem din Scripturi, numai curățirea pe care ne-o dă jertfa Lui înlocuitoare ne permite să stăm înaintea sfințeniei Tatălui. Domnul Isus ne-a spus că nimeni nu vine la Tatăl decât prin El, și noi înțelegem că nu poți ajunge la Dumnezeu prin ceremonii și fapte bune cu care să încerci oarecum să-L îmbunezi. "...«Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine»" (Ioan 14:6).

Israelii se bazau pe crezurile lor, pe etnia lor din Avraam, pe faptele lor, pe meritul ceremoniilor făcute în templu, pe strictețile necerute de Lege și le exercitau asupra trupul și a vieții lor, dar în ziua necazului Ierusalimului s-a dovedit că acestea nu le-a ajutat la nimic, pentru că la vremea cercetării lor L-au refuzat pe "Cel ce este" om și Dumnezeu, pe Cel ce este "Temelia" care nu se clatină, adică pe Domnul Isus, ci mai degrabă au ales să se hrănească cu nădejdi înșelătoare. "Nu vă hrăniți cu nădejdi înșelătoare, zicând:«Acesta este Templul Domnului, Templul Domnului, Templul Domnului»" (Ieremia 7:4).

În anul 68 î.Hr., armatele romane i-au șters de pe pământ pe extremiștii de la Qumran și doi ani mai târziu, în Ierusalim, i-au omorât pe mulți dintre cei din cetatea Ierusalimului, iar pe cei

rămăși în viață, în urma asediului cetății și măcelului, au fost duși în robie. Primul asediu al Ierusalimului a fost întrerupt de moartea Cezarului, când trupele romane s-au retras pentru o vreme, lucru care a hrănit ideologia evreilor de la Templu că nimeni nu poate cuceri Ierusalimul care are în el Templu și piatra aceea sacră, dar trupele romane s-au reîntors ca să termine cu ceea ce ei numeau răzvrătirea din Iudeea.

În perioada dintre cele două asedieri ale cetății Ierusalimului mulți au avut oportunitatea să iasă din cetate, dar cei care nu au ieșit au crezut că, indiferent de cum trăiesc ei, Dumnezeu nu va îngădui ca Templul în care era acea piatră mult prețuită de ei să fie cotropit. A doua asediere a cetății a surprins o mare mulțime de evrei între zidurile cetății, deoarece era sărbătoarea la care erau chemați toți israeliții, de aceea au murit așa de mulți oameni odată ce romanii au pătruns în cetate. Romanii, de obicei, nu distrugau templele celor cuceriți de ei, deși Titus dăduse o poruncă severă împotriva distrugerii Templului. Când soldații au intrat în Templu, curioși să vadă cum arată Dumnezeul evreilor, au dat la o parte perdeaua care probabil că fusese cusută sau înlocuită, dar n-au găsit un chip al lui Dumnezeu, ci doar un bolovan, și au spus că Dumnezeul lor i-a părăsit sau nu există, de aceea Templul unor astfel de oameni sau a unui astfel de Dumnezeu trebuie distrus. Așa s-a și întâmplat, împlinind în acest fel ceea ce a profetizat Domnul Isus (Luca 19:44). Locul, unde a fost Templul, a fost arat și, în mod simbolic, presărat cu sare, pentru că în vremea cercetării, Israel nu l-a recunoscut "Pe Cel ce este", pe Mesia, Unsul și Trimisul Tatălui.

De acel măcel au scăpat doar creștinii care au fost avertizați de cuvintele Domnului Isus să plece de acolo când vor vedea cetatea înconjurată de oști. Îl cunoști tu pe Acela "care Este" fără început și sfârșit la zile? Pe ce îți zidești experiența sufletească și la ce adăpost stă sufletul tău când vine vorba de vremea veșniciei? Nimic din ce este mai puțin decât ceea ce înseamnă Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, nu ajunge. Isus Hristos este Piatra din Sion în

care dacă-ți pui încrederea, cum spune textul citat la început, nu vei fi dat de rușine. Dorința noastră este să știm tot ce vrea Dumnezeu să cunoaștem despre El. Ca să ajungem la această cunoștință avem nevoie de Cuvântul Scripturii, de credință și de o inimă sinceră.

Când inima noastră descoperă cât de real este El, "care Este" din toate timpurile, prin Cuvânt și prin experiența trăirii cu El, inima noastră găsește pace și mersul nostru spre ziua înălțării cu El devine un mers sigur și statornic, dar inima nu se poate înălța la această cunoștere fără ca mintea și rațiunea noastră să accepte ceea ce este scris în Cuvânt. Credința în El, în "Cel ce Este", nu este tot una cu starea de a fi credul, așa că unde nu este rațiune nu este credință, ci doar credibilitate în ceva ce spune cineva. Dumnezeu, "Cel ce este" în trecut, prezent și viitor, nu este un Dumnezeu imaginar, nu este o concepție a unei gândiri omenești și nici Cineva la care ne referim ca la a fi o "Fortă", ci El este "Ființa Divină" spirituală, Creatorul care a creat tot ce există.

Când citim Cuvântul Scripturii cu sinceritate și suntem animați de dorința de a-L cunoaște pe "Cel ce este", Duhul Sfânt, precum și exemplul vieților schimbate a celor din jur precum și a aceluia care și-au sfârșit cu bine alergarea pe pământ, aduce în noi credință, nu ca un produs al minții noastre ce ca un dar de la Dumnezeu. Dumnezeu vrea să-L cunoști ca "Dumnezeul care este" și vrea să-ți vorbească în forma aleasă de El. Este posibil ca uneori să nu recunoaștem glasul și modul Lui de a lucra, pentru că noi avem adesea idei preconceptionale despre felul în care ar trebui să facă aceste lucruri. Într-o vreme de descurajare, prorocul Ilie, deprimat de faptul că poporul lui Dumnezeu nu s-a întors cu adevărat la Dumnezeu, chiar după ce a văzut minunea focului pe Carmel, și de frica Izabelei, s-a dus la Horeb, Muntele lui Dumnezeu sau cum mai este numit acest munte în Scriptură, și la muntele Sinai. Ajuns acolo se aștepta ca Dumnezeu să-i vorbească în felul cunoscut de el, însă El i s-a prezentat într-un mod și fel neșteptat lui, după ce l-a surprins cu întrebarea: "Ce faci tu

aici Ilie?". La surprins atât întrebarea cât și felul în care i s-a prezentat Domnul pe acel munte, unde odată Moise a cerut să vadă slava lui Dumnezeu. Ilie s-ar fi așteptat ca Dumnezeu să i se descopere prin foc, ca pe Carmel sau prin vânt puternic, ca Acela care odată a despicat Marea Roșie, sau printr-un cutremur ca Acela care a mai clătinat acei munți (Judecători 5:5), sau ca Acela care a făcut să se deschidă pământul ca să înghită pe niște răzvrățiți în pustie, dar Dumnezeu i s-a prezentat ca un susur blând, lucru la care Ilie nu s-a așteptat.

Trebuie să știm că metodele lui Dumnezeu sunt neprihănite și drepte, dar să nu facem greșeala de a-L limita în mintea noastră prin a crede că El lucrează numai cum știm noi și așa să nu-L recunoaștem, pentru că nu ne vorbește cum am crede noi, cum poate L-am mai auzit vorbind, sau în felul în care L-am văzut că a lucrat cu alți oameni. Dumnezeul care S-a făcut de cunoscut lui Moise, în rugul aprins ca fiind Dumnezeul care "Este" în toate cele trei timpuri, a vrut să fie cunoscut de el ca fiind un Dumnezeu Sfânt și i-a cerut lui Moise să-și dea încălțăminte jos, pentru că și locul unde El S-a coborât a devenit sfânt.

Sfințenia este una dintre dimensiunile care-L reprezintă pe Dumnezeu și cu toate că noi am fi înclinați să alegem un anume atribut mai mult decât altele, de fapt El, Dumnezeu, este desăvârșit în toate, fie sfințenie, fie dreptate, fie dragoste. Unii, deranjați de mesajele despre judecată și dreptate care-i îndreaptă spre calea îngustă, sunt gata să atace astfel de mesaje prin a spune că Dumnezeu este dragoste, și este, dar nu putem exclude celelalte attribute și nici măcar să le privim ca fiind inferioare atributelor care ne plac nouă mai mult. Dumnezeu este desăvârșit în toate și în El nu există loc de îmbunătățire. El este Dumnezeul "care Este" și vrea să fie cunoscut de noi în toată frumusețea atributelor Sale desăvârșite în măsura în care noi le putem pricepe. Crezi tu în "Cel ce este", adică într-un Dumnezeu care a creat tot ce vedem și ce nu vedem și în fața căruia într-o zi vom da socoteală pentru viața noastră?

Ateismul este astăzi o teorie în mare criză, reprezentând o grupare a oamenilor care se pretind că ei nu cred în "Cel ce Este", adică în Dumnezeu. Problema lor nu este o problemă a rațiunii sau a lipsei de dovezi care să le spună că există Dumnezeu, ci problema lor este mai mare este o problemă a inimii lor, care de obicei din cauza dezastrului moral în care trăiesc nu vor să existe Dumnezeu. Ateii și agnosticii preferă să-și lase mintea întunecată de prejucii, refuzând să accepte adevărul despre "Cel ce este" întotdeauna, preferând să facă din ideile lor personale niște postulate de la care nu se lasă mișcați, chiar dacă acestea îi duc în iad. În mod teoretic, mulți Îl acceptă pe Domnul Isus ca fiind "Fiul" și chiar ca fiind "Răscumpărătorul" lumii, dar în mod practic, adică prin ascultare de El, puțini sunt aceia care Îl acceptă ca Stăpân. Deocamdată poți exista fără prietenia acestui Dumnezeu bun "care este", dar nu poți trăi o viață din plin fără El. Poți trăi fără să I te supui chiar și după această viață, dar nu cu El, ci într-un chin veșnic. Fără El viața nu are sens, și omul care refuză să pună această Stâncă la temelie vieții lui se rezumă la o viață ca a unui animal, dar din nefericire spre deosebire de animale omul va da socoteală de oportunitățile și resursele puse la îndemână lui ca să-L cunoască și să-L asculte pe Dumnezeu.

Omul este lăsat să aleagă, să ignore realitatea despre sufletul lui, dar nu este lăsat să evite consecințele. Este important să știi că această alianță cu Binele, care este Dumnezeul cel bun, lucrează numai când Îl ai de partea ta pe Dumnezeu și tu ești de partea Aceluia "care Este" Dumnezeu adevărat din veșnicie în veșnicie. Această alianță cu El se sigilează printr-un legământ numit botezul în apă, când sufletul care s-a pocăit spune că este de partea lui Dumnezeu, și Dumnezeu este de partea lui. Botezul Nou Testamental în apă a celui care s-a pocăit este valabil atunci când este motivat de dorința sinceră de a-L asculta și de a fi cu totul al Domnului. Încă este important să verifici ce stă la temelie experienței tale spirituale și care este adăpostul sufletului tău, pentru că astăzi, prin pocăință, poți să ai un început nou, fără

nicio vină la activ, ca și copil al Domnului dacă vrei să te pocăiești de păcat și să-l părăsești.

Întâlnirea ta cu "Cel ce este" poate fi o "fericită nădejde", așa cum îi scrie apostolul Pavel lui Tit, sau poate fi o nefericită perspectivă a unei trăiri în durere și despărțire veșnică de Dumnezeu. Alegi ce vrei, dar dacă vrei, spre fericirea ta veșnică, poți să alegi să pui la temelie casa sufletului tău cuvintele Domnului Isus și ascultarea ta de El. Sfatul cel mai bun este acela de a nu risca rămânând la faza de intenție bună sau dorință ca odată să-ți predai viața Domnului, ci mai bine fă acest lucru astăzi, cât se mai poate, ca să primești mântuirea prin Har și astfel să te poți și tu încrede în ocrotirea dată de Acela care este, care a fost și care va fi în controlul tuturor lucrurilor. Dacă ascuți de El, pentru eternitate vei fi o demonstrație a dragostei lui Dumnezeu pentru om, și înfierea ta îți va pune la dispoziție cerul și fericirea care există acolo. Sapă adânc, scoțând afară din viața ta orice păcat și orice îți irosește viața. Pune-ți temelie pe Stâncă, zidește-ți trăirea pe această Stâncă prin a asculta și a face ce a spus Domnul Isus și vei fi fericit aici pe pământ și când vei intra în veșnicie.

Amin

5

ÎNȘTIINȚARE DE PLATĂ

"Fiindcă plata păcatului este moartea: dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru." Romani 6:23

Cuvântul lui Dumnezeu poate fi asemănat cu un instrument folositor nouă, oamenilor, în a găsi drumul cel bun pentru sufletul nostru, așa cum o busolă este folosită de cel care călătorește pe ape sau pe uscat, pentru a ajunge la ținta dorită. Este ca o hartă cu instrucțiuni, care călăuzește pe cel ce primește tot sfatul Scripturii pe drumul care are ca destinație finală cerul. Este o carte care, ca un ghid bun, ne prezintă modele de viață, care unele trebuie urmate, iar altele evitate. Cuvântul Scripturii ne prezintă, într-un mod concentrat, din planurile lui Dumnezeu și are răspunsuri pentru oameni în orice spectru al vieții s-ar găsi ei. Cercetând exemplul vieții acestor oameni, care ne sunt dați ca și exemplu, găsim că avem elemente comune cu ei, deși experiența vieții noastre este diferită, prin faptul că e unică.

Mesajul acesta își propune să exploreze, chiar dacă doar puțin, la suprafață, o temă pe care o socotesc importantă pentru orice suflet, care dorește să aibă o relație bună cu Dumnezeu aici, și în viața care, negreșit, urmează. Unul dintre lucrurile care nu ne produc bucurie, ca parte din viața cotidiană, în acest sistem al lumii în care suntem angrenați, numit și civilizație, este primirea înștiințărilor de plată. Pe plan spiritual, umblând prin această

lume, sufletul omului, adună o notă de plată pentru păcatele pe care le comite și, mai devreme sau mai târziu, este înștiințat că trebuie să plătească emitentului de aviz, care este Dumnezeu. Dând dovadă de o contabilitate impecabilă, nota de plată a sufletului nostru menționează fiecare faptă, intenție și chiar gând prin care s-au încălcat Legile puse în vigoare de către El. Avizul de plată diferă de la om la om, dar plata păcatului este aceeași, fie că ai multe sau puține astfel de datorii. Ce avem în comun toți, cu privire la acest fel de notă de plată, este că niciunul dintre noi nu poate plăti într-un mod satisfăcător nouă.

Evangelhia, care înseamnă vestea bună, ne face de cunoscut că nu trebuie să disperăm deoarece, pe baza sacrificiului Domnului Isus, creat prin jertfa Sa, a adus un merit de iertare. Pentru sufletul nemântuit, vestea bună, întâi de toate, trebuie să aibă sens; să ajungă să vadă o nevoie absolută după această iertare, și Duhul Sfânt, care deschide și luminează ochii minții, face aceasta atunci când un suflet are dorința de a se împăca cu Făcătorul său și de a-i fi pe plac Lui. Sfatul Divin a decretat că, prin sângele nevinovat al Mielului lui Dumnezeu, oricine își mărturisește păcatul și se lasă de el este iertat, iar zăpădul care înșiruiește păcatele este șters pentru totdeauna.

Bucuria lumească de astăzi poate fi motivul amărăciunii de mâine, când o să vezi că vine avizul de plată, de aceea orice om înțelept caută să scape de aceste drepte învinuiri, cât timp se mai poate. A fost o zi când Adam și Eva au fost foarte triști, dar Dumnezeu era și mai trist. A fost ziua când, din cauză că nu au ascultat, Dumnezeu a trebuit să-i alunge din grădină, pierzându-și părtașia. Vine o astfel de zi în care Dumnezeu se va bucura de fiecare suflet care, intrând la adăpostul jertfei de la Calvar, a avut păcatele iertate, dar va fi o zi în care El va fi trist pentru fiecare suflet care, prin refuzul pocăinței, a ales să rămână cu nota de plată la activul lui. În ultimii zeci de ani, felul în care cei mai mulți credincioși cheamă pe alții la mântuire este prin a le vorbi, mai întâi, despre lucruri cum ar fi pacea și bucuria, care vine peste

sufletul predat Domnului. Într-adevăr, este o veste bună, dar pentru unii nu are sens să se schimbe, deoarece nu se văd destul de păcătoși și sunt gata să recite parcă lucrurile rele pe care nu le fac și chiar să menționeze lucrurile bune pe care le fac: "Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci, pentru el, sunt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuie să judecate duhovnicește" (1 Corinteni 2:14).

Dacă cineva ar veni la mine și mi-ar spune că și-a vândut casa și tot ce avea ca să-mi procure un antidot pentru boala mea de moarte și eu nu m-aș ști a fi bolnav, probabil că aș crede că acel om, care pare așa de binevoitor, este certat cu facultățile lui mintale. Pe de altă parte, dacă aș ști că sunt bolnav, iar în urma analizelor și a tratamentelor boala mea mă apropie, în câteva zile, de moarte, și cineva ar veni cu un antidot pentru acea boală, nu ar fi nevoie de multă convingere, ci l-aș accepta, având toată recunoștința pentru persoana care a făcut tot posibilul ca să-l am. Pentru ca vestea bună a mântuirii să aibă sens, să fie nu doar apreciată, ci dorită și primită, acela care este în nevoia de a fi mântuit trebuie să se vadă că este un păcătos, care nu are cum să scape singur de vina care îl duce, pentru veci, spre un iad înfricoșător.

Un păcătos trebuie să vadă că are, în dreptul lui, o notă de plată pentru vină, prin care înțelege că, fără să aibă de ales, trebuie să plătească dreptății lui Dumnezeu o plată: "Fiindcă plata păcatului este moartea: dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru" (Romani 6:23). Ca un păcătos să se poată bucura de grațierea dată de Dumnezeu, prin jertfa Domnului Isus la Golgota, trebuie să ajungă să vadă că este pierdut, ca orice alt om de pe pământ, care nu s-a împăcat cu Dumnezeu: "Fiindcă pe pământ nu este niciun om fără prihană, care să facă binele fără să păcătuiască" (Eclesiastul 7:20), "Căci toți au păcătuțit, și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu" (Romani 3:23). Nu este nimeni care să nu aibă, împotriva lui, o notă de plată pentru păcatele făcute, și nu este nimeni care să poată plăti prin fapte, bani, suferință sau orice altceva, pentru aceste păcate.

Singurul fel în care omul poate scăpa de acest aviz de plată pentru vină este prin pocăință, când meritul sângelui Domnului Isus șterge cu desăvârșire orice a fost scris pe această notă de plată, cu care ne-am fi întâlnit la plecarea finală de pe pământ. Înaintea Domnului Isus, într-o zi, s-a prezentat un om tânăr, care era bogat, având dorința să cunoască ce trebuie să facă pentru a moșteni viața veșnică (Luca 18:18-30).

Domnul Isus i-a spus că trebuie să facă lucrurile cerute de Lege, iar tânărul a răspuns că a păzit toate acele lucruri. După aceea, Domnul, care vedea problema inimii lui, ce era legată de avere, nu l-a lăudat, ci l-a dus înapoi la esența Legii, care spune să nu ai alți dumnezei (Exodul 20:3), cerându-i, în cazul lui, să vândă tot ce are, să împartă la săraci, ca să aibă o comoară în cer și, după aceea, să Îl urmeze. Domnul Isus, care iubea acel suflet, i-a arătat că este un păcătos, deoarece, chiar fără să-și dea seama, acel om făcuse din avere un dumnezeu, care s-a văzut că îi este prioritar în viață. Omul acela vroia viața veșnică, dar vroia mai mult să țină de avere care, ca un stăpân nemilos și rău, îi controla viața. Ca să poată fi mântuit el trebuia să ajungă să se vadă păcătos și la fel este și astăzi. Dacă Dumnezeu ți-ar cere ce i-a cerut acelui om, ce ai face? Dacă averea ar fi problema inimii tale, și dacă te-ai vedea păcătos, având ca cea mai mare dorință a ta, moștenirea vieții veșnice, ai accepta? Dar dacă nu este cea mai mare dorință ai pleca întristat, ca și acel om care nu a vrut să plătească prețul ascultării, preferând să rămână cu nota de plată pentru idolatria lui, deși ascultarea i-ar fi adus libertatea?

Ce vei face cu nota ta de plată pentru păcat? Vei face unul din două lucruri posibile: vei cere, prin pocăință, Domnului Isus să o șteargă în meritul jertfei Lui ori vei plăti tu însuși, prin a fi condamnat pentru veci la chin și separare de Dumnezeu. A fost plătită datoria ta sau o vei plăti tu, prin pedeapsă veșnică? Plecarea ta în veșnicie este la o distanță de doar o bătaie de inimă. Este clipa când Dumnezeu decide că ți-a sosit rândul să dai socoteală pentru felul în care ai trăit, indiferent de vârstă sau de ce lași în urmă.

Oamenilor dinainte de potop, pentru 120 de ani, li s-a spus despre un pericol iminent, care-i pândește, și, totuși, când a venit ploaia și puhoaiile Cuvântului Domnului ne spune că "n-au știut nimic" (Matei 24:39). Ei au auzit avertizarea dată prin Noe, dar mintea le era zăvorâtă așa că s-au obișnuit cu predica lui, ca și cu o poveste, până în ziua când a fost prea târziu. Oamenii de astăzi ajung să se obișnuiască cu ideea de păcat, pedeapsă, iad, pocăință, mântuire, încât, după ce continuă să refuze starea sufletului lor, inima li se împietrește. La fel ca cei din vremea lui Noe, "ei știu", dar ziua despărțirii de pământ îi va surprinde că "nu știu nimic". Unii vor doar să cunoască doctrina mântuirii, alții caută experiența, unii le vor pe amândouă, iar alții nu vor niciuna. Din care categorie face sufletul tău parte? Ești lăsat să alegi la fel cum eu și milioane suntem lăsați să alegem, dar ce nu putem alege sunt consecințele deciziei noastre.

Domnul Isus vrea ca astăzi să-L cunoști ca Mântuitor, ca Cel ce iartă păcatul, ca Cel care albește nota de plată a păcatelor tale. El vrea să-L cunoști ca Miel al lui Dumnezeu, ca Prieten și Învățător; vrea să-L cunoști, ca fiind Cel care botează cu Duhul Sfânt (Matei 3:11, Luca 3:16). Dacă iei în serios viitorul sufletului tău, vei face pasul pocăinței chiar astăzi, și apoi vei sigila această decizie prin a frecventa o casă de rugăciune, unde se vestește o evanghelie întreagă. După aceea, vei încheia un legământ prin botez, cu Acela care ți-a șters orice păcat de pe nota ta de plată. Așa cum reiese din Scripturi, decizia botezului nu este valabilă dacă este făcută de altcineva în dreptul celui declarat a fi botezat, și nici nu se face ca să îndeplinești o ceremonie, prin care să fii acceptat ca membru în vreo biserică, ci botezul îl faci atunci când îți dai seama că ești un păcătos care are nevoie de mila lui Dumnezeu. Prin botez dovedești ascultare și faci un legământ, care este un contract că Îl vei sluji pe Dumnezeu după Scripturi, iar El, ca parte a Lui de legământ, îți dă iertare și viață veșnică în Cer. Domnul Isus, prin pilde, așa cum este pilda fiului risipitor, L-a prezentat pe Tatăl ca fiind unul iubitor, care este gata

să-l ierte pe cel care se întoarce la El, pe când fariseii și cărturarii, prin legile și poruncile făcute de ei, L-au descris aproape ca pe un monstru, care abia așteaptă să te pedepsească. Astăzi ești invitat să treci de la a gândi și cunoaște un Dumnezeu tradițional, moștenit poate, care stă departe de om, la a cunoaște un Dumnezeu care simți că te iubește, care te pasionează și pe care Îl iubești.

Dumnezeu vrea să-ți dea ceva mult mai valoros decât sănătatea și lucrurile materiale pentru sufletul tău creat să existe veșnic. Vrea să-ți șteargă nota de plată pentru păcatul tău și să-ți dea viață veșnică. Niciun scriitor sau orator, oricât de genial ar fi, nu poate descrie destul de frumos ce este El în bunătate, și cât de mareț este impactul jertfei Domnului Isus. Dacă ești un suflet care nu știi ce va fi cu tine, dacă s-ar întâmpla să fii chemat în veșnicie în noaptea aceasta, ești înștiințat, nu numai de plata mare pe care o datorezi pentru păcat, ci și de bunătatea acestui Isus, care a murit în locul tău, luând asupra Lui plata păcatului, ca tu, dacă Îi ceri, să poți fi declarat iertat și mântuit. Ce vei face?

Scriu aceste mesaje pentru că eu cred Scriptura, Îl cred pe Dumnezeu. Eu cred că există un rai și un iad, în care sufletul omului în zadar și-ar dori un strop de apă; scriu pentru că știu că este posibil ca prin har, prin mila lui Dumnezeu, să nu ajungi acolo: "Așa vorbește Domnul: «Păziți ce este drept, și faceți ce este bine; căci mântuirea Mea este aproape să vină și neprihănirea Mea este aproape să se arate»" (Isaia 56:1). Uneori omul caută să scape de vinovăție, spunând că nu există Dumnezeu, spunând că nu e atât de rău încât să trebuiască să se pocăiască, că Dumnezeu este dragoste și toți vor fi mântuiți, că iadul este doar alegoric, sau spune că tot ceea ce face rău este vina altcuiva. Pentru că El este dragoste, este și bun, și pentru că este bun, este și drept, de aceea în bunătatea Lui, El trebuie să pedepsească păcatul neiertat prin sângele Domnului Isus. Ziua sau dispensația harului este pe sfârșite, și timpul când poți să primești iertarea pentru învinuirile pe drept scrise pe avizul de plată al sufletului tău va expira. De aceea, împacă-te cu El astăzi, pentru că urmează o vreme numită

"prea târziu". Vameșul Zacheu și-a început ziua, când Domnul Isus avea să meargă prin Ierihon, ca toate celelalte zile, dar nu s-a terminat la fel. A terminat ziua ca suflet mântuit, pentru că nu a amânat, ci a prețuit oportunitatea care i s-a oferit. A început ziua plin de frică și nesiguranță pentru sufletul și chiar și pentru trupul lui, și prin faptul că L-a lăsat pe Domnul Isus să-i schimbe viața, a sfârșit ziua fericit, plin de pace, având nădejdea vie a vieții veșnice. Și tu poți sfârși ziua ca și el sau poți să amâni pocăința, care înseamnă refuz.

Tâlharul de pe cruce, care a văzut în Domnul Isus un nevino-vat și un neprihănit, și-a găsit înlocuitor care să plătească nota lui de plată pentru păcat, lui Dumnezeu. Același Binefăcător vrea să stea, și să fie înlocuitor și pentru tine, dacă Îi ceri mântuirea, lăsându-te de ceea ce El numește păcat și alegând să mergi după El. Domnul spune și astăzi sufletului nemântuit: "...Vino după Mine!" (Ioan 21:19). El cheamă și astăzi la mântuire, și aș considera a fi o nebunie să cunoști că există o adevărată cale spre cer, că poți avea nota de plată înălbătită, și totuși, să alegi să refuzi toate acestea. Ezitarea, odată ce simți că ai nevoie să iei decizia pentru Hristos, lucrează în defavoarea sufletului tău și în favoarea vrăjmașului, pentru că ai un vrăjmaș care vine să fure sămânța Cuvântului, ce te îndeamnă la pocăință. Oamenii așa-zis buni, dar nemântuiți, și oamenii care sunt renumiți pentru a fi răi, au toți o zi de cercetare din partea lui Dumnezeu, care iubește toate sufletele, ca un tată care-și iubește toți copiii. Până și Irod a avut astfel de momente de cercetare, atunci când asculta mesajele rostite de Ioan Botezătorul, dar a stat "în cumpănă", a ezitat să ia decizia de a-și îndrepta viața, ca apoi, într-o zi, să ajungă să omoare mesagerul prin care Dumnezeu îi vorbea: "Căci Irod se temea de Ioan, fiindcă îl știa om neprihănit și sfânt; îl ocrotea, și, când îl auzea, de multe ori sta în cumpănă, neștiind ce să facă; și-l asculta cu plăcere" (Marcu 6:20).

"Irod se temea de Ioan", care-i aducea aminte că are o notă grea de plată pentru păcatele lui, dar nu a lăsat ca această frică, de

a face ce este rău, să-l motiveze a face pași spre pocăință. Te miri de ce se tem unii oameni: de o cloșcă, de un curcan înfuriat, de un șoarece, și, totuși, nu se tem de nota lor de plată pentru păcatele săvârșite; nu se tem de Dumnezeu, de iad și veșnicia lui! Prin glasul Evangheliei, El te cheamă și, nicidecum, nu-ți spune: "Treci pe la «sfinți» mai întâi, să mijlocească pentru tine". Dacă ai fi bolnav te-ai duce la mama doctorului sau la cunoștințele doctorului, ori chiar la doctor?

Este un singur Doctor care vindecă boala sufletului, și acesta este Domnul Isus Hristos. Dumnezeu are deja planuri bune pentru tine (Ieremia 29:11), de aceea nu rătăci prin lumea păcatului, ci vino la Acela care este Lumina lumii. Ia decizia ta pe baza eternității, nu pe baza lucrurilor temporare. Dacă scoatem afară dimensiunea veșniciei, nu suntem decât niște animale deștepte, dar spre deosebire de ele, Dumnezeu a pus în noi un duh de viață, care va exista veșnic. Și eu am fost înștiințat de nota mea de plată cu privire la păcat și am ales să primesc darul iertării lui Dumnezeu, făcând pasul pocăinței. Au trecut mulți ani de atunci, dar nu am regretat niciodată această decizie. Cum va fi în cazul tău? "Sau disprețuiești tu bogățiile bunătății, îngăduinței și îndelungei Lui răbdări? Nu vezi tu că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință?" (Romani 2:4). Primește azi darul lui Dumnezeu și nu vei regreta!

Amin

6

O PORUNCĂ CE PARE IMPOSIBILĂ

"Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit." Matei 5:48

Textul folosit ca introducere în mesaj, de data aceasta, poate avea asupra unora dintre noi, care admitem că suntem ființe imperfecte, efectul de a ne bloca gândurile pe moment. Această poruncă, ce nu este doar pentru unii, ci este pentru toți cei care vor să ajungă în cer, se poate să ni se pară că ne cere nouă să facem imposibilul, atunci când ni se spune să fim desăvârșiți. Porunca este prezentată într-un mod foarte clar și direct, încât nu lasă loc la interpretări de tot felul, deși se pare că ceea ce propune este ceva imposibil nouă, oamenilor. În fața acestei afirmații a Domnului Isus, parcă nici nu îndrăznești să spui ca și psalmistul: "Doamne, du-mă pe stânca pe care n-o pot ajunge..." (Psalmul 61:2), pentru că este prezentată într-un mod categoric, deoarece ne spune: "Fiți și voi...!" (Matei 5:48). Este un imperativ care nu cedează în vreo parte, iar ce este cam surprinzător, dacă nu chiar puțin șocant, este faptul că porunca aceasta ne este adresată nouă, cei care nu lăsăm să treacă o zi fără să nu greșim. Parcă nu trece o zi fără ca slăbiciunea lutului să-și spună cuvântul în noi și, de aceea, în fața unei astfel de porunci, parcă ne întrebăm, dacă nu cumva este o greșeală. Ne face să ne întrebăm, cel puțin în gândurile noastre: "Doamne, Tu care ești divin și desăvârșit, nu cumva ceri prea mult de la noi, pământeni, care într-o săptămână greșim în multe feluri?" Când dai de această

poruncă, și ea ți se adresează ție personal, parcă te afli în fața unui obiectiv imposibil de atins, care se aseamănă cu o misiune foarte grea și, totuși, ea nu ne-a fost dată doar ca să avem la ce medita sau să avem un subiect în care să ne încurcăm gândurile, ci este o poruncă clară a Lui pentru noi.

Este parte din standardul la care trebuie să ne raportăm, ca suflete cărmuite de Duhul Sfânt, atunci când urmărim în noi lucrarea de sfințire. Este bine să pornim de la faptul că știm că Domnul Isus este modelul nostru, și El, care este oglindirea Tatălui, ne iubește și nu ne cere să facem ce ne este imposibil, după cum părinții care-și iubesc copiii nu le cer să facă ceva ce ei nu pot. Răspunsul și înțelegerea pentru această situație, care ne este prezentată prin această poruncă, în fața căreia ne vedem nepotrivii, ne poate veni privind la unii oameni amintiți în Scriptură care, în anumite situații și momente ale vieții lor, au avut o performanță desăvârșită. Chiar dacă Scriptura nu ne spune despre Iosif, cum că ar fi comis păcate, totuși știm că această stare, de totală desăvârșire, este imposibilă omului zămislit în păcat, născut din femeie. Știm totuși că, în anumite situații, Iosif a avut momente în viață în care trăind cu frică de Domnul s-a comportat într-un mod exemplar. Este vorba despre felul în care a fost ispitit de nevasta lui Potifar și provocat la a păcătui, dar el a refuzat și, privind la acel tablou al vieții lui, putem spune că s-a comportat într-un mod desăvârșit.

Daniel a fost cunoscut pentru caracterul lui de om ce nu putea fii compromis atât în fața lui Dumnezeu cât și înaintea oamenilor, și totuși, nu ne putem permite să spunem că a fost un om fără păcat, chiar dacă nu cunoaștem detalii. Avem, însă, și în viața acestui om iubit de Dumnezeu, câteva secvențe în care îl vedem comportându-se într-un mod desăvârșit. Când decretul a fost dat, ca nimeni să nu se închine decât împăratului, Daniel a rămas loial lui Dumnezeu și, așa cum a spus chiar el, atunci când a fost scos teafăr din groapa cu lei, nu a păcătuit nici înaintea lui Dumnezeu și nu a greșit nici înaintea împăratului. Privind la acele zile

din viața lui Daniel, putem spune că a trăit momentele încercării credinței lui într-un mod desăvârșit, în ceea ce privește legătura lui cu Dumnezeu și cu oamenii. Niciunul dintre noi nu cred că am avea aroganța să spunem că nu am mai căzut în greșeală sau că nu am mai păcătuit după ce ne-am întors la Dumnezeu. Dar prin ascultarea de Dumnezeu și călăuzirea pe care ne-a dat-o, prin puterea Duhului Sfânt, este posibil să ne putem bucura și noi de astfel de momente de desăvârșire în încercare atunci când facem, spunem și gândim ce trebuie, fără să cădem prinși în lațul mândriei spirituale, dibaci ascuns în calea noastră, după o astfel de biruință.

Pe măsură ce omul nou crește, maturizându-se, trebuie ca aceste stări de biruință, în care reușita se datorează puterii Duhului Sfânt, pe care Dumnezeu a pus-o în noi, să fie tot mai dese și mai aproape una de alta, greșeala ajungând să fie tot mai rară în viața noastră. Ca să avem biruințe, prin care să dovedim că Duhul Sfânt poate face ceva desăvârșit cu viața noastră, chiar dacă suntem slabi, trebuie să ne hotărâm să țintim cât mai sus, în ce privește standardul nostru spiritual, și trebuie să vrem aceasta mai mult decât orice. Poți ajunge la astfel de stări înalte, strângând Cuvântul Lui în inimă, cu hotărârea că vei asculta de Domnul și vei veghea la porțile inimii tale, să nu greșești, ci să ai ochii inimii îndreptați spre căpetenia desăvârșirii. Ai vrea să te hotărăști să trăiești o astfel de zi? Dacă vrei aceasta, deși vrăjmașul va fi mai înfuriat decât de obicei împotriva ta, trebuie să știi că este posibil. Ce face un asemenea lucru posibil este ascultarea noastră de Cuvânt și puterea Lui în noi.

Când te hotărăști să ții o zi de post, pentru a-ți smeri sufletul înaintea Domnului, abținându-te de la hrană și apă pentru un timp hotărât, aplici de dimineața și până la ora pe care ai stabilit-o o disciplină cu privire la dorințele trupului. În timpul unei astfel de zile, ai ocazia să mănânci de mai multe ori sau să-ți astâmperi setea cu un pahar de apă, dar prin deprinderea de a face aceasta poți să ajungi să spui NU de fiecare dată pentru că în loc

de ceva bun, vrei ceva și mai bun. Fiecare zi din viața credinciosului trebuie să fie trăită prin abateri de la păcat, dar dacă vrei ca în mod deosebit să închini Domnului o astfel de zi, și mai târziu zile, trebuie să spui nu la orice ar putea descalifica acel timp, ca fiind trăit cu totul pentru Domnul Isus. Iată cum, o poruncă, ce la prima vedere ni se pare a fi doar pentru creștinii extraordinari și renumiți, cum ar fi făcătorii de minuni, este o poruncă ce trebuie trăită și împlinită de noi. Chiar dacă îți trăiești viața într-o oarecare obscuritate, aceasta face parte din cursurile superioare la care ne înscrie Dumnezeu.

Prin puterea pe care ne-a dat-o El, spre deosebire de omul de rând, adică de omul firesc, care este născut o singură dată, copilul lui Dumnezeu, care trăiește în dependență de El, poate face lucruri mărețe. Puterea Lui în noi ne poate face tari, ca să trăim astfel de clipe de desăvârșire în fapte, cuvinte și gânduri. O altă poruncă ce ni se poate părea a fi imposibilă, este aceea de a îi iubi chiar și pe vrăjmași. Dumnezeu nu ne sugerează, ci ne poruncește să ne iubim unii pe alții și, în cazul unora, acest lucru ni se pare uneori imposibil. A iubi necondiționat, așa cum scrie în Corinteni 13, nu este o utopie și niciun hiperbolism al dragostei, ci este o condiție posibilă nouă, ca suflete născute din nou. Răspunsul la această dilemă ni-l dă Domnul Isus atunci când, în rugăciunea Sa înainte de a pătimi, a spus: "... dragostea cu care M-ai iubit Tu, să fie în ei, și Eu să fiu în ei" (Ioan 17:26). Putem iubi în felul în care ni se cere, nu cu iubirea noastră selectivă, care alege între cei plăcuți sau neplăcuți de noi, care ni se par mai greoi sau care ne calcă pe nervi uneori, ci putem iubi aceste suflete cu dragostea lui Dumnezeu, pentru că aceeași dragoste a Lui, cu care L-a iubit pe Fiul Său, este posibil, și trebuie, să fie și în noi.

Dragostea Lui în noi poate iubi într-un mod desăvârșit. Efortul nostru trebuie concentrat în a ne face partea, a crea condiția, ca această dragoste a lui Dumnezeu să fie în noi, și apoi partea unde ne iubim semenii, vine de la El. Împlinirea acestei porunci, de a iubi sufletele celor care par imposibil de iubit, începe prin a

dori acest lucru. Aici este taina despre care vorbește apostolul Pavel atunci când spune: "...Hristos în voi, nădejdea slavei" (Coloseni 1:27). Când dragostea pe care o dă Dumnezeu este în noi, primim de la El "voința și înfăptuirea" (Filipeni 2:13) de a împlini aceste porunci, care par a ne fi imposibile. Acest fel de dragoste, care nu cere nimic în schimb, ne dă puterea de sacrificiu uneori, și ne face să putem iubi aceste suflete ce sunt greu de iubit, și care, în unele cazuri, trăiesc în păcat. A le iubi nu înseamnă neapărat a cheltui timp cu ele într-un mod nepotrivit, a le agreea sau a face ce doresc ele, ci înseamnă a le dori mântuirea, rugându-se pentru ele și spunându-le despre Domnul, atunci când El aduce oportunitatea.

O altă poruncă în care ni se cere să căutăm desăvârșirea este aceea de a veghea asupra gurii noastre, ca niciun cuvânt nefolositor să nu ne iasă pe buze (Matei 12:36), deoarece, într-o zi, omul va trebui să-și reaudă cuvintele pe care le-a rostit pe pământ și să dea socoteală de ele: "Toți greșim în multe feluri. Dacă nu greșește cineva în vorbire, este un om desăvârșit, și poate să-și țină în frâu tot trupul" (Iacov 3:2). Așa cum un atlet olimpic își pregătește trupul pentru competiții, lucrând și dezvoltând anumiți mușchi ai trupului, și noi ca și credincioși avem ca obiectiv întărirea omului nostru nou, și facem, din a ne păstra gândurile curate, o țintă care lucrează în noi neprihănirea lui Dumnezeu. Facem aceasta alegând între "bun și rău", între "acceptat ori refuzat", gândurile care ne întretaie firul cunoașterii (2 Corinteni 10:5). Păstrând un cuget curat, facem din a păstra gândurile noastre nemânjite un obiectiv permanent, deoarece este parte din lucrarea de sfințire și desăvârșire a noastră: "Păzește-ți inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții" (Proverbe 4:23).

Facem din a căuta desăvârșirea în gândire o prioritatea deoarece gândurile rele îngăduite a se cuibări în mintea noastră pot deveni sentimente rele, care apar inevitabil în caracterul nostru. Nu trăim decât o zi o dată, și Dumnezeu ne dă putere să o

trăim căutând neprihănirea, de aceea nu trebuie să ne stresăm cu privire la o zi din luna viitoare pentru că El, de la care vine voința și înfăptuirea, ne va da puterea necesară atunci pentru acea zi. Gândurile și sentimentele formează caracterul care, mai devreme sau mai târziu, se exteriorizează prin comportament și, dacă omul acceptă gândurile rele atunci când are oportunitatea, acestea îl vor duce la fapte rele. Pe de altă parte, omul nou poate avea în el gândul lui Hristos (1 Corinteni 2:16), iar când ai gânduri de la El, la nivelul minții se declanșează planuri care duc la fapte bune, folosindu-ne de virtuțile crescute în noi, ca o roadă a Duhului Sfânt. Inima noastră a fost nespuns de rea și deznădăjduit de înșelătoare, iar dovada acestui fapt, așa cum a spus Domnul Isus, au fost lucrurile care ieșeau dintr-o astfel de inimă (Matei 15:19). Dar odată ce am băut din Acela care este Apa vieții, din inima nouă pe care ne-a dat-o El trebuie să iasă râuri de apă vie (Ioan 7:38, Psalmul 15:2), iar această lucrare a Duhului Sfânt realizează în noi statura plinătății lui Hristos.

Fără să ne lăsăm copleșiți de vreo nereușită, ne aruncăm înaintea, știind că, pentru acum, suntem material pentru cer, în prelucrare: "...până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos..." (Efeseni 4:13). Ești și tu unul dintre sufletele cărora poruncile Domnului i se par imposibile? O astfel de viață de creștin este foarte grea, pentru că un astfel de suflet este lipsit de bucuria biruinței și chiar de bucuria mântuirii. Dacă ar fi să compari viața ta de creștin de astăzi cu un anumit fel de muzică, care dintre aceste feluri ar reprezenta stilul tău de a trăi și umbla în fiecare zi cu Dumnezeu? Ai asemena viața ta cu un marș cântat de eroii care merg la luptă pentru o cauză dreaptă, ai asemena-o cu o rapsodie, care încântă urechea ascultătorului, sau ai asemena-o cu un marș funerar? Dacă ultima ți se potrivește, pentru că ești împotmolit în mlaștina deprimărilor, în care, de-a lungul vremurilor, au nimerit nu numai oameni de rând, ca mine și ca tine, ci și oameni faimoși, trebuie să știi că soluția

nu stă în medicamente, care să te țină deasupra stării de depresie, și nici nu înseamnă că trebuie să te dai bătut, fiindcă există o soluție. Aceasta stă în a căuta și găsi răspunsuri și rezolvări în promisiunile lui Dumnezeu, care nu s-au schimbat de când El te-a chemat la mântuire. Atunci când omul se vede neputincios, în fața a ceea ce i se cere, poate aluneca înapoi înspre lumea păcatului, sau poate cădea într-o depresie spirituală.

Depresia este o boală care atacă mintea, și ca să scapi de ea, trebuie să te odihnești, nu neapărat într-un concediu din care să vii și mai stresat față de cum ai plecat, ci trebuie să cauți odihna, pe care o dă Domnul, pentru că ea îți stă înaintea ca o promisiune, pe care trebuie doar să ți-o însușești: "Voi merge Eu însumi cu tine, și îți voi da odihnă" (Exodul 33:14). Solomon a fost numit "om al odihnei" (1 Cronici 22:9) și, la fel și tu, știind că toate problemele pământești sunt temporare, poți avea odihnă pentru sufletul tău, ca să nu-ți mai pară calea Domnului și poruncile Lui prea grele sau chiar imposibile. Uneori ajungem în aceste stări pentru că ne facem imagini și planuri care nu corespund realității. Unii trăiesc din nostalgia amintirilor despre cum a lucrat Domnul, sau cât de bine era în dragostea dintâi, când, chiar fără să-și dea seama, toate aceste porunci, ce acum i se par imposibile, atunci erau posibile, ca parte din natura nouă a sufletului, născut din nou, în care locuiește dragostea Tatălui. Domnul Isus, în care nu a fost nicio umbră de păcat, care a fost și este desăvârșit, a biruit în lucrări și împotriviri mari pe măsura puterii Lui, și noi avem promisiunea că, ce ne este dat să biruim, va fi pe măsura puterii noastre (1 Corinteni 10:13).

De aceea, nu trebuie să ne dăm niciodată bătuți, spunând că suntem slabi și că anumite porunci, ca cele discutate în acest mesaj, sunt peste puterile noastre. O astfel de neîncredere, în ceea ce poate Dumnezeu să facă, cu un vas slab așa cum suntem noi, dar care vrea să asculte, Îl dezonorează pe Dumnezeu, dovedește o lipsă de cunoaștere a Cuvântului și, de asemenea, dovedește că nu avem dorințe prea mari de a-L mulțumi pe El, făcând ceea ce

El ne cere. De asemenea, doar a spune că poruncile Domnului sunt imposibile denotă lașitate și, într-o zi, poate pune în fața noastră acuzația de înaltă trădare. Chiar dacă nu suntem mântuiți prin fapte, ci suntem socotiți neprihăniți prin har, prin credință (Romani 3:24), a nu căuta desăvârșirea, cerând și depinzând de puterea care ne-a fost promisă chiar de Domnul Isus, înseamnă a-ți pune sufletul în pericol, pentru că pe calea Domnului nimeni nu stă pe loc. Așa că, dacă nu urci crescând în statura omului nou, înseamnă că tu cobori și devii tot mai atrofiat, până când nu mai prezinți niciun pericol pentru întuneric, și nu mai ai putere să te împotrivești păcatului. Schimbarea făcută de Duhul Sfânt în viața celui care se pocăiește este un fenomen neînțeleș de lume, dar ce lumea înțelege și vede, sunt schimbările bune care apar în viața credinciosului, care-l fac să fie o epistolă scrisă, citită de toți cei care sunt în jurul lui.

A umbla și a căuta tot mai mult desăvârșirea se aseamănă cu o alergare de maraton, și nu de mare viteză pe distanță scurtă, ci aceasta se numește statornicie pe calea Domnului. A umbla după lucruri mari și înalte, cum este împlinirea acestor porunci, ce par a fi imposibile, înseamnă a ieși din lumea obișnuitului, și a umbla cu Acela care ne-a promis că este cu noi în toate zilele. Chiar dacă avem dorința sinceră, ca Domnul să inaugureze cât mai repede lumea cea nouă, cu noi în ea, acum nu este timpul de odihnă, și nici de visuri care nu se pot realiza vreodată. Acum este timpul de pregătire, de a lucra pentru Împărăția lui Dumnezeu, este timpul când veghem asupra căilor noastre, nu prin a alege ce ne convine din Cuvânt, ci prin a lua, ca fiind pentru noi, tot sfatul Scripturii. Nu uita că ai menirea să duci Lumina în furtună și nu să te vaieți că poruncile Domnului sunt grele. Ai menirea să cureți calea fugarului spre cetatea de scăpare, care este Domnul Isus, dar nu să te plângi că sunt prea mulți sau prea grei bolovanii pe care trebuie să-i înlături de pe drum. Ai sarcina să fii recipientul darurilor lui Dumnezeu spre binele Bisericii, și să le pui în slujba mărturisirii lui Hristos, și nu să le dorești dintr-o dorință de slavă deșartă.

Trebuie să trăiești nu ca biruit, ci ca biruitor, și ești numit între biruitori, atunci când te lași biruit de voia lui Dumnezeu, împotrivindu-se voii tale. Ai menirea să urmezi pilda lui Dumnezeu ca un copil preaiubit (Efeseni 5:1), să fii o oglindire a Fiului, și chiar dacă toată viața nu ajungem să fim decât o slabă oglindire a desăvârșirii Lui, când dorim și facem tot ce putem pentru a avea o astfel de viață, trăită în sfințenie, în noi începe să se contureze chipul Fiului, iar aceasta face bucurie Tatălui. Când trăirea în căutarea desăvârșirii îți este țință, cu scopul de a putea intra în prezența Domnului, și cu obiectivul de a-ți arăta dragostea față de El, poți să te bucuri de momente de dulce părtășie cu Dumnezeu. În astfel de "momente de cer", gustăm din plin fericirea, și cu ajutorul călăuzei spre casa Tatălui, ești gata și dorești să împlinești aceste porunci care, odată, păreau a fi imposibile. Iov nu a fost nici primul, și nici ultimul, despre care s-a vorbit de bine în cer, iar dacă vrei să te bucuri de o cunună de biruitor, ca și Iov și mulți alții, ascultă poruncile Domnului, de dragul de a asculta de El, iar bucuria și pacea vor fi parte din răsplătirile de care te vei bucura încă de aici de pe pământ.

Amin

7

ȘAPTE IZVOARE ADUCĂTOARE DE BINECUVÂNTARE

"Să ia din sângele vițelului și să stropească cu degetul pe partea dinainte a capacului ispășirii spre răsărit; să stropească din sânge de șapte ori cu degetul lui înaintea capacului ispășirii." Leviticul 16:14

Crucea și semnul crucii au devenit simboluri ale creștinismului, dar noi, ca și copii ai Domnului, avem lumina Sfințelor Scripturi și înțelegem prin cuvântul "cruce" nu un obiect din lemn sau din metale prețioase sau neprețioase legat la gât, nici vreun alt obiect în formă de cruce, ci înțelegem și ne referim la lucrarea de mântuire a Domnului Isus Hristos, terminată la Golgota în urmă cu două mii de ani. Scriptura ne prezintă adevăruri despre Dumnezeu și despre noi care se îmbină frumos; aceste adevăruri ne sunt oferite fiecăruia dintre noi pentru a fi primite, dar omul are, totuși, posibilitatea de a le respinge. Tot ce este esențial despre felul în care putem fi mântuiți este scris în Sfânta Scriptură. Datorită faptului că viața de pe pământ te face conștient că ai nevoie de o altă viață, care să dăinuiești, cei înțelepți caută și urmează sfatul Scripturii. Nu trebuie să ne temem de adevărul Scripturii, pentru că prin el, celui care se conformează cerințelor lui Dumnezeu din în această carte, Dumnezeu îi schimbă viața, îl face fericit și îi dă mântuirea.

Din studiul Vechiului Testament putem lua multă învățătură, deoarece multe dintre poruncile găsite în el sunt o umbră a

lucrurilor care aveau să se împlinescă în mod real în timpul Noului Testament, odată ce, prin jertfa Domnului Isus, ni s-a deschis ușa harului. Legea și ceremoniile date prin Moise, care includeau vărsarea sângelui animalelor de jertfă, erau umbra lucrurilor viitoare (Evrei 10:1) și vorbesc despre gravitatea și urmările păcatului, despre neputința omului de a scăpa de vina lui. Aceste jertfe de sânge prevesteau, încă din acea vreme, venirea Domnului Isus ca Miel al lui Dumnezeu care, prin jertfa Lui, nu a acoperit vina omului pentru un timp - cum făcea sângele celorlalte jertfe - ci încă mai șterge vina celui care cere îndurarea lui Dumnezeu, care poate și vrea să dea celui care se pocăiește o stare de nevinovăție, ca și cum nu ar fi păcătuit niciodată. Textul citat la început ne pune în față porunca dată preoților de a stropi de șapte ori cu sânge înaintea capacului ispășirii. Această ceremonie prevestea felul în care sângele Mielului lui Dumnezeu avea să fie vărsat pentru a șterge păcatele omenirii.

Înainte de a fi arestat, în Ghetsimani, Domnul Isus s-a rugat și în acele momente de agonie în grădină, sudoarea i s-a făcut ca niște picături de sânge. Odată arestat, trupul și fața i-au fost lovite, provocându-l se vânătăi și sângerare. Soldații i-au smuls barba - de unde a curs sânge, apoi a fost bătut cu biciul nemilos al romanilor care a provocat, din nou, vărsare de sânge. Soldații i-au împletit o cunună de spini pe care i-au îndesat-o pe cap făcând, din nou, ca din trupul sfânt al Domnului Isus să curgă sânge. Pe dealul Căpățâniei L-au pironit pe o cruce din lemn și din mâinile și picioarele Lui a început să curgă sânge. Cel de-al șaptelea izvor de sânge s-a deschis când, după ce Și-a dat duhul, soldatul roman l-a străpuns cu sulița și din rană a curs apă și sânge. Viața trupului este în sânge (Leviticul 17:11) și prin sângele Lui dat ca ispășire, El și-a dat viața pentru a răscumpăra omenirea de sub osânda păcatului.

Sângele Lui, care s-a vărsat ca jertfă pentru omul căzut în păcat, nu este de domeniul trecutului și nici nu ne putem folosi de el doar când venim la mântuire, ci efectul netrecător al acestui sânge sfânt trebuie să facă parte din viața noastră în fiecare zi. În

cartea Apocalipsa îi găsim pe cei care au biruit puterea întunericului și și-au terminat cu bine alergarea pe pământ; tot acolo ni se spune cum au biruit: "Ei l-au biruit, prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor, și nu și-au iubit viața chiar până la moarte" (Apocalipsa 12:11). Puterea de protecție a sângelui Domnului Isus și mărturia cu gura și cu fapta este felul în care vom putea birui și noi. Iadul se teme de acest fel de creștini, deoarece ei pot produce pagube întunericului și pot aduce câștig Împărăției lui Dumnezeu. Faptul că "nu și-au iubit viața chiar până la moarte" ne spune că a rămâne în viață, în acest trup, nu este cel mai important lucru, dacă aceasta ne-ar pune într-un compromis în ceea ce privește loialitatea noastră față de Dumnezeu.

În vremea aceasta, noi, creștinii, nu am ajuns de multe ori în situația de a alege între a ne compromite sau a rămâne în viață, între a ne lepăda în fața amenințării cu moartea și a rămâne credincioși Domnului Isus, dar în multe locuri de pe pământ unde creștinismul este persecutat în această vreme, credincioșii Domnului plătesc și astăzi acest preț suprem. Fiecare dintre noi trebuie să ia în considerare această posibilitate. Trebuie să hotărâm chiar de acum ce am face într-o asemenea situație, pentru că atunci când ești angajat la oaste nimeni nu-ți garantează că nu va trebui să mori pentru cauza pentru care lupti. Când nu te mai temi de moarte, devii puternic; poți fi tare știind că dincolo de această viață te așteaptă o altă viață și chiar și o răsplată a credincioșiei dovedite față de Dumnezeu. Vrei să fii și tu un suflet care ajunge în cer biruitor în numele Domnului Isus? Noi, care am avut parte, prin pocăință, de nașterea de sus, putem birui întunericul umblând în lumină și mărturisind ce spune Cuvântul lui Dumnezeu că face pentru noi sângele Domnului Isus. Sângele Lui și mărturisirea noastră sunt combinația de succes a biruitorilor.

Felul în care israeliții au sărbătorit primul Paște, la porunca Domnului, când erau în Egipt (vezi Exodul 12) ne poate ajuta să înțelegem această legătură între sânge și mărturie. Ca să fie protejați de îngerul nimicitor, au primit din partea lui Dumnezeu

secretul care avea să aducă protecție asupra caselor lor, dar pe lângă cunoașterea acestui secret a fost nevoie ca ei să-și dovedească încrederea în ceea ce li s-a spus, făcând partea care le revenea lor. Ceremonia sacrificării mielului pascal trebuia urmată întocmai cum a spus Moise de către fiecare cap de familie și nimic nu avea voie să fie omis sau adăugat. Dacă nu ascultau întocmai instrucțiunile primite, nu aveau protecție. Alegeau un miel fără defecte, pe care-l înjunghiau în așa fel încât sângele să se scurgă într-un vas, apoi, cu ajutorul isopului, care era o plantă fără valoare găsită în Orientul Mijlociu, sângele era transferat din vas pe ușorii ușii fără să atingă pragul, ca nu cumva să fie călcat cu picioarele. Pentru protecția lor, a fost nevoie ca în acea noapte, când Egiptul avea să fie lovit de cea de-a zecea urgie, să rămână în casele lor pentru că, ieșind de sub protecția aceluia legământ și a sângelui, erau la fel de vulnerabili ca egiptenii. Degeaba ar fi sacrificat ei mielul dacă nu ar fi ascultat porunca de a transfera sângele din vas pe ușorii ușii, întocmai cum degeaba îi prezinți unui om lucrarea salvatoare a jertfei Domnului Isus, al cărui sânge a curs pentru păcătoși, dacă acel om nu aplică în viața lui acest adevăr, crezându-l și mărturisindu-l cu gura.

Biruitorii amintiți în cartea Apocalipsa au biruit prin sângele lui Isus Hristos și prin mărturisirea lor. De două mii de ani nu s-a schimbat nimic în ceea ce privește felul în care omul, crezând în Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu, este mântuit. Privind pentru câteva clipe la sărbătorirea primului Paște ca la o analogie, vedem că, la fel cum sângele mielului pascal îi proteja pe israeliți, tot așa sângele scump al Domnului Isus protejează sufletele celor ce vin la El, dar este important ca să vedem că isopul care ia din vas sângele, cum vedem în cazul israeliților, este mărturia noastră făcută cu credință. Dacă nu mărturisim că avem nevoie și vrem protecția acestui sânge sfânt, rămânem tot fără protecție, pentru că Dumnezeu, care nu mântuiește pe nimeni cu forța, Și-a făcut partea Lui, iar noi trebuie să ne facem partea noastră. Domnul Isus este preot al mărturisirii noastre (vezi Evrei 3:1) și ne putem

sub protecția sângelui Lui crezându-L și mărturisind ce spune El despre noi, pentru ca astfel El să ne devină Mijlocitor, Apărător și Mare Preot. Apostolul Petru se prezintă în epistola sa ca apostol al lui Isus Hristos "prin lucrarea de sfințire lucrată de Duhul, spre ascultarea și stropirea cu sângele lui Isus Hristos" (1 Petru 1:2). Combinația între stropirea cu sânge și ascultare apare și în acest text. Spunând: "...Hristos, Paștele nostru, a fost jertfit" (1 Corinteni 5:7b) apostolul Pavel nu doar se leagă de evenimentul primului Paște, dar, de asemenea, ne spune că această protecție este o lucrare terminată de care poate beneficia orice suflet care astăzi se pocăiește și mărturisește cu gura și cu viața lui că Isus Hristos este Domnul. Numai stând sub această minunată legătură dintre sânge și mărturisire te poți bucura de binecuvântările stropirii cu sângele ispășitor.

Preotul stropea de șapte ori înaintea capacului ispășirii și, așa cum am văzut mai devreme, sângele Domnului Isus s-a vărsat din trupul Lui prin șapte izvoare. Aceste stropiri cu sânge devin aplicații binecuvântate în viața credincioșilor care biruiesc prin sângele Lui și prin mărturisirea lor, ducând astfel lupta cea bună a credinței. Prima aplicație spirituală a sângelui sfânt este că prin acest sânge avem răscumpărarea: "În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, potrivit cu bogățiile harului Său" (Efeseni 1:7). Am fost răscumpești nu cu lucruri pieritoare, spune apostolul Petru, ci cu un sânge scump, motiv pentru care răscumpești Domnului nu stau cu gura închisă când este timpul să mărturisească despre izbăvirea lor din mâna vrăjmașului: "Așa să zică cei răscumpești de Domnul, pe care El i-a răscumpești din mâna dușmanului" (Psalmul 107:2). O altă binecuvântare adusă în viața noastră de sângele Domnului Isus este curățirea pe care acesta o face în ființa noastră: "...și sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curățeste de toate păcatele" (1 Ioan 1:7). Când se simțea apăsător de păcatul comis, făcând aluzie la ceremonia primului Paște, David a scris: "Curățeste-mă cu isop, și voi fi curat; spală-mă, și voi fi mai alb decât zăpada" (Psalmul 51:7).

Dacă umblăm în lumină, avem privilegiul ca atunci când greșim, sângele Lui să ne curățescă de orice păcat, pentru ca să ne putem înfățișa înaintea Domnului fără vină. Acest adevăr despre curățire ne trimite la următoarea binecuvântare adusă în viața noastră de sângele Domnului Isus - justificarea prin credință: crezând în Domnul Isus, sângele Lui ne face să fim socotiți neprihăniți - "Deci cu atât mai mult acum, când suntem socotiți neprihăniți, prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânia lui Dumnezeu" (Romani 5:9). Prorocul Isaia a prevestit că vom fi îmbrăcați în haina mântuirii (vezi Isaia 61:10); această haină a mântuirii, cu care ne îmbracă El, nu numai că nu are vreo pată, dar ea aduce bucurie și pace și ne dă îndrăzneala și dorința de a căuta fața Lui. O altă binecuvântare adusă în viața noastră de sângele Domnului Isus este lucrarea de sfințire pe care o face în noi împreună cu Cuvântul Domnului și cu puterea Duhului Sfânt: "De aceea și Isus, ca să sfințească norodul cu însuși sângele Său, a pățimit dincolo de poartă" (Evrei 13:12).

Ca să putem ajunge acolo unde este Dumnezeu și să fim părtași sfințeniei Lui trebuie ca sângele Domnului Isus să-și facă lucrarea de sfințire în viața noastră, cea ce înseamnă separarea de orice ar putea fi contrar voinței lui Dumnezeu. Prin sângele Domnului Isus avem viață din El, motiv pentru care trebuie să fim nelipsiți de la masa Domnului când ne împărtășim cu trupul și cu sângele Lui: "Isus le-a zis: "Adevărat, adevărat vă spun că, dacă nu mâncați trupul Fiului omului și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viața în voi înșivă"" (Ioan 6:53). Cine Îl are pe Fiul are viața, ne spun Ioan evanghelistul și Ioan botezătorul, și avem viața aceasta împărtășindu-ne cu sângele Lui. "Paharul binecuvântării, pe care-l binecuvântăm, nu este e părtașia cu sângele lui Hristos? Pâinea pe care o frângem, nu este ea împărtășirea cu trupul lui Hristos?" (1 Corinteni 10:16). Stăm la masa Domnului proclamând moartea și biruința Domnului și bem din paharul al cărui conținut a fost binecuvântat. Dacă atunci când bem din el și mâncăm din pâine credem, acestea devin viață din El în noi.

Sângele Domnului Isus mai face o lucrare aducătoare de binecuvântare în viața noastră, o lucrare care, uneori, trece neobservată de unii. Acest sânge, "care vorbește mai bine decât cel al lui Abel" (Evrei 12:24), vorbește în folosul nostru. Sângele lui Abel a fost vărsat împotriva voii lui, a căzut pe pământ, de unde a strigat spre Dumnezeu și a cerut răzbunare, dar sângele stropirii a fost vărsat și dat de bunăvoie, în folosul nostru și a avut efectul dorit de Dumnezeu în Sfânta Sfințelor (Evrei 9:12), unde Domnul Isus a intrat o dată pentru totdeauna. Acest sânge proclamă milă și îndurare pentru cei care vin la El vinovați.

Următoarea binecuvântare de care trebuie să ținem seama ca de un mare drept care ni s-a dat prin har, este intrarea liberă în locul preasfânt: "Astfel dar, fraților, fiindcă prin sângele lui Isus avem o intrare slobodă în Locul Preasfânt..." (Evrei 10:19). Marele preot intra în Locul Preasfânt o singură dată pe an (Leviticul 16), dar noi, ca și copiii ai lui Dumnezeu, prin sângele Domnului Isus avem dreptul să intrăm în Locul Preasfânt, prin credință, ori de câte ori facem un altar al rugăciunii unde este prezent Duhul Sfânt. Marele preot stropea înaintea altarului de șapte ori. Din trupul Domnului Isus a curs sânge pe șapte căi pentru ca noi să ne putem bucura de șapte binecuvântări aduse în viața noastră de sângele Domnului Isus. Prin meritul jertfei Lui primim tot ce avem nevoie de la Tatăl; fără acest merit nu putem primi nimic. Folosindu-ne de puterea acestui sânge ca de o armă, putem birui întinericul; fără meritul acestui sânge suntem biruiți. Fărădelegea noastră I-a fost imputată Domnului Isus pentru ca noi să ne bucurăm de îndreptățirea prin har, dar majoritatea creștinilor nu se bucură de har, pentru că încearcă să facă ceva pentru a-l merita.

Scopul acestui mesaj este nu doar să ne informeze în legătură cu drepturile pe care le avem, ci și de a produce o adâncă prețuire a jertfei Domnului Isus, cu care omul s-a obișnuit, așa că a devenit un lucru de rutină, iar mesajele despre jertfa Domnului Isus au devenit plictisitoare. Rutina aduce rugină în suflet și rugină aduce

ruină, dar dacă cerem și depindem de participarea Duhului Sfânt la închinarea noastră și la studiul Scripturii, aceste adevăruri pot rămâne proaspete și pot aduce binecuvântare. De multe ori ne mulțumim cu prea puțin din ce ni se pune la dispoziție, ca și copiii ai Domnului, prin mântuirea care ni s-a oferit. Unul dintre lucrurile neglijate este cunoașterea și trăirea în binecuvântările aduse de sângele Domnului Isus. Unii nu au avut de unde să citească despre binecuvântările stropirii sângelui sfânt, dar majoritatea, astăzi, deși au Scriptura, nu vor să investească efortul necesar pentru a căuta aceste binecuvântări. Trebuie să te întrebi ce valoare dai tu acestui sânge sfânt sau, cu alte cuvinte, ce valoare dai iertării pe care Domnul Isus ți-o oferă prin acest sânge. Ești unul dintre sufletele care nu sunt mântuite de jertfa Domnului Isus? Prin Evanghelie, Dumnezeu îți spune că totul este pregătit și înaintea ta stă oferta unui legământ nou (Marcu 14:24) - un legământ făcut în sângele Domnului Isus, care a fost vărsat pentru păcătoși, iar această categorie te include și pe tine, indiferent de cât de păcătos crezi că ești sau de cât de bun te consideri.

Nu ajunge să crezi aceste adevăruri, nu ajunge să fii un simpatizant al credinței adevărate, ci trebuie ca, în urma unei decizii luate cu credință în Cuvântul scris, să faci o mărturisire care, la fel ca isopul din Egipt, aplică aceste binecuvântări aduse de sângele Domnului Isus în viața omului care caută viața veșnică. Mântuirea vine în viața omului atunci când, auzind glasul Evangheliei, el își dă seama că este păcătos și înțelege că nu se poate mântui singur. Mântuirea nu este una dintre lucrările despre care omul spune: "Hai să o fac și pe aceasta!" Hristos a murit pentru păcătoși, iar tu ești trecut în testament ca unul care poate moșteni cerul, dar trebuie să accepți moștenirea, altfel nu ai cum să beneficiezi în vreun fel de această bogăție, care nu se poate măsura sau cântări în valori omenești. Dacă vrei, poți alege să zădărnicești planul bun al lui Dumnezeu pentru tine, refuzându-l sau amânându-l sau poți, prin pocăință și renunțare la păcat, să intri în drepturile de copil al lui Dumnezeu.

A te pocăi nu înseamnă doar a deveni o făptură nouă în Hristos, nu înseamnă doar a te boteza în apă, făcând astfel legământ cu Domnul, ci, de asemenea, înseamnă a începe o viață plină de aventură avându-L pe Dumnezeu de partea ta. Este o viață în care, prin sângele Mielului lui Dumnezeu, poți fi neînvins de puterea păcatului. Viața cu Domnul Isus este o viață presărată nu numai cu încercări care-ți dezvoltă credința, ci este și o viață plină de surprize precum bucuria mântuirii și pacea garantată de El, indiferent de situațiile vieții; este o viață în care Îi aparții lui Dumnezeu, o viață în care ai, de multe ori, ocazia de a vedea minuni. Este o viață în care te poți îmbogăți față de Dumnezeu și dezvolta o prietenie caldă cu El, ca un tată bun și un fiu ascultător. Vino la Hristos! Ai numai de câștigat. Vino la El, care a dovedit că te iubește!

Amin

8

VERIFICAREA CREDINȚEI

"Atunci S-a atins de ochii lor și le-a zis: «Facă-vi-se după credința voastră!»" Matei 9:29

De obicei, felul în care Dumnezeu va încerca credința noastră nu este ceva la care ne gândim cu prea mult entuziasm, deoarece știm că o astfel de verificare poate aduce în viața noastră necazuri. Sunt credincioși, adică oameni care cred în Dumnezeu și în mântuirea dată prin Fiul Său, care pot spune clar ce așteaptă ei de la Dumnezeu pentru viața aceasta, pe când alții nu întrețin astfel de gânduri, fie din frică, fie din necunoștință a Scripturii sau din nepăsare. În mare parte, viața noastră merge în direcția în care ne așteptăm: facem o școală, obținem un loc de muncă, ne căsătorim. În ceea ce privește partea spirituală, este bine să ne așteptăm ca viața noastră de credință să fie încercată.

De multe ori vedem o direcție pentru viitorul nostru apropiat sau îndepărtat și după măsura în care dorim lucrul respectiv depunem un efort în acel scop ca apoi, în circumstanțe normale, să ne vedem dorința împlinită. Când Domnul Isus le-a dat vedere celor doi orbi, cum scrie în pasajul din care face parte textul de la început, Domnul Isus rostește ceea ce noi, credincioșii, am putea numi o lege a credinței. Domnul le-a spus orbilor care își doreau vedere și ne spune și nouă că ni se va face după credința noastră.

Credința este o trăsătură a credinciosului, este o virtute care stă la baza caracterului celui credincios, fără de care este cu neputință

să Îi fim plăcuți lui Dumnezeu (Evrei 11:6). După cum nouă, care suntem părinți, ne place să vedem în copiii noștri dovada că au încredere în noi, tot așa și Dumnezeu așteaptă și Se bucură de cei care dovedesc că se încred în El. Ca un părinte, Dumnezeu vrea nu doar să-L ascultăm, ci vrea și să ne încredem în El ca niște copii care știu că mama lor nu le va face vreun rău. Din cauză că lucrurile pe care le facem fără credință pot fi păcate (Romani 14:23), ne este de folos să cercetăm și să cunoaștem felul în care credința noastră, la fel ca a fraților din Tesalonic (2 Tesaloniceni 1:3), poate să crească. Cred că toți care vrem să fim plăcuți Domnului ne dorim o credință mai mare, mai de neclintit, care să crească mereu, și spunem, la fel ca ucenicii Domnului: "...Mărește-ne credința!" (Luca 17:5b).

Ca să creștem în această încredere care ne poate face plăcuți Lui, nu luăm vitamine, nu mergem neapărat la vreo școală, ci creștem în credință trecând biruitori, adică fără cârtiri, prin necazuri. Credința vine prin auzirea Cuvântului (Romani 10:17), credința vine când vedem mâna Domnului la lucru sau când auzim minunile pe care El le-a făcut în viețile altora; dar credința personală puternică, dovedită autentică, vine în viața noastră numai trecând prin necazuri. După cum un sportiv care ridică greutatea mari dezvoltă mușchi puternici, credința celui credincios crește trecând perseverent prin necazuri (Iacov 1:3).

Calea spre maturitate spirituală trece întotdeauna prin cuptoare care au ca scop să ne separe de zgura lucrurilor acestui pământ. "Ce este omul, ca să-Ți pese atât de mult de el, ca să iei seama la el, să-l cercetezi în toate diminețile și să-l încerci în toate clipele?" (Iov 7:17, 18). Trăim viața cotidiană și nici nu ne dăm seama că Dumnezeu ne încearcă în fiecare clipă. Este greșit să credem că El ia seama la noi doar când Îl chemăm, doar când avem necazuri sau doar duminica, în casa de rugăciune. Fiecare zi și fiecare situație a vieții ne oferă oportunități de a crește în credință pentru că Dumnezeu vrea să ne ajute prin aceste situații: "...și cel neprihănit va trăi prin credință; dar dacă dă înapoi, sufletul Meu nu găsește

plăcere în el" (Evrei 10:38). Dumnezeu vrea să trăim prin credință; vrea să ne ajute să ne crească credința și face asta folosind diferite metode. Cum am mai menționat, cea mai cunoscută metodă este cea a dificultăților, a necazurilor prin care trecem. "În ea voi vă bucurați mult, măcar că acum, dacă trebuie, sunteți întristați pentru puțină vreme, prin felurite încercări, pentru ca încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care pierde și care totuși este încercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava și cinstea, la arătarea lui Isus Hristos" (1 Petru 1:6, 7).

Necazul încearcă și dovedește credința pe care declarăm și credem că o avem. De obicei nu este nevoie ca Dumnezeu să ne bage în vreun necaz, pentru că trăim într-o lume coruptă de păcat, cu oameni răi și suntem puși mereu în situații dificile; nu puține dintre aceste necazuri sunt create chiar de noi. Alteori, Dumnezeu este cel care ne trece prin furtuni care urmăresc un scop precis, furtuni trimise de El ca să ne învețe sau să ne testeze într-un anumit domeniu. Dacă viața ar fi fără necazuri, nu am avea așa de multă nevoie de credință, dar trecând prin viață întâmpinăm "felurite încercări" - necazuri mari sau mici, de durată scurtă sau lungă. Uneori, când trecem prin aceste stări, se poate să ajungem la momente de disperare, când să spunem că ni se pare că suntem lipsiți de prezența Lui, dar pe baza Cuvântului și a experiențelor din trecut, în acele momente putem lua decizia de care El se bucură - putem alege să ne încredem în El (Habacuc 3:17, 18).

Verificare credinței se face în necazuri numite de Scriptură "încercări". Aceste situații, de care noi de obicei fugim, dovedesc o credință mare sau mică, sau dovedesc că nu avem credință, ci suntem doar niște creștini de vreme bună: "Iată, te-am pus în cuptor, dar nu te-am găsit argint; te-am lămurit în cuptorul urgiei" (Isaia 48:10). Ai trecut prin cuptorul urgiei? Ca un argintar priceput care încălzește cuptorul pentru ca argintul să devină ca o oglindă, Dumnezeu, care știe cât putem rezista într-un astfel de cuptor, îngăduie încercarea ca noi să demonstrăm că în noi este chipul Lui.

Ca oameni, atunci când trecem prin cuptorul urgiei, cum am trecut și eu când am fost diagnosticat cu cancer la ficat, Îi cerem Domnului să ne scape, să ne scoată din cuptor; dar ca om nou, născut de sus, aveam dreptul să profit de acea stare, care mă putea îmbogăți spiritual (Iacov 1:2, 3). Starea ideală a credinciosului care ia note mari când i se verifică credința în necazuri este aceea în care învață să mulțumească și chiar să se bucure de Domnul chiar și în necaz. Dacă ți-ai da o notă la felul în care, încrezându-te în Domnul, accepți necazul și, rămânând în pace, Îi dai slavă, ar fi aceasta o notă de trecere? Să trecem prin cuptorul urgiei și totuși să-I dăm slavă Lui, care ne-a mântuit sufletul și să acceptăm voia Lui pentru noi în acele stări disperate din punct de vedere pământesc este dovada că suntem suflete născute din nou, care trăiesc pentru cer. De asemenea, acceptând voia Lui, dovedim că ne încredem în El și creștem spiritual, tinzând spre maturitate.

O altă metodă folosită de Dumnezeu ca să ne verifice credința este să ne ceară lucruri care, pe moment, ni se pot părea imposibile. Chiar dacă ele toate se pot include în una sau două porunci, când le privim individual găsim că avem porunci care ni se pot părea dificile și uneori chiar imposibile: "Voi fiți, dar, desăvârșiți..." (Matei 5:48a), "...iubiți pe vrăjmașii voștri..." (Luca 6:35a). Ce faci când ești pus la colț de porunci precum "Nu vă îngrijorați, dar, de ziua de mâine..." (Matei 6:34a), "...să nu vă împotriviți celui ce vă face rău" (Matei 5:39a), "mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile..." (1 Tesaloniceni 5:18a), "Nu vă temeți de cei ce ucid trupul..." (Matei 10:28) sau "...iertăți-vă unul pe altul..." (Coloseni 3:13). Ne putem dovedi credința când avem de ales între a face ceea ce credem noi că este bine și a ne de în El, ascultând și îndeplinind aceste porunci.

Când ești "pus la colț" cu astfel de porunci, este bine să știi că ele au ca scop, printre altele, să-ți verifice credința. Ascultând aceste porunci, dovedim că noi credem că are rost să facem aceste lucruri, care pentru omul de rând, nenăscut din nou, sunt

imposibile. De ce ne cere Dumnezeu lucruri așa de grele? Pentru că vrea să ne crească credința. Fiecare avem de ales să facem ce este bun în ochii noștri, să facem ceea ce are sens pentru rațiunea noastră, ori în fața acestor porunci putem alege să dovedim încredere în Dumnezeu și să facem ce ne cere El. Uneori aplicarea credinței pare că este un risc pentru că nu înțelegem rostul unor anumite decizii bazate pe prerogativele lui Dumnezeu. Avem exemple concrete când Dumnezeu a cerut ceva și omul, fără să înțeleagă pe deplin situația, a ales să asculte: "Prin credință Avraam, când a fost chemat să plece într-un loc pe care avea să-L ia ca moștenire, a ascultat și a plecat fără să știe unde se duce" (Evrei 11:8). Lui Noe Dumnezeu i-a cerut să facă o corabie pe uscat și Noe a ascultat, deși nu văzuse niciodată cum plouă cu apă din cer (Evrei 11:7). Mulți oameni se declară prorocii lui Dumnezeu, dar standardul nostru în ceea ce privește poruncile lui Dumnezeu trebuie să fie Scriptura. Trebuie să avem grijă ca nu cumva vocea altora sau chiar a firii noastre vechi să reducă la tăcere vocea Duhului Sfânt din noi.

O altă metodă după care Dumnezeu verifică credința noastră este testul banilor sau al bunurilor pe care le posedăm. Este unul dintre cele mai dese, dar și cele mai mari examene ale vieții noastre de credincioși. Felul în care folosim banii, mulți sau puțini, este o dovadă a caracterului nostru văzut de Dumnezeu și, de multe ori, chiar și de semenii. "Deci, dacă n-ați fost credincioși în bogățiile nedrepte, cine vă va încredința adevăratele bogății?" (Luca 16:11). Aceste cuvinte ale Domnului Isus ne spun că există o relație directă între felul în care folosim banii și viața noastră spirituală; de asemenea, ne spune că cel care nu administrează bine bogățiile pământești, nu va primi șansa să administreze bogățiile spirituale. După ce m-a binecuvântat cu un loc de muncă și am bani, dacă Dumnezeu îmi cere să dau din banul sau din bunurile mele, trebuie să știu că El îmi verifică credința.

Trebuie doar să ne uităm la cât am cheltuit anul trecut investind în Împărăția Lui ca să vedem care este starea credinței

noastre în această privință. Chiar dacă noi alegem să nu ne facem această verificare, cu siguranță Dumnezeu o face. Întotdeauna găsim motive importante pentru care să ne cheltuim banii, dar Dumnezeu așteaptă să-L cinstim cu câștigul nostru, chiar dacă nu câștigăm foarte mult. Să dau sau să nu dau? Să dau generos sau să dau ceva, doar să nu spun că n-am dat? Răspunsul la aceste întrebări verifică și dovedesc credința noastră în El. Vorbind despre ajutorarea altora, apostolul Pavel scrie: "După cum sporiți în toate lucrurile: în credință, în Cuvânt, în cunoștință, în orice râvnă și în dragostea voastră pentru noi, căutați să sporiți și în această binefacere" (2 Corinteni 8:7). El continuă și spune că dărnicia noastră testează nu doar credința, ci și sinceritatea dragostei noastre. Felul în care folosim banii spune multe despre caracterul nostru și despre integritatea inimii noastre. Felul în care-i cheltuim spune unde ne este comoara (Matei 6:21). De câte ori dăm cu inimă bună, creștem în credință și în dragoste.

Când, după porunca dată de Dumnezeu, David a făcut o strângere de bani pentru zidirea Templului, a strâns o sumă ce ar fi echivalentă astăzi cu câteva milioane de dolari. După ce au dat cu mână largă, David, cu o inimă smerită și plină de bucurie, a spus: "Căci ce sunt eu și ce este poporul meu, ca să putem să-Ți aducem daruri de bunăvoie? Totul vine de la Tine, și din mâna Ta primim ce-ți aducem" (1 Cronici 29:14). David a trecut cu bine această încercare a credinței prin ce I-a dat Domnului. Până aici am învățat că, dacă vreau să cresc în credință, trebuie să accept și chiar să mă bucur de voia Lui pentru viața mea, trebuie să ascult poruncile Lui chiar dacă uneori nu le înțeleg pe deplin, trebuie să dau cu bucurie din ce am lucrării Lui și celor ce duc lipsă, având promisiunea purtării Lui de grijă și a binecuvântărilor (Maleahi 3:10).

O altă metodă folosită de Dumnezeu pentru a ne verifica credința constă în faptul că uneori ne lasă să așteptăm răspunsul sau rezolvarea pe care o cerem. Dacă am primi imediat răspuns la toate rugăciunile, credința nu ne-ar fi încercată. Deși uneori primim imediat răspuns la ceea ce cerem, de multe ori Dumnezeu

alege să ne facă să așteptăm. Pentru unii așteptarea este, de multe ori, cea mai grea parte a credinței pentru că noi, oamenii, vrem rezultate rapide și am vrea mai degrabă să-L ajutăm pe Dumnezeu să facă ce a promis, în loc să rămânem credincioși în așteptare. Avraam a vrut să-L ajute pe Dumnezeu, care i-a promis un moștenitor și, grăbind lucrurile, l-a avut pe Ismael cu roaba Agar, apoi s-a ales cu un dezastru. Avem dovezi că uneori Dumnezeu alege să ne facă să așteptăm cu scopul de ne testa credința și pentru a ne învăța să ne încredem în El. Israeliiții au fost scoși din robia Egiptului și, în loc de câteva săptămâni, cât ar fi trebuit să dureze drumul spre Canaan, drumul a durat 40 de ani, pentru ca ei să învețe cine este Domnul, să le încerce inima, să-i învețe ce vrea El de la ei și să le crească credința în El: "Adu-ți aminte de tot drumul pe care te-a călăuzit Domnul, Dumnezeul tău, în timpul celor patruzeci de ani în pustiu, ca să te smerească și să te încerce, ca să-ți cunoască pornirile inimii și să vadă dacă ai să păzești sau nu poruncile Lui" (Deuteronomul 8:2).

Un caz în care credința unui om a fost testată găsim și în viața lui Noe. El a predicat neprihănirea 120 de ani, a terminat corabia după specificațiile date de Dumnezeu, a strâns în ea merinde și animale, după cum îi poruncise Dumnezeu, iar odată intrați în corabie, Dumnezeu a închis ușa; Noe a trebuit să aștepte șapte zile, în care cred că a fost grozav încercat în credința lui și în râvna lui de a asculta pe Dumnezeu. Noi ne-am fi gândit că ploaia ar fi trebuit să înceapă când a fost închisă ușa, dar au urmat zile de tensiune în care bațjocitorii de afară se distrau pe seama lui. Mă gândesc că Noe și familia lui, începând cu a doua zi, și-au pus întrebarea dacă nu cumva porunca de construi corabia a fost o halucinație. Au stat în căldură, în miros de animale, muncind să le întrețină zi după zi, până când, după șapte zile, au început să cadă pe pământ primii stropi de ploaie, care apoi au devenit puhoai de apă. Noe, care a găsit milă în ochii lui Dumnezeu, a ascultat, făcând tot ce i s-a cerut, dar nu a fost scutit de încercarea așteptării în corabie, în timp ce oamenii de afară probabil îl con-

siderau nebun. Petrecem o bună parte a vieții noastre pe pământ așteptând, dar Dumnezeu folosește această așteptare să ne verifice și să ne crească credința. Este dovedit că Dumnezeu face lucruri mari pentru cei care se încred în El (vezi Isaia 64:4). Dacă vrem să trăim prin credință, va trebui să învățăm să așteptăm cât vrea Domnul: "Bine este să aștepti în tăcere ajutorul Domnului" (Plângerile lui Ieremia 3:26).

Pe care dintre aceste patru metode de testare le folosește Domnul în dreptul tău acum? Privind la aceste metode folosite de Dumnezeu pentru a ne verifica și crește credința, tot mai vrei să-ți mărească Domnul credința? Tot mai vrei să trăiești prin credință? Nădăjduesc că da, pentru că numai dovedind că avem credință Îi putem fi plăcuți Lui. Așa cum celor doi orbi Domnul le-a deschis ochii după credința lor, și pe noi ne așteaptă în viitor lucruri determinate de dovada credinței noastre în Domnul Isus. Oricât de grele ni s-ar părea uneori aceste moduri de testare, se merită să ascultăm cu supunere și dragoste de Domnul, cu inima îndreptată spre cer, pentru că răsplata este viață veșnică.

Amin

9

PLOAIA DUHULUI SFÂNT

"Și voi, copii ai Sionului, bucurați-vă și veseliți-vă în Domnul, Dumnezeul vostru, căci El vă va da ploaie la vreme, vă va trimite ploaie timpurie și târzie, ca odinioară." Ioel 2:23

Când vorbim sau medităm cu privire la nevoile fundamentale ale sufletului nostru, care influențează sănătatea sufletului nostru, odată ce am primit darul mântuirii, atenția noastră se îndreaptă spre relația pe care o avem cu Dumnezeu Duhul Sfânt. După înălțarea Domnului Isus la cer, ucenicii Lui au trebuit să se obișnuiască cu ideea că nu mai pot avea mângâierea și bucuria de a se atinge de partea omenească, fizică, a Domnului Isus, cu care cred că s-au obișnuit de-a lungul celor trei ani și jumătate în care au umblat cu El. După planul divin, evenimentul și sărbătoarea istorică a Bisericii din ziua Cincizecimii a creat oportunitatea ca atât ei, cei din prima eră creștină, cât și noi, cei de astăzi, să ne putem atinge, prin credință, de natura divină a Domnului Isus.

Prin venirea Duhului Sfânt s-a împlinit promisiunea Domnului că El este cu noi în toate zilele. Duhul Sfânt, care a fost trimis de Tatăl, începând din acea zi, face lucrarea de Mângâietor. Este același Duh Sfânt care lucrează cu oamenii în timpul Vechiului Testament, dar, spre deosebire de acele vremuri, astăzi, când trăim cel mai prielnic timp al mântuirii, numit și "dispersația harului", El lucrează la o scară mai largă și mai personală decât atunci. Când

povara conducerii poporului i s-a părut prea grea lui Moise, i s-a spus să adune șaptezeci de bărbați, pentru ca apoi, din Duhul care era peste el, Dumnezeu să ia și să toarne peste acei bărbați, pentru ca și ei să fie capabili să ajute poporul. Doi dintre cei șaptezeci de pe lista lui Moise, Eldad și Medad, nu s-au înfățișat la cortul întălnirii, ci au rămas în tabără; dar, pentru că erau scriși pe lista lui Moise, când Dumnezeu a făcut această lucrare de împuternicire, au început și ei să procească, acolo unde erau. Moise, nu numai că i-a împiedicat pe cei care ar fi vrut să-i oprească pe cei doi care proceau în tabără, dar a și spus: "...Să dea Dumnezeu ca tot poporul Domnului să fie alcătuit din proroci, și Domnul să-Și pună Duhul Lui peste ei!" (Numeri 11:29). Dorința lui Moise ca Duhul Domnului să Se reverse peste tot poporul care Îl caută pe Dumnezeu a devenit mai târziu parte din prorocia rostită de prorocul Ioel (Ioel 2:28, 29). Mai târziu, în ziua Cincizecimii, promisiunea revărsării Duhului Sfânt s-a împlinit.

Dumnezeu a ales să numească "ploaie" revărsarea binecuvântată a Duhului Sfânt; cu anumite ocazii, precum cea din textul citat la început. Această ploaie, care udă ogorul însămânțat la timp, crește și pregătește un rod veșnic de suflete mântuite pentru Împărăția lui Dumnezeu. Putem privi la revărsarea Duhului Sfânt în ziua Cincizecimii ca la o ploaie timpurie, iar la revărsarea Duhului Sfânt în zilele de astăzi, numite și "zilele de pe urmă", ca la o ploaie târzie; sau putem numi prima noastră experiență a umplerii cu Duhul Sfânt "ploaie timpurie", ca apoi să avem parte de "ploi binecuvântate târzii" care să cadă peste făptura noastră. Această ploaie, ca o revărsare de ape mari, formează un val care nu poate trece neobservat printre oameni și nici nu poate fi stăvilat de ei. Duhul Sfânt promis S-a revărsat peste Biserica Domnului, este cu ea și va rămâne cu ea până când va fi luată la cer pentru a se uni cu sufletele celor care au murit în trup, de-a lungul anilor, în Domnul.

Revărsarea Duhului Sfânt este o manifestare deosebită a puterii și a bunătății lui Dumnezeu în om, dar ea este uneori înțeleasă

greșit. Este o umplere cu putere sfântă care ne face vrednici să îndeplinim voia lui Dumnezeu pe pământ. Puterea aceasta, care locuiește în templul trupului nostru (1 Corinteni 6:19), ne dă zel pentru lucrarea Domnului, ne dă putere și chiar entuziasm să facem aceste lucrări ca împuterniciți ai lui Dumnezeu, conduși de o pasiune sfântă. Ploaia Duhului Sfânt este o ploaie care, atunci când cade peste sufletul omului, îl schimbă și-l umple cu bucuria mântuirii. O astfel de experiență nu numai că luminează fața celui peste care a venit ca o cascadă de sus, dar, de asemenea, îl umple de iubire pentru toți semenii lui. Această caracteristică nu i-a scăpat lui Tertulian, care, în lucrarea numită "Apologetica", a spus despre creștini: "Priviți cum se iubesc unii pe alții!", "Priviți cum sunt gata să-și dea viața unul pentru celălalt!".

Botezul în apă este o cufundare în apă, în jos, după ce L-ai mărturisit pe Isus ca Domn, dar botezul cu Duhul Sfânt este o revărsare asupra ființei tale a unei "ape" care vine de sus; de aceea este numită uneori și "ploaie". Când peste sufletul tău vine ploaia Duhului Sfânt, ajungi să vezi în frații și surorile tale în Domnul o revelație a dragostei lui Isus Hristos. Când intri sub această cascadă de sus, ești schimbat și, dintr-odată, nu mai vrei altceva decât tot mai mult și mai mult din Dumnezeu. Cine se mulțumește cu câțiva stropi nu are cum să trăiască experiența unei vieți plene și nici experiența unei vieți biruitoare.

Ploaia aceasta îți face un "plin sufletesc", așa că paharul tău, cum spune psalmistul, este "plin de dă peste el", cea ce te face fericit. Charles Finney, un renumit vestitor al Evangheliei în America acum vreo sută cincizeci de ani, numit de anumiți teologi "inițiatorul trezirii moderne", a spus despre ploaia sau revărsarea Duhului Sfânt peste viața lui: "m-a făcut fericit peste putință", "m-a cucerit pentru totdeauna prin Duhul Sfânt". Această stare este și astăzi la dispoziția oricărui suflet care o dorește cu adevărat, care o dorește mai mult decât orice altceva. Mântuirea este numai pentru disperăți, care, convingși de Duhul Sfânt, își văd vina înaintea lui Dumnezeu, care cer și primesc mila

lui Dumnezeu. Umplerea cu Duhul Sfânt este doar pentru cei însetați de această apă vie promisă chiar de Domnul Isus (Ioan 7:37-39). Este o putere pe care o consumăm în umblarea noastră pe pământ; de aceea este mereu nevoie să avem parte de o reumplere cu Duhul Sfânt, căutând felul și locul unde știm că această ploaie poate veni peste sufletul nostru - fie în casa de rugăciune, fie la seri de rugăciune cu frații în Domnul, fie în cămăruța noastră. Această putere a Duhului Sfânt, pe care o primesc cei care o cer nu numai cu gura, ci și cu viața lor, în care caută sfințenia, face din credincioșii adevărați martori ai lui Isus Hristos între cei care nu-L cunosc pe Domnul. Îi face destul de puternici încât, deși uneori sunt considerați ca niște oi, au puterea să meargă chiar și în mijlocul lupilor (Luca 10:3). Niciun păstor nu și-ar trimite o oaie în mijlocul lupilor, dar această putere de sus ne poate păzi. Domnul Isus ne trimite, uneori, între lupi, știind că nu toți lupii rămân lupi.

Ploaia Duhului Sfânt, care este o experiență ce se repetă în viața credinciosului, la fel ca botezul cu Duhul Sfânt, este dorită de cei care vor să experimenteze tot ce are Dumnezeu pentru ei, ca să poată face tot ce vrea Dumnezeu pentru viața lor. Omul poate refuza să intre sub această ploaie, ca ulterior să rămână pipernicit în credință, în pericol de a fi dezrădăcinat din credință de orice învățătură străină și de orice prigoană. Este foarte important ca Dumnezeu Duhul Sfânt să locuiască în noi, pentru că prin El avem tot ce este bun. Dar dacă cineva vrea să-L țină departe, Duhul Sfânt nu dă buzna și nici nu stă unde nu este dorit. Amintim doar câteva feluri în care omul poate alege să facă Duhul Sfânt să stea departe de el. Omul poate face acest dezastru în viața lui așezându-se la conducerea vieții lui. Poți întrista și ține Duhul Sfânt departe de tine ignorându-I vocea și urmărind în viața ta tot felul de interese secundare care răcesc relația cu Dumnezeu și, cu timpul, aduc declin spiritual, secetă și apoi moarte spirituală. Obsesia pentru lucrurile necesare pentru această viață îl poate face pe omul care nu-și lasă timp pentru a-I sluji

lui Dumnezeu să spună, în mod indirect, că nu are timp pentru Dumnezeu și în acest fel Duhul Sfânt este ținut la distanță. Poți să ții Duhul Sfânt departe de tine prin mândrie, încrezându-te în abilitățile tale și crezându-te singur înțelept, având un spirit represiv, de judecată, fiind mereu nemulțumit și supărăcios, fiind certăreț sau având alte sentimente negative, care deschid ușa și invită duhuri rele. Acestea, în lipsa Duhului Sfânt, sunt gata să pună stăpânire pe sufletul omului. Poți ține Duhul Sfânt departe de tine ținând deschisă o ușă spre destrăbălare, spre muzica plăcută dușmanului și prin lucruri care, deși sunt bine camuflate, au în spate lucrarea întunecată a ocultului.

Dumnezeu, ca un Tată bun, dă Duhul Sfânt celor care-L cer, dar El trebuie păstrat cu o viață sfântă. Duhul Sfânt nu rămâne dacă omul ajunge să trăiască în păcat. Biblia ne îndeamnă: "Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluit pentru ziua răscumpărării" (Efeseni 4:30). Suntem parcă înconjurați de voci la tot pasul; voci dragi, voci care ne critică sau care ne acuză, voci care ne lingușesc sau ne ironizează, poate ne laudă, dar putem și trebuie să ne instruim urechea să deosebească, din multele voci, vocea Duhului Sfânt și, ascultând această voce, să nu-L întristăm pe Duhul Sfânt, care mijlocește pentru noi înaintea Tatălui (Romani 8:26). Vocea Lui poate fi auzită de multe ori la nivelul conștiinței când suntem provocați să spunem, să facem sau să gândim ceea ce nu trebuie. Duhul Sfânt face această intervenție cu scopul de a ne ajuta să ne păstrăm cugetul curat.

Dacă Duhul Sfânt lipsește din biserică pe care o frecventăm sau din viața noastră, este nevoie să căutăm un locaș de rugăciune unde Duhul Sfânt nu este respins, iar în dreptul nostru este nevoie să urmărim să vedem unde am pierdut această putere, dacă spunem că am avut-o. De obicei această pierdere este cauzată de înlocuirea lucrurilor reale și prețioase cu lucruri false și ieftine, așa cum Roboam, fiul lui Solomon, a înlocuit scuturile de aur cu scuturi de aramă, ca să nu rămână locul gol. Privind la curente

care circulă prin lumea creștină, se observă că revelația Duhului Sfânt a fost de multe ori înlocuită cu teologia condusă de opinii omenești. Nu spun că teologia sau studiul legii lui Dumnezeu ar fi rele, dar ele nu trebuie să înlocuiască revelația Duhului Sfânt.

Clădirea caracterului omului nou este uneori înlocuită cu educația, care are rolul ei bun, dar nu face față în încercările vieții de credință. Discernământul dat de Duhul Sfânt este înlocuit, uneori, în biserici, cu psihologia, iar conducerea Duhului Sfânt este inhibată, deoarece avem programe rigide și nu ne place ca cineva să le schimbe. În astfel de situații nu este de mirare că puterea supranaturală a Duhului Sfânt, care face minuni, a fost înlocuită cu lucruri care înfrumusețază sanctuarele, cu tehnologii sonore și video, care nu sunt rele în sine, dar care, de multe ori, primesc prioritate, în detrimentul dorințelor Duhului Sfânt. Trăind într-o astfel de biserică, ajungi să treci de la umblarea prin credință la o umblare caracteristică omului firesc, și nu duhului, ca apoi dragostea să dispară și în locul ei să apară legi tolerante sau riguroase.

Cine vrea să se bucure de ploaia Duhului Sfânt trebuie să verifice aceste lucruri în viața lui, deoarece credința dată o dată pentru totdeauna sfinților nu se schimbă de la generație la generație, ci ea rămâne aceeași până când Biserica lui Dumnezeu de pe pământ va fi luată la cer. Pentru că deocamdată trăim ca ființe trinitare, alcătuite din trup, suflet și duh, odată ce ne-am făcut părtași Duhului Sfânt, duhul nostru îi spune sufletului să-i poruncească gurii să-L laude pe Domnul sau să facă orice altă lucrare pe care duhul dorește să o facă. Vedem asta și în cuvintele psalmistului David, al cărui duh îi spune sufletului: "Bindecuvân-tează, suflete, pe Domnul și nu uita nici una din binefacerile Lui!" (Psalmul 103:2). Vine însă și vremea când duhul nostru va coordona direct gura noastră, când nu vom mai fi în acest trup efemer, îndemnându-ne la laudă și închinare la adresa lui Dumnezeu. Duhul Sfânt este la început ca un pârâiaș, dar poate deveni o apă mare, curgătoare, care le aduce binecuvântare celor pe lângă care

trece. Efeseni 6:12 spune că avem "de luptat". Tu lupți sau ești pasiv? Dacă nu ai puterea Duhului Sfânt, nu ai sorți de izbândă; fiind plin de Duhul Sfânt, te poți împotrivi și poți chiar birui puterile nevăzute cu ochii, dar simțite, cu care avem de luptat. Dacă ceri, Duhul Sfânt îți poate da lumină, înțelegerea Scripturilor și a felului în care ele se aplică în viața ta. Chiar dacă astăzi bunătatea nu este considerată o virtute, ci de multe ori o slăbiciune, Duhul Sfânt te prelucrează, dacă-I dai voie, să devii bun și să apară în tine chipul Celui care este cu adevărat bun, adică al Domnului Isus. El te schimbă și, în loc să te întrebi ce ai de câștigat dintr-o anumită situație, te vei întreba ce are de câștigat Împărăția lui Dumnezeu din împrejurarea respectivă.

După ce Domnul Isus a înviat și i-a vizitat pe ucenici și după ce i-a încurajat a suflat peste ei Duh Sfânt: "După aceste vorbe, a suflat peste ei și le-a zis: «Luați Duh Sfânt!»" (Ioan 20:22). În acele momente, ucenicii s-au făcut părtași Duhului Sfânt într-un mod cu totul deosebit, dar, cu toate acestea, ei nu au avut atunci o direcție clară. Din acest motiv au trebuit să aștepte împlinirea promisiunii Domnului în ziua Cincizecimii, când au primit umplerea cu Duhul Sfânt: "Și iată că voi trimite peste voi fâgă-duința Tatălui Meu; dar rămâneți în cetate până veți fi îmbrăcați cu putere de sus" (Luca 24:49). Când Domnul Isus a suflat peste ei Duh Sfânt, ucenicii credeau deja că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu. Ei credeau că El a murit și a înviat din morți și îndeplineau astfel condiția pentru a fi mântuiți, dar nici chiar după, această vizită a Domnului Isus, nu știau încă exact felul în care va decurge viața și lucrarea lor pentru Împărăția lui Dumnezeu. Au primit această direcție câteva zile mai târziu, când Duhul Sfânt s-a revărsat peste cei adunați în camera de sus, la rugăciune (Faptele apostolilor 2:4).

Înainte ca Domnul Isus să fi suflat peste ei Duh Sfânt, privim la ucenici ca la niște oameni iertați și mântuiți, dar care încă nu aveau puterea necesară pentru a face lucrarea care le sta în față. Este important ca și credincioșii de astăzi să ceară umplerea cu

Duhul Sfânt; nu trebuie să încerce să facă lucrarea Domnului cu puterea lor. Ai nevoie de puțină credință pentru a primi mântuirea; pentru a primi umplerea cu Duhul Sfânt cu manifestarea sau semnul vorbirii în alte limbi, cum îl vedem în experiența ucenicilor la Cincizecime, ai nevoie de credință mai mare. Voința noastră este ca un întrerupător electric pe care-l controlăm, prin care putem da voie sau putem alege să nu dăm voie gurii noastre să rostească cuvinte neînțelese, care vin de la Duhul Sfânt. Aceste cuvinte neînțelese de noi, care sunt ca o limbă străină, ascund laude la adresa lui Dumnezeu. Pot conține uneori cuvinte de muștrare a puterilor întunericului, cuvinte de mijlocire pentru noi, pentru alții sau pentru lucrarea Domnului care se desfășoară pe pământ. Este nevoie de mai multă credință pentru a cere și a primi darul tălmăcirilor acestor cuvinte neînțelese (1 Corinteni 12:9, 10).

Dacă ești copilul Domnului, născut din nou, și trăiești o viață fără păcat înaintea Domnului, ai dreptul să ceri și chiar să stăruiești în a cere această umplere cu Duhul Sfânt, care îți va schimba viața pentru totdeauna. Pentru cel care a fost iertat și născut din nou, având astfel deja o măsură a puterii Duhului Sfânt care a lucrat în lăuntru lui, una dintre cele mai mari dificultăți în a primi semnul și chiar darul vorbirii în alte limbi este mîntea lui; în momentele rugăciunii, el refuză să înceteze să rostească cuvinte cu care să-L încante pe Dumnezeu. În multe cazuri, am văzut că numai după ce trupul este epuizat, după multă stăruință, în final cedează și lasă loc Duhului Sfânt să spună ce are El de spus. Cu alte cuvinte, în unele cazuri, când nu sunt alte obstacole, noi facem această lucrare mai grea decât ar trebui să fie. Nu primim împlinirea acestei promisiuni ca premiu pentru efortul nostru, ci primim un dar și avem încrederea că Tatăl nostru cel ceresc ne dă numai ce este bun. Pe lângă că uneori noi suntem piedica ce îngreunează primirea semnelor vorbirii în alte limbi, după ce-l primim, acest eveniment devine o sursă de mândrie, când vorbim despre cât de mult și de greu am stăruit noi, ca și cum noi am avea meritul că am stăruit mult timp.

Dacă vrei să fii botezat cu Duhul Sfânt, trebuie să biruiști rușinea pe care ți-o atribuie vrăjmașul și să nu ții mai mult decât trebuie la demnitatea ta, care-ți spune că vei părea ciudat pentru cei din jur. Odată ce ai avut această experiență binecuvântată - primirea din plinătatea Duhului Sfânt în limitele dimensiunilor vasului tău - demnitatea vine înapoi și bucuria îți va fi deplină. Este bine să știi că poți avea această experiență nu numai între alți credincioși, ci și când te rogi singur.

Este trist, dar din aceste motive unii preferă să spună că felul în care Dumnezeu a lucrat în prima eră creștină s-a schimbat. Dar o persoană care a avut această experiență și prin alte vase ale Domnului a primit darul vindecărilor, nu poate fi convinsă că ceva s-a schimbat în felul în care Dumnezeu Duhul Sfânt lucrează astăzi. Unii coboară chiar mai jos și batjocoresc ceea ce nu cunosc despre manifestarea puterii Duhului Sfânt - lucru care poate fi deosebit de periculos pentru ei. Odată ce ai parte de iertarea Domnului prin meritul jertfei de la Golgota, poți avea experiența umplerii cu Duhul Sfânt dacă crezi Cuvântul și dacă ești însetat după Duhul Sfânt. Nimeni nu te poate forța să bei această apă. Duhul Sfânt nu este o baltă, ci este un râu care vine de sus și cade ca o ploaie binecuvântată peste cel însetat după Dumnezeu. Botezul cu Duhul Sfânt rămâne în viața credinciosului o înălțime spirituală cu care își poate verifica starea sufletului. Este o înălțime care poate fi și trebuie depășită atunci când, crescând în harul Lui, spre folosul Bisericii, încep să lucreze în noi darurile Duhului Sfânt.

Textul citat la început ne spune să ne bucurăm, căci Dumnezeu ne va da ploaie la timp. Ai beneficiat tu de această ploaie a Duhului Sfânt? Dacă vrei să atragi ploaia Duhului Sfânt peste viața ta, urmărește evlavia, disciplina spirituală a rugăciunii, citirea Scripturii și închide orice ușă spre păcat din viața ta. Cu alte cuvinte, caută sfințirea. Gândește-te la lucrurile de sus și la felul în care poți face ceva care să te lege mai mult de cer. Păzește-ți dorințele inimii, folosește bine timpul, fără să uiți că

ești trecător pe pământ. Folosește fiecare zi pentru binele sufletului tău și al altora. Dacă vrei ploaia Duhului Sfânt peste viața ta, înconjoară-te de oameni evlavioși care au pe inimă lucrarea de mântuire a oamenilor și mergi înaintea Domnului cu zile de post, în care-ți smerești sufletul, nu ca să meriți să primești această putere, ci ca să fii pregătit să primești darul nespus de mare al puterii Duhului Sfânt. Cere ca ploaia Duhului Sfânt să cadă și peste tine și vei intra în rândul celor mai fericiți oameni de pe pământ.

Amin

10

MIJLOCITORUL

"Și după ce au mâncat ele cu desăvârșire toată iarba din țară, am zis: «Doamne Dumnezeule, iartă! Cum ar putea să stea Iacov în picioare? Căci este așa de slab!»" Amos 7:2

Ca și creștini, luăm în serios sănătatea și veșnicia sufletului nostru, dorim și căutăm tot timpul o mai bună cunoaștere a voii lui Dumnezeu pentru viața noastră.

Cei care suntem obișnuiți cu Cuvântul Scripturii, îl recunoaștem când apare în versuri de poezie, în cântare și când este citat, fie corect sau greșit. El ne-a fost dat în primul rând ca să ne aducă vestea bună a mântuirii prin credința în Domnul Isus Hristos. Odată ce am intrat în această relație binecuvântată de fii și fiice ale lui Dumnezeu, nu numai că descoperim că avem dorințe noi, dar aflăm că și El are dorințe și așteptări din partea noastră. Odată ce am primit darul mântuirii (Efeseni 2:8), avem dorința de a cunoaște și de a împlini voia Lui. Una dintre dorințele Lui pentru noi este ca pe măsură ce creștem în credință, noi să fim cei care mijlocim în rugăciune pentru semenii noștri: "Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la aceasta, cu toată stăruința, și rugăciune pentru toți sfinții" (Efeseni 6:18). A mijloci înseamnă a interveni între două persoane sau părți pentru restaurarea păcii sau a prieteniei; înseamnă uneori a cere o favoare din partea cuiva care poate face acea favoare, nu pentru noi, ci pentru altă persoană.

Pasajul citat la început face parte din cuvintele de mijlocire rostite de prorocul Amos către Dumnezeu în favoarea Israelului. Prin acest text și prin felul în care sunt descrise lucrurile putem vedea că Dumnezeu insistă să ne spună că El este un Dumnezeu milos, care nu așteaptă cu nerăbdare să-l pedepsească pe păcătos, ci dă șanse unui păcătos sau unui popor să se pocăiască. "...Eu sunt milostiv" (Exodul 22:27b). Cuvântul Domnului ne spune că aceste șanse, pe care Dumnezeu, în mila Sa, le oferă păcătoșilor au un termen de expirare (Evrei 4:1). De aceea, așa cum vedem în cazul israeliților, nimeni nu poate abuza de răbdarea și de mila lui Dumnezeu fără să sufere consecințele.

Amos a fost un om simplu care, deși locuia în Iudeea, a avut un mesaj din partea Domnului pentru poporul Israel din regatul de nord. "Amos a răspuns lui Amația: "Eu nu sunt nici proroc, nici fiu de proroc; ci sunt păstor și strângător de smochine de Egipt. Dar Domnul m-a luat de la oi și Domnul mi-a zis: «Du-te și pro-rocește poporului Meu Israel!»" (Amos 7:14, 15). Prin acest fel de a alege oamenii de care să Se folosească, Dumnezeu ne arată, încă o dată, că are preferința de a alege lucrurile slabe pentru a le face de rușine pe cele tari. "Dar Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii, ca să facă de rușine pe cele înțelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari" (1 Corinteni 1:27).

Așa s-a întâmplat și în cazul lui David, care avea șapte frați mai mari și care probabil erau mai prezentabili decât el în acea vreme, când David era încă foarte tânăr. După criteriile lui Isai Betleemitul, fiul său David nu avea calități de rege. Din acest motiv nu l-a chemat de la oi când a venit Samuel. Dar Dumnezeu, care-i privea inima și chiar și faptele din viitor, a văzut în David omul potrivit care avea să conducă poporul Israel. Alegerea lui Amos de către Dumnezeu este o bună ocazie să vedem cât de diferit alege Dumnezeu în comparație cu noi, oamenii. Amos are niște vedenii din partea lui Dumnezeu, care vesteau distrugerea țării la aproximativ 200 de ani după ce un alt Ieroboam pusese doi

idoli, care fuseseră făcuți să arate ca doi viței, la care poporul era îndemnat să se închine, ca să nu meargă în Iudeea să se închine la Templu, așa cum trebuia să facă fiecare israelit. Prin Amos, Dumnezeu a căutat să dea un avertisment final poporului, care în acea vreme trăia în belșug pământesc, dar din punct de vedere spiritual era într-o stare jalnică. Ținutul acela a devenit ca un teren de luptă spirituală, în care Dumnezeu căuta ca, prin proroci, să îi trezească, dar poporul, în frunte cu preotul Amația al Betelului se împotriva voii bune a lui Dumnezeu. În prima vedenie Amos a văzut cum au venit lăcustele în țară și au mâncat cu desăvârșire toată iarba din țară - lucru care însemna moarte pentru animale. Prima iarbă cosită era cea mai bună și era a împăratului, iar a doua iarbă era pentru animalele poporului. Prin această vedenie poporul, care ajunsese idolatru, era avertizat că urma să fie pedepsit. Amația a mijlocit zicând: "...Doamne Dumnezeule, iartă!..." (Amos 7:2) și Dumnezeu a renunțat la acea pedeapsă.

Într-o altă vedenie de la Domnul Amos a văzut cum un foc mare distrugea țara și din nou a strigat, mijlocind pentru popor: "Doamne Dumnezeule, oprește! Cum ar putea să stea în picioare Iacov? Căci este așa de slab!" (Amos 7:5), și Dumnezeu i-a ascultat din nou mijlocirea. În următoarea vedenie de la Domnul, Amos a văzut o cumpănă și Domnul i-a spus că va pune cumpăna în popor și nu-l va mai ierta pentru că poporul, în loc să prețuiască îndurarea lui Dumnezeu și să renunțe la idoli, a continuat să le slujească. Dumnezeu, care prin neascultarea poporului a fost provocat la mânie, i-a spus lui Amos că înălțimile vor fi pustiite și că va porni cu sabia împotriva împăratului Ieroboam.

Putem urmări în istoria Israelului că așa cum Amos a fost ales ca să mijlocească pentru popor, Dumnezeu în diferite timpuri a ales și alți oameni pentru slujba de mijlocitor. Avraam, numit în epistola scrisă de Iacov "prietenul lui Dumnezeu", s-a dovedit a fi și el un adevărat mijlocitor când, din compasiune pentru Lot, a mijlocit pentru oamenii din Sodoma. Îngerul Domnului i-a spus lui Avraam că cetatea rău-famată Sodoma avea să fie nimicită de

Dumnezeu. Avram nu a spus că acei oameni își merită soarta, ci a negociat cu îngerul Domnului, așa că până la urmă a primit promisiunea că cetatea va fi cruțată dacă se vor găsi zece oameni neprihăniți în ea. Deși nu s-au găsit zece, totuși Dumnezeu, care cunoștea dorința lui Avraam, a ales să-l scape pe Lot din Sodoma înainte ca cetatea să fie nimicită.

Am putea spune despre Daniel că a fost un om neprihănit; și totuși, când a mijlocit cu multă pasiune pentru popor, a mijlocit ca și cum el însuși era un mare vinovat. "Noi am păcătuit, am săvârșit nelegiuire, am fost răi și îndărătnici, ne-am abătut de la poruncile și orânduiele Tale" (Daniel 9:5). El continuă să spună că n-au ascultat de prorocii Domnului și că merită să li se umple fața de rușine, ca apoi să sublinieze bunătatea Domnului, care Se îndură de ei. "La Domnul, Dumnezeul nostru, însă este îndurarea și iertarea, căci împotriva Lui ne-am răzvrătit!" (Daniel 9:9).

Când Israel a păcătuit, Moise, robul lui Dumnezeu, a mijlocit pentru poporul pe care-l scosese din Egipt dedicat până la sacrificiu, ca nimeni altul. "Ah! poporul acesta a făcut un păcat foarte mare! Și-au făcut un dumnezeu de aur. Iartă-le acum păcatul! Dacă nu, atunci șterge-mă din cartea Ta, pe care ai scris-o!" (Exodul 32:31, 32). Samuel a fost și el un mijlocitor pentru popor și a mers până acolo că a spus că a nu se ruga pentru popor este un păcat. "Departate iarăși de mine să păcătuiesc împotriva Domnului, încetând să mă rog pentru voi! Vă voi învăța calea cea bună și dreaptă" (1 Samuel 12:23).

Istoria ne spune că în urmă cu două sute de ani, în medie, fiecare persoană din Anglia scria în scrisorile pe care le trimitea mai puțin de zece cuvinte, în mare parte pentru că scrisorile nu erau puse într-un plic și puteau fi citite de oricine venea în contact cu ele. Astăzi singurele mesaje trimise prin poștă care pot fi citite de oricine vine în contact cu ele sunt vederile. Citind epistola lui Pavel către Filimon, care este cea mai scurtă epistolă a apostolului Pavel, se pare că citim o vedere în care Apostolul Pavel mijlocește într-un mod personal pentru un sclav cu numele

Onisim. La fel cum citim ce scrie pe spatele unei vederi, putem citi foarte repede cele 25 de versete din această epistolă. În această scriere, care este unică în felul ei, apostolul Pavel, care se afla în acea vreme în lanțuri pentru Evanghelie, nu discută lucruri de doctrină, ci mijlocește, prin cuvintele epistolei, înaintea lui Filimon, stăpânul de la care fugise Onisim. Onisim a primit și a crezut Evanghelia vestită de Pavel, dar ca să fie un om cinstit trebuia să se întoarcă la stăpânul de la care fugise. Pavel îl roagă pe Filimon, care era credincios și în casa căruia era biserica din acea cetate, să-l primească pe Onisim nu cu pedepse grozave, cum se făcea în astfel de cazuri cu sclavii ce fugeau de la stăpân, ci să-l primească la fel ca pe un frate în Domnul; îi cere ca să-l primească ca pe el; de altfel îi cere ca să-l ierte. "Te rog pentru copilul meu, pe care l-am născut în lanțurile mele; pentru Onisim..." (Filimon 10). Pavel se prezenta în scrisorile lui ca apostol, dar aici i se adresează lui Filimon ca un prieten care îi scrie altui prieten. Este clar că își folosește influența ca să-l scape pe Onisim de pedeapsă. Îi cere să aplice nu legea, ci simpatia, mila și chiar dragostea de frate în Domnul Isus.

Apostolul Pavel a știut ce înseamnă să mijlocești nu numai înaintea lui Dumnezeu, dar și înaintea oamenilor în folosul oamenilor. Ai mijlocit tu vreodată pentru cineva înaintea oamenilor fără să te aștepti să culegi vreun folos personal? Mijlocești tu pentru oameni înaintea lui Dumnezeu? Sau doar pentru familia ta? Mijlocirea este o slujbă la care este chemat fiecare credincios care a avut parte de mila lui Dumnezeu. Exemplu nostru suprem de mijlocitor este Domnul Isus, care atunci când a fost pe pământ a mijlocit pentru popor, pentru ucenicii Săi și a mijlocit pentru păcătoși chiar și atunci când era pe cruce. După ce S-a înălțat la cer, Domnul Isus continuă să fie un Mijlocitor. "Dar, acum, Hristos a căpătat o slujbă cu atât mai înaltă cu cât legământul al cărui mijlocitor este El, e mai bun, căci este așezat pe fâgăduințe mai bune." (Evrei 8:6). Astăzi El este Mare Preot la dreapta lui Dumnezeu și continuă să mijlocească pentru noi. Mijlocirea Lui

pentru noi este asigurată de meritul jertfei Sale la Golgota și de dragostea Tatălui.

Domnul Isus a primit această slujbă înaltă de Mijlocitor pentru că de bună voie a luat asupra Lui vina noastră și Și-a dat viața pentru cei pentru care mijlocește. "Totuși, El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui..."(Isaia 53:4a). Un alt motiv pentru care mijlocirea Domnului Isus este primită de Dumnezeu Tatăl este faptul că El a fost ascultător de Tatăl până la moarte, și încă moarte de cruce. "Căci este un singur Dumnezeu și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos, care S-a dat pe Sine însuși, ca preț de răscumpărare pentru toți..." (1 Timotei 2:5, 6). Dumnezeu vrea ca fiecare dintre noi care credem în El să îndeplinim slujba de mijlocitori în rugăciune, dovedind astfel că avem dragoste pentru sufletele oamenilor și, de asemenea, dovedind că Îi semănăm Lui. "Vă îndemn, dar, înainte de toate, să faceți rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii...Lucrul acesta este bun și bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru..." (1 Timotei 2:1, 3a). În viața noastră trebuie să avem vreme de luptă, de lucru, dar și de mijlocire în rugăciune pentru sufletele oamenilor. Este ceva ce se așteaptă de la noi și, ca unii care știm că avem de luptat nu cu oamenii, ci cu o lume spirituală în care lucrează puterile întunerului, trebuie să nu neglijăm rugăciunea de mijlocire. "El vede că nu este niciun om și se miră că nimeni nu mijlocește" (Isaia 59:16).

Dragostea lui Dumnezeu așteaptă strigătul de mijlocire al cuiva care, la rândul lui, a fost salvat prin harul lui Dumnezeu și înțelege că are nevoie și acum de mijlocirea pe care Domnul Isus o face pentru el în cer. Noi nu putem spune ca Iov: "Nici nu este vreun mijlocitor între noi..." (Iov 9:33a) "Dar însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite" (Romani 8:26b). "Pârâșul fraților", adică diavolul, ne acuză că ne asemănăm cu lumea și nu ne asemănăm cu Hristos; dar ferindu-ne de tot ce ni se pare rău și hotărându-ne să devenim mijlocitori înaintea Domnului pentru semenii noștri - și în mod deosebit pentru aceia

pe care Duhul Sfânt îi aduce în gândul nostru - dovedim că în noi este milă și dragoste, dovedim că începem să ne asemănăm cu Hristos. Am auzit de credincioși care au liste de rugăciune, pentru ca să nu uite să se roage pentru cei pe care Domnul i-a pus în gândul lor. Ne rugăm mijlocind pentru cei din casa noastră ca și cum ei ar fi într-un cerc în jurul nostru. După aceea putem face un cerc mai mare, mijlocind pentru copiii Domnului care trec prin diferite necazuri și pentru lucrătorii Domnului, ca ei să primească lumină și putere să vestească Evanghelia unde suntem noi și până la marginile pământului. De asemenea, mijlocim pentru cei care formează Biserica Domnului pe întreg pământul și pentru unire în trupul lui Hristos. Apoi putem mări cercul și mai mult, mijlocind în rugăciuni pentru vecini, prieteni, colegi, pentru dregătorii și pentru oamenii din lumea întreagă.

Amos a mijlocit înaintea Domnului pentru popor, dar în loc să fie prețuit, a fost alungat din mijlocul acelor oameni. "Și Amația a zis lui Amos: "Pleacă, văzătorule, și fugi în țara lui Iuda! Mânâncă-ți pâinea acolo și acolo prorocește."" (Amos 7:12). Amos, care a mijlocit pentru iertarea poporului, a fost acuzat pe nedrept că uneltește împotriva împăratului Ieroboam și cunoscând faptul că la lucru sunt duhuri puternice, nu trebuie să ne mirăm dacă și noi, atunci când vom mijloci pentru semenii noștri nemântuiți, vom fi respinși sau chiar prigoșiți de cei pentru care mijlocim. Ca să mijlocim eficient este nevoie ca întâi să fim siguri că în sufletul nostru este curățenie, pentru ca atât mesajul pe care vrem să-l transmitem, cât și răspunsul lui Dumnezeu, să fie clare; să fie după voia lui Dumnezeu.

Dacă Domnul Isus este Mijlocitorul tău, ferice de tine! Dacă El nu-ți este Mijlocitor, te îndemn astăzi să-L chemi în viața ta înălțând către El o rugăciune a pocăinței. Pocăința înseamnă să fi de acord cu Dumnezeul Scripturii, care spune că ești un suflet păcătos care are nevoie de iertarea Lui. Pocăința înseamnă să te schimbi și să te lași schimbat de Dumnezeu în bine. Pocăința înseamnă renunțare categorică la ce Scriptura numește păcat.

Când ne pocăim Domnul Isus devine avocatul, apărătorul sau mijlocitorul nostru. Ca un avocat renumit, care intervine în favoarea ta la Curtea Supremă a Marelui Împărat, trebuie să știi că El nu a pierdut niciun caz pentru care a pledat înaintea Tatălui. Dacă încă nu Îl ai ca mijlocitor care să fi cerut și să fi primit de la Tatăl grațierea sufletului tău, trebuie să știi că El dorește mult să facă asta pentru tine. Primește-L ca Salvator și Mântuitor, pentru ca ulterior tu însuși să devii un mijlocitor.

Amin

11

SĂ NE RUGĂM CU ROST

"Când vă rugați, să nu bolborosiți aceleași vorbe, ca păgânii, cărora li se pare că, dacă spun o mulțime de vorbe, vor fi ascultați." Matei 6:7

Rugăciunea este o temă care îl privește pe orice creștin sau pe oricine vrea să devină creștin. Titlul acestui mesaj ne dă îndemnul să ne rugăm cu rost - ceea ce înseamnă că este posibil să ne rugăm și fără rost, așa cum este cazul păgânilor menționați de Domnul Isus în textul citat. Din felul în care Dumnezeu ne vorbește în Scriptură despre această metodă de comunicare dintre noi și El reiese cu claritate cât de mult ne prețuiește și dorește ca noi, în calitate de copii ai Lui, să vorbim cu El.

În închinarea noastră în duh și adevăr, când ne rugăm cu mintea, dar și cu duhul, Îi aducem mulțumiri, motivați de cuvintele Apocalipsei: "Vrednic este Mielul!" (Apocalipsa 5:12). Acest fel de închinare, cu rost, neexperimentat de majoritatea oamenilor, implică ascultare, reverență, fascinație, teamă sfântă și chiar și o înfiorare sfântă și dulce atunci când, prin intermediul rugăciunii, ajungem înaintea Lui.

Când ajungi înaintea Lui prin credință, chiar dacă la început ai avut intenția să-I ceri ceva, nu mai vrei să-I ceri nimic; prezența

Duhului Sfânt te inundă cu o fericire care nu poate fi înțeleasă de cei care nu s-au făcut părtași puterii sfinte venite în noi ca dar de călăuzire și mângâiere. În astfel de clipe nu vrei decât să-i spui cât de mult Îl adori și Îl iubești.

Ca să trăiești astfel de momente de înălțare spirituală, odată ce ai făcut legământ cu El, trebuie să trăiești o viață în care te ferești, chiar cu groază, de păcat. Ca să atingi astfel de momente de părtășie în rugăciune, ai nevoie de prezența Duhului Sfânt în sufletul tău și ai nevoie de dorința sinceră de a intra în prezența Lui, ca apoi, după o astfel de părtășie, să poți spune, ca și apostolul Pavel: "O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu!..." (Romani 11:33a). Când petreci timp cu Dumnezeu în rugăciune, nu doar că puterea spirituală îți este întărită, dar ai oportunitatea ca Duhul Sfânt să-ți descopere mai bine cine ești și cine nu ești în ceea ce privește felul în care lupți cu partea lumescă din tine, lupta ta cu puterea întunericului și chiar și în ceea ce privește lupta care se dă în viața ta între voia ta și voia lui Dumnezeu.

Când biruiești, lăsându-te biruit de El, ai oportunitatea de a cunoaște mai bine cine este și ce înseamnă Dumnezeu pentru tine: "...Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și cât de neînțelese sunt căile Lui!" (Romani 11:33b).

Pe de altă parte, rugăciunea fără rost, sau de formă, făcută dintr-un oarecare sentiment de obligație, duce la un formalism rece, care, în timp, devine o povară. Lipsa entuziasmului pentru rugăciune apare când începem să tolerăm păcatul și ofertele lumii ni se par bune. Astfel de victorie a întunericului în viața unui creștin este rezultatul nevegheții în lucrurile mici și în lucrurile mari. Obișnuința de a te ruga fără credință și adevărat interes de a fi ascultat, sloganele de rugăciune tipice pocăiților sunt o dovadă

că omul se roagă doar cu mintea. O rugăciune făcută doar cu mintea firească încearcă să-L îmbuneze pe Dumnezeu cu cuvinte, caută să-L convingă să-i dea ce vrea. Dar rugăciunea plăcută Domnului este simplă, naturală și, în același timp satisfăcătoare, aducătoare de pace în sufletul nostru. Disciplina de a ne ruga face parte din crucificarea eului nostru. A ne ruga cu rost nu înseamnă a rosti aceleași rugăciuni sau a le citi, ci înseamnă a ne adresa Tatălui nostru ceresc cu cuvintele noastre, fără să ne dăm drept alții.

Poți să te rogi pe genunchi (Efeseni 3:14), această poziție exprimând umilință și recunoașterea autorității lui Dumnezeu; poți să te rogi în picioare, în funcție de circumstanțe, poți să te rogi mergând pe stradă sau poți să vorbești cu Domnul chiar și conducând mașina. Având o astfel de viață de rugăciune, când gândul tău se ridică mereu spre Dumnezeu, poți să spui că te rogi neîncetat. O rugăciune fără rost, în care doar îți reciți dorințele ca pe o listă de cumpărături, apoi abia aștepti să spui "Amin!", nu face bine nimănui. Dumnezeu nu vrea ca în rugăciune să fie ținut la curent cu problemele și dorințele noastre - pe care El deja le cunoaște - ci vrea să vadă pasiunea inimii noastre, așa cum este când ne rugăm mijlocind pentru cineva pe care-l iubim. Rugăciunea noastră este o conversație cu Creatorul, care ne-a dovedit că ne iubește plătind prețul suprem pentru răscumpărarea sufletului nostru. Știind că de El nu putem ascunde nimic, ne rugăm deschizându-ne nu numai gura, ci și inima înaintea Lui. Găsim în Scriptură oameni care au căutat să se retragă din societate pentru a petrece timp cu Dumnezeu. Din cauză că era mereu îmbulzit de norod, chiar și Domnul Isus avea acest obicei (Luca 9:28), dar El nu făcea asta din cauză că pe munte ar fi avut o receptare mai bună a glasului de sus, pentru că El a avut întotdeauna o

recepționare clară a voci Tatălui din cer. Pentru noi, care căutăm fața Domnului prin rugăciune, rugăciunea pe munte are importanță spirituală, pentru că "munte" aici este o metaforă care reprezintă o înălțime spirituală.

Pe vremuri, bunurile care foloseau ca hrană, cum ar fi cerealele, se păstrau în niște vase mari, numite "amfore", care, închise bine, mențineau prospețimea produselor care erau puse în ele pentru a fi transportate sau depozitate. Metaforele prezentate în Biblie, chiar dacă sunt foarte vechi, păstrează în ele integritatea adevărurilor pe care Dumnezeu vrea să le înțelegem. Muntele lui Dumnezeu, pe care noi urcăm pentru a petrece timp cu Dumnezeu, este o metaforă care ne poate ajuta să înțelegem că a ne ruga în duh și adevăr înseamnă și a ne lăsa gândurile și situațiile care ne apasă la poala muntelui, ca să urcăm pe o înălțime spirituală unde putem vorbi cu Domnul. Fiecare credincios trebuie să urce pe un astfel de munte spiritual, pe care să aibă părtășie cu Domnul în rugăciune, fie că această înălțime este în odaia de acasă, în casa de rugăciune sau în alt loc.

Unii creștini, descurajați de rezultatele lor slabe la rugăciuni, de lipsa lor de credință sau motivați pur și simplu de lene, spun: "Dacă Dumnezeu este suveran și știe deja totul, inclusiv ce am să-i spun în rugăciune, ce rost mai are să mă rog?" (Psalmul 139:1-3). Dorind să petreacă timp cu noi într-un mod mai intim, prin rugăciune, Dumnezeu vrea să ne rugăm, iar în rugăciune să-I cerem ce avem nevoie (Matei 7:7; Psalmul 81:10). Uneori trebuie să ne rugăm, pentru că noi nu știm cel mai bine ce ne trebuie, deși, de cele mai multe ori, credem că știm. Nu ne rugăm pentru ca să-L informăm pe Dumnezeu și nici pentru a-L cicăli, ca un copil, uneori, pe părintele lui. Ne rugăm pentru ca să fim biruiți de El și de voia Lui în rugăciune (Osea 12:4), cerând să se

facă voia Lui, nu voia noastră, pentru că, așa cum spune Domnul Isus, Dumnezeu știe mai bine ce avem nevoie și felul în care ne va afecta ceea ce cerem de la El (Matei 6:8).

Rugăciunea este unul dintre felurile în care dovedim că Îl iubim și că dorim prezența Lui, pentru că niciun om nu vrea să vorbească sau să petreacă timp cu o persoană pe care nu o iubește. Rugăciunea ne ridică pe culmi spirituale pe care nu putem ajunge în alt mod; prin prezența Duhului Sfânt, știi că ești văzut și ascultat de Dumnezeu.

El vrea să ne rugăm, pentru că acest lucru ne este de folos. Rugându-ne, ne recunoaștem dependența de El, de la Care vine tot ce este bun. Așa cum ne spune Iacov, rugăciunea fierbinte a celui neprihănit are putere mare, fie că mijlocim pentru cineva, fie că ne rugăm să avem biruință pentru sufletul nostru. Dumnezeu vrea să ne rugăm deoarece rugăciunea schimbă lucrurile și situațiile, dar mai întâi ne schimbă pe noi. Uneori El alege să nu ne dea anumite lucruri pentru că noi nu le cerem de la El (Iacov 4:2). Dumnezeu vrea atât de mult să petrecem timp cu El în rugăciune încât ne spune să nu-I dăm răgaz, ci să vorbim cu El, să-I cerem Lui, să mijlocim pentru alții înaintea Lui. În acest fel, avem o părtășie sfântă cu El (Isaia 62:6,7). El vrea să fie căutat prin rugăciune și vrea să nu cedăm până nu primim răspuns, la fel ca femeia care a insistat până judecătorul i-a făcut dreptate (Luca 18:1-8). Putem privi la această parabolă și imediat ceva ne pare a fi absurd: judecătorul nedrept Îl reprezintă pe Dumnezeu, dar noi știm că El este drept: "Isus le-a spus o pildă, ca să le arate că trebuie să se roage necurmat și să nu se lase" (Luca 18:1). Domnul Isus vrea să învățăm din această povestire că văduvei i s-a făcut dreptate în urma insistenței ei. El ne spune că, dacă un judecător nedrept a putut fi convins să facă un bine unei femei care solicita

ajutorul lui, cu atât mai mult Dumnezeu, care este drept, care ne iubește și are un interes personal în bunăstarea sufletului nostru, ne va asculta rugăciunea când insistăm și Îi cerem ceva după voia Lui.

Trebuie să ne rugăm și să insistăm în cererea unei puteri spirituale suficient de mare să ne ridice deasupra puterii păcatului - care ne înconjoară la tot pasul în lumea în care trăim. Avem nevoie să cerem o putere care să ne ridice deasupra oricărei provocări, deasupra oricărui fel de întinare și slăbiciune firească. Una dintre rugăciunile cele mai grele, pe care sigur va trebui să o faci în viața ta de credință, este rugăciunea făcută în întuneric. Nu este vorba despre lipsa luminii soarelui sau a unei lumini artificiale, ci este vorba despre necazurile mari pe care le întâmpini pe pământ, când poate ajungi să te întrebi dacă Domnul te mai iubește, dacă a uitat de tine sau dacă nu cumva te-a părăsit. Adevărul este că în acest fel de împrejurări în viața celui care se păstrează neîntinat de lume, ochii Domnului sunt ațintiți spre tine, să vadă ce vei face. Deoarece avem încă în noi un vrăjmaș numit "fîrea veche", în lipsa unei experiențe îndelungate cu Domnul, nu este ușor să accepți aceste necazuri rămânând în pace. Când trecem prin astfel de stări de încercare a credinței și a priorităților noastre, care pot contribui la construirea caracterului nostru spiritual, Satana are convingerea lui, pe care și-a exprimat-o atunci când a cerut să i se dea voie să-l încerce pe Iov. Această încredințare va fi rostită și în dreptul meu și al tău, dacă spui că vrei să-I rămâi credincios Domnului: "...sunt încredințat că te va blestema în față" (Iov 2:5).

Dumnezeu, care nu îngăduie o încercare mai mult decât puterea noastră, are încredințarea că este posibil să trecem cu note mari peste momentele grele ale vieții. Ieșim biruitori când

menținem legătura cu El în rugăciune, privind la felul cum El a fost credincios Cuvântului Lui. Dacă ai fost ales să treci prin astfel de încercări, nu dispera și nu intra în depresie, ci continuă să te rogi, fiind bazat pe promisiunile Domnului și privind la orizontul veșniciei. A înceta să te rogi în astfel de stări înseamnă a căuta să te deconectezi de singura sursă de putere și de bunăstare pentru viața ta. Nimic bun nu se va întâmpla ca urmare a întreruperii rugăciunilor tale. Privește la bucuria cu care au suferit martirii, nu doar la răpirea averilor lor și la moartea lor. Privește în Scriptură, să vezi că ai fost rânduit și pentru a trece prin necazuri, pentru ca în urma biruinței tale, cununa care Domnul ți-a pregătit-o să ți se potrivească.

Președintele Abraham Lincoln a spus că a fost îngenunchiat de problemele vieții, având convingerea că nu are unde să caute ajutor decât la Dumnezeu și Luther a spus că în cazul în care Dumnezeu ar avea sabia scoasă înaintea lui, ar alerga tot la Dumnezeu, pentru că la El este îndurare. Mulți oameni se roagă, dar mulți dintre aceștia se roagă fără rost. Uneori rugăciunile nu primesc răspuns pentru că sunt adresate unui Dumnezeu care nu există. Unii cred într-un Dumnezeu care acceptă orice fel de slujire, chiar dacă aceasta este doar periodică sau doar atunci când au nevoie de ceva de la El. Un asemenea Dumnezeu nu există. Dumnezeu adevărat vrea să-L cinstim mereu cu timpul nostru, cu banul nostru, cu închinare și chiar cu sentimentele noastre, ca parte din viața noastră, nu doar ocazional, când vrem ca El să rezolve o situație care ne depășește. Dacă cineva care te cunoaște ți-ar spune că te rogi prea mult, care ar fi reacția ta? Ai spune imediat că greșește? Multe persoane se roagă prea mult. Este vorba despre acele suflete care nu iartă pe cei care le-au greșit lor. Fie că se roagă trei minute sau o oră, ei se roagă prea mult pentru că

se roagă degeaba, se roagă fără rost. Când eram tânăr, am auzit un pastor care a dat un îndemn la rugăciune în casa de rugăciune și acele cuvinte mi-au rămas înregistrate în memorie. El a spus: "Să ne plecăm pe genunchi și să facem o rugăciune serioasă!" Am considerat atunci că acele cuvinte ale lui loveau serios coarda umorului, dar după câțva timp am găsit un oarecare rost în acele cuvinte, deoarece am aflat că poți să faci și rugăciuni neserioase, fără rost, ca o obligație de care vrei să te achiți și la care inima nu participă. Pentru unii, rugăciunea cea mai grea este cea pe care o menționează Domnul Isus: "...când stați în picioare de vă rugați, să iertați orice aveți împotriva cuiva, pentru ca și Tatăl vostru, care este în ceruri, să vă ierte greșelile voastre" (Marcu 11:25). Pentru ca rugăciunea să aibă rost, trebuie ca iertarea pe care o dăm altora să nu fie doar de formă, ca să fie poate admirată de alții, ci trebuie practică în mod personal, pentru ca efortul și râvna în rugăciune să nu fie zadarnice. Ca să folosesc limbajul de lemn, aș spune că "un om din lume" iartă până la un anumit punct, dar așteptările lui Dumnezeu de la cel credincios, căruia i-a iertat mai mult decât ar avea el vreodată ocazia să ierte, sunt mult mai înalte.

Dacă vrei ca rugăciunea ta să aibă rost, iartă-l pe cel care ți-a greșit, chiar dacă nu și-a cerut iertare, pentru că nu ai decât de câștigat. A te ruga după ce i-ai iertat pe cei care ți-au greșit face parte din trăirea în lumină și de la această regulă nu este excepție. Dacă nu ierți, această stare îți va inhiba creșterea spirituală, îți va cauza daune sufletești serioase și poate duce chiar la pierderea a tot ceea ce ai, chiar și a sufletului tău. Această atitudine a noastră față de cei care ne greșesc este îndeaproape monitorizată de cer, pentru că sufletele alese care practică o iertare continuă se ridică la o înălțime și la o valoare spirituală de care Dumnezeu se

bucură. Iartă, pentru ca rugăciunile să nu-ți fie oprite și alergarea să nu-ți fie fără rost. Unii practică o iertare ca israeliții de demult, care, atunci când inima le-a fost cercetată de Domnul, și-au iertat datornicii și au dat drumul robilor, ca mai târziu să-i silească din nou să le fie robi (Ieremia 34:14-16). Pentru ca rugăciunile noastre să aibă rost, trebuie să iertăm cum am fost iertați de Domnul pentru că niciunui credincios nu i-ar plăcea să i se impute din nou păcatul de care a fost iertat. A ierta este un gest care ne ridică pe o treaptă superioară în credință, pentru că iertând ne asemănăm mai mult cu Tatăl nostru cel ceresc (Matei 6:15; Marcu 11:25).

Pocăința, iertarea, mântuirea și statornicia în umblarea pe calea Domnului vin în viața omului prin intermediul rugăciunii, motiv pentru care vrăjmașul sufletului nostru nu vrea să ne rugăm. El nu este atât de deranjat că faci fapte bune sau că cunoști Biblia și ai multe cunoștințe despre religii, cât este deranjat când te rogi Domnului Isus, dovedind astfel că ai credință. El ar vrea ca omul să rămână cu păcatul nemărturisit și neiertat, pentru ca să aibă drepturi asupra lui. Dar, prin rugăciune, ușa harului ni se deschide, ca să scăpăm de dominația vrăjmașului care vrea să ne petrecem veșnicia cu el și vrea să nu intrăm - prin răscumpărarea făcută de Domnul Isus - în stăpânirea bunului Dumnezeu pentru totdeauna.

Dacă gândul la iminentul sfârșit al vieții tale te neliniștește sau chiar îți dă fiori, ai nevoie ca, prin rugăciune, să bați la ușa milei lui Dumnezeu care, în schimbul căinței tale, te va ierta pe deplin. Cel mai important lucru pentru mântuirea ta nu este să subscrii la o doctrină creștină sau să frecventezi un locaș de închinare; ca să poți fi mântuit, ai nevoie să te naști din nou (Ioan 3:3). Dacă statutul social sau deciziile greșite ți-au distrus viața, ai nevoie să te rogi și să ceri îndurarea Domnului. În acele momente, când te vei

ruga sincer, vei experimenta cea mai mare minune pe care o face Dumnezeu astăzi pe pământ: prin rugăciunea pocăinței, vei experimenta transformarea ta într-o făptură nouă. Este un punct de cotitură de la dezastru spre succes. Rugăciunea făcută cu credință către Dumnezeu este metoda prin care El vrea să intri în rândul celor socotiți neprihăniți prin jertfa de la Golgota. El, care abia așteaptă să te audă, cum un părinte stă lângă telefon în speranța că-l va suna fiul care s-a răzvrătit și l-a părăsit, te va primi și îți va da darul mântuirii. În Isaia ni se spune: "Căutați pe Domnul câtă vreme se poate găsi; chemați-L câtă vreme este aproape" (Isaia 55:6).

Amin

12

NU VĂ ÎNȘELAȚI!

"Nu vă înșelați preaiubiții mei frați" Iacov 1:16

Cred că majoritatea dintre noi, care suntem adulți, am avut trista experiență să avem de-a face cu o persoană sau situație în care, la sfârșit, să fim nevoiți să admitem că am fost înșelați. Se poate întâmpla să fii convins de cineva să cumperi un lucru sau să faci o investiție ca apoi să afli că ai fost înșelat. Mai trist decât atât este să te trezești că ai fost înșelat de cineva care se dă drept prieten, ca să-și atingă un scop ascuns. Din cauza unor astfel de dezamăgiri, cineva care s-a trezit înșelat, spunea: "Când m-a înșelat prima dată, rușine lui, dar când m-a înșelat a doua oară, rușine mie". Asta pentru că nu s-a învățat minte de prima dată, să nu mai dea ocazia de a fi înșelat. O înșelăciune și mai mare este ca un tânăr sau o tânără să se căsătorească cu cineva, crezând că este credincios sau credincioasă, ca apoi, nu la mult timp după nuntă, să afle că acea persoană nu are nimic de-a face cu Dumnezeu, că pocăința a fost doar o lucrare de fațadă, ca să-și atingă un scop.

Copiii, care sunt mai sinceri, dar și mai creduli, sunt mereu preveniți de părinți să aibă grijă la felul în care se raportează la alte persoane, ca să nu fie înșelați, începând de la lucruri mai simple, cum ar fi banii pe care trebuie să-i primească rest când cumpără ceva și până la relațiile cu persoane care ar putea să-i atragă în vreo cursă și să aibă de suferit din punct de vedere fizic. Cea mai mare înșelătorie este cea care implică valorile sufletului. Satana, care

prin viclenia lui i-a înșelat pe părinții noștri în Eden, are multă experiență la acest capitol. Cât timp este suflare în noi, el vrea să ne înșele ca să ne producă pagube spirituale sau chiar moarte spirituală, dacă poate. Pentru că este un Tată bun, Dumnezeu ne previne, ca noi în calitate de credincioși să avem grijă să nu fim înșelați. "Băgați de seamă să nu vă înșele cineva" (Marcu 13:5). Una dintre primejdiile care pândește sufletul mântuit este cea de a o lăsa mai moale cu disciplina spirituală și a nu mai veghea în vederea rugăciunii și a cercetării Cuvântului lui Dumnezeu, ca apoi să calce în capcana pusă cu multă iscusință de vrăjmaș, în calea lui.

O posibilă înșelăciune poate veni din afară sau, așa cum spune textul citat la început, poate veni din lăuntru nostru. Ne gândim că noi ne vrem binele întotdeauna și nu am întreprinde vreo acțiune prin care să ne păgubim pe noi, dar totuși Scriptura spune că suntem în pericol de a ne înșela singuri: "Inima este nespuse de înșelătoare și deznădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască?" (Ieremia 17:9). Când omul nu are încotro decât să ajungă să admită că s-a înșelat datorită propriei lui gândiri și acțiuni, oricât de indulgent ar fi cu el însuși, simte o durere și o amărăciune în suflet. Am auzit oameni spunând: "Cum am putut să fiu așa de orb?" sau și mai dur: "Cum am putut să fiu așa de prost?" La un meci de fotbal, când portarul primește un gol, el și fanii echipei lui simt o mare dezamăgire, dar atunci când portarul din greșală dă autogol dezamăgirea este cu mult mai mare. Cu scopul de a preveni pierderi spirituale în viața noastră, mesajul acest va încerca să aducă pentru examinare înaintea noastră, câteva forme în care Scriptura ne spune că ne putem înșela singuri. Este un adevăr pe care Scriptura ni-l face cunoscut ca să ne cunoaștem mai bine, pentru a ne păzi și înfrâna, ca să nu provocăm mânia lui Dumnezeu, ca să nu ajungem acolo unde nici eu și nici tu nu vrei să ajungi.

"Nimeni să nu se înșele: dacă cineva dintre voi se crede înțelept în felul veacului acestuia, să se facă nebun, ca să ajungă înțelept" (1 Corinteni 3:18). Este posibil ca în urmă absolvirii unor școli sau a unor reușite în afaceri să dezvoltăm o încredere

prea mare în noi înșine, în eul nostru și să ajungem să ne credem foarte înțelepți. O astfel de mândrie l-a biruit pe împăratul Nebucadnețar când a privit de pe acoperișul palatului zidurile din Babilon pe care le făcuse. Apostolul Pavel scrie că înțelepciunea lumii este o nebulie înaintea lui Dumnezeu, pentru că omul care nu-L are pe Dumnezeu ca stăpân își atribuie lui meritele pentru succes fără să recunoască că este Cineva care i-a dat înțelepciune și care îi permite inimii lui să bată. Tot mai mult, omul, crezându-se sigur pe soarta sa, caută să-L scoată pe Dumnezeu din ecuația vieții și nu-și dă seama că se înșală singur până în clipa când pleacă de pe pământ, când i se deschid ochii să vadă în lumea de dincolo și vede cine vine să îi colecteze sufletul. "Dacă vreunul crede că este ceva, măcar că nu este nimic, se înșală singur" (Galateni 6:3). Uneori, oamenii care ajung într-o poziție mai înaltă se cred a fi cineva cu mare importanță și îi disprețuiesc pe cei care li se par a fi mai prejos decât ei pentru că sunt mai săraci, cu mai puțină educație, pentru că li se pare că nu știu meserie ca ei, pentru că nu sunt așa de darnici sau pentru că nu sunt așa de buni predicatori ca ei.

Este bine să fim cei dintâi în fapte bune, să ne facem îndatoriile la serviciu sau în lucrul Domnului cum putem noi mai bine, dar când Dumnezeu îngăduie să ne bucurăm de reușite, este bine și chiar cinstit să-i dăm tot meritul lui Dumnezeu, așa cum a făcut și apostolul Pavel: "Prin harul lui Dumnezeu sunt ce sunt. Și harul Lui față de mine n-a fost zadarnic; ba încă am lucrat mai mult decât toți: totuși nu eu, ci harul lui Dumnezeu, care este în mine" (1 Corinteni 15:10). Opusul acestei stări smerite este starea în care ne vedem noi singuri înțelepți și capabili de multe. Unii merg până acolo că spun cu un curaj nebun că ei se descurcă singuri și nu au nevoie de Dumnezeu. "Nu vă înșelați: «Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit.» Ce seamănă omul aceea va și secera" (Galateni 6:7). Oamenii care comparându-se cu semenii lor și admirând realizările vieții lor se văd singuri înțelepți, se îndreaptă spre o zi de mare dezamăgire când vor trebui să recunoască că fără Dumnezeu nu ar fi putut realiza nimic bun. "Recunoaște-L în toate căile tale

și El îți va netezi cărările. Nu te socoti singur înțelept; teme-te de Domnul și abate-te de la rău" (Proverbe 3:6, 7).

Un alt mod în care omul se înșală singur este acela de a asculta Cuvântul Domnului, dar a nu-L împlini. "Fiți împlinatori ai Cuvântului, nu numai ascultători, înșelându-vă singuri" (Iacov 1:22). Apostolul continuă și spune că cel care după ce ascultă Cuvântul nu-L împlinește este ca un om care se uită în oglindă ca apoi să uite imediat ce a văzut. Oglinda noastră este Cuvântul lui Dumnezeu și nu ne este de folos să ne uităm în El sau să-L ascultăm vestit în biserică dacă nu împlinim ce ne învață. Ascultarea Cuvântului fără împlinire înseamnă autoînșelare.

Un alt fel în care ne putem înșela ni-l expune apostolul Ioan. "Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri, și adevărul nu este în noi" (1 Ioan 1:8). Este greu să întâlnești un om care să spună că nu a comis păcat, dar nu este greu să găsești oameni care spun că au greșit și chiar au păcătuit. Unii, folosind cuvintele apostolului Pavel (1 Timotei 1:15) spun, cu privire la trecutul lor, că între păcătoși ei sunt cei dintâi, dar dacă le-ai spune unor astfel de oameni că au comis un păcat specific săptămâna trecută, cei mai mulți ar sări ca arși, gata să se apere.

Unii oameni, atrași de păcat, ajung să adopte o gândire prin care își spun că acel lucru nu este păcat. La început ei fac asta cu o oarecare sfială, pentru că în mintea lor sunt dubii serioase cu privire la justificarea aceluia păcat; dar, cu timpul, vocea conștiinței se aude tot mai slab, ca apoi să ajungă să creadă că acel lucru - care odată i-a făcut să se simtă murdari - acum nu mai este păcat. Astfel de oameni se înșală singuri și, căutând să mulțumească doi stăpâni, se retrag din lumină cu justificări și argumente care nu au niciun efect asupra păcatului comis, înregistrat în cer. Spre exemplu, unii, deși nu spun din încredințare, spun că nu este nimic rău în a mai bea câte o băutură alcoolică. "Tot ce nu vine din încredințare, e păcat" (Romani 14:23). Alții spun că nu este rău să fumeze din când în când, alegând să uite că trupul lor trebuie să fie un templu al Duhului Sfânt și nu trebuie spurcat cu fum. Alții caută argumente care să justifice o atracție față de pornografie, care devine depen-

dență. Spun că nu sunt singurii care fac asta, dar un astfel de argument nu-i va ajuta deloc în ziua când viața le va fi evaluată ca să li se dovedească vinovăția sau nevinovăția.

Este dureros să vezi și chiar să ai de-a face cu oameni care își justifică păcatul, insistând astfel să se înșele singuri. Un alt mod prin care omul se poate înșela singur ni-l expune epistola lui Iacov. "Dacă crede cineva că este religios, și nu-și înfrânează limba, ci își înșală inima, religiunea unui astfel de om este zadarnică" (Iacov 1:26). Folosind o analogie, Iacov ne spune că trebuie să ne controlăm limba așa cum un călăreț, folosind zăbala din gura calului, îi controlează toate mișcările. Oricine vrea să nu se înșele singur, ca să nu afle la sfârșit că alergarea i-a fost în zadar, trebuie să-și țină limba în frâu. "Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină și din cuvintele tale vei fi osândit" (Matei 12:37). Tot Domnul Isus spune despre limbă: "Vă spun, că în ziua judecății, oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor pe care-l vor fi rostit" (Matei 12:36). Parcă din toate felurile în care ne putem înșela, păcatul cu limba ne stă cel mai la îndemână. "Nu te grăbi să deschizi gura și să nu-ți rostească gura cuvinte pripite înaintea lui Dumnezeu; căci Dumnezeu este în cer, și tu pe pământ, de aceea să nu spui vorbe multe" (Eclesiastul 5:2).

Un alt mod în care Scriptura ne spune că ne putem înșela constă în a lega prietenii rele. "Nu vă înșelați: «Tovărășiile rele strică obiceiurile bune»" (1 Corinteni 15:33). Ca și copii, am avut prieteni și în funcție de ceea ce vedeam la ei știam dacă părinții noștri ar accepta sau nu prietenia noastră cu ei. Fie că suntem foarte tineri sau mai puțin tineri, trebuie să ne întrebăm dacă prietenii noștri au o influență bună sau rea asupra noastră, mai ales în ceea ce privește partea spirituală. Trebuie să-L întrebăm pe Dumnezeu dacă aprobă prietenii noastre - pentru că ele sigur ne vor influența, în bine sau în rău, umblarea pe calea Domnului. Să nu ne înșelăm singuri crezând că nu vom fi afectați dacă alegem să întreținem prietenii cu cei care au o umblare libertină. Roboam, fiul lui Solomon, a ajuns împărat în locul tatălui său și a fost întrebat de popor despre felul în care va conduce. Bătrânii poporului,

care fuseseră lângă Solomon, l-au sfătuit să fie bun cu poporul și să le ușureze jugul. Ulterior Roboam a cerut sfatul tinerilor cu care crescuse el și aceștia l-au sfătuit să amenințe poporul că va fi mai aspru decât tatăl lui, adică decât Solomon. Roboam a ales să urmeze sfatul prietenilor săi și țara s-a rupt în două pentru totdeauna (1 Împărați 12:1-19), pentru că zece dintre seminții s-au separat și au fost conduse de Ieroboam. Prietenii rele ale lui Roboam l-au costat enorm, atât pe Roboam, cât și pe poporul Israel. Să nu ne înșelăm crezând că prietenii noastre și ale copiilor noștri nu vor avea un efect asupra vieții noastre spirituale. Trebuie să ne alegem cu grijă prietenii și în ceea ce ne privește pe noi, să fim prietenii care, prin ceea ce fac și vorbesc, promovează o creștere spirituală, ca să umblăm în victorie.

A umbla în victorie înseamnă a umbla în neprihănire, înseamnă a umbla iubind și iertând, înseamnă a trăi în folosul Împărăției lui Dumnezeu. Noi trăim pe acest pământ pentru prezent, dar odată ce am fost născuți din nou prin pocăință, începem să aparținem altei lumi. Prin mesajul Scripturii, Dumnezeu ne spune să nu ne înșelăm trăind doar pentru lumea aceasta, care va trece, amânând împăcarea cu Dumnezeu până este prea târziu, având un entuziasm naiv, care acceptă învățături stricate care caută să ne abată de la calea cea îngustă, crezând că lumea, care tolerează orice nu-I aduce slavă lui Dumnezeu, ne este prietenă adevărată. Se poate ca ea să ne spună ce a spus Babilonul tinerilor robi aduși din Israel: "Țineți-vă credința, dar în stil babilonean. Cântați ca noi, îmbrăcați-vă ca noi, închinați-vă ca noi, uitați-vă la ce ne uităm noi, dar țineți-vă credința". Să nu ne înșelăm, pentru că "...prietenia cu lumea înseamnă vrăjmășie cu Dumnezeu..." (Iacov 4:4).

Trebuie să recunoaștem că de multe ori ne dăm note bune pentru felul în care ne trăim viața de credincioși pentru că avem în noi ceva ce ne face să tindem a fi părtinitori. Este bine să-L invităm pe Dumnezeu să ne cerceteze inima, ca nu cumva să aflăm prea târziu că ea ne-a trădat. "Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încercă-mă și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea și du-mă pe calea veșniciei!" (Psalmul

139:23, 24). Dacă nu L-ai chemat niciodată pe Domnul Isus în viața ta, să te ierte și să devină Domnul vieții tale, conștient de urgența acestui lucru, te îndemn să faci asta chiar astăzi. Cea mai mare înșelătorie este să te ocupi de tot felul de lucruri, să te bucuri de succes în diferite domenii ale vieții, însă să-ți neglijezi sufletul, ca apoi să ajungi în chinul iadului pentru veci de veci. Cuvântul Scripturii ne spune că este loc în iad și este loc și în rai pentru sufletul tău și poți să ajungi unde vrei; vei ajunge unde ai ales. Chiar dacă nu avem prea multe detalii despre locurile din lumea spirituală, totuși în Scriptură ni se spune îndeajuns despre rai încât să vrem să ajungem în rai și ne spune destul despre iad încât să nu vrem să ajungem acolo.

Dumnezeu a lăsat la alegerea noastră destinația finală și veșnică a sufletului nostru. El știe tot ce ai făcut și chiar și ce vrei să faci. Până și gândul tău și dorul pe care-l ai în inimă bate la ușa Lui, așa că este timpul să Îi mărturisești păcatul și să Îi spui că până acum te-ai înșelat singur; să știi că nu-I spui ceva ce El nu știe. Trebuie să-I mărturisești Lui păcatul, pentru că păcatul nemărturisit te leagă să nu poți face ce trebuie și îți închide ușa binecuvântărilor Lui. Nu lăsa ca răbdarea lui Dumnezeu să-ți împietrească inima, crezând că dacă nu te-a pedepsit până acum pentru vină nu o va face nici în viitor. Domnul Isus, murind pe cruce în locul celor vinovați, a făcut posibil ca omul să fie iertat de vină și după această viață să se bucure într-un loc fericit în prezența lui Dumnezeu, în cer. Pleacă-ți genunchii în cămăruța ta și spune-I astăzi: "Fii Domnul meu! Fii stăpânul meu! Fii Dumnezeul meu!"; dar spune asta nu de formă, cu o dragoste anemică, ci cu toată ființa ta care dorește mântuire. Când vii la El, Duhul Sfânt începe un proces de vindecare în ființa ta; vei simți pacea și bucuria care-ți vor inunda sufletul. Primește-l pe Hristos ca Domn și stăpân în viața ta și vei fi fericit aici și pentru veșnicie împreună cu El.

Amin

13

UITAȚI-VĂ LA AVRAAM!

"Uitați-vă la părintele vostru Avraam și spre Sara, care v-a născut; căci l-am chemat, când era numai el singur, l-am binecuvântat și înmulțit." Isaia 51:2

Acest capitol începe cu un cuvânt pe care Dumnezeu îl adresează celor care-L caută pe Domnul și umblă după neprihănire. Acest cuvânt le spune tuturor, dar mai ales celor care au cunoscut neprihănirea (versetul 7), să se uite la exemplul de viață al lui Avraam, care a devenit, pentru succesorii săi, profilul vieții creștinului. Este un cuvânt foarte personal adresat aceluia care formează poporul și neamul Lui. "Ia aminte spre Mine, dar, poporul Meu, pleacă urechea spre Mine, neamul Meu!" (Isaia 51:4). Cei care au primit din nou chipul Lui prin pocăință și naștere din nou și se aseamănă pe zi ce trece tot mai mult cu El fac parte din categoria de suflete pe care Dumnezeu le numește "neamul Meu". Privind la viața lui Avraam, pe care Iacov îl numește "prietenu lui Dumnezeu" (Iacov 2:23) și pe care oamenii l-au numit "evreu" (Genesa 14:13), putem învăța că este posibil să avem o relație personală cu Dumnezeu atunci când inima noastră dorește lucrul acesta mai mult decât orice.

Avraam s-a născut cu 2000 ani înaintea venirii Mântuitorului, a umblat cu Dumnezeu 100 de ani și a murit când avea 175 de ani, "sătul de zile", lăsând în urmă nu numai o familie din care avea să se nască Mântuitorul tuturor oamenilor, ci și o mărturie despre mântuirea prin credință. Viața trăită de acest om a rămas o pildă a

ce înseamnă să umbli prin credință. Privind la viața acestui om, vedem că Dumnezeu ia seama nu doar la faptele și evenimentele din viața omului, ci este foarte interesat și de ce se întâmplă în mintea și în inima omului, unde se formează un caracter și un crez. La fel cum un țurture de gheață poate fi alb sau cenușiu, după cum a fost apa din care s-a format, tot așa și caracterul omului se formează în timp și poate fi curat sau întinat, pe baza experiențelor și a alegerilor făcute în viață. Avraam s-a evidențiat înaintea lui Dumnezeu pentru că L-a crezut pe Dumnezeu și L-a ascultat deși nu a avut o Biblie, n-a avut o biserică și n-a avut un anturaj care să încurajeze ceea ce Dumnezeu a numit ca fiind "binele" în viața lui. În cuvântul citat la început Dumnezeu ne spune: "Priviți la Avraam!"; deși nu a avut lucrurile amintite, pe care noi le avem, a fost omul care a atras binecuvântarea lui Dumnezeu peste toate neamurile: "Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta..." (Genesa 22:18a).

Citind istoria vieții lui, putem vedea că Avraam a fost fiu, tată, unchi, preot, crescător de turme de vite, mijlocitor și negociator, om de afaceri, dar mai ales a fost un om credincios lui Dumnezeu: "după cum este scris: "Te-am rânduit să fi tatăl multor neamuri." El, adică, este tatăl nostru înaintea lui Dumnezeu, în care a crezut, care înviază morții și care cheamă lucrurile care nu sunt, ca și cum ar fi." (Romani 4:17). Avraam a fost un om bogat dar asta nu l-a oprit să slujească lui Dumnezeu și reiese din Cuvânt că este bogat și dincolo de mormânt, pentru că cine altcineva are în cer o regiune care să-i poarte numele, așa cu a primit el locul numit "sânul lui Avraam" (Luca 16:22)?

Tot din Cuvânt reiese că Avraam a avut revelații cu Dumnezeu care nu sunt detaliate în Scriptură; el a văzut ziua când avea să vină Domnul Isus pe pământ ca prin moartea Lui pe cruce să devină Mântuitorul lumii. "Avraam a văzut ziua Mea și s-a bucurat" (Ioan 8:56). Cel mai remarcabil lucru din viața acestui om a fost credința lui în Dumnezeul care l-a chemat pe nume și i-a spus să meargă într-o altă țară: "Tot așa și Avraam a crezut pe

Dumnezeu și credința aceasta i-a fost socotită ca neprihănire" (Galateni 3:6; Romani 4:22; Iacov 2:23). Pentru a înțelege mai bine ce a făcut acest om ca să fie socotit neprihănit prin credința în Dumnezeu, trebuie să privim la evenimentul care i-a încercat cel mai tare ascultarea de Dumnezeu. Această secvență din viața celui care este numit "tatăl credincioșilor" se găsește în capitolul 22 din carte începuturilor, adică din Genesa. Este un pasaj în care este descris felul în care Dumnezeu l-a încercat pe Avraam cum nu l-a mai încercat înainte și nici ulterior. "După aceste lucruri, Dumnezeu a pus la încercare pe Avraam și i-a zis: "Avraame!" "Iată-mă", a răspuns el. Dumnezeu i-a zis: "Îa pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, pe Isaac; du-te în țara Moria și adu-l ardere de tot acolo, pe un munte pe care ți-l voi spune" (Genesa 22:1, 2). "După aceste lucruri", adică după ce deja a avut o viață plină de încercări, a urmat un examen grozav de greu.

Poate la fel ca el, după ce Dumnezeu ne-a scos din lumea meșteșugurilor rele și rușinoase și trecem prin diferite necazuri, ne dorim să vină și o vreme de răgaz, dar, deși pe moment suflăm ușurați, știm că atunci când am ieșit dintr-o încercare ne stă înainte un nou examen menit să ne încerce și în același timp să ne crească credința: "Un val cheamă alt val, la vuietul căderii apelor Tale; toate talazurile și valurile Tale trec peste mine" (Psalmul 42:7). Din scrierile apostolului Pavel putem vedea că el a fost nu doar ferm și uneori chiar dur, ci vedem că atunci când a fost nevoie a fost un om de o finețe rară. Vorbind fraților din Tesalonic (1 Tesaloniceni 2:7), a spus că i-a crescut ca o doică ce-și crește cu drag copiii. Odată ce am avut experiența supranaturală a nașterii din nou, ca niște copii crescuți de o doică, am fost hrăniți cu lapte ca să creștem în cunoștința Domnului Isus, ca apoi, după ce ne-am dezvoltat și maturizat, să avem parte și de hrană tare, având ca scop să ajungem tari în credință și în noi Hristos să fie mare. Această maturizare este posibilă numai trecând biruitori prin necazuri de tot felul având ca lumină Cuvântul și ca ghid Duhul Sfânt. Nu "dacă", ci "când" vei trece

prin necazuri mari, Dumnezeu îți spune și ție: "Privește la Avraam!" Privește la felul în care a fost încercat și a trecut cu bine examenul ascultării și urmează-i pilda. Necazurile sunt ca vântul care desparte grâul de pleavă, sunt ca o unealtă care dă la o parte zgura, sunt ca un cuptor care lămurește argintul ca să-l facă mai de valoare. Ce ai face dacă, după ce te-ai rugat mulți ani să primești un lucru de la Dumnezeu, într-un târziu ai primi acel lucru, ca apoi nu după mult timp, Dumnezeu să-ți ceară lucrul înapoi? Așa i s-a întâmplat lui Avraam. Avea și un alt fiu, dar Dumnezeu nu i l-a cerut pe cel obținut pe căi "neautorizate" de sus. Dacă i-ar fi cerut toate animalele, tot aurul sau chiar viața lui, Avraam le-ar fi dat mai ușor decât pe fiul său, Isaac. Nu numai că îl iubea, dar vedea în el pe cel care avea să-l înlocuiască după ce el va muri - și totuși a fost gata să asculte.

Avraam avusese deja experiențe cu Dumnezeu și Îi cunoștea glasul, așa că nu avea nicio îndoială că Dumnezeu a fost cel care i-a vorbit. Fără să facem o regulă aici, vedem că nu i-a spus Sarei nimic despre ce i-a cerut Dumnezeu, ci doar a luat măgarul, lemnele, slugile și pe Isaac și a plecat spre ținutul Moria, spre locul indicat de Dumnezeu. De ce nu i-a spus Sarei? Nu avem o dovadă, dar probabil i s-ar fi opus. În mintea lui se dădea o luptă și inima îi era plină de durere, însă nădăjduia într-un Dumnezeu care până la urmă are o soluție bună pentru toate situațiile. La fel ca Avraam, noi trebuie să ne dăm seama, în adâncul inimii noastre, că tot ce avem este de la Dumnezeu. Trebuie să nu uităm că tot ce avem aici este temporar și, ascultând de El, putem alge să punem preț pe lucrurile care rămân veșnic. Gândind astfel nu ne va fi greu când Dumnezeu ne va cere ceva important sau va îngădui în viața noastră lucruri pe care nu am dori să se întâmple niciodată. Când ajungi să ai o astfel de credință nu îți este greu să renunți la ce este trecător. Priviți la Avraam și urmați-i pilda, credeți-L pe Dumnezeu, care vrea binele pentru viața și sufletul vostru.

Îmi închipui că pe când Avraam străbătea pe jos calea de trei zile spre Moria, în mintea lui se dădea o luptă grozavă. În calea

de peste 100 km a avut timp să lupte cu gândurile rele care-i spuneau să se întoarcă în Beer Şeba, la Sara, dar nu a cedat. Nu mai înviase Dumnezeu pe nimeni până atunci; dar oare se gândea el că este posibil? Trei zile a trebuit să cântărească din nou și din nou ce iubește mai mult. Pe Isaac sau pe Dumnezeu? Deși îl iubea nespuse de mult, a trebuit să dovedească că Isaac nu era un idol pentru el. Privește la Avraam și apoi privește la tine. Nu numai banii, cunoștințele și abilitățile, averea și bunăstarea îți pot fi idoli, dar și persoanele pe care le iubești mai mult decât pe Dumnezeu. Nu doar când te căsătorești cu cineva care este necredincios, ci și în situații în care ai de ales între a fi cinstit și a câștiga mai puțin sau chiar a pierde, dovedești dacă Dumnezeu este sau nu este cel dintâi în viața ta. Privește la Avraam și alege bine; foarte curând vei culege rodul alegerilor tale.

Când a ajuns la Moria, la locul indicat de Dumnezeu a lăsat slugile și măgarul și a urcat pe acel munte cu Isaac. A zidit un altar din pietre, a pus lemnele pe el și deasupra l-a pus legat pe Isaac. Pe drum, Isaac întrebese care va fi jertfa și Avram i-a spus: "Fiule", a răspuns Avraam, "Dumnezeu însuși va purta de grijă de mielul pentru arderea de tot" (Genesa 22:8). În acel timp Isaac era un tinerel sub 20 de ani, care sunt sigur că era plin de vigoare și s-ar fi putut zbate și smulge din mâinile bătrânului Avraam, dar nu a făcut-o. Trebuie să admitem că s-a lăsat legat; cine a mai văzut un copil sau tânăr așa de ascultător?

Într-o zi vei fi chemat și tu la sacrificiu, dar nu în același fel ca Avraam. Ascultarea lui Avraam de Dumnezeu nu a cunoscut limită în acea zi. Până unde va duce ascultarea ta de Dumnezeu când vei fi încercat? Vei birui în necaz mare sau vei vinde prietenia ta cu El pe un vas de linte? Când Isaac l-a întrebat pe tatăl lui unde este mielul pentru arderea de tot, cred că lui Avraam i s-a făcut un nod în gât, dar nu a cedat impulsului firesc de a face voia lui.

Mulți ani mai târziu, Ioan Botezătorul avea să identifice în Domnul Isus Mielul de jertfă. "A doua zi, Ioan a văzut pe Isus venind la el, și a zis: "Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păca-

mul lumii!" (Ioan 1:29). Așa cum prin acest test Avraam a dovedit că nu are nimic mai presus decât ascultarea de Dumnezeu, va trebui ca prin alegerile pe le facem să dovedim același lucru. Uită-te la tot ce ai, la tot și toți care îți sunt dragi și asigură-te astăzi că nu îi pui în inima ta mai presus decât pe Dumnezeu. Avraam a fost gata să aducă jertfa, când a auzit un glas care i-a spus să nu facă niciun rău copilului: "Apoi Avraam a întins mâna și a luat cuțitul ca să înjunghie pe fiul său. Atunci îngerul Domnului l-a strigat din ceruri și a zis: «Avraame! Avraame!» «Iată-mă!» a răspuns el. Îngerul a zis: «Să nu pui mâna pe băiat și să nu-i faci nimic; căci știu acum că te temi de Dumnezeu, întrucât n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pentru Mine»" (Genesa 22:10-12). În acele momente de supunere deplină voii lui Dumnezeu, Avraam parcă și-a depășit capacitatea umană de a gândi și de face lucrurile și a acționat în ascultare și credință în Dumnezeu.

Îngerul Domnului, când este scris cu literă mare, este Îngerul care, spre deosebire de alți îngeri, primește închinare și este chiar Domnul Isus. Când Domnul Isus avea să fie pus pe cruce, din punct de vedere geografic probabil exact în același loc, nu s-a auzit nici un glas care să oprească mânia și cruzimea oamenilor, pentru că Dumnezeu Tatăl a îngăduit ca cel nevinovat să moară pentru noi, cei vinovați, și astfel, în meritul acelei jertfe desăvârșite, noi să avem iertare și mântuire.

Avraam i-a spus lui Isaac că Domnul va purta de grijă să aibă o jertfă și așa a fost. Încurcat cu coarnele într-un tufiș, Avraam a găsit un berbec pe care l-a adus ca jertfă pe altar în locul lui Isaac. A urmat promisiunea lui Dumnezeu, promisiune a cărei binecuvântare se răsfrânge și peste noi, care Îl credem și Îl ascultăm pe Dumnezeu astăzi. Dumnezeu i-a promis lui Avraam că va avea o sămânță mare, ca stele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării. Stelele aveau să-i aducă aminte de promisiunea lui Dumnezeu în timpul nopții, iar nisipul în timpul zilei. Privind la încercarea credinței lui Avraam, putem spune că în timpul când suntem

încearcați prin necaz, în jurul nostru sunt ființe pe care nu numai că nu le vedem, dar nici nu le înțelegem pe deplin, așa cum a fost Îngerul Domnului în cazul descris (vezi Psalmul 34:7). Chiar dacă nu la fel ca Avraam, totuși și noi vom fi încercați; între altele, încercările au rostul să ne învețe și să ne ajute să înțelegem ce nu am înțelege altfel.

Îl cunoști tu pe acest Dumnezeu care a fost și Dumnezeul lui Avraam? Dumnezeu este Duh (vezi Ioan 4:24), este infinit și în totul desăvârșit. El este sursa și scopul tuturor lucrurilor și este un Dumnezeu care vrea să fie cunoscut de tine. Dacă cumva Dumnezeu lui Avraam, Tatăl Domnului nostru Isus, nu este și Dumnezeul tău, astăzi, printr-o rugăciune simplă de pocăință, în care promiți că vrei să trăiești ca voia Lui să fie făcută în viața ta, poți să devii un copil al lui Dumnezeu. Această rugăciune, care atrage minunea nașterii din nou în viața celui care se roagă sincer, nu este sfârșitul, ci începutul unei vieți de aventură, avându-L pe Dumnezeu de partea ta. Privește la Isus ca Salvator și sufletul tău va trăi! Adam a adormit să o poată avea pe Eva și Hristos a murit pe cruce ca să aibă o Mireasă sfântă; a murit ca tu și eu să avem mântuire. Toți începem cu statutul de păcătoși și, dacă cineva ar avea aroganța să spună că nu are păcat, Scriptura spune că adevărul nu este în el.

Când îmi aduc aminte de timpul de la grădiniță, îmi dau seama că am fost un păcătos profesionist încă dinainte de a ști să scriu și să citesc; dar odată ce am crescut și am ajuns la cunoștința Evangheliei, am aflat că este iertare și cerând-o, am primit-o de la Dumnezeu. Când Dumnezeu îți cere ceva, El îți dă, ulterior, mai mult. Când i-a cerut apă samaritencei, la fântână, El i-a dat apă vie. Când îți cere să te pocăiești, El îți dă în schimb iertare și viață veșnică. Și împărații și oamenii de rând au nevoie de iertarea Lui. Și învățații și cei care nu știu carte au nevoie de mântuire, pentru că toți sunt din pământ și toți au nevoie de harul lui Dumnezeu. Este dorința lui Dumnezeu să-ți dea iertare, dar trebuie să o ceri și să o primești ca dar. Prin Cuvânt, cu Dumnezeu vei ști întot-

deauna unde stai, pentru că El nu se schimbă. Lumea otrăvită de cel viclean trăiește într-o stare de halucinație - care înseamnă percepția a ceva ce nu este real. Ei cred că bucuria pe care o poate da păcatul, sau lucrurile de pe pământ, este adevărata bucurie, dar lumea aceasta va trece și va rămâne cea care nu trece - adică împărăția lui Dumnezeu cu sufletele celor care au alergat la adăpostul jertfei Domnului Isus pentru a fi socotiți neprihăniți (Romani 8:33). Privind viața lui Avraam putem spune că a fost o viață de aventură trăită cu Dumnezeu. Credința noastră în Dumnezeu, care ne duce la ascultare, va face din viața noastră o aventură care se va încheia atunci când vom ajunge în cer. Dumnezeu a îngăduit să ne naștem și să trăim pe pământ pentru un timp relativ scurt, în care să facem alegeri, să fim testați și în acest fel să alegem unde vrem să ne petrecem veșnicia.

Când vezi cum a lucrat Dumnezeu cu cei care L-au crezut pe cuvânt și L-au urmat, parcă vrei să te dai cu totul pe mâna Lui. Când simți bucuria și pacea pe care o aduce iertarea, nu mai vrei să ai nicio ușă în inima ta pe care să nu-L lași pe Domnul să intre; vrei să te achiți cu evlavie și pasiune sfântă de slujba la care ești chemat. Când Îl iubești pe Domnul cu adevărat, dezvolți și aplici o intoleranță decisivă a păcatului în viața ta. Când umbli prin credință (vezi Galateni 3:11), nu mai accepți în conștiința ta niciun vot nedrept, care te-ar depărta de Dumnezeu. Când înțelegi puțin din ce s-a întâmplat la Moria și pe Golgota și vezi acolo cât te-a iubit Dumnezeu, vrei ca planurile și tot cei ai să fie ale Lui, ca viața ta să-L bucure pe El. Binecuvântată să fie voia Lui!

Amin

14

ÎNVIEREA DOMNULUI ISUS

"...Dar ei le-au zis: «Pentru ce căutați între cei morți pe Cel ce este viu? Nu este aici, ci a înviat...»"

Luca 24:5, 6

Există în lume o bucurie a Paștelui, care pentru cei mai mulți este o bucurie limitată la bucuria unei zile; dar când sărbătorirea acestei zile este înrădăcinată în cunoașterea adevărului despre învierea Domnului Isus, pentru noi, oamenii, această bucurie poate deveni una permanentă. Dacă până la înviere viața omului era ca șo melodie dintr-un marș funerar, când Dumnezeu L-a înviat pe Fiul Său, dezlegându-L de legăturile morții (Faptele apostolilor 2:24), viața celor care cred în înviere a devenit ca o rapsodie a biruinței primăverii asupra înghețului iernii. Puterea evenimentului istoric al învierii Domnului Isus, care confirmă plata făcută pentru păcatul nostru, a schimbat fricoșii în curajoși și pe cei care credeau că nu au ce sărbători în bărbați și femei care au trăit și trăiesc o viață de biruință asupra păcatului, sărbătorind în fiecare zi prezența Celui înviat în viața lor.

Sinodul din Niceea, în secolul al IV-lea, a hotărât ca sărbătoarea învierii Domnului să fie ținută în fiecare an în prima duminică după o lună plină, după echinocțiul de primăvară. De atunci, în această zi a anului, lumea creștină de pretutindeni sărbătorește această biruință a Domnului Isus, care este și biruința noastră. Dimineața învierii a fost o dimineață cum nu a mai fost

vreuna, deoarece din acea zi a devenit posibil ca omul să fie schimbat din nemântuit în mântuit. Fiul lui Dumnezeu a acceptat să treacă prin experiența morții trupești, ca astfel oricine crede în El să devină nemuritor. Biruința Lui la Golgota, care a culminat cu învierea Sa, a făcut posibilă exonerarea de vină a sufletelor care merg înaintea Tatălui. Vrajmașul sufletelor noastre a luptat, însă fără succes, să nege adevărul învierii sau să-l pervertească în vreun fel, dar învierea Domnului Isus a fost și rămâne adevărul care stă la temelie Evangheliei fără să se clatine: "V-am învățat înainte de toate, așa cum am primit și eu: că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi; că a fost îngropat și a înviat a treia zi, după Scripturi" (1 Corinteni 15:3, 4). Învierea Domnului Isus este un adevăr istoric care, în urma cercetărilor, a transformat mulți păgâni și agnostici în credincioși care au cerut și au primit mântuirea oferită de Dumnezeu prin har.

Ziua învierii este ziua în care orice suflet care-L iubește pe Domnul, orice suflet devotat slujirii Lui se bucură de o zi festivă, plină de bucurie. Este ziua când majoritatea creștinilor își schimbă temporar salutul obișnuit, așa că atunci când se întâlnesc, spun: "Hristos a înviat!". Paștele este sărbătoarea unei nădejdi adevărate pentru sufletul omului, deoarece această minune a dovedit că Domnul Isus este Hristosul, Mântuitorul lumii. Oricine trăiește pentru El, oricine ostenește și sacrifică pentru Împărăția Lui se bucură astăzi, știind că ascultarea de Dumnezeu duce la biruință și la viață veșnică. Noi, care ne bucurăm de legământul cel nou oferit prin biruința morții și a învierii Domnului Isus, nu sărbătorim Paștele cu simboluri evreiești, cu o masă pascală de miel fript, cu azimi și ierburi amare, după tradiția iudaică, pentru că am înțeles că toate acele lucruri au fost o reprezentare simbolică și o direcționare spre evenimentul real al victoriei dobândite de Mielul fără cusur dat de Dumnezeu pentru omenire, adică spre Isus Hristos.

Sărbătorim cum se cuvine ziua Paștelui dacă-L avem pe Domnul Isus ca Domn în inima noastră, și nu neapărat prin mese

festive sau haine noi. Sărbătorim cu gânduri, cu cuvinte de mulțumire și cântări duhovnicești care dau slavă Aceluia care a murit și a înviat pentru ca noi să avem iertare de vină și viață veșnică. Sărbătorim Paștele cum se cuvine atunci când, cugetând la evenimentele morții și învierii, din inima noastră se înalță un "Mulțumesc, Tată ceresc!"

Domnul Isus a murit pe cruce, fiind condamnat de dregătorul roman, care a cedat la cererea norodului și a preoțimii. După aceea, cu aprobarea lui Pilat, care s-a încredințat de moartea Domnului Isus, trupul Domnului a fost pus de Iosif din Arimateea într-un mormânt gol de-al lui. Iosif a fost ajutat de Nicodim, care a adus smirnă și aloe, cu care i-a uns trupul înainte de a fi pus în mormânt. Ulterior mormântul a fost închis, sigilat și păzit de ostași romani, care erau faimoși pentru abilitatea lor de a apăra punctele strategice. Acel loc de îngropare, foarte scump, era într-un loc destul de public și era cunoscut ca fiind al unui membru al Sinedriului și era expus, așa că putea fi verificat de oricine dorea.

La sfârșitul Sabatului, femeile au descoperit că mormântul era gol. Trebuie să menționăm că în acea vreme mărturia unei femei nu conta și o femeie nu putea fi martoră, de aceea mărturia lor este așa de importantă pe lista dovezilor învierii. Dacă cineva ar fi vrut să fabrice o povestire ca aceasta, ar fi ales un bărbat sau mai mulți bărbați ca fiind cei care au descoperit mormântul gol. Scriptura relatează ce s-a întâmplat, parcă fără să-i pese de faptul că mărturia femeilor ar fi contat sau nu. Femeile s-au îngrijorat, deoarece nu știau cine le va da piatra la o parte ca să aibă acces la trupul Domnului, dar ele au găsit piatra prăvălită la pământ. Un mare cutremur de pământ a avut loc și un înger al Domnului, pogorât din cer, a prăvălit piatra de la ușa mormântului și a stat pe ea. La apariția îngerului Domnului, care avea înfățișarea ca fulgerul și îmbrăcămintea albă ca zăpada, soldații care păzeau mormântul au tremurat de frică și au rămas ca morți, iar când și-au revenit, probabil înspăimântați, au fugit în cetate. Femeile doreau să continue îmbălsămarea începută de Iosif din Arimateea și de Nicodim. La

asfințitul acelei zile, când au pus trupul Domnului în mormânt, cei doi au trebuit să-și înceteze activitatea din pricina începerii Sabatului, când nu aveau voie să facă vreo lucrare.

Dimineața învierii a fost începutul unei zile cu descoperiri și evenimente fără precedent, pentru că în loc de un trup neînsuflețit femeile l-au găsit doar pe îngerul Domnului, care le-a spus: "...Nu vă temeți; căci știu că voi căutați pe Isus, care a fost răstignit. Nu este aici; a înviat, după cum zisese. Veniți de vedeți locul unde zăcea Domnul; și duceți-vă repede de spuneți ucenicilor Lui că a înviat dintre cei morți..." (Matei 28:5-7). La invitația îngerului, femeile înfricoșate, dar bucuroase, au văzut locul unde a zăcut trupul Domnului, dar acolo nu mai era decât o cocoloașă de pânze goale. De obicei, nimic bun, nicio veste bună nu vine de la cimitir, dar în acea dimineață lucrurile au fost altfel. Viața lor a fost schimbată din momentul descoperirii mormântului gol. Prima care l-a văzut pe Domnul înviat a fost Maria Magdalena, care a recunoscut vocea Domnului, și durerea inimii ei s-a transformat în bucurie. Acțiunea Mariei a fost diferită de cea a ucenicilor. Ea a mers la mormânt și nu doar a privit la mormântul gol și apoi a plecat, cum au făcut ucenicii, ci a stat acolo și a plâns. "Dar Maria ședea afară lângă mormânt, și plângea..." (Ioan 20:11). După ce i-a văzut pe cei doi îngeri în alb, i s-a dat să-L vadă pe Domnul, pe care nu l-a recunoscut până când Domnul Isus nu i-a zis: "Marie!". Evanghelistul Ioan spune că el și Petru au văzut mormântul gol, după care au plecat "Dar Maria ședea afară lângă mormânt, și plângea" (Ioan 20:11). Ea a dorit să petreacă timp în acel loc, care o lega de Domnul ei.

Dacă vrem rezultate care să ne umple sufletul de binecuvântări, dacă vrem să-L auzim și noi, nu trebuie să ne grăbim, ci trebuie să petrecem timp cu Domnul Isus în rugăciune. Domnul Isus a înviat ca să nu mai moară niciodată. Spre deosebire de alți oameni care au mai fost înviați de puterea lui Dumnezeu, Domnul Isus a înviat cu un trup glorios, al cărui slavă păstra, totuși, caracteristicile Lui de vorbire și comportament, după care

a fost recunoscut de ucenici. "...Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel viu. Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor..." (Apocalipsa 1:17,18). El a înviat cu un trup de slavă și este viu în veci, dar El este pârga (vezi 1 Corinteni 15:20), adică primul rod. Asta înseamnă că urmează ca mulți alții să învieze cu un trup de slavă odată ce au fost aduși de Duhul Sfânt la viață în duhul lor, "fiind îngropați împreună cu El, prin botez, și înviați în El și împreună cu El, prin credința în puterea lui Dumnezeu, care L-a înviat din morți" (Coloseni 2:12).

Datorită învierii lui Isus avem viață veșnică. Cât timp mai suntem pe pământ, în măsura în care umblăm smeriți înaintea lui Dumnezeu, avem harul să umblăm în puterea învierii Lui. Învierea Domnului Isus este o descoperire a puterii lui Dumnezeu prin lucrarea tăriei Lui (vezi Efeseni 1:19, 20) și ținta adevăratului creștin este cunoașterea tot mai profundă a Lui și a puterii învierii Lui. "Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părtașia suferințelor Lui și să mă fac asemenea cu moartea Lui" (Filipeni 1:10) este scopul vieții lui Pavel.

După moartea Domnului Isus, ucenicii, cu speranțele spulberate, s-au ascuns de frica de a nu fi și ei acuzați de ceva. Fiecare umbră, pașii pe care-i auzeau probabil îi înfricoșau, făcându-i să trăiască o viață de coșmar. Visurile lor frumoase de viitor se spulberaseră și totul li se părea o pierdere de nerecuperat. Petru, cuprins de remușcări, își plângea acțiunea de trădare, pescarii se gândeau să se întorcă la viața pe care o trăiau înainte de a-L cunoaște pe Domnul Isus, Ioan făcea planuri cum să se îngrijească de mama Domnului Isus, dar nici nu-și închipuiau că se apropiau de cele mai fericite clipe din viața lor. Când erau în acea stare, chinuți tot felul de gânduri întunecate, au apărut femeile, care le-au spus că Domnul a înviat. "Cuvintele acestea li se păreau apostolilor basme, și nu le credeau" (Luca 24:11).

Se pare că Domnul Isus, după înviere, Și-a continuat gândurile pe care le-a avut înainte de a muri pe cruce. În acele momente grele pe cruce, Domnul a privit la ucenicii care, dezamăgiți, nu

știa ce să mai creadă când L-au văzut cum moare. După înviere Domnul Isus s-a gândit la ei și la felul în care avea să le întărească credința, ca ei să nu se risipească, ci lucrarea zidiri Bisericii despre care le-a vorbit (vezi Matei 16:18) să înceapă având la temelie dovezile clare ale învierii Sale din morți.

Când ucenicii parcă nu mai știa ce să creadă, "Isus a stat în mijlocul lor și le-a spus: "Pace vouă!" (Luca 24:36). Li se părea de necrezut, dar dovada persista înaintea ochilor lor. Când El le-a vorbit în același fel în care le vorbea înainte, în inima lor a năvălit bucuria. Trupul Domnului, cu care s-a prezentat ucenicilor înfricați și dezorientați, a fost un trup fizic, pentru că le-a spus să-L atingă. Înainte de a-L vedea pe Cel înviat din morți, ucenicii nu aveau încrederea pe care o avem noi, cei care trăim de cealaltă parte a evenimentului, privind lucrarea terminată. Ei nu credeau că un om chinuit prin schingiuiri, care a murit atârnat pe o cruce, mai poate să revină la viață. Ziua învierii a fost pentru ucenici începutul unei vieți pline de activitate în folosul Împărăției lui Dumnezeu, pentru că atunci când L-au văzut viu, cu ochii lor, pe Cel care a fost mort și I-au ascultat cuvintele, în ei s-a aprins credința în El ca Fiul al lui Dumnezeu.

Misiunea ucenicilor a fost să mărturisească cu putere că au văzut un Isus viu și una dintre dovezile învierii constă chiar în schimbarea lor din fricoși în oameni care vorbesc despre realitatea unui lucru de care ei sunt convinși. Odată ce L-au văzut pe Isus viu și au primit puterea promisă, pe ucenici nu i-a mai interesat de amenințări, de bătăi cu nuiele, de închisoare și nici chiar de moarte. Este important să privim la dovada schimbării ucenicilor Domnului, care din niște ucenici fricoși, care se ascundeau, au devenit oameni plini de curaj, care vesteau învierea Domnului Isus în modul cel mai public posibil. Ceea ce ei au văzut când Domnul Isus a apărut între ei a fost o dovadă atât de puternică încât i-a făcut să treacă de la a avea un motiv de frică la a avea motiv de bucurie și chiar de laudă cu crucea lui Isus Hristos, care a înviat din morți, biruind astfel moartea, biruind păcatul.

După ce a înviat, Domnul Isus S-a arătat de multe ori celor care-L iubeau, dar după 40 de zile de la înviere S-a înălțat la cer, am putea spune într-un mod oficial. Chiar dacă a plecat de pe pământ, dovada că Isus e viu poate fi găsită de atunci și până astăzi în inimile și în trăirea celor care sunt născuți din nou. Dovezile învierii au fost studiate de credincioși și de necredincioși și le-au făcut pe mulți care nu cred în El ca Mântuitor să accepte că în ziua învierii a avut loc o minune divină.

Sunt multe argumentele care dovedesc învierea Domnului Isus, dar una dintre cele mai puternice a fost neputința preoțimii din Ierusalim de a face dovada unui cadavru. Disperați, aceștia ar fi făcut orice împotriva schimbării produse de învierea Domnului Isus. Faptul că preoții i-au acuzat pe ucenici ca ar fi furat trupul Domnului, care era păzit de garda romană, pe care ar fi mituit-o cu bani, demonstrează că ei au văzut că mormântul era gol și nu au putut să găsească nicăieri trupul Domnului Isus. Diferite persoane L-au văzut pe Domnul în diferite locuri după ce a înviat și ucenicii nu s-au zbatut în scrierile lor să dea tot felul de dovezi ale acestui eveniment, deoarece era cunoscut în amănunt de oamenii din acea vreme.

Ucenicii L-au prezentat pe Domnul Isus după înviere ca Mesia cel așteptat de Israel, lucru care nu se potrivea deloc cu gândirea evreiască a preoților, care aveau prejudeciile lor despre cum va fi Mesia și nu au acceptat un Mesia care moare sau învie. Un om sau un grup de oameni care ar fi vrut să fie crezuți nu ar fi spus așa ceva despre Domnul, dar ucenicii au spus ce au văzut cu ochii lor fără să le pese de gândirea și de bigotismul evreiesc. Maria nu L-a recunoscut la început pe Domnul Isus și a crezut că este grădinarul. La fel a fost cu cei doi ucenici care călătoreau spre Emaus, deși din Cuvânt reiese că a avut loc o conversație mai lungă între ei și Domnul Isus. "Dar ochii lor erau împiedicați să-L cunoască" (Luca 24:16). Probabil unul dintre motivele pentru care Domnul a lucrat în acest fel a fost faptul că El a vrut să fie recunoscut nu neapărat după fizionomie, ci după vorbă, după

bunătate și după învățătură: "Vă spun lucrul acesta de pe acum, înainte ca să se întâmple, pentru ca atunci când se va întâmpla, să credeți că Eu sunt" (Ioan 13:19). El vrea să fie recunoscut și în zilele de astăzi, după aceleași criterii, de aceea nu a lăsat să avem o poză sau un chip al Lui, ci vrea să așteptăm până în ziua când Îl vom vedea față în față. Singura descriere a Lui este cea făcută de Ioan în Patmos. Domnul nu a vrut să fie pictat, desenat sau fasonat din lemn sau din piatră pentru că oile Lui Îl cunosc după glas: "...oile merg după El, pentru că îi cunosc glasul" (Ioan 10:4b).

Poate în această zi de sărbătoare saluți și tu cu "Hristos a înviat!" sau răspunzi "Cu adevărat a înviat!". Dar Îl cunoști tu pe El? Îl recunoști dacă-L vezi în Scriptură, în viețile oamenilor în care El trăiește și - mai important - Îl recunoști că trăiește în tine? A venit din nou cea mai are sărbătoare din an a creștinismului numită "Paște", dar nu toți zâmbesc în inimile lor și nu toți au bucuria mântuirii. Nu toți oamenii au dreptul să se bucure de biruința Aceluia care este biruitorul morții. Au acest drept doar cei care, prin ascultare de Cuvânt, sau pocăit și prin meritul jertfei Domnului Isus au fost iertați și făcuți făpturi noi în Hristos Isus. Majoritatea oamenilor care umblă pe pământ sunt vii, dar morți în duhul lor. Ei trebuie să afle că pot fi înviați prin puterea celui care a biruit moartea și a spus: "Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ" (Matei 28:18). Învierea, care este ultima șansă pe care Dumnezeu Tatăl o dă omenirii căzute în păcat, ne-a adus harul iertării, al transformării și ne-a oferit și ne oferă harul de a lucra împreună cu El.

Mesajul învierii a traversat veacurile fără să poată fi stins de vreo putere, aducând speranță omului care privește cu îngrijorare sau chiar cu groază la ce urmează după această viață. Nădejdea care nu înșală ne este dată de Domnul Isus, care a spus: "...pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi" (Ioan 14:19). Dacă Domnul Isus încă nu este Domnul vieții tale, citind dovezile din Scriptură, ascultând și citind mesaje despre învierea Domnului Isus, vino

să-L vezi, prin credință, pe Cel înviat, pentru ca să-ți dai seama în ce familie ești invitat ca să intri. Vino și vezi de ce vrea să te scape Dumnezeu. Vino, pentru că într-o zi vei avea și tu nevoie să fii înviat; și când vei fi confruntat cu realitatea lumii spirituale, vei vrea să poți fi înviat în rândul celor dreپți. "și am în Dumnezeu nădejdea aceasta pe care o au și ei înșiși, că va fi o înviere a celor dreپți și a celor nedreپți" (Faptele apostolilor 24:15).

Nimeni nu poate evita veșnicia, dar fiecare suflet care, prin pocăință, trăiește spre slava Celui înviat din morți, poate alege să aibă parte de prima înviere - care este învierea celor dreپți, sau să fie luați de pe pământ ca parte din Biserica lui Dumnezeu (Ioan 5:28). Cel care în ascultare de Dumnezeu îmbrățișează adevărul învierii Domnului Isus, prin pocăință are viața schimbată de acest adevăr, care face omul nu doar diferit, ci îl face și fericit. Nu căuta pe Cel viu între cei morți, care practică ceremonii lipsite de viață, și nici în mijlocul celor în care nu vezi chipul Domnului Isus conturându-se prin felul în care trăiesc. Caută-L între cei născuți din nou, caută-L într-o casă de rugăciune, într-o biserică în care se respectă și se ascultă tot sfatul Scripturii. Schimbat fiind de adevărul lui Dumnezeu, vei putea spune nu numai cu gura, ci și cu toată inima ta: "Hristos a înviat!"

Amin

15

MĂRTURIA FEMEII DIN SAMARIA

"Veniți de vedeți un Om care mi-a spus tot ce am făcut; nu cumva este acesta Hristosul?" Ioan 4:29

Studiind viața Domnului Isus în cursul diferitor evenimente descrise în Scriptură, parcă vezi o galerie de portrete ale Domnului Isus în diferite împrejurări. Capitolul patru din Evanghelia după Ioan pune în fața noastră un astfel de tablou mareț, descriind un eveniment în care Domnul Isus, spre deosebire de alte ocazii, a evanghelizat și oferit mântuire unui singur suflet. Este o prezentare în care vedem latura umană a Domnului. El era ostenit, flămând și însetat. De asemenea, această prezentare ne îngăduie să vedem din nou divinitatea Lui în mila pe care o arată față de o femeie disprețuită de semenii ei pentru trecutul ei.

În acest pasaj avem ocazia să privim la ce poate face o credință simplă, dar adevărată, în viața cuiva care își pune încrederea în ce spune Domnul Isus. Ne este prezentată o femeie care a plecat cu găleata la fântână, dar a ajuns acasă fără găleată, însă cu sufletul mântuit. În drumul lor spre Galilea, Domnul Isus cu ucenicii Lui, pe la amiază, au ajuns în Sihar, unde Domnul a rămas să Se odihnească lângă fântâna lui Iacov. În acest timp, ucenicii s-au dus distanță de un kilometru, în cetate, să cumpere mâncare. Deși iudeii făceau un efort deosebit să ocolească regiunea Samariei, ca să nu aibă de-a face cu populația pestriță a Samariei, cuvântul spune că Domnul Isus "trebuia să treacă prin Samaria" (Ioan 4:4).

După ce ucenicii au plecat în cetate, a venit la fântână o femeie să scoată apă și Domnul i-a cerut să-I dea să bea. Era o femeie obosită de poverile și de problemele vieții; era o femeie care știa că este subiectul bârfelor din cetate și prefera izolarea de restul oamenilor.

Era o vreme când era considerat nepotrivit ca un rabin să vorbească cu o femeie, cu atât mai mult cu cât această femeie pe lângă că era samariteancă, era disprețuită în societate. Era o vreme când încercarea de a învăța ceva despre lucrurile sfinte pe o femeie sau o fată era considerată o pierdere de timp, chiar un lucru profan. Totuși, Domnul Isus nu lucrează după opiniile oamenilor și alege să-i spună acelei femei un adevăr profund pe care probabil nici ucenicii nu îl cunoșteau bine. Domnul Isus i-a deschis ochii acelei femei, ca să vadă că există o altă viață decât cea pe care o știa ea și prin convorbirea pe care a avut-o cu ea a condus-o la un moment în care ea și-a pus nădejdea în Domnul.

În acea zi, la fântâna lui Iacov, Domnul Isus nu a transformat apa în vin, nu a înmulțit pâinile și peștii, nu a vindecat vreun leproș sau vreun orb din naștere și nu a făcut vreo altă minune de acest fel, ci doar a rostit cuvintele Lui, care dau viață. Domnul Isus a vorbit cu ea cu multă răbdare, ca ea să înțeleagă diferența dintre partea fizică și partea spirituală. Ca să o ajute să înțeleagă nevoia ei spirituală fără să o judece sau să o condamne, i-a spus despre punctele cele mai dureroase din viața ei, care o puneau înaintea lui Dumnezeu în poziția de suflet păcătos. În conversația pe care a avut-o cu ea, Domnul îi face cunoscut care este felul în care ea atunci și noi astăzi putem aduce o închinare sfântă plăcută lui Dumnezeu. Cu bunătate și blândețe, Domnul Isus a ajutat-o să vadă că era izolată nu doar de oameni, ci și de Dumnezeu nu numai pentru că era păcătoasă, ci și deoarece se închina pe munți, la ceva ce nu cunoștea.

Femeia aceasta era o reprezentare a sufletelor care nu-L cunosc pe Dumnezeu cel adevărat. Fiecare suflet care trăiește în păcat este izolat de prezența binefăcătoare a Domnului: "nelegiuirile

voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeul vostru; păcatele voastre vă ascund Fața Lui și-L împiedică să v-asculte!" (Isaia 59:2). Din păcate, din aceasta reiese că închinarea samaritenilor pe muntele Gherazim era la fel ca închinarea oamenilor care trăiesc în păcat azi - un exercițiu pentru trup și un mod de a irosi timpul.

După ce a trecut de momentul surprizei și a mirării că un iudeu îi cere apă, femeia a avut o conversație cu Domnul Isus în care, până la urmă, Domnul se revelează ca fiind Hristosul - în care chiar și samaritenii mai aveau o nădejde. ""Știu", i-a zis femeia, "că are să vină Mesia, (căruia I se zice Hristos); când va veni El, are să ne spună toate lucrurile". Isus i-a zis: "Eu, cel care vorbesc cu tine, sunt Acela"" (Ioan 4:25,26). Femeia a crezut că Domnul Isus este cine a spus că este și și-a lăsat găleata cu apă acolo, probabil ca să poată bea apă și ucenicii, care între timp s-au reîntors cu mâncare. Femeia a alergat în cetate să ducă vestea bună că cel care dă apă vie este la fântână. Ea a răspândit un mesaj care i se părea prea bun ca să-l țină doar pentru ea; ea a dus în cetate mărturia experienței ei cu Mesia, Hristosul cel în care mai nădăjduiau și ei că va veni.

Darul Domnului, "apa vieții" a fost un dar de care ea nu mai auzise și, bucuroasă, s-a grăbit să le spună și altora despre acest dar, pe care îl primește oricine îl cere: "oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete..." (Ioan 4:14a). Când cineva vine la Hristos, se întâmplă două lucruri: ceva se întâmplă în el și apoi ceva se întâmplă prin el. Când un suflet se împacă cu Dumnezeu prin meritul jertfei Domnului Isus, inima care simte iertare este inundată de bucurie, apoi vrea să spună și altora despre ce a primit, ca și alții să poată avea parte de bucuria mântuirii. Este interesant să observăm că femeia samariteancă s-a dus să spună vestea bună bărbaților, care probabil o cunoșteau foarte bine. Cu riscul de a fi respinsă și ridiculizată, motivată de ceea ce simțea că s-a întâmplat în inima ei, femeia și-a lăsat găleata la fântână și a mers să spună și altora despre bărbatul pe care

l-a întâlnit la fântână - Domnul Isus. Felul în care a dus mărturia ei înaintea oamenilor dovedește înțelepciune; ea nu și-a prezentat cazul ca pe ceva dogmatic, ca o persoană care a găsit o religie, ci și-a prezentat cazul și mărturia ca pe o întrebare provocatoare, care avea în ea promisiunea a ceva bun.

În anul 1960, zoologul austriac Karl von Frisch a primit Premiul Nobel pentru descoperirea că albinele au vederea color și că albinele folosesc un dans prin care comunică găsirea unei surse de miere și direcția și distanța până la locul sursei. Într-un fel asemănător, femeia samariteancă a știut cum să comunice că a găsit nu miere, ci apă vie, și le-a spus oamenilor unde. Așa de convingătoare a fost mărturia ei încât oamenii au vrut să investigheze imediat, până Domnul Isus cu ucenicii Lui nu pleacă mai departe.

Domnul Isus, care a spus că în primul rând, mâncarea Lui este să facă voia Tatălui, le-a oferit apă vie și oamenilor care au venit din cetate. Femeia samariteancă a alergat și la cei cu care a împărțit o viață de păcat, și cred că ei au văzut schimbarea în persoana care probabil nu mai vorbise niciodată cu ei despre religie. Bărbații au acceptat mărturia ei, ca apoi să se ducă și să se convingă că Domnul Isus este Mesia, Hristosul. "Și ziceau femeii: «Acum nu mai credem din pricina spuselor tale, ci din pricină că L-am auzit noi înșine și știm că Acesta este în adevăr Hristosul, Mântuitorul lumii»" (Ioan 4:42). Domnul Și-a lăsat ucenicii să cumpere merinde din cetate, ca apoi El să dea tuturor care au vrut apa vie și pâinea care se coboară de sus. Mâncarea adusă de ucenici nu a mai fost o prioritate în fața oportunității de a face voia Tatălui; voia Tatălui a fost întotdeauna prioritatea vieții lui Isus (Matei 5:30, Matei 4:4, Deuteronom 8:3).

După planul Divin, sufletul nostru este hrănit nu numai când primim, ci și când dăm, așa cum a dat și această femeie din ce a primit ea bun de la Domnul Isus. Când facem lucrarea lui Dumnezeu sufletul nostru este hrănit pentru că lucrăm la ceva ce rămâne veșnic. Este bine să vrei să faci mai mult, dar niciodată să

nu-i invidiezi pe cei care fac mai mult pentru că lucrurile mici făcute cu credincioșie pentru Domnul pot deveni lucruri tot mai mari pe măsură ce dovedim că suntem ispravnici demni de încredere. Dacă vrei să faci un lucru bun, bine, adică după Scripturi, nu lăsa ca frica sau critica altora să te oprească. Cunoscutul predicator D. L. Moody a fost criticat o dată de o femeie pentru felul în care a ținut o evanghelizare, la care omul lui Dumnezeu a răspuns: "Sunt de acord că trebuie să învăț ca să fac această slujbă mai bine, dar spune-mi tu cum să o fac". Femeia a spus: "Eu nu fac această slujbă". Atunci a spus Moody: "Îmi place mai mult felul meu de a face această slujbă decât felul tău de a nu o face de loc".

Una dintre lucrările la care trebuie ca să participe fiecare suflet mântuit este cea de a spune altora despre mântuirea prin credința în Domnul Isus - cum a făcut și femeia samariteancă. Până în ziua când Domnul ne cheamă acasă, într-un fel sau altul, fiecare dintre cei mântuiți trăiește, în fiecare zi, o zi a oportunității de a lucra pentru Dumnezeu, dar este nevoie de pasiune, de viziune și uneori este nevoie de sacrificiu. Fiecare suflet mântuit trebuie să aleagă între a face ce poate în via Domnul și între a căuta scuze să lenevească. În versetul 37 din acest capitol Domnul Isus recurge la o metaforă agricolă și spune: "Căci, în această privință, este adevărată zicerea: «unul seamănă, iar altul seceră»". Fiecare avem partea noastră, felul nostru în care putem mărturisi despre Domnul, pentru că numai Dumnezeu este Acela care face să crească ce am semănat (1 Corinteni 3:7). O dovadă că am devenit ucenici ai Domnului Isus este că vrem să spunem despre ce a făcut Domnul pentru noi. Domnul Isus este și astăzi Acela care oferă pacea și bucuria care, ca un izvor de apă vie, poate ieși din inima unui suflet iertat și mântuit. Omul se poate împăca cu Dumnezeu acceptând prețul pe care El l-a plătit-o pe lemnul crucii, la Golgota. Cel care vine însetat la Domnul să primească în dar apa vieții (Isaia 55:1) devine un om schimbat și apoi vrea ca și alții să aibă experiența acestei schimbări vindecătoare de

lepra păcatului. Când un suflet primește în dar apa vieții apar dovezile unei schimbări incontestabile (Corinteni 5:17).

Cu mulți ani în urmă, în America a trăit un om pe nume Jack Eckerd. Omul acesta era proprietarul a 1700 de farmacii. După ce s-a pocăit, când a trecut printr-una dintre farmaciile lui a observat ceva care l-a deranjat grozav. A văzut că erau puse la vânzare teancuri de reviste pornografice. A sunat imediat la directorul afacerii lui și i-a spus să scoată afară acele reviste din toate farmaciile lui. Revoltat, omul de la telefon a argumentat că acele reviste îi fac milioane de dolari, dar proprietarul nu a putut fi convins să-și schimbe părerea. Acest om își dăduse inima Domnului Isus și acum nu mai suporta să vadă acele reviste murdare în farmacia lui. Dumnezeu l-a binecuvântat cu și mai multe farmacii cunoscute astăzi cu numele de "Seven-eleven". Mulți alți proprietari creștini de magazine i-au urmat exemplul și în acea vreme mii de magazine din țară (11.000) au scoase afară acele reviste pentru că un om și-a dat inima Domnului Isus și viața lui s-a schimbat.

Este inima ta a lui Isus? Ce tolerezi în viața ta? Bunicul soției mele, care locuia la țară unde avea o vie mare, a auzit mesajul evangheliei, s-a pocăit și s-a botezat, făcând astfel legământ cu Domnul Isus. S-a dus acasă, a luat securea și a tăiat via de la rădăcină, lăsând doar câteva fire cât să aibă struguri pentru familie. Oameni l-au crezut nebun, dar El știa că înlătură din viața lui alcoolul; știa că scoate afară nu doar o vie, ci scoate afară ceva care prezenta un pericol și o ispită pentru sufletul lui. Sunt în viața ta lucruri care nu îți plac Domnului, dar pe care le tolerezi pentru că te crezi tare? Scoate-le afară, pentru că este mai bine să suferi o pagubă acum decât să-ți pierzi sufletul.

Femeia din Samaria a avut o mărturie de dus înaintea oamenilor. Tu ai o mărturie că te-ai întâlnit cu Isus și viața ta s-a schimbat? Dacă vrei mântuire, trebuie să ajungi la punctul unde înțelegi și crezi că Isus Hristos este singura ta speranță. El așteaptă cu răbdare să-i deschizi inima (Apocalipsa 3:20), dar trebuie să știi

că oferta Lui va expira într-o zi (vezi Evrei 4:1). Este trist că mulți au învățat să meargă la biserică, poate chiar să dea zeciuală. Au învățat să-și schimbe viața și chiar să se lase de obiceiuri rele, dar dacă nu au crezut că mântuirea se primește prin credință în jertfa completă și desăvârșită a Domnului Isus și prin pocăință și nașterea din nou, efortul lor este în zadar. Dacă nu au învățat că mântuirea, darul lui Dumnezeu, se primește prin har, prin credință (Efeseni 2:8-9), sufletul lor este încă sub un adăpost fals. Cum este cu sufletul tău? Ai găsit apa vie? Te numeri printre cei care au pace în suflet și moartea nu îi înspăimântă? Orice suflet păcătos are nevoie de iertarea lui Dumnezeu și poate învăța ceva de la femeia samariteancă. În fața adevărului a cedat imediat, fără să amâne pocăința. A crezut ce i-a spus Domnul și a înțeles că nu stă doar înaintea unui rabin, ci stă înaintea lui Mesia, Hristosul. Cine crede Cuvântul și își predă viața Domnului devine din suflet mort (Efeseni 2:1), suflet viu.

Când Domnul Isus devine Stăpânul tău, viața îți este schimbată imediat - așa cum a fost schimbată și viața lui Zacheu. Cel care primește darul mântuirii, ca și femeia samariteancă, devine un vas, o unealtă în mâna lui Dumnezeu. Dreptatea lui Dumnezeu spune că eu și tu trebuie să fim condamnați veșnic pentru păcatul nostru, dar când dreptatea Lui a cerut această plată pentru păcat, mila Lui a acceptat, a găsit și a dat un înlocuitor pentru ca cel vinovat să poată fi iertat și chiar socotit neprihănit. Să fii erou înseamnă să mori sau să fii gata să mori ca altcineva să trăiască. Domnul Isus este eroul care a murit în locul nostru pentru ca noi să trăim. Eroul nostru, Domnul Isus, a primit femeia samariteancă așa cum era; dacă încă ai doar o religie și nu ai mântuire, El este gata să te primească și pe tine, oricare ar fi trecutul tău, pentru că acesta este motivul pentru care El S-a întrupat, venind printre noi, oamenii: "Pentru că Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut" (Luca 19:10).

Într-o vreme de grea încercare, când se afla ascuns într-o peșteră de frica lui Saul, David a spus: "Aruncă-ți ochii la dreap-

ta, și privește! Nimeni nu mă mai cunoaște, orice scăpare este pierdută pentru mine, nimănui nu-i pasă de sufletul meu" (Psalmul 142:4). Probabil femeia samariteancă s-a dus la fântână cu aceste gânduri dar tu, chiar dacă ești în mare necaz, nu poți să spui asta. Oricine ai fi, orice ai fi făcut, trebuie să știi că Domnului Isus Îi pasă de sufletul tău; trebuie să știi că este scăpare pentru sufletul tău, că Domnului nu numai că Îi pasă de tine, dar Și-a dat viața pentru ca tu să trăiești.

Dacă vrei mântuire, trebuie doar să o ceri de Domnul Isus - singurul care o poate da (Matei 7:8, 9). Dacă vrei să primești darul lui Dumnezeu, viața ta va poate deveni o închinare înaintea Lui. Sunt mai multe feluri de a-L proslăvi pe Domnul Isus; poți să te rogi sau să cânti cântări înălțătoare spre slava lui Dumnezeu, dar cel mai înălțător mod de închinare este să îți supui viața, cu toate sectoarele ei, voii lui Dumnezeu. Făcând asta, devii o mireasmă spre viață, pentru că tot ce faci va comunica că tu petreci timp cu Isus și cu Cuvântul Lui (2 Corinteni 2:16).

Un evanghelist s-a dus într-un oraș care avea o grădină renumită pentru trandafirii deosebit de frumoși și de parfumați. I-a plăcut așa de mult încât a petrecut cea mai mare parte a zilei între acei trandafiri. Seara, când s-a dus să predice la biserica unde a fost invitat, cineva i-a spus că știe unde a fost, pentru că mireasma acelor trandafiri s-a imprimat în hainele lui. Când petrecem timp cu Domnul Isus, vom primi și apoi vom purta mireasma cunoștinței Lui, pentru că în noi, prin virtuțile semănate de Duhul Sfânt, oamenii vor putea vedea tot mai mult felul și chipul Domnului Isus. Trăiește astfel încât, într-o zi, când se va citi în cer istoria vieții tale, să se vadă că viața ta fost o mărturie pentru cei din jurul tău, că ai umblat cu Dumnezeu.

Amin

16

CE LUCRU NEOBIȘNUIT FACEȚI?

"Dacă iubiți numai pe cei ce vă iubesc, ce răsplată mai așteptați? Nu fac așa și vameșii? Și dacă îmbrățișați cu dragoste numai pe frații voștri, ce lucru neobișnuit faceți? Oare păgânii nu fac la fel?"

Matei 5:46, 47

Majoritatea oamenilor care sunt expuși în mod regulat la a asculta mesaje din Sfânta Scriptură în casele de rugăciune se împart în două mari categorii. Sufletele din prima categorie, ascultând textul de bază al mesajului pe care urmează să-l audă, se întreabă oare ce povară va mai pune pe viața lor cuvântul pe care-l vor auzi. Se întreabă oare ce li se va mai cere să facă sau ce li se va mai spune că nu au voie să facă. Spre deosebire de acest fel de suflete, care poartă ceea ce li se pare a fi povara duminicii, în cealaltă categorie avem suflete care abia așteaptă să audă Cuvântul Domnului, având dorința sinceră ca Dumnezeu să le învețe. Oamenii din a doua categorie au sufletul însetat după Cuvânt și se întreabă ce taine le vor fi descoperite și care va fi felul în care vor putea aplica mai bine în viața lor principiile biblice prezentate în mesajul predicii.

Doresc ca acest mesaj să te găsească în cea de-a doua categorie, pentru că asta înseamnă că ești un suflet care ai găsit împlinire pentru viața ta, trăind-o spre slava Domnului Isus. Dacă nu ești în această categorie, cât mai există har, prin încredințarea dată de Duhul Sfânt, care deschide ochii inimii, lăsându-te să vezi

care sunt adevăratele valori, dacă vrei, poți să treci din prima categorie a sufletelor în categoria acelor care-și trăiesc viața investind-o cu bucurie în Împărăția lui Dumnezeu. În textul citat la început, cuvintele Domnului Isus ne provoacă să ne deosebim nu numai de oamenii răuvoitori, dar și de oamenii buni, făcând lucruri neobișnuite. Acest comportament, care i se potrivește omului născut din nou, înzestrat cu puterea Duhului Sfânt, face din noi oameni deosebiți și ne face să atragem atenția celor din jur.

Acest fel de a face binele, care trece limita banalului, devine o mărturie a credinței noastre față de oamenii între care trăim. Este normal să-i iubești pe cei care te iubesc, dar în momentul în care alegi nu doar să nu te răzbiți pe cel care ți-a făcut rău, ce a chiar să-i dorești mântuirea sufletului și să-l iubești în acest fel - deoarece știi că dintr-o orbire spirituală ți-a pricinuit acel rău - faci un lucru neobișnuit. Când ai fost ultima oară bun? Sau când ai făcut bine ui dușman al tău? Când ai iubit și ai dorit binele cuiva care nu este de aceeași credință cu tine? Când ai iertat fără să ai pretenția ca mai întâi să ți se ceară să ierți? Când ai făcut lucruri de acest fel ai ieșit din obișnuință, din felul normal de a fi al omului bun, și trecând de punctul unde ești bun doar cu cei care sunt buni cu tine, ai ajuns să urmezi pilda lui Dumnezeu ca un copil preaiubit al Domnului? Dumnezeu, pe când noi încă Îi eram vrăjmași, Și-a dat viața pentru noi ca să ne mântuiască. Când ai făcut un lucru neobișnuit pentru binele oamenilor?

Rick Rescola, un colonel pensionat din armata americană, a fost un om care a făcut ceva neobișnuit, dovedindu-și dragostea pentru semenii săi. După ce a ieșit la pensie, Rick a fost acceptat să fie șeful securității firmei Stanley Morgan, cu sediul în orașul New York, în unul dintre turnurile gemene. Cu mult timp înainte, el și-a prevenit șefii că este posibil că aibă loc un atentat cu bombă. Asta chiar s-a întâmplat câțiva ani mai târziu, când un microbuz cu exploziv a fost detonat în subsolul aceluia bloc uriaș, făcând pagube mari, dar totuși limitate. După acel incident, Rick și-a prevenit șefii că următorul atac ar putea veni pe calea aerului

și a dat conducerii firmei sugestia să se mute din acel bloc, dar propunerea lui a fost refuzată. I s-a dat voie să exerseze evacuarea birourilor firmei și făcea asta la intervale regulate, având un megafon și punându-i pe creștini și pe necreștini să cânte imnul "Dumnezeu să binecuvinteze America".

Mai târziu, la 11 septembrie, a avut loc atacul terorist prezis de el și, întocmai cum au exersat, cu megafonul la gură, Rick a scos angajații acelei firme (peste 2000 de persoane), de la etajul 20, afară, împreună cu alte persoane de la alte companii. Au murit mulți oameni în acea zi, dar nu a murit niciun angajat dintre cei cu care el a exersat ani de zile evacuarea clădirii. După ce i-a scos afară, fiindcă pasiunea vieții lui era să salveze vieți, s-a reîntors la clădirea lovită, ca să mai scoată și alți oameni de la alte firme, dar a fost surprins acolo în momentul prăbușirii blocului. Acest om dedicat binefacerii a făcut un lucru neobișnuit prin care oamenilor li s-a adus aminte că mai există bunătate și spirit de sacrificiu în om. Pentru misiuni tehnice sau în armată, în secții speciale, se caută oameni cu talent și abilități deosebite care-i ridică deasupra calificării altora. Întrebarea pusă de Domnul Isus ne provoacă să facem lucruri neobișnuite spre slava Împărăției Lui. În Psalmul 32, versetul 8, Dumnezeu promite că ne va învăța, ca apoi să putem merge pe drumul pe care ni l-a arătat El. Astăzi se știe mult, dar se face puțin pentru sufletele și trupurile oamenilor. Trăim într-o generație care știe multe, dar nu ar vrea să facă mai nimic. În generațiile trecute, când se cunoșteau mai puține lucruri și existau mai puține resurse, se pune accent pe a face mult. Unii se împiedică de întrebarea: "De ce să facem noi multe fapte bune, când se spune de la amvoanele bisericilor că El a făcut totul?"

Dumnezeu ne-a îndreptățit prin credință, ne-a dat haina neprihănirii Lui, iar Lui i s-a imputat păcatul nostru. Totuși cartea Apocalipsa, când prezintă în mod metaforic Biserica Domnului ca pe o mireasă, spune că soția Lui s-a pregătit. Cuvântul este specific când spune că Ea s-a pregătit pentru sărbătoarea nunții. I s-a dat să îmbrace haine de în subțire - care sunt faptele neprihănite.

Aceste haine sunt roada Duhului Sfânt în viața noastră și trăirea în aceste fapte bune pregătite de Dumnezeu ca să umblăm în ele sunt partea care ne revine nouă. Această roadă - faptele - sunt o dovadă că suntem mântuiți.

Apocalipsa 16:15 spune că este "...ferice de cel ce veghează și își păzește hainele ca să nu umble gol..."; înțelegem de aici că sunt mai multe haine și urmează să vedem în acea zi dacă textul vorbește în mod simbolic sau concret despre aceste haine. Când Domnul Isus ne mântuiește, ne îmbracă cu "hainele mântuirii" (Isaia 61:10). O altă haină este haina neprihănirii lui Hristos, dar așa cum reiese din textul Scripturii, Mireasa Domnului are și haine de in subțire, adică haina faptelor făcute în neprihănire, prin rodirea Duhului Sfânt. Faptele neprihănite sunt fapte neobișnuite ale oamenilor de rând. Pentru ei este normal, este firesc să faci bine dacă ți se face bine, să dai dacă ți se dă, să iubești dacă ești iubit. Dar la acest stadiu încă nu ne asemănăm cu Tatăl nostru cel cereș, care dă ploaie și peste cei răi și peste cei buni.

Dumnezeu are un plan global după care se vor împlini toate lucrurile care le dorește El, dar are și un plan individual, în care lasă voința omului să participe la luarea deciziilor. Acest plan se împlinește după voința noastră de a asculta de El. Planul Lui pentru noi este să facem lucruri neobișnuite care-i aduc cinste Lui, în calitate de Tată. Faptele oamenilor care au făcut lucruri neobișnuite au rămas de multe ori scrise în cronicile vremurilor, dar copiii Domnului au oportunitatea de a face lucruri neobișnuite care să fie scrise sus, în ceruri.

Într-o împrejurare, pe câmpul de bătălie, David a intrat într-o criză periculoasă, deoarece oamenii lui începuseră să dea înapoi (vezi 2 Samuel 23:9-10). Oștenii lui, înfricoșați de vrăjmaș, au început să bată în retragere în fața filistenilor, lăsându-l astfel pe David în mare pericol. Cu David au rămas doar câțiva viteji, printre care și Eleazar, care a ales să facă ceva diferit de ce îi dicta instinctul lui de conservare. Eleazar a ales să rămână cu David, împreună cu doar câțiva vitejii ca să lupte, ca apoi ei și mai târziu

poporul să vadă o minune. Cuvântul Domnului spune că Eleazar a lupta până mâna-i obosită și s-a lipit de sabie. A bătut oștirea filistenilor și restul oștii a venit înapoi pe câmpul de bătălie doar să strângă prada de la vrăjmașii lor. Este ușor să pleci acasă când majoritatea pleacă, să nu te mai rogi pentru o cauză când nu vezi izbăvire pentru un timp, dar faci un lucru neobișnuit atunci când stai în spărtură și continui să-ți faci datoria. Orice lucru valoros pe care vrei să-l faci cere efort, sacrificiu, și uneori cere să ieși din anonim și să-ți asumi un risc; dar făcând asta cu adevărul Scripturii de partea ta și îmbrăcat cu bunătate, faci un lucru neobișnuit, care te face să semeni cu Domnul Isus.

Dumnezeu a căutat și caută oameni care sunt gata să facă lucruri bune și neobișnuite. El nu se uită mai întâi la abilități, ci la voința omului de a asculta și de a rămâne în ascultare: "Caut printre ei un om care să înalțe un zid și să stea în mijlocul spărturii înaintea Mea pentru țară, ca să n-o nimicesc; dar nu găsesc nici unul!" (Ezechiel 22:30). Dumnezeu caută și astăzi oameni care să repare, nu să strice lucrul Lui. Caută oameni care urmează interesele Lui, nu interesele personale. Dumnezeu caută oameni care să facă lucruri neobișnuite încrucișându-și sabia Cuvântului cu cei care vestesc calea largă. Caută oameni care să lucreze cu milă acolo unde adevărul a fost trântit la pământ și oamenii nu știu cum să-și scape sufletul. Dumnezeu caută lucrători cărora nu le este frică că vor fi criticați, lucrători care să facă lucruri neobișnuite pregătiți să plătească orice preț pentru a îndeplini voia Lui. Ești tu unul dintre acele suflete care vor să facă lucruri neobișnuite? Cât se poate baza pe tine? Pleci când e greu? Până unde te duce dragostea pentru El? Poți să începi cu lucruri mai mici, dar trebuie să iei hotărârea să începi să faci aceste lucruri neobișnuite care îi ajută pe alții și Împărăția lui Dumnezeu. Altfel, timpul va trece și vei afla că ai un trup îmbătrânit și slab, care nu mai poate ajuta pe nimeni.

Pe la începutul secolului al XIX-lea, într-un parc din Sidney, Australia, își locuia printre boscheți un om cu numele Arthur

Stace. Era un alcoolic, fără dinți, fără haine de schimb și fără bani, care trăia de la o zi la alta cu ce găsea sau primea. Într-una din serile mai răcoroase ale anului a căutat un loc care să-i permită să se încălzească puțin. A găsit deschisă o ușă de biserică și nu a fost gonit pentru mirosul și înfățișarea lui de cerșetor, ci i s-a spus să ocupe un loc. Ascultând ce se vorbea, el, care nu s-a rugat vreodată în viața lui, a fost surprins de ideea că omul poate vorbi cu Dumnezeu prin cuvintele lui proprii, dar a fost cel mai impresionat de predica în care menționa mereu și mereu cuvântul "eternitate" cu scopul de a clarifica ideea că sufletul omului va trăi veșnic. Când a plecat înapoi la tovarășii lui din parc, pentru că nu știa să scrie sau să citească, i-a cerut unui cerșetor dintre cei care aveau ceva școală să-l învețe să scrie cuvântul "eternitate". A continuat să meargă la acea biserică și viața lui s-a schimbat după ce și-a predat viața Domnului Isus. A ajuns chiar să aibă o slujbă de îngrijitor în acea biserică. Pentru mulți ani a scris cu cretă colorată pe trotuare, pe scări, în fața localurilor publice, restaurante, crâșme, biserici, cuvântul "eternitate" și acest cuvânt a produs în mulți un moment de trezire la realitatea faptului că după ce vor trece din această viață vor continua să existe cu Dumnezeu sau despărțiți de Dumnezeu, pentru eternitate.

Se presupune că de când și-a predat viața Domnului a scris cuvântul "eternitate" de aproximativ cinci sute de mii de ori. El făcea un lucru neobișnuit. Renumitul pod din Sidney, lângă faimoasa operă din acest oraș, lângă care este parcul unde acel om locuia în vrea respectivă, are scris pe el în lumini puternice care sunt văzute la început de An Nou prin televiziune, în toată lumea, cuvântul "Eternity", în comemorarea a ceea ce a făcut acest om. El făcea ce putea ca să aducă în gândirea omului realitatea veșniciei spre care ne îndreptăm toți. A fost omul care a făcut ceva neobișnuit pentru binele sufletelor oamenilor din jurul lui.

"Ce lucru deosebit faceți?" ne întreabă Domnul Isus. Primul lucru neobișnuit pe care trebuie să-l facem odată ce am primit darul mântuirii este să ascultăm de Duhul Sfânt, ca în noi

să crească această roadă care-L bucură pe Dumnezeu. Când Domnul va veni (Matei 25), nu ne va întreba câte versete am memorat sau la câte servicii divine am participat. El se va uita la lucrurile neobișnuite pe care le-am făcut - ajutoarea săracilor cu hrană și îmbrăcăminte, vizite de încurajare la cei bolnavi - și la sacrificiul făcut de noi pentru răspândirea Evangheliei. Cunoașterea Scripturii este spre folosul nostru, dar lucrurile neobișnuite este ceea ce facem pentru Domnul Isus. Încă puțin și oamenii nu-L vor mai găsi pe Domnul sărac, flămând sau gol. Folosește oportunitatea prezentului ca să te îmbogățești față de Dumnezeu.

O altă persoană care a făcut lucruri neobișnuite a fost un om cu numele de Hur, pe care scrierile sfinte îl ține într-o oarecare umbră și nu ne dau prea multe detalii despre el: "Măinile lui Moise fiind trudite, ei au luat o piatră, au pus-o sub el, și el a șezut pe ea. Aaron și Hur îi sprijineau mâinile, unul deoparte, iar altul de alta; și mâinile lui au rămas întinse până la asfințitul soarelui. Și Iosua a biruit pe Amalec și poporul lui, cu tăișul sabiei" (Exodul 17:12, 13). În locul care a ajuns să se numească "Domnul, steagul meu" Hur a avut o participare directă în sorțul biruinței luptei din acea zi, ținând în sus mâinile obosite ale lui Moise. Atâta timp cât Moise avea mâinile ridicate spre cer, israeliții erau mai tari în luptă decât oștile lui Amalec.

Hur a fost un om din seminția lui Iuda, bunicul lui Bețaleel, cel care cu înțelepciunea primită de la Dumnezeu a făcut lucrurile necesare pentru cortul întâlnirii. Din scrierile rabinice reiese că ar fi fost căsătorit cu Miriam, sora lui Moise. Tot din aceste scrieri reiese că în lipsa lui Moise, Hur ar fi fost lăsat să conducă poporul împreună cu Aaron și că s-ar fi împotrivit poporului care voia să se toarne vițelul de aur și a fost omorât de poporul idolatru. Hur reprezintă sufletul mântuit care susține lucrarea Domnului din umbră, chiar dacă nu are parte de mare vizibilitate, ca cei care ies în fața poporului și în acest fel fac un lucru neobișnuit. Astăzi este nevoie de astfel de oameni, care să lupte pe genunchi, sprijinind

lucrarea celor din linia întâi. Este nevoie de oameni care pun deoparte zile sfinte de post pentru lucrarea misionară, pentru mesajul care urmează să fie vestit în casa de rugăciune. Este nevoie de oameni care să ajute material și cu priceperea pe care o au de la Dumnezeu să mențină buna funcționare a unei case de rugăciune sau să lucreze la construirea unei noi case de rugăciune, acolo unde nu este una. Cei care fac lucruri neobișnuite pot fi cei care fac mâncare și duc celor în nevoie, care nu le pot întoarce binele, observând cu grijă în casele celor nevoiași nu ce au, ce ce nu au, pentru a acoperi acele nevoi sau pentru a putea implica și pe alții în lucrările de ajutorare.

Nu toți predică, nu toți sunt mari soliști, dar este nevoie și de oameni care nu doresc popularitate între oameni, care stau în spărtură, acoperă o nevoie reală în biserică, adică în trupul lui Hristos. Astfel de suflete care fac lucruri neobișnuite, pe care nu mulți caută să le facă pentru că nu au parte de vizibilitate înaintea oamenilor, au nume mari sus, în cer. Nu cumva ai vrea să fii și tu unul din categoria sufletelor care fac lucruri neobișnuite? Am căutat să aleg pentru acest mesaj exemple de viețile unor oameni mai puțini cunoscuți, ca să vedem că nu numai un om cu renume poate face lucruri importante, neobișnuite, ci oricine dorește are oportunitatea să facă ceva ce trece dincolo de limita obișnuitului. Rămâne ca fiecare dintre noi să răspundem întrebării provocatoare a Domnului Isus: "Ce lucru neobișnuit faceți?"

Oportunitățile sunt nenumărate. Trebuie doar să-I cerem Domnului să ne spună direcția în care trebuie să mergă efortul nostru atunci când dragostea noastră pentru Dumnezeu și pentru sufletele oamenilor ne dă imboldul să facem, cu deplină bucurie, lucruri neobișnuite. Unii au adoptat copiii orfani; această oportunitate stă înaintea celor care au un cămin potrivit unde să mai primească un copil. După statisticele recente, în lume sunt peste 150 de milioane de orfani. Unii și-au dedicat viața construirii unei case de rugăciune și chiar dacă au intrat în datorii pentru aceasta, au făcut-o știind că vor avea de plată în fiecare lună, dar, de

asemenea, știind că în acel loc, indicat pentru asta de Dumnezeu, sufletele oamenilor vor ajunge să cunoască calea care duce la viață. Unii cumpără la intervale regulate Biblii pe care le dau unor oameni pentru care se roagă sau le pun la dispoziția celor care le duc acolo unde Domnul Isus nu este cunoscut. Unii, care au această vocație deosebită, s-au dedicat în a fi misionari în locuri neospitaliere străinilor și Evangheliei lui Hristos. Unii răspândesc pliante cu informații despre mântuire sau vorbesc în fiecare zi cu cineva pe stradă, în parc, în mijloacele de transport în comun sau în alte locuri despre Domnul Isus. Unii ajută familiile mari care au greutăți financiare sau au nevoie de cineva care să se ocupe de diferite treburi casnice.

O viață trăită făcând lucruri neobișnuite dovedește umilință; pentru că umilința nu înseamnă subapreciere, nu înseamnă să te lauzi cu ce nu poți sau cu ce nu ai, ci înseamnă, printre altele, a trăi la dispoziția lui Dumnezeu. Umilință presupune și a fi sărac în duh, pentru că, depinzând cu totul de Dumnezeu, te gândești cum poți zidi pe altul sufletește, cum poți sprijini mâna altuia la lucru, considerându-i pe alții mai importanți și nevoile lor mai urgente decât nevoile tale. Cel care se angajează să facă acest fel de fapte neobișnuite sau altele, care nu sunt menționate aici, nu numai că are sentimentul împlinirii în viața lui și nu cunoaște depresia, dar într-o zi se va bucura de o răsplătă din partea Împăratului care nu va lăsa nerăsplătit nici măcar un pahar de apă rece dat în numele Lui: "Și oricine va da de băut numai un pahar de apă rece unuia din acești micuți, în numele unui ucenic, adevărat vă spun că nu-și va pierde răsplata" (Matei 10:42).

Ce lucru bun și neobișnuit faci? Este această întrebare incomodă pentru sufletul tău? Dacă da, asigură-te că ai o inimă nouă, pe care o primește cel care, prin pocăință, este născut din nou. Când în viața unui suflet mântuit apare dorința de a face lucruri neobișnuite pentru Domnul și face acele lucruri, el devine, în fața oamenilor, un exemplu de viață schimbată de Isus Hristos, un exemplu de necontestat. Când un suflet este pătruns de dragostea

lui Hristos, nu mai ține cont de cât timp sau bani trebuie să-I dea Domnului și se dedică la maxim lucrării neobișnuite pe care Domnul i-a pus-o pe inimă, însă fără să-și neglijeze familia.

Cei care nu au simțit această dăruire în lăuntrul lor ar trebui să țină cont de timpul pe care îl mai au la dispoziție, pentru ca să nu se trezească într-o zi că inima lor i-a înșelat și L-au furat pe Dumnezeu. Cele mai bune predici nu sunt cele rostite, ci cele trăite de copiii Domnului care aleg ca în drumul lor spre casa Tatălui să facă lucruri neobișnuite. Luând în serios întrebarea Domnului Isus, trebuie să ne decidem să facem lucrurile neobișnuite care-L bucură pe El și să spunem cu atitudinea Lui din Ioan 9:4 "Cât este ziuă, trebuie să lucrez lucrările Celui ce M-a trimis; vine noaptea, când nimeni nu mai poate să lucreze".

Amin

17

MULȚUMIRI FIE ADUSE LUI DUMNEZEU

"Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru!" Romani 7:25a

Există în Scriptură cuvinte tari și sățioase pentru suflet, fără de care am fi lipsiți de unele binecuvântări, precum cea de a înțelege semnificația multor texte din Cuvânt. Printre aceste cuvinte - suferință, răbdare, iertare, ascultare - care pot fi un mesaj în sine, avem și cuvântul "jertfă". Când se aducea jertfa de ispășire, vina unui om era acoperită de sângele unui animal sacrificat, incinerat pe altar, dar jertfa de mulțumire era deosebită, pentru că animalul de jertfă era împărțit între Dumnezeu, preoți și oamenii veniți la închinare. Era o masă ceremonială (Leviticul 3:1-17), care în zilele de astăzi a fost înlocuită de unii, cu masa de dragoste.

Despre orice fel de jertfă am alege să vorbim, trebuie să vorbim și despre un preț al jertfei. David a vrut să aducă jertfă Domnului în aria lui Ornan iebusitul și acesta, probabil cu o jumătate de inimă, i-a oferit-o lui David pe gratis, însă David a refuzat-o ca dar și a plătit pentru pământ: "Dar împăratul David a zis lui Ornan: «Nu! Vreau să-l cumpăr pe prețul lui în argint, căci nu voi da Domnului ce este al tău, și nu voi aduce o ardere de tot care să nu mă coste nimic»" (1 Cronici 21:24).

În vechiul Israel, între jertfele care se aduceau pe altar era și jertfa de mulțumire - care era o aducere aminte a ceva ce Dumnezeu a făcut pentru oameni. Astăzi, după Cuvânt, mulțu-

mirea în sine este considerată o jertfă: "Adu ca jertfă lui Dumnezeu mulțumiri" (Psalmul 50:14). Chiar Dumnezeu ne spune că acceptă mulțumirile ca jertfe: "Cine aduce mulțumiri ca jertfă, acela Mă proslăvește" (Psalmul 50:23).

Așa cum vedem din minunea vindecării celor zece leproși, dintre care numai unul s-a întors să mulțumească (Luca 17:11-19), Domnul Isus este întristat când, din viața celor cărora le-a făcut mult bine, între care suntem și noi, lipsește sentimentul de recunoștință care ne face să Îi fim mulțumitori. A rosti doar cuvinte de mulțumire nu este o jertfă costisitoare - cum a fost a acelor care aduceau ca jertfă oi și boi pe altar; valoarea acestui fel de jertfă este nu numai că mulțumirea este sinceră, dar în spatele ei există un sacrificiu - este sacrificiul unei vieți de ascultare dăruite lui Dumnezeu: "Vă îndemn, dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească" (Romani 12:1). Aducem Domnului ca jertfă rodul buzelor noastre în cuvinte de mulțumire nu numai pentru reușitele pământești, ci în mod deosebit pentru biruințele împotriva păcatului, împotriva dorințelor noastre firești, pentru biruințe spirituale în viața altora, care au fost aduși la lumina Evangheliei și câștigați pentru Hristos.

Este tendința omului nenăscut din nou să fie mereu nemulțumit și să dorească mai mult sau altceva decât are, pe când dorința omului duhovnicesc este să fie mulțumitor pentru ce are. "Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne poartă totdeauna cu carul Lui de biruință în Hristos și care răspândește prin noi, în orice loc, mireasma cunoștinței Lui" (2 Corinteni 2:14). Este incitant pentru vrăjmașul sufletului nostru și uneori o enigmă pentru oameni să vadă un om care Îi mulțumește lui Dumnezeu cu inima sinceră pentru o bucată de pâine, când alții au palate și resurse nesfârșite și sunt tot nemulțumiți. Omul mulțumitor este un om nou care, având în suflet bucuria mântuirii, se hrănește și cu mâncarea de sus; este un om care are nădejdea vieții veșnice, care știe și nu uită

că Dumnezeu, în bunătatea Lui, la Golgota, i-a rezolvat cea mai mare problemă - problema vinei pentru păcatele lui.

Cum este cu sufletul tău? Ești mulțumitor pentru ce ți-a dat Dumnezeu? Uneori nu este nevoie să rostești cuvinte, ci ajunge doar expresia feței. Dacă vrei să cauți motive să fii nemulțumit, nu este greu. Alții au mai mult, sunt mai sănătoși, au copii mai ascultători, alții se izbesc rar de lipsuri și de crize sau au familii mai fericite. Nemulțumirea duce la întristare, ca apoi aceasta să ducă la răzvrătire și la păcat. Ca unul care știi ce urmează după această viață, crezi că se merită ca nemulțumirile să te despartă de Dumnezeu? Ne putem întreba, la fel ca apostolul Pavel: "Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Dumnezeu? Necazul sau strâmtorarea sau prigonirea sau foametea sau lipsa de îmbrăcăminte sau primejdia sau sabia?" (Romani 8:35).

Apostolul Pavel, care a trecut prin mai multe necazuri decât noi, s-a hotărât să fie mulțumit cu tot ce Dumnezeu îngăduie în viața lui: "Căci m-am deprins să fiu mulțumit cu starea în care mă găsesc. Știu să trăiesc smerit și știu să trăiesc în belșug. În totul și pretutindeni m-am deprins să fiu sătul și flămând, să fiu în belșug și să fiu în lipsă. Pot totul în Hristos, care mă întărește" (Filipeni 4:11b-13). Apostolul Pavel a fost omul care a avut ochii ațintiți spre lumea viitoare, de aceea a ajuns să numească unele succese pământești "gunoai" față de prețul mare al cunoașterii lui Isus Hristos.

Trebuie să alungăm nemulțumirile și, privind la ce avem, trebuie să-I fim mulțumitori lui Dumnezeu. A fi mulțumit sau nemulțumit sunt stări ale sufletului nostru pe care le încurajăm sau le descurajăm prin felul în care gândim, prin felul în care atribuim în mintea noastră valori unor lucruri sau situații. Rugăciunea, studiul Scripturii, mulțumirea și recunoștința față de Dumnezeu sunt elemente ale vieții de credință fără de care sufletul se îmbolnăvește și apoi moare. Inima mulțumitoare este o expresie a fericirii cu Dumnezeu. Cel cu inima mulțumitoare vede chiar în obstacole ocazia de a-L avea pe Dumnezeu alături, vede

posibilitatea de a înregistra încă o biruință. Darul mântuirii, când este prețuit, este așa de mare încât poate reduce la tăcere orice nemulțumire pe care firea cea veche ar încerca să o justifice. Un misionar, cadru medical, s-a dus în misiune în India într-o regiune unde oamenii, pe măsură ce îmbătrâneau, sufereau de orbire. A descoperit cauza în ce consumau acei oameni și a descoperit și un leac care i-a vindecat pe mulți, dar nici unul dintre cei tratați cu succes de el nu i-a spus "mulțumesc", pentru că în acel dialect nu exista acest cuvânt. În loc de "mulțumesc" ei spuneau "voi spune numele tău".

Dumnezeu ne-a făcut mult bine. Ne-a dat vedere spirituală ca să vedem ce are și ce nu are valoare din perspectiva veșniciei. Au fost ochii tăi vindecați? Dacă vezi valoare în a-ți investi viața în lumea care vine, dacă vezi lipsurile și necazurile pământești ca lucruri trecătoare, înseamnă că ochii tăi au fost vindecați de Cel care dă lumină orbilor. Dacă ai scăpat de povara păcatului și, prin pocăință, ai devenit o faptură nouă în Hristos, ai motivul, datoria și dorința să "spui numele Lui" la alții, cum au făcut cei din India. Dacă ai inima mulțumitoare, fii bun cu cei prin care Domnul Isus este reprezentat în această vreme pe pământ (vezi Matei 25:40). Slujește Domnului cu o inimă mulțumitoare nu ca să atragi atenția, nu din obligație, ci din dorința de a-L mulțumi pe El, care a investit foarte mult în mântuirea sufletului tău. "Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos!" (1 Corinteni 15:57).

Este bine și potrivit să-I aducem Domnului jertfe de mulțumire. America a fost prima țară care, în anul 1789, prin proclamarea președintelui Washington, în statul Illinois, a stabilit ca toată țara să aibă o zi de mulțumire către Dumnezeu. Sărbătoarea s-a ținut prima dată în 1623, când pelegrinii din Anglia s-au stabilit pe noul tărâm găsit, iar mai târziu această sărbătoare a mulțumirii a devenit o sărbătoare națională.

"De la președintele Statelor Unite ale Americii
Proclamare

Este datoria tuturor națiunilor să recunoască purtarea de grijă a lui Dumnezeu, să-L asculte și să fie mulțumitori pentru bunătatea Lui..."

Dacă vrei să-I aduci jertfe de mulțumire Domnului, privește mai întâi la lucrurile care nu trec. Privește cum a fost făurită mântuirea sufletului tău. Privește la chemare pe care El ți-a făcut-o când, prin glasul Evangheliei, te-a chemat să-ți dea iertare. Ca să poți fi mulțumitor tot timpul trebuie să cultivi o stare credință, un optimism bazat pe promisiunile din Cuvânt, știind că, exersând această stare în fiecare zi, poți să fii fericit. Dacă accepți, întreții și practici gândurile opuse, devii tot mai nefericit. În termenii "legii" mulțumirea era numită "jertfă de mulțumire": "Adu ca jertfă lui Dumnezeu mulțumiri și împlinește-ți juruințele făcute Celui Preaînalt" (Psalmul 50:14). După cum reiese din acest verset, omul care nu-și împlinește promisiunile făcute lui Dumnezeu, cum ar fi cea de a trăi având pe Domnul nu doar ca Mântuitor, ci și ca Stăpân, aduce jertfe de mulțumire degeaba. Proslăvirea Lui este un superlativ al mulțumirii, pe care și noi o putem aduce Domnului prin trăirea noastră, prin cântare și prin cuvinte de mulțumire, chiar în condiții ostile. "Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile; căci aceasta este voia lui Dumnezeu, în Hristos Isus, cu privire la voi" (1 Tesaloniceni 5:18).

De multe ori spunem: "Doamne, ajută-mă!", dar oare de câte ori spunem "Doamne, îți mulțumesc"? Apostolul Pavel ne îndeamnă: "Mulțumiți totdeauna lui Dumnezeu Tatăl, pentru toate lucrurile, în Numele Domnului nostru Isus Hristos" (Efeseni 5:20). Prin "totdeauna" și "toate lucrurile" apostolul vorbește despre o atitudine a inimii în tot ce facem, pentru că inima mulțumitoare lui Dumnezeu caută căi prin care să se exprime. Apostolul Pavel a învățat că pentru a rămâne în pace și mulțumit în tot felul de situații dificile, secretul este să nu depinzi de lucrurile de pe pământ și de relațiile cu oamenii; starea de mulțumire trebuie să depindă de relația cu Domnul Isus. Apostolul Pavel a învățat că succesul vieții lui nu stă în ce spun oamenii, ci

stă în ce spune Dumnezeu despre viața lui. Cu o astfel de gândire nu trebuie să aștepti până se schimbă circumstanțele ca să poți fi fericit. Cu o inimă mulțumitoare pentru voia Lui în viața ta poți să fii fericit astăzi că ești un suflet mântuit prin harul lui Dumnezeu (vezi Matei 6:33).

Starea de nevinovăție în care ne pune jertfa Domnului Isus ne poate face mulțumiți și fericiți: "Dar eu, în nevinovăția mea, voi vedea fața Ta: cum mă voi trezi, mă voi sătura de chipul Tău" (Psalm 17:15). Noi, cei care avem copii, știm că a trebuit să ne învățăm copiii să spună "mulțumesc" atunci când li s-a oferit ceva; dar noi am învățat că se cuvine să-I mulțumim Domnului în fiecare zi pentru viață, pentru sănătatea necesară să te ridici din pat și să umbli, pentru hrană, pentru familie și alte binecuvântări cu care ne-am obișnuit? Dacă Dumnezeu ne-ar lua tot ce avem, în afară de lucrurile pentru care am mulțumit, oare ce ne-ar mai rămâne?

Mândria omului îl poate face să nu-și exprime starea de mulțumire, dar cel cu inima smerită găsește mereu motive de mulțumire. Psalmistul a aflat că unul dintre locurile cele mai potrivite să-L laude cu entuziasm pe Domnul, adică să-I fie mulțumitor lui Dumnezeu, este Casa Domnului: "Intrați cu laude pe porțile Lui, intrați cu cântări în curțile Lui!... căci Domnul este bun; bunătatea Lui ține în veci, și credincioșia Lui din neam în neam" (Psalmul 100:4, 5). Starea de mulțumire aduce fericire, este un sentiment benefic pentru trup și suflet, care caută căi prin care să se exprime.

Unii oamenii, cum a fost și David, găsesc plăcere în a mulțumi Domnului pentru binefacerile Lui: "Binecuvântează, suflete, pe Domnul, și tot ce este în mine să binecuvânteze Numele Lui cel sfânt! Binecuvântează, suflete, pe Domnul și nu uita nici una din binefacerile Lui!" (Psalmul 103:1, 2). În continuare, psalmistul Îl binecuvântează pe Domnul, adică Îi mulțumește, vorbindu-L de bine, enumerând câteva cauze ale mulțumirii lui: El iartă păcatul, El vindecă, El izbăvește, El încu-

nunează cu bunătate, El te satură de bunătați, El te întinerește, El îți face dreptate, El îți arată căile Lui, El este îndurător și milostiv, El este bogat în bunătate. Astfel de cuvinte ies din inima cuiva care Îl iubește pe Domnul și Îi este mulțumitor. Ai putea și tu să-I mulțumești în acest fel? Ca părinți, am vrea ca atunci când facem un dar copiilor noștri, să vedem că sunt mulțumitori sau chiar să spună "mulțumesc". Dumnezeu este Tatăl nostru, care nu doar ne-a făcut o simplă favoare, ci S-a sacrificat și a dat ce a avut mai scump ca noi să putem fi iertați și mântuiți.

O cântare veche, care nu prea se mai cântă, spune: "O, de-aș avea eu limbi o mie/ Și mii de buze să cuvânt/Pe tonuri mii o armonie/ Spre slava celui pururi sfânt./ I-aș mulțumi de ce-a făcut/ Cu mine, fiu cel pierdut". Când L-am primit pe Domnul Isus în inima noastră, această cântare ni s-a părut foarte potrivită. Mai este potrivită astăzi? O cântăm poate, dar o mai cântăm cu foc, ca atunci când Domnul Isus ne-a primit ca să fim ai Lui? Astăzi nu aducem ca jertfă animale, dar aducem trupurile noastre ca o jertfă vie, sfântă, și asta pentru că Domnul Isus a adus o ultimă jertfă de sânge pentru toți păcătoșii: "tot așa Hristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora..." (Evrei 9:28a).

Noi trebuie să-I aducem lui Dumnezeu jertfe de mulțumire cât timp suntem pe acest pământ, cuvinte de mulțumire în spatele cărora să fie o viață ferită de păcat. Când ne pocăim, mulțumirea față de Dumnezeu acționează de multe ori ca un antidot pentru sentimentul de vinovăție; primind grațierea și mulțumind Domnului pentru iertarea pe care ți-o dă, poți să te bucuri de pace. De câte ori stăm la masa Domnului, inima trebuie să ne fie plină de mulțumire față de Dumnezeu, dar nu poți mulțumi cum trebuie fără să-ți aduci aminte că ai fost scos de o mână tare din întunericul păcatului și adus la o viață nouă în Hristos. Cu cât cercetezi și cugeți mai mult la valoarea mântuirii pe care ai primit-o în dar, te simți tot mai îndatorat față de Dumnezeu. Când nu Îi impui restricții Duhului Sfânt, pe zi ce trece viața ți-e tot mai legată de

jertfa Domnului Isus și aceasta este o pricină de mulțumire. "Deci la timp și nelatimp, noi să ridicăm altare" spune versul unei cântări - altare pe care să Îi aducem ca jertfă mulțumirile și laudele noastre Aceluia care ne-a dovedit că ne iubește cu o iubire veșnică. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru că suntem bogați când avem mântuire, când Îl avem pe Dumnezeu de partea noastră. Răscumpărații Domnului trăiesc o viață de mulțumire față de Dumnezeu, nu doar aici, pe pământ, ci și sus, în cer. Apocalipsa 7:12 spune: "...A Dumnezeului nostru să fie lauda, slava, înțelepciunea, mulțumirile, cinstea, puterea și tăria, în vecii vecilor! Amin".

Amin

18

SĂGEATA

"Mi-a făcut gura ca o sabie ascuțită, M-a acoperit cu umbra mâinii Lui; și M-a făcut o săgeată ascuțită, M-a ascuns în tolba Lui cu săgeți." Isaia 49:2

Așa cum spune Iov, viața omului este scurtă și plină de neazuri (Iov 14:1) și nu puțini sunt cei care, în furtunile vieții, își pun întrebarea: "Ce rost are viața mea?" Răspunsul Scripturii este că are rost, deoarece am fost creați de Creator cu un scop precis: "Domnul a făcut toate pentru o țintă" (Proverbe 16:4). Fiecare dintre noi am fost creați pentru o misiune care adesea ni se pare dificilă sau, uneori, chiar imposibilă; dar Acela care ne-a ales pe noi și a ales și misiunea știe că este posibilă: "Nu v-a ajuns nicio ispită, care să nu fi fost potrivit cu puterea omenească și Dumnezeu care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci, împreună cu ispița, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda" (1 Corinteni 10:13). Oricine ai fi, ești o ființă importantă pentru că, prin viața care Dumnezeu ți-a dat-o pe pământ, ai fost ales să contribui la scopul pe care îl are Dumnezeu. Viața ta a fost planificată după buna voie a Lui, cu dorința ca după ce te-a înfiat să ajungi să faci parte din familia Lui din cer pentru totdeauna. Ai fost și am fost creați ca să trăim o viață care slujește voii bune a lui Dumnezeu - lucru care este posibil numai pe măsură ce Duhul Sfânt lucrează viața noastră și ajungem să ne asemănăm tot mai mult cu Fiul.

Creatorul nu numai că ține o evidență minuțioasă (Matei 10:30) da fiecărui suflet pe care îl cheamă în existență pe pământ, dar are un plan precis pentru fiecare - plan făcut înainte de întemeierea lumii: "În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, după ce, în dragostea Lui, ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos după buna plăcere a voii Sale" (Efeseni 1:4, 5). Având scopul de a ne ajuta să înțelegem mai ușor anumite lucruri, în multe dintre textele Scripturii vedem că cei care cu inspirație de sus au scris oracolele sfinte ale lui Dumnezeu au folosit ca formă de comunicare analogia - care înseamnă asemănarea dintre două lucruri sau situații. În acest mesaj vom privi la săgeata trasă de un arcaș cu scopul de a lovi cu cât mai mare precizie o anumită țintă și asemănarea cu scopul vieții noastre. În psalmi, copiii sunt asemănați cu niște săgeți într-o tolbă (Psalmul 127:5) iar în cartea Genezei cu niște săgeți sunt asemănați planurile vrăjmașilor lui Iosif (Geneza 49:23). Putem folosi această analogie a săgeții punându-L ca arcaș pe Dumnezeu, pe Satana, sau ne putem pune chiar pe noi, ca persoane care au planuri pentru această viață - planuri pentru care depunem efort să le vedem împlinite.

Așa cum reiese și din motto, vom privi la viața noastră ca la o săgeată trasă de Dumnezeu. Ca să primim câteva răspunsuri cu privire la scopul vieții noastre, ne poate fi de folos gândul că fiecare dintre noi suntem ca o săgeată făcută cu un anumit scop de către Arcaș. Misiunea săgeții este aleasă de El și când îi dă drumul din coarda arcului are dorința ca această săgeată să lovească o anumită țintă, pe care și-a propus-o, și nu întreabă săgeata unde ar vrea să meargă și nici când ar vrea să fie folosită: "Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său..." (Romani 8:29a). Dumnezeu ne-a ales și ne-a trasat viața și ar fi cu totul nepotrivit să spunem că noi știm mai bine ce este bine pentru noi, așa cum ar fi nepotrivit ca un ceas mare cu cuc să spună că ar vrea să fie pian sau invers. Când ne-a mântuit, am devenit ai Lui și cu cât

mai repede căutăm să aflăm care este planul Lui pentru viața noastră cu atât mai repede vom putea atinge ținta dorită de El: "El ne-a mântuit și ne-a dat o chemare sfântă, nu pentru faptele noastre, ci după hotărârea Lui și după harul care ne-a fost dat în Hristos Isus, înainte de veșnicii" (2 Timotei 1:9). Planul Lui este să îi dea fiecărui copil al Lui o chemare sfântă, specifică, aleasă după suveranitatea Lui divină.

Problemele par că ne depășesc atunci când uităm că noi suntem o săgeată făcută de El, trimisă de El cu o țintă aleasă de El chiar înaintea dea ne fi născut. Când uităm asta, am prefera să ne alegem singuri scopul vieții. Am fost creați după voia Lui să îndeplinim voia Lui și nu invers. Am putea asemena viața prorocului Ieremia, începând chiar înainte de a se naște el, cu o săgeată trasă de Dumnezeu, consacrată unei misiuni specifice, potrivit cu dorința Lui. "Mai înainte ca să te fi întocmit în pântecele mamei tale, te cunoșteam, și mai înainte ca să fi ieșit tu din pântecele ei, Eu te pusesem deoparte și te făcusem proroc al neamurilor" (Ieremia 1:5). Scopul vieții noastre, ales de Dumnezeu, este mult mai important decât planurile noastre, prin care ne-am zbat să căutăm fericirea pe pământ. Când vom pleca din această lume (1 Corinteni 3:10-15), vom vedea mai bine scopul specific pe care l-a avut Dumnezeu pentru noi și vom vedea în ce măsură am atins acel scop folosind potențialul cu care am fost înzestrați.

Găsim împlinire în viață numai când, după ce am aflat voia Lui pentru viața noastră, ne consacram viața ca să atingem acel scop, care începe cu dorința lui Dumnezeu ca noi să primim darul mântuirii. Am fost creați ca sufletul nostru să existe la nesfârșit chiar după ce ne vom dezbrăca de trupul acesta, pe care apostolul Pavel îl aseamnă cu un cort: "Știm, în adevăr, că, dacă se desface casa pământească a cortului nostru trupesc, avem o clădire în cer de la Dumnezeu, o casă, care nu este făcută de mână, ci este veșnică" (2 Corinteni 5:1). Textul citat la început vorbește despre o săgeată ascuțită care este la îndemâna Arcașului. Arcașul acesta nu a

folosit timp și resurse ca să facă o săgeată fără un scop, ca apoi să o folosească trăgând-o la întâmplare spre lucruri fără rost sau fără valoare. Idealul Lui pentru fiecare dintre noi este unul înalt, dar depinde de noi dacă vrem să ne lăsăm prelucrați ca să putem atinge ținta aleasă de El.

Prelucrându-ne, El vrea să ne dea chipul Fiului Său: "și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul" (Efeseni 4:24). După cum odată s-a spus: "Să facem omul după chipul Nostru" (Genesa 1:26a), astăzi Duhul Sfânt vrea să facă Biserica după chipul lui Hristos. Ținta Lui pentru noi este ca odată mântuiți, după măsura puterii și a înzestrării noastre, să-L facem cunoscut oamenilor care nu-L cunosc ca și ei să fie mântuiți. Oamenii își aleg ca țintă pentru viața lor lucruri trecătoare, cum ar fi să adune mulți bani sau să devină faimoși între oameni. Chiar dacă, după mult zbcium, ei ating aceste scopuri, nu sunt în stare să țină ce au, pentru că viața lor trece și moartea îi desparte de acele lucruri. Ținta aleasă de Dumnezeu pentru om este mult mai înaltă, pentru că se răsfrânge dincolo de această viață, în veșnicie. Un credincios care trăiește pentru lumea care vine are ca prioritate voia lui Dumnezeu și știe că El îi va purta de grijă și în cea ce privește nevoile lui pământești (Matei 6:33); "Recunoaște-L în toate căile tale, și El îți va netezi cărările" (Proverbe 3:6).

Când un arcaș merge în pădure ca să aleagă materialul din care să facă săgeți, el deja știe ce are de gând să facă cu ele. El știe că lemnul pe care îl va folosi va influența zborul săgeții, și că lungimea, greutatea și vârful săgeții vor fi factori importanți care-i vor asigura succesul. Dumnezeu a ales și mai alege diferiți oameni pentru diferite slujbe prin care ei, ca niște săgeți care au viață, să ducă la îndeplinire voia Lui pe pământ. Dumnezeu a ales un om cu numele Saul, care era un prigonitor al Bisericii, să facă din el un propovăduitor al Evangheliei la neamuri, cunoscut mai târziu cu numele Pavel. "Dar Domnul i-a zis: «Du-te, căci el este un vas pe care l-am ales, ca să ducă la Numele Meu înaintea

Neamurilor, înaintea împăraților, și înaintea fiilor lui Israel»" (Faptele apostolilor 9:15).

Privind la cruzimea de care Saul a dat dovadă când căuta femei și bărbați credincioși Domnului ca să-i arunce în temniță, cred că nimeni nu l-ar fi găsit eligibil pentru o slujbă așa de importantă ca cea de a duce la neamuri mesajul dragostei lui Dumnezeu, prin care El cheamă oamenii la împăcare. A fost o săgeată prelucrată și trasă de mâna la Dumnezeu, care și-a atins ținta dorită Lui. Dumnezeu l-a ales pe Levi, fiul lui Iacov, ca să-i formeze pe cei din casa lui care aveau să fie slujitori ai altarului în cortul unde era ținut chivotul și, mai târziu, în Templul de la Ierusalim. "Eu l-am ales dintre toate semințiile lui Israel ca să fie în slujba Mea, în preoție, ca să se suie la altarul Meu, să ardă tămâia, și să poarte efordul înaintea Mea" (1 Samuel 2:28). Cu timpul, acești oameni aleși de Dumnezeu, care formau ceata leviților și a preoților, cea mai mare parte dintre ei, au ajuns să acționeze și să facă slujbe ca agenți independenți care aveau ca prioritate planurile, scopurile lor și nu pe cele ale lui Dumnezeu. "Pentru ce călcați voi în picioare jertfele Mele și darurile Mele, care am poruncit să se facă în Locașul Meu?" (1 Samuel 2:29).

Privind la acești oameni, aleși pentru a face slujbe sfinte înaintea Domnului, am putea spune că datorită neascultării lor, ei au fost ca o săgeată aleasă și trasă de Dumnezeu care nu și-a atins ținta, care nu și-a atins scopul. Această dezamăgire pe care a avut-o Dumnezeu cu casa lui Levi a atras după sine descoperirea planului lui Dumnezeu cu privire la o altă Săgeată, adică cu privire la o altă persoană aleasă de El care avea să lucreze după inima lui Dumnezeu. "Eu îmi voi pune un preot credincios, care va lucra după inima Mea și după sufletul Meu..." (1 Samuel 2:35a). Dumnezeu are și săgeți - adică planuri - prin care pedepsește neascultarea unora. "De aceia și Domnul a îngrijit ca nenorocirea aceasta să vină peste noi..." (Daniel 9:14a). Daniel a înțeles că neascultarea și idolatria lui Iuda l-a determinat pe Dumnezeu să îl trimită pe Nebucadnețar, care a cucerit

Ierusalimul și a dus pe mulți ca robi în Babilon. A fost o săgeată pe care Dumnezeu nu a tras-o cu plăcere, dar totuși și-a lovit ținta.

Prin neascultare de Dumnezeu, împăratul Saul a avut o perioadă în viața lui despre care, privind în urmă, a spus că a lucrat ca un nebun (2 Samuel 24:1). Saul și-a început bine mandatul de împărat dat de Dumnezeu, dar a sfârșit foarte rău, pentru că nu a ascultat de Dumnezeu. Împăratul Saul a fost ca o săgeată care a pornit bine din arc, dar care, în timp, și-a schimbat ținta aleasă de Dumnezeu pentru el. Așa cum viața lui Saul a deviat de la ținta trasată de Dumnezeu prin planuri și îndeletniciri care nu au avut aprobarea lui Dumnezeu, prin prietenii rele, prin tolerarea păcatului, prin căsătorii fără aprobarea Domnului și alte lucruri de felul acesta, viața noastră poate devia de la ținta aleasă de Dumnezeu pentru noi. Dacă examinăm viața lui David, putem vedea cu claritate scopul lui Dumnezeu cu privire la el chiar înainte de a ajunge Împărat. "Am găsit pe David, fiul lui Iese, om după inima Mea, care va împlini toate voile Mele" (Faptele apostolilor 13:22b). Dacă privim la viața lui David ca la o săgeată trasă de Dumnezeu, vedem că această săgeată, până la urmă, a împlinit voia Domnului sau dacă folosim cuvintele din text, "a împlinit voile Lui". "Și David, după ce a slujit celor din vremea lui, după planul lui Dumnezeu, a murit..." (Faptele apostolilor 13:36a).

Odată ce, prin pocăință, am primit darul mântuirii, trebuie să rămânem în ascultare de Cuvânt ca să aducem roadă și să nu ne înșele cineva sau să nu ne înșelăm singuri, acceptând lucruri care ne schimbă direcția de la ținta spre care am pornit, după voia lui Dumnezeu. Dacă vrem să știm dacă săgeata vieții noastre merge spre ținta dorită de Dumnezeu este bine să ne întrebăm: "Cât câștig a adus lui Dumnezeu ascultarea noastră?" "Spiritual, care ne va fi produsul final?" Dacă nu avem roadă și subiectul sfințeniei este ceva ce ne deranjează, este posibil ca noi să fi mers pe o altă traiectorie decât cea aleasă de Dumnezeu pentru noi.

Până la urmă Dumnezeu va fi proslăvit în viața tuturor, fie prin pocăință și iertare, fie prin pedeapsă. Dumnezeu, care nea ales

înainte de întemeierea lumii, ne-a ales cu un scop și este foarte nepotrivit ca într-un moment când nu suntem călăuziți de înțelepciune să spunem că noi vrem să acționăm după planurile noastre. Nu doar un om, ci uneori chiar o biserică poate să se facă vinovată de umblarea după scopurile firești. Când o biserică forțează interpretări lumești pentru ca dorințele firești să nu fie deranjate, deviază de la planul lui Dumnezeu, care ne cheamă la o viață de sfințire. Putem vedea clar că și Satana poate fi văzut în rolul de arcaș, dar ținta lui este să lupte împotriva Bisericii lui Dumnezeu cu scopul de a limita și de a scădea, dacă poate, numărul celor mântuiți. El vrea să tragă în Biserică cu învățători mincinoși care promovează erezii nimicitoare (2 Petru 2:1). Noi, ca săgeți trimise de mâna lui Dumnezeu, nu avem ca scop să producem vreo rană, ci să ajungem la o statură spirituală de maturitate, ca asta să-L glorifice pe Dumnezeu, așa cum ascultarea Fiului L-a glorificat pe Tatăl. "Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac" (Ioan 17:4).

Dar noi? Astăzi ne putem cerceta viața să vedem dacă umblăm după interesele lui Dumnezeu în viața noastră și a celor din jurul nostru sau umblăm doar după interesele firii noastre pământești. Nu ajunge să știi adevărul Scripturii, ce trebuie și să asculți de el, chiar dacă te costă; pentru că te va costa mult mai mult dacă nu asculți. Ce folos să fie cineva isteț, descurcăreț și deștept dacă merge în iad? Poate spui că necazul și suferința nu te-au ocolit niciodată, dar aceste scuze nu vor scăpa pe nimeni de vinovăție înaintea lui Dumnezeu. Singurul fel în care cineva poate scăpa de vinovăție este să primească mâna de împăcare a lui Dumnezeu, prin pocăință, în meritul jertfei Domnului Isus. Fă să conteze viața ta spre binele sufletului tău, spre binele împărăției Lui; nu-ți lăsa sufletul doborât de întristări pe care vrăjmașul sufletului tău caută să le trimită ca pe niște săgeți arzătoare în calea ta.

Spre deosebire de alți arcași, Dumnezeu, când Își alege lemnul pentru a-Și duce la îndeplinire planul cu săgeata făcută din el, nu este deranjat dacă acel lemn este strâmb; El are metode de a-l

îndrepta. Dacă examinându-ți viața vezi un defect în trecutul tău, să știi că El te poate îndrepta și, din suflet păcătos, te poate transforma în suflet nevinovat, care a fost îmbrăcat în neprihănirea lui Hristos (Romani 3:26; 2 Corinteni 5:21).

Dacă nu-L cunoști ca Mântuitor sau știi că ai deviat de la calea Domnului, nu aștepta o zi specială, căci s-ar putea să nu o mai ajungi și nici nu aștepta până când ai să poți să faci niște fapte bune cu gândul de a-L îmbuna pe Dumnezeu. Vino astăzi la Hristos, așa cum ești. Prin ascultare de El, dacă vrei, viața ta poate fi ca o săgeată trasă de Dumnezeu, care își lovește ținta. Prin meritul jertfei Lui, în schimbul pocăinței tale sincere, te va ierta, îți va da un început nou și vei trăi o veșnicie fericită cu El și cu cei care-L iubesc pe El.

Amin

19

ALTARUL

"Iosua a ridicat la Ghilgal cele douăsprezece pietre pe care le luaseră din Iordan. El a zis copiilor lui Israel: «Când vor întreba copiii voștri într-o zi pe părinții lor: 'Ce însemnează pietrele acestea?' Să învățați pe copiii voștri și să le spuneți: 'Israel a trecut Iordanul acesta pe uscat. '»" Iosua 4:20-22

Privind în urmă la viața noastră, ca într-o oglindă retrovi-zoare, putem vedea că pe lângă momentele frumoase ale vieții am avut parte și de evenimente pe care le-am putea pune în categoria "la răscruți de drum" și de altele, mai puțin plăcute, pe care le-am putea pune în categoria "crize". Privind în urmă la drumul numit "viață", pe care deja l-am parcurs, putem observa că în anumite momente au avut loc schimbări care ne-au forțat să adoptăm un nou stil de viață. Trecutul este ca o țară din care este greu să ieși, dar privind în trecutul nostru și al altora putem învăța și apoi aplica lucruri care dau tărie sufletului nostru și fac să crească valoarea caracterului nostru; caracterul fiind unul dintre lucrurile pe care le luăm cu noi când plecăm de pe acest pământ.

Unul din felurile în care Dumnezeu a ales să comunice cu oamenii a fost prin intermediul unui altar unde omul mergea cu scopul de a se întâlni cu Dumnezeu. Altarul este o platformă ridicată, o zidire de pietre sau chiar o masă pe care sunt puse lucrurile sau jertfele închinat unei divinități (Exodul 25:23). În vremea

Vechiului Testament, pe altar erau puse jertfele animale care erau arse înaintea Domnului de cele mai multe ori pentru curățire și iertare. Apogeul Golgotei, unde Mântuitorul a fost răstignit, a fost altarul unde Domnul Isus S-a dat ca jertfă pe Sine Însuși, pentru ca prin moartea Lui înlocuitorii cei vinovați să fie iertați și socotiți neprihăniți. De la Abel și până la jertfa Domnului Isus, oamenii I-au ridicat lui Dumnezeu altare prin care își exprimau dorința de a primi iertare și dorința de a mulțumi: "Atunci voi merge la altarul lui Dumnezeu, la altarul lui Dumnezeu, care este bucuria și veselia mea, și Te voi lăuda cu arfa, Dumnezeule, Dumnezeul meu!" (Psalmul 43:4). Abel, Noe, Avraam, Isaac, Iacov, Moise, Iosua, Manoh, Samuel, Saul, Ghedeon, David, Solomon și Ilie au în comun faptul că au adus Domnului jertfe pe altar. Oriunde ar fi altarul și oricine l-ar ridica, dacă Dumnezeu nu se prezintă la acel altar, jertfa adusă nu are nicio valoare și nu aduce niciun folos.

După ce Domnul Isus a intrat în locul preasfânt o dată pentru totdeauna cu sângele Lui, cei care credem în El nu mai jertfim animale pe altar, ci facem din inima noastră un altar. Altarul este un loc unde aduci jertfă lui Dumnezeu (Genesa 22:7, 9), dar astăzi avem un alt fel de altar decât cel ridicat de Avraam. Dacă-I aduci Domnului ca jertfă o zi de post, o cântare sau o rugăciune sau dacă Îi aduci o jertfă sub formă de bani sau de ajutor la muncă, trebuie să-I aduci mai întâi trupul tău ca o jertfă sfântă și plăcută Lui: "Vă îndemn, dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească" (Romani 12:1).

Pentru ca efortul de a face un altar al rugăciunii și al cântărilor să aibă valoare înaintea Domnului și sacrificiul să nu fie în zadar, trebuie să știm cum să venim înaintea Lui. După cum focul de pe altarul din Cortul întâlnirii trebuia să ardă fără încetare (Leviticul 6:13), și focul Duhului Sfânt, care ne ajută să ne ferim de păcat, trebuie să ardă în inimile noastre neîncetat. Dacă focul Duhului

Sfânt nu arde pe altarul inimii noastre, sau doar fumegă, se va vedea din vorbirea și din faptele noastre. De câte ori cei credincioși lui Dumnezeu se roagă în duh și adevăr, ei fac un altar în inima lor, de pe care se ridică spre cer rugăciunile lor. Dacă la altarul rugăciunii din casele de rugăciune nu se prezintă Domnul, aceea probabil nu este o biserică vie. Dacă din cauza păcatului Dumnezeu nu Se coboară în mijlocul laudelor și cântărilor de proslăvire din biserică, acel timp este un timp irosit. Cel mai important lucru în legătură cu altarul este ca Domnul să fie acolo.

În unele cazuri când oamenii au adus jertfe Domnului, focul de sus a mistuit jertfa și acesta era semnul că în acel caz Dumnezeu a ales să îngăduie să se vadă prezența Lui la altar. Focul Duhului Sfânt se coboară și astăzi peste cei care, cu inima curată, aduc Domnului ca jertfă rugăciune și cântări. În acest mesaj vom privi puțin și la felul în care oamenii au comunicat cu Dumnezeu făcând altare și vom privi la câteva momente din viața unui om din seminția lui Efraim cu numele de Hosea (Numeri 13:8, 16), care odată ajuns în slujba lui Moise, a primit de la acesta numele Iosua, care înseamnă "Dumnezeu este salvarea noastră". Prin Moise, Dumnezeu a scos poporul din Egipt, unde erau folosiți la muncă silnică și erau privați de orice umanitate, dar în procesul eliberării și în timpul drumului parcurs prin pustie, Iosua a fost martor la minunile făcute de Dumnezeu, începând chiar de la urgiile care au venit peste egipteni.

Privind la viața lui Iosua, care a fost martor la manifestările puterii lui Dumnezeu prin minuni, putem observa câteva incidente în urma cărora acest ucenic al lui Moise a ridicat monumente care au luat forma unor altare din piatră, în amintirea felului în care Dumnezeu a intervenit în viața poporului Israel. La intrarea poporului Israel în țara Canaanului, Dumnezeu a făcut o minune stăvilind apele Iordanului, ca poporul să meargă ca pe uscat, la fel ca și atunci când au trecut prin Marea Roșie. La porunca lui Dumnezeu, au luat pietre din albia râului și din aceste pietre el a făcut un monument de aducere aminte despre care

am putea spune că a fost primul altar din țara promisă: "Pentru ca acesta să fie un semn de aducere aminte în mijlocul vostru. Când vor întreba copiii voștri într-o zi: «Ce înseamnă pietrele acestea pentru voi?» să le spuneți: «Apele Iordanului s-au despocat în două înaintea chivotului legământului Domnului; când a trecut chivotul Iordanul, apele Iordanului s-au despocat în două și pietrele acestea să fie totdeauna o aducere aminte pentru copiii lui Israel»" (Iosua 4:6, 7). Acest altar a avut menirea să provoace generațiile ce urmau să pună întrebări ale căror răspunsuri aveau să le aducă aminte că mâna Domnului este puternică și ei trebuie să se teamă de Domnul (Iosua 4:24).

Eu și fiecare suflet care prin ascultare de glasul Evangheliei am fost treziți din moarte la viață (Efeseni 2:1) am avut experiența unui început binecuvântat când, în urma pocăinței, am trăit în viața noastră cea mai mare minune posibilă, numită în Scripturi "nașterea din nou" (Ioan 3:1-5). O cântare mai veche spune: "Îmi va rămâne-n memorie o zi/ Când s-a schimbat viața mea/ Ziua aceea mereu o voi ști/ Semnul iubirii e-n ea". Ziua pocăinței este ziua când, în urma căinței, sufletul mântuit simte o despovărare de păcate și sentimentul de vinovăție este înlocuit cu un sentiment de pace și bucurie. Ziua pocăinței este ziua când sufletul iertat și mântuit pornește spre o eternitate cu Dumnezeu în calitate de copil al lui Dumnezeu. Acest început binecuvântat cu Dumnezeu duce la o viață de aventură în care cel mântuit duce o luptă spirituală în care, la fel ca și Iosua odinioară, are ocazia să vadă minunile făcute de puterea lui Dumnezeu.

Dacă ai avut experiența nașterii din nou, te trezești dimineața știind că ești mort față de păcat și față de orice dorință de a face ceea ce Dumnezeu numește rău. Dacă în viața noastră există acest altar al pocăinței și am avut experiența umplerii cu Duhul Sfânt, suntem locuiți nu de un musafir temporar, ci de puterea lui Dumnezeu care ne mângâie și ne călăuzește să putem să avem în viața noastră o îmbinare perfectă între teorie și practică. După cum orice educator bun merge de la simplu la complex, tot așa

Duhul Sfânt începe cu adevăruri numite "laptele duhovnicesc", ca apoi, pe măsură ce în noi apare tot mai clar chipul Domnului Isus, să putem primi hrană tare. Pe măsură ce ne obișnuim cu hrana tare și devenim mai folositori Împărăției lui Dumnezeu, vrăjmașul sufletului nostru și potrivnicul lui Dumnezeu se luptă mai aprig cu noi, pentru că începem să purtăm chipul lui Hristos. Uneori lupta constă în provocări și ispite pe care vânătorul de suflete le pune în calea noastră cu multă dibăcie.

Cât timp umblăm în lumină putem descoperi și evita aceste capcane. Toți copiii Domnului trebuie să exceleze în a birui ispitele - care sunt momente de decizie. Biruim atunci când, prin deciziile pe care le luăm, facem ce este bine înaintea Domnului. Ca și copil al lui Dumnezeu, a merge din biruință în biruință nu înseamnă neapărat a avea succes după succes pământesc, ci înseamnă a merge din lupta în care ai biruit firea ta cea veche în altă luptă, ținând seama de tot sfatul Scripturii. Un alt adevăr despre luptă este că nu poți să ai biruințe mari ducând bătălii mici. Cel care vrea să biruiască în aceste lupte spirituale trebuie să fie ca un războinic care a înțeles că în luptă trebuie să veghezi și să iei mereu decizii. Cel care vrea să aibă biruință, cum a avut Biserica primară, trebuie să practice ce a practicat Biserica primară: rugăciune, studiul Cuvântului, slujire până la sacrificiu trăind o viață în care caută sfințirea. Cel care vrea să biruiască trebuie să știe că pe vrăjmaș îl îngrijorează mai mult ca orice credinciosul care are în viața lui roada Duhului Sfânt.

Spartanii le spuneau tinerilor care mergeau la război să lupte știind că vin înapoi cu scutul sau pe scut, adică mort. La fel și cei mântuiți luptă "lupta cea bună" a credinței știind că a nu lupta înseamnă a fi biruit. Așa după cum pe un mort îl duci unde vrei fără ca el să se împotrivescă, sufletul nemântuit este dus de cel care este numit "tatăl minciunii" unde vrea el; dar sufletul mântuit, care cunoaște glasul Păstorului cel bun, nu mai ascultă de vechiul stăpân, ci luptă și îi refuză ofertele. Lupta spirituală nu este o luptă fără noimă, ci o luptă care urmărește un scop precis:

creșterea spirituală de la starea de copil la starea plinătății duhovnicești. Cum este cu sufletul tău? Privind viața ta, poți să spui că ai avut experiența intrării, prin pocăință, în Împărăția lui Dumnezeu? Răspunsul este de o importanță monumentală, pentru că în joc este veșnicia sufletului tău. Altarul Domnului este un altar la care și cei străini de Domnul sunt chemați: "Când străinul, care nu este din poporul Tău, Israel, va veni dintr-o țară depărtată, pentru Numele Tău, căci se va ști că Numele Tău este mare, mâna Ta este tare și brațul Tău este întins, când va veni să se roage în casa aceasta, ascultă-l din ceruri, din locul locuinței Tale..." (1 Împărați 8:41-43a). Dacă cercetându-ți viața vezi că ești străin de voia Lui și străin de ce înseamnă să ai pace în sufletul tău, plecându-ți genunchii la altarul pocăinței poți primi iertare și nădejdea vieții veșnice. Printr-o rugăciune simplă, dar sinceră, poți să-L inviți pe Domnul Isus în viața ta ca Domn și Stăpân.

După ce a ridicat altarul de la Ghilgal, Iosua a condus poporul Israel în campania de curățire a țării Canaanului, pentru că acele popoare, care trăiau în idolatrie, prezentau un pericol pentru israeliți care, cu timpul, ar fi ales să slujească dumnezeilor străini. Au cucerit Ierihonul și apoi cetatea Ai, după ce Acan a fost pedepsit pentru păcatul lui. Au făcut din cetatea Ai un morman de dărâmături care, la fel ca și mormântul lui Acan, a devenit un altar al judecății lui Dumnezeu (Iosua 7:26, 8:28). Privind la mormanul de pietre care a acoperit casa lui Acan și tot ce avea el, Israelul a trebuit să înțeleagă că "grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu" (Evrei 10:31). Ulterior, pe muntele Ebal, Iosua I-a zidit un altar Domnului care avea menirea să aducă aminte poporului că trebuie să asculte de Dumnezeu întotdeauna (Iosua 8:30). Pe pietre, ca pe un monument, Iosua a scris legile și poruncile lui Dumnezeu date de Dumnezeu prin Moise (v. 32) și le-a și citit înaintea întregului popor (v. 34).

Nu puțini sunt cei care încearcă și astăzi să-L asculte și să-L caute pe Dumnezeu doar când au nevoie de ceva de la El, așa cum mergi la o mașină automată care vinde băuturi răcoritoare numai

când vrei să bei ceva. Odată ce am cerut să fim primiți în Împărăția lui Dumnezeu, nu mai putem trăi ca înainte, pentru că Dumnezeu ne cere să-I fim loiali Lui și să ținem legământul pe care l-am făcut la început. Altarul de pe muntele Ebal, care a fost un altar al ascultării, avea să le aducă aminte mereu că biruința nu vine prin numărul mare de luptători sau prin armamentul folosit, ci la biruință se ajunge prin ascultare de Dumnezeu. Lupta împotriva împăraților care au făcut o coalitie împotriva gabaoniților și a lui Israel a fost câștigată prin puterea lui Dumnezeu. Domnul a pus oastea vrăjmașă într-o stare de învâlmășeală (Iosua 10:10) și, pe când fugeau dinaintea lui Israel, a făcut să cadă peste ei din cer pietre mari care au omorât mai mulți decât au omorât israeliții cu sabia (Iosua 10:11). La rugăciunea lui Iosua, Dumnezeu a oprit soarele ca Israel, care nu cunoștea terenul, să aibă lumină și să bată vrăjmașul (Iosua 10:12, 13).

Un alt altar al aducerilor aminte a fost ridicat pe malurile Iordanului de către fiii lui Ruben, fiii lui Gad și jumătate din seminția lui Manase (Iosua 22:10). A fost un altar care avea menirea să aducă aminte generațiilor care urmau că, deși ei locuiau la distanță de celelalte seminții ale lui Israel, totuși făceau parte din același popor și aveau același Dumnezeu. Un alt altar ridicat în numele Domnului a fost cel de la Sihem: "Și Iosua a zis întregului popor: Iată piatra aceasta va fi martoră împotriva noastră, căci a auzit toate cuvintele pe care ni le-a spus Domnul, ea va fi martoră împotriva voastră, ca să nu fiți necredincioși Dumnezeului vostru" (Iosua 24:27).

Când Israel a ajuns să trăiască în pace în țara promisă, Iosua a făcut acest altar al consacrării, care avea menirea să le aducă aminte că, la fel ca Iosua (Iosua 22:15), tot poporul a promis că va sluji Domnului: "Și poporul a zis lui Iosua: «Noi vom sluji Domnului Dumnezeului nostru, și vom asculta de glasul Lui»" (Iosua 24:24). Poți să spui că și în viața ta este un altar al consacrării? Privind în urmă poți să vezi altare pe care ai adus jertfe Domnului sau te închini la altarele altor dumnezei? Dacă altarele

Domnului din viața ta sunt dăruite, este timpul să ridici un altar al dedicării vieții tale în slujba lui Dumnezeu. Bill Gates este unul dintre cei mai bogați oameni de pe pământ și, într-o împrejurare, a comentat despre religie și a spus că în ceea ce privește alocarea de timp și resurse, religia nu este eficientă. A spus că poate să facă mult mai mult cu o zi de duminică.

Cum văd ochii tăi spirituali? Vezi că se merită sau, neparticipând, spui că nu se merită să petreci timp la altarul rugăciunii și al proslăvirii lui Dumnezeu în casa Domnului? Se merită și este de folos sufletului tău să privești în trecut ca să vezi ce ai jertfit pe altarul Domnului în ultima lună. Dacă, examinându-te, vezi că te asemeni cu un pom care are doar frunze, trebuie să știi că altarul este nu numai un loc al închinării, dar este și un loc al iertării, unde cel care se căiește poate primi iertare de la Dumnezeu. Dedică-ți sau rededică-ți viața Domnului Isus, ca astfel, în ziua când va trebui să te desparți de tot ce ai și de toți cei pe care îi cunoști, Domnul să te recunoască ca fiind unul dintre cei care a ridicat altare și I-a adus jertfe sfinte.

Amin

20

PORUNCA A ZECEA

"Să nu poftesti casa aproapelui tău; să nu poftesti nevasta aproapelui tău, nici robul lui, nici roaba lui, nici boul lui, nici măgarul lui, nici vreun alt lucru care este al aproapelui tău." Exodul 20:17

Prin îngăduința lui Dumnezeu, bisericile de astăzi conțin un amestec de oameni buni și răi întocmai cum descrie pilda neghinei (Matei 13:29), lucru care ne spune că deocamdată grâul și neghina coexistă și această combinație va continua să coexiste până la sfârșit, când Stăpânul va face separările de rigoare. Dumnezeu crează condiția propice pentru ca minunea transformării din neghină în grâu să poată avea loc. El așteaptă cu răbdare în dreptul sufletului care are nevoie să fie făcut bun de El, să primească oferta Lui generoasă posibilă doar prin dragostea Lui și prin sacrificiul Lui de la Golgota. Acest mesaj își propune să expună una dintre cele mai bine camuflate metode ale neghinei de a se da drept grâu. Acest mesaj este o invitație la vânătoare pe câmpia minții noastre cu scopul de a stârpi din mintea noastră felul de gândire care nu Îl onorează, ci Îl întristează pe Dumnezeu.

Textul citat la început, cea de-a zece poruncă dată poporului Israel prin Moise, ne expune la această temă biblică de actualitate în viața celor necredincioși. Pentru că venirea la mântuire nu înseamnă o iradiere a minții, ca să uiți gândurile slabe de demult, această temă este foarte importantă și pentru cei credincioși care

au făcut legământ cu Domnul. Prin această poruncă omul este invitat să treacă de la bogăția în nemulțumiri și pretenții, la starea de smerenie, în care acceptă voia lui Dumnezeu pentru viața lui. Prin păzirea acestei porunci suntem toți invitați să mergem pe un drum pe care nu mulți vor să meargă; dar cei care aleg să meargă pe el ajung la casa Tatălui nostru ceresc. Acest mesaj, de asemenea, ne invită să privim la frumusețea legii lui Dumnezeu dată omului cu scopul de a-l proteja și de a-l conduce pe drumul numit "viață". Mulți au astăzi probleme cu legile în vigoare în locul unde locuiesc și ar dori schimbări. De exemplu, tinerii probabil că ar dori ca legile de circulație cu privire la limita de viteză să fie schimbate, dar aceste legi au fost date ca să-i protejeze pe ei și pe cei din jurul lor. În ceea ce privește legile lui Dumnezeu, cei care nu au probleme cu ele sunt aceia care Îi slujesc lui Dumnezeu pentru că Îl iubesc - și nu doar cu niște sentimente superficiale, ci Îl iubesc pentru că au luat decizia să-L iubească, pe când cei care nu-L iubesc obolesc în a se supune și mereu și-ar dori să dea amendamente care să le satisfacă mofturile.

Legea a fost dată Israelului după ce au fost eliberați din Egipt; legea dragostei sau legea împărătească - care le include și pe celelalte, care trebuie să guverneze viața creștinului născut din nou - a fost dată sufletului care a fost eliberat de vina păcatului prin pocăință. În general, Israelul iubea legea Domnului și David spune în psalmul 119:97: "Cât de mult iubesc Legea Ta!", dar problemele au apărut atunci când lângă poruncile date de Dumnezeu oamenii au adăugat alte legi, menite să aducă strictețe și conformare gândirii unor oameni, legi pe care, după un timp, le-au prezentat ca fiind date de Dumnezeu. Creștinilor apostolul Pavel ne spune că legea a fost un îndrumător spre Hristos (Galateni 3:24) și cea de-a zecea poruncă din Decalog, care este valabilă și astăzi, are menirea de a face și menține curățenie în locul cel mai ascuns al omului.

Dacă la fel ca și apostolul Pavel dorim să nu mai trăim noi, ci Hristos să trăiască în noi (Galateni 2:20) ne este de folos să știm

că asta nu va fi posibil decât păstrând o gândire curată care a învățat să înfrunte și să biruiască încercarea firii vechi de a pofti, în acest mod, ascuns de ochii celor din jur. Minte credinciosului care vrea ca să fie cârmuit de Duhul Sfânt are menirea de a deveni una sănătoasă, cu trăiri interioare curate, care refuză să le dea voie gândurilor să hoinărească pe unde nu au voie. Copilul Domnului știe că de la gândul păcatului la păcat în sine este doar un pas și, de asemenea, știe că amândouă - gândul și fapta - crează stări de vinovăție a omului înaintea lui Dumnezeu (Matei 5:28).

Cea de-a zecea lege din Decalog, care spune "să nu poștești", ne prezintă motivul pentru care așa de mulți oameni sunt nefericiți. A fi mulțumit cu ce ți-a dat Dumnezeu este o cheie a fericirii; oricât de mult ar avea cineva, dacă totuși vrea mai mult decât are, este nefericit. Pentru că Dumnezeu vrea să fim fericiți, ne spune în Cuvântul Său: "Mulțumiți-vă cu ce aveți" (Evrei 13:5a). A fi mulțumit cu voia lui Dumnezeu pentru tine înseamnă a fi fericit; pe când nemulțumirea este un virus care, odată acceptat, poate face mari pagube în sufletul omului. Starea cea mai dezirabilă a credinciosului este cea menționată de apostolul Pavel, care a spus că știe să trăiască în bogăție, dar și în sărăcie.

Este normal să muncim pentru a avea cele necesare și să sprijinim și cauza Evangheliei, dar nu este potrivit pentru un copil al lui Dumnezeu să se zbată să aibă, neapărat și cu orice preț, ceva ce are altul, și pentru care să își neglijeze relația lui cu Dumnezeu. Copilul lui Dumnezeu care nu poștește ce are altul sau ce nu poate avea și este mulțumit cu ce Dumnezeu i-a dat, se bucură de viața aceasta, dar și de cea care vine: "...cel cu inima mulțumită are un ospăț necurmat" (Proverbe 15:15). Spre deosebire de celelalte porunci, care cer lucruri destul de concrete, porunca de "a nu pofti" scapă detecția omului cât timp este în faza de fașă a gândurilor, pentru că gândurile sunt private și nu sunt cunoscute de niciun alt om decât de cel care le întreține; totuși ele sunt cunoscute de Dumnezeu. A nu pofti este o atitudine pe care alegi să o ai și, pe măsură ce o practici, devine parte din caracterul tău de

creștin născut din nou; ea face parte din lucrarea de sfințire a ființei noastre. Gânduri și dorințe nelegitime se înfățișează mereu la poarta minții noastre, dar noi putem alege și trebuie să le respingem. Păcat de a pofti ce are altul, care apare în viața omului când este nemulțumit cu ce are el, este o sămânță aruncată de vrăjmașul nostru; nici el, când era un heruvim puternic și frumos, la un moment dat, nu a mai fost mulțumit de poziția lui.

Pe baza acestei pofti de a avea ce are altul, de a avea mereu mai mult și mai nou, s-a ridicat o adevărată economie și industrie care înfloresc pe zi ce trece - industrie care depinde de pofta omului de a cumpăra lucruri despre care este convins, prin reclame, că-l va face mulțumit și chiar fericit. La jocurile sportive din America, la Super Bowl, firmele mari care anul trecut au vrut să aibă produsul lor prezentat timp de 30 de secunde, au plătit, în medie, 3,5 milioane de dolari. Oamenii care cumpără acest timp pentru reclame în care să-și prezinte marfa știu că în acele secunde au acces la mințile a milioane de oameni care privesc ecranul televizorului. În acele câteva secunde ele încearcă să transmită minții telespectatorilor faptul că produsul lor este un produs dorit, creând astfel o iluzie a nevoilor în gândirea omului. Datorită acestor presiuni făcute prin diferite reclame asupra minții omului, s-a creat o grupare de oameni în America îndeosebi, care au o dependență și nu se pot abține de la a cumpăra lucruri. Ei sunt numiți "shop-aholic", chiar dacă intră în datorii din care nu au cum să iasă.

Lumea nu este niciodată satisfăcută și vrea mereu ceva nou, mereu altceva și când oamenii ajung să aibă lucrul mult râvnit se simt tot neîmpliniți pentru că nimic nu poate umple golul din suflet venit să-L aibă pe Dumnezeu în el. Acesta este motivul pentru care mulți bogați sau copiii lor își curmă viața. După un timp de alergare și de efort, ajung să aibă lucrul mult râvnit, ca apoi, când îl au, să afle că nu le-a adus împlinire și fericire. În Eden, Eva a fost convinsă de șarpe că are dreptul să fie nemulțumită, deoarece Dumnezeu ar ascunde ceva bun de ei; încurajată în

această direcție de cel viclean, a privit la fructul oprit și l-a poftit. A văzut că era de dorit și a mâncat din el, dându-i ulterior și lui Adam, care era lângă ea, ca apoi un mare rău să vină peste ei și peste sămânța lor.

Este bine să avem cele necesare, dar trebuie să ne cunoaștem limitele, iar când apare un gând legat de ceva ce are altcineva - gând care, după un timp, poate duce la invidie și chiar la ură - acel gând trebuie blocat. Acel gând trebuie dus înaintea Domnului în rugăciune, deoarece lucrul dorit poate să fie bun pentru noi, sau poate să fie un lucru rău, care ne poate crea prejudicii spirituale. Pentru a fi mulțumit cu cei ai trebuie să-I mulțumești lui Dumnezeu în fiecare zi pentru ce ți-a dat; nici unuia dintre noi nu i-ar conveni să se trezească într-o dimineață având doar lucrurile pentru care i-a mulțumit lui Dumnezeu săptămâna trecută. Ca să fii mulțumit și să nu poftesti ceea ce nu trebuie, trebuie să alegi să fii mulțumit, știind că Dumnezeu îți dă ce este bun pentru tine.

Pentru a nu încălca această poruncă trebuie să știi că tot ce este bun vine de la Dumnezeu, apoi să treci la partea care pare a fi cea mai grea pentru unii: să te bucuri de binele altuia chiar dacă are mai mult decât tine. Așa cum un părinte care încearcă să aibă grijă de toate nevoile copilului său ar vrea să vadă în copilul lui mulțumire, tot așa și Tatăl nostru ceresc vrea să vadă în copiii Lui această stare. Fiecare dintre noi am prefera să avem de-a face cu oameni optimiști și mulțumiți, nu cu pesimiști care tot timpul sunt nemulțumiți cu ce au. Este bine să ne întrebăm din care categorie facem parte. Ca să poți asculta această poruncă ai nevoie de o minte sănătoasă (Proverbe 3:4) și această minte sănătoasă trebuie păzită de infecțiile poftelor care bântuie prin lume (Proverbe 4:23). Fiecare dintre noi avem o personalitate care ne face cunoscuți de oameni ca fiind buni, energici sau lenți sau cu alte trăsături pe care le afișăm, dar ascuns în noi stă caracterul, care este ce și cum suntem de fapt, în realitate. Bine ascunsă de vederea celor din jur avem conștiința, care este prezentă la deciziile noastre când suntem provocați să păcătuim poftind. Ea,

folosindu-se de standardul Scripturii, în cazul celui credincios, are o intuiție care ne spune dinainte dacă lucrul pe care vrem să-l facem sau vorbele pe care vrem să le rostim sunt bune sau rele.

În cazul creștinului născut din nou care a primit de la Domnul o minte sănătoasă (Proverbe 3:4) în momentul în care este provocat a pofti ce nu are voie, la nivelul conștiinței, ca să ne ajute, apare îndemnul și călăuzirea Duhului Sfânt; totuși avem libertatea de a alege să ascultăm de somația conștiinței în fața pericolului sau să trecem peste aceste bariere și să poftim ce nu trebuie, să gândim ce nu avem voie sau chiar să facem ce nu este permis. Dacă în momentul provocării ascultăm glasul conștiinței, a minții luminate de Hristos, vom reuși să păstrăm un cuget curat; în cazul în care nu ascultăm, vom ajunge să avem un cuget pătat, apoi să pierdem pacea, bucuria și puterea în rugăciune.

Așa cum, cu trecerea timpului, prin antrenament, un atlet dezvoltă mușchi puternici, credinciosul poate dezvolta mușchi spirituali, adică abilitatea ca, ascultând de îndemnul Duhului Sfânt, să refuze categoric oricare lucru sau situație care ar putea transmite vinovăție și pângărire cugetului său. Sufletul credincios leagă o relație de dependență și de ascultare de Dumnezeu și pe măsură ce crește în omul dinlăuntru, ascultând de glasul conștiinței care urmează standardul Scripturii, își păstrează cugetul curat, și această relație cu Domnul poate deveni tot mai puternică.

Puterea Duhului Sfânt care ne este promisă când umblăm în lumină este mai puternică decât toate provocările păcatului, de aceea trebuie să avem mereu o ungere proaspătă a Duhului Sfânt. Puterea Lui este mai tare decât problemele și provocările vieții. Trăind în acest fel, care este numit de apostolul Pavel "lupta cea bună", ne putem lăsa conduși să facem faptele bune pe care Dumnezeu le-a pregătit ca să umblăm în ele. "Vă scriu, tinerilor, fiindcă ați biruit pe cel rău" (1 Ioan 2:13), scrie apostolul Ioan, așa că este posibil ca silindu-se și deprinzându-se să asculte, tinerii să biruiască în lupta spirituală, dezvoltând virtutea de nu-și permite să poftască.

Disciplinarea minții face parte din ceea ce apostolul Pavel numește a te purta aspru cu tine însuși (1 Corinteni 9:27), înseamnă a deține controlul minții și al acțiunilor tale. "Omul care nu este stăpân pe sine, este ca o cetate surpată și fără ziduri" (Proverbe 25:28). După cum într-o cetate fără ziduri intră cine vrea, tot așa omul fără stăpânire de sine, desfrânat, care nu se împotrivesc gândurilor rele, este atacat și biruit de vrăjmaș cu ușurință. După cum știm că nu putem conduce o mașină cum am vrea, sau să ne cheltuim tot salariul într-o zi, cum poate am vrea, tot așa trebuie să avem o disciplină cu privire la ce dorim sau gândim. Fără această disciplină în gândire putem înregistra pierderi spirituale uriașe și chiar faliment. Abținerea de la a pofti ce nu trebuie este o deprindere a omului născut din nou care are ca ajutor Cuvântul Domnului și călăuzirea Duhului Sfânt. Necolaborarea noastră cu Duhul Sfânt provoacă un triumf pentru vrăjmaș și o mare pierdere pentru noi, deoarece cu puterea noastră suntem pradă ușoară pentru el. Unii cad la acest examen al gândiri curate din lipsa cunoașterii Cuvântului pentru care nu-și rezervă timp să-l citească; ei nu fac asta deoarece nu consideră că a studia Cuvântul este destul de important. Singurii care nu au nevoie de această disciplină în gândire sunt cei pe care nu-i interesează unde le va ajunge sufletul în veșnicie.

Păcatul poftei colaborează cu eul nostru și cu firea noastră cea veche și acest păcat, chiar dacă nu poate fi văzut de oameni, este bine cunoscut și înregistrat de Dumnezeu: "Eu pedepsesc faptele și gândurile lor!" (Isaia 66:18a). Pentru a avea biruință în această privință trebuie nu doar să blochezi gândurile care te îndeamnă să poftesti, dar, de asemenea, trebuie să scoți din viața ta lucrurile care te încurajează să poftesti: filmele, anturajul, prietenii rele, cărți sau reviste murdare. Trebuie să ști că nu ai voie să intri în locuri de destrăbălare și, făcând legământ cu ochii tăi, cum a făcut Iov (Iov 31:1), trebuie să eviți orice lucru care îți provoacă dorințe care pătează sufletul. În timp ce ne ferim de ce ar putea provoca pofta cea rea, trebuie să căutam să nu fim noi o piatră de potic-

nire, provocând pofta celor mai firavi în credință, prin îmbrăcăminte, vorbire, gesticulație sau comportament nepotrivit.

Ca să ai succes în a-ți păstra mintea curată, trebuie să faci din inima ta un altar pe care să coboare mereu focul Duhului Sfânt, un altar de pe care să se ridice mereu rugăciunea ta de suflet sărac în duh care-și recunoaște lipsa meritelor și dependența de Dumnezeu. Duhul Sfânt vrea să lucreze în noi asemănarea cu Hristos, dar fără controlul asupra poftelor, această schimbare nu va putea avea loc niciodată. Mulți spun astăzi că sunt creștini și unii spun că au avut parte de nașterea de sus și, între alți credincioși, au un limbaj spiritual, dar dacă această trăire și gândire curată nu se reflectă în fapte, se amăgesc singuri, deoarece pângăriți înlăuntru prin păcatul de a pofti ce nu au voie, nu pot să-I placă Domnului.

Dacă te simți pătat în cugetul tău, este bine să știi că soluția oferită de Dumnezeu la această problemă este o pocăință sinceră: "Să se lase cel rău de calea lui și omul nelegiuit de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeul nostru care nu obosește iertând" (Isaia 55:7). Dacă vrei să faci bucurie inimii lui Dumnezeu, dacă vrei ca rugăciunea ta să înainteze la Domn, trebuie să ai parte de curățirea Lui, ca apoi să te bucuri de curăția pe care o menține disciplina ta în gândire. Omul nu a putut locui în Eden decât în ascultare de Dumnezeu și cei care doresc să-L aibă pe Dumnezeu în viața lor trebuie să asculte și de cea de-a zecea poruncă, prin a menține o gândire curată.

Dacă te simți pătat de această poftă ascunsă, trebuie să știi că Domnul Isus îți poate da iertarea și puterea de a trăi cu o gândire curată, dar numai cu acordul tău. Dacă ai nevoie să te întorci la casa Tatălui, așa cum vedem din pilda fiului risipitor, Dumnezeu este gata să scurteze distanța care te desparte de El, alergând spre tine (vezi Iacov 4:8). Prin hotărârea care o iei cu privire la porunca de a nu pofti ce nu ai voie, ești invitat să scrii, ca într-o carte, finalul vieții tale, care va fi cu un cuget pătat sau cu un cuget curat, care Îl onorează pe Dumnezeu (1 Timotei 1:19).

Nu mai poți schimba ceva cu privire la trecut, nu cunoști viitorul, așa că tot ce ai este clipa prezentă, în care poți să faci ceva pentru binele sufletului tău. Alege, dar alege bine, pentru că de alegerea care o faci va determina dacă vei ajunge în slavă veșnică sau în ocară veșnică. Alege să vii la Domnul Isus, care te iubește și vrea să-ți dea un început nou, cu o haină albă, curată, pentru sufletul tău. În bunătate și în milă, Domnul Isus te cheamă astăzi la mântuire! Vino la El!

Amin

21

SE VA ÎNTÂMPLA CUM S-A MAI ÎNTÂMPLAT

"Ce s-a întâmplat în zilele lui Noe, se va întâmpla la fel și în zilele Fiului omului." Luca 17:26

Când deschizi Cuvântul lui Dumnezeu cu dorința ca El să-ți vorbească, poți să primești un cuvânt potrivit cu nevoile sufletului tău. În El găsești explicații și aplicații personale pentru viața ta. Prin cuvântul Scripturii poți fi avertizat de posibilele pericole care pândesc sufletul omului, poți să primești o consultație a sufletului prin care să descoperi dacă ești într-o stare de sănătate spirituală bună, într-o stare de stagnare sau chiar de declin. Care este cel mai important lucru pentru tine, pentru care ai da orice și în schimbul căruia nu ai accepta nimic? Nădăjduiesc că pentru tine acel lucru este mântuirea sufletului tău - care înseamnă că după această viață, sufletul tău, fiind iertat de orice vină prin meritul jertfei Domnului Isus, va merge în cer, unde va rămâne cu Dumnezeu pentru veci (Ioan 17:3). Mântuirea nu este ca un contract din care nu ai cum să scapi și nici nu este ca un tatuaj pe care vrei, nu vrei, trebuie să-l porți pe trupul tău. Să fii mântuit înseamnă să ajungi în Hristos și să rămâi în Hristos: "Și voi, prin El sunteți în Hristos Isus" (1 Corinteni 1:30a). "Dar acum, în Hristos Isus, voi, care odinioară erați depărtați, ați fost apropiați prin sângele lui Hristos" (Efeseni 2:13).

O dovadă extrem de importantă și necesară că ești în Hristos este faptul că în tine rodește Duhul Sfânt (Galateni 5:22-24). Odată ce, prin pocăință și naștere de sus, am fost scoși din lumea

meșteșugurilor rele (1 Corinteni 6:9-11), nu suntem doar niște oameni buni, ci suntem ucenici ai Domnului Isus care sunt în proces de modelare de către Duhul Sfânt cu scopul de a deveni tot mai asemănători cu Domnul Isus. Până când ajungem în casa Tatălui, pericolul de a devia de la această cale și de a ajunge la o destinație de nedorit este real. Prin Moise, israeliții au fost scoși din robia egiptenilor, dar pe drum inima lor s-a întors în Egipt. Când te interesează din nou ce oferă lumea, Satana spune eului tău: "Sunt gata să te ajut! Dacă vrei să te distrezi, tinere, eu te ajut! Dacă vrei, pocăitule, să te răzbuni pe cel care ți-a greșit, sunt gata să te ajut! Sunt gata să-ți fac viață mai ușoară!"

În acest mesaj vom privi la un pericol care nu ne este suspect de obicei, dar care, având un mod subtil de a se strecura în viața noastră, este deosebit de mare; el poate pune în pericol mântuirea sufletului nostru. Câteva versete mai sus de textul citat la început găsim că fariseii i-au pus Domnului Isus o întrebare: "Fariseii au întrebat pe Isus când va veni Împărăția lui Dumnezeu" (Luca 17:20a). Domnul Isus nu a ignorat această întrebare și, chiar dacă nu a spus când, a spus cum va fi în ziua Domnului, când va veni Împărăția lui Dumnezeu. Domnul le-a spus că Împărăția lui Dumnezeu vine mai întâi în inimile oamenilor, dar plinătatea Împărăției Lui va veni în mod surprinzător; și după cum îi va găsi pe oameni, păcătoși sau păcătoși iertați de Dumnezeu, îi va despărți pentru totdeauna.

La fel cum fariseii au vrut să știe când va fi ziua aceea, și oameni din zilele noastre caută să afle care va fi ziua și, prin predicții, calcule și speculații, s-au încumetat și se încumetă și astăzi să spună care va fi ziua venirii Domnului. "Despre ziua aceea și despre ceasul acela, nu știe nimeni; nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl" (Matei 24:36). Isus le-a dat acest răspuns fariseilor și în folosul ucenicilor, și în folosul nostru, care astăzi avem o vedere panoramică a planului de mântuire. Reiese din text că ucenicii, nici atunci și nici chiar după învierea Domnului nu au înțeles că Împărăția lui Dumnezeu este o

împărăție spirituală (Faptele apostolilor 1:6, 7) și abia după ziua Cincizecimii au priceput lucrul acesta. În esență, răspunsul Domnului Isus cu privire la acea zi este următorul: "Se v-a întâmpla cum s-a mai întâmplat".

Domnul Isus a pictat un tablou al vremii în care va veni ziua Domnului și a spus că va fi o vreme ca și vremea în care trăia Noe și ca în vremea în care trăia Lot, nepotul lui Avraam. "Ce s-a întâmplat în zilele lui Noe, se va întâmpla la fel și în zilele Fiului omului: mâncau, beau, se însurau și se măritau până în ziua când a intrat Noe în corabie; și a venit potopul și i-a prăpădit pe toți" (Luca 17:26, 27). Despre oamenii din vremea lui Noe Dumnezeu a spus că erau atât de răi încât I-a părut rău că l-a făcut pe om: "Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ, și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate spre rău. I-a părut rău Domnului că a făcut pe om pe pământ și S-a mâhnit în inima Lui" (Genesa 6:5, 6).

Dumnezeu a hotărât să-și trimită judecata împotriva aceluia neam de oameni nelegiuți, cu excepția lui Noe, care a găsit milă în ochii Domnului. După dimensiunile primite din cer, Noe a construit o corabie în care el, împreună cu familia lui și cu o pereche de animalele din fiecare specie de pe pământ au scăpat de potopul care a șters de pe pământ tot ce era viu. Împreună cu oamenii pe care Petru îi numește "nelegiuți" au murit animale mici și mari, precum dinozaurii, și au dispărut și uriașii: "...dacă n-a cruțat El lumea veche, ci a scăpat pe Noe, acest propovăduitor al neprihănirii, împreună cu alți șapte inși, când a trimis potopul peste o lume de nelegiuți" (2 Petru 2:5). Noe a fost nu doar un constructor de nave, ci și un propovăduitor al neprihănirii, care le-a spus oamenilor ce Îi place și ce nu Îi place lui Dumnezeu și că va veni o zi a mâniei lui Dumnezeu, când El va nimici tot ce este viu pe pământ prin potop.

Cred că Noe a lipsit de la multe petreceri și de la multe nunți, a pierdut prieteni și oportunități de afaceri pentru că era ocupat, construia corabia. Fiecare bucată de lemn tăiată și fiecare cui

bățut au fost dovezi ale credinței lui în ce a spus Dumnezeu. Oamenii care i-au auzit teoriile și au urmărit în cei 120 de ani construirea corabiei nu s-au pocăit de nelegiuirile lor și probabil l-au batjocorit pe Noe pentru că a construit corabia. În răspunsul pe care-l dă cu privire la ziua Domnului, Domnul Isus face o asemănare între vremea lui Noe și ziua cea mare a Domnului. Este foarte interesant și important pentru noi să observăm că de data aceasta, când Domnul Isus vorbește despre vinovăția acelor oameni, nu menționează păcate pe care noi obișnuim să le numim "păcate mari". Noi am spune că păcatele mari sunt crima, adulterul, incestul, hoția sau beția, dar Domnul Isus a spus, în răspunsul pe care l-a dat oamenilor, că cei din vremea lui Noe făceau lucruri pe care noi le considerăm bune și chiar necesare.

Dumnezeu a spus despre oamenii din vremea lui Noe că toate întocmirile din inima lor erau îndreptate spre rău și știm că ei se făceau vinovați de păcate mari pe care Domnul Isus, cu altă ocazie, le expune (Matei 15:19), dar de data aceasta nu le amintește. În acest răspuns al Domnului Isus vom vedea ascuns pericolul care pânzește și sufletul nostru. Acei oameni mâncau, și a mânca este ceva necesar oricărei ființe vii. Oamenii aceia beau și dacă beau apă sau băuturi răcoritoare, făceau ceva ce era necesar: fără apă, trupul se deshidratează și moare. Domnul Isus a mai spus în răspunsul Lui că acei oameni se însurau și se măritau. Căsătoria este o instituție creată de Dumnezeu, care a adus și mai aduce în viața multora împlinire și fericire. Oamenii din vremea lui Noe făceau aceste lucruri pe care și noi le facem și le considerăm bune și necesare, dar le făceau excluzându-L din viața lor pe Dumnezeu. Când faci aceste lucruri ignorându-L pe cel care a făcut posibile aceste lucruri bune, practici idolatria, pentru că te implici numai pe tine, nu și pe El: "Recunoaște-L în toate căile tale, și El îți va netezi cărările" (Proverbe 3:6).

Lucrurile bune pe care noi le facem sunt considerate bune și de Dumnezeu numai atunci când Îl recunoaștem pe El ca fiind datorul a tot ce este bun: "orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit

este de sus, pogorându-se de la Tatăl luminilor, în care nu este schimbare, nici umbră de mutare" (Iacov 1:17). Suntem obișnuiți să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru lucrurile mari pe care ni le dă, dar El așteaptă de la noi să-L includem și în lucrurile mai mici. Când stai să mănânci la masă, mulțumește-I Domnului; alții nu au ce să mănânce. Când îți alegi partenerul de viață, întreabă-L și pe Dumnezeu. Mulțumește-I Domnului când ajungi acasă dintr-o călătorie lungă, dar mulțumește-I și când ajungi acasă de la serviciu sau de la școală.

Să trăiești o viață de mulțumire înseamnă să accepți, în gândire și în faptă, umilința ca mod de viață; înseamnă să recunoști că depinzi de El în cele spirituale și în cele pământești, în lucruri mari și lucruri mici, înseamnă să trăiești sărac în duh. Dacă dependența de Dumnezeu în lucruri mari și lucruri mici este plăcerea ta, sufletul tău va fi ferit de pericolul de a-L provoca pe Domnul. Dumnezeu vrea ca noi trăim în această dependență de El, pentru că în acest mod de viață se dezvoltă prietenia cu El. În ziua Domnului se va întâmpla cum s-a mai întâmplat. Oamenii vor fi foarte ocupați cu lucrurile normale și necesare ale vieții, dar cei care, la fel ca Noe, umblă cu Dumnezeu în toate zilele și toate lucrările lor, vor fi în siguranță în mâna Lui.

Înainte de Noe, Enoh a umblat cu Dumnezeu 300 de ani, după care Dumnezeu l-a luat la El (Genesa 5:22). În acest timp de 300 de ani, Enoh nu a fost un pustnic, ci a avut o familie și i s-au născut fii și fiice. În acest timp Enoh a fost un proroc al Domnului între oamenii care trăiau atunci (Iuda:1:14). Enoh și Noe au umblat cu Dumnezeu, s-au căsătorit, au avut copii și și-au îndeplinit datoriile față de familie și slujbele față de Dumnezeu. Este posibil și trebuie să umblăm și noi cu Dumnezeu în timp ce ne îndeplinim datoria față de familie, față de oameni și în același timp ne facem slujba la care am fost chemați de Dumnezeu. A umbla înseamnă a merge spre o destinație și cel care umblă cu Dumnezeu, în dependență de El, va ajunge la destinația pregătită de Domnul Isus pentru cei care au ascultat de El (Ioan 14:2).

Un alt exemplu prin care Domnul Isus a ilustrat cum va fi în ziua cea mare a Domnului a fost exemplul oamenilor din timpul lui Lot: "Ce s-a întâmplat în zilele lui Lot se va întâmpla aidoma: oamenii mâncau, beau, cumpărau, vindeau, sădeau, zideau; dar, în ziua când a ieșit Lot din Sodoma, a plouat foc și pucioasă din cer și i-a pierdut pe toți. Tot așa va fi și în ziua când Se va arăta Fiul omului" (Luca 17:28-30). Lot este un personaj dubios în Scriptură și de data aceasta nu-l vom ponegri sau înnegri, cum spune Vechiul Testament, dar nici nu-l vom cosmetiza cu calități și virtuți alese, pentru că nu le găsim menționate în Scriptură. Vom privi la oamenii care trăiau în acea vreme în cetatea Sodomei, al cărei renume negativ a ajuns până la Dumnezeu. La fel ca în exemplul anterior, Domnul Isus nu amintește aici păcate precum curvia, sodomia, hoția, uciderea - care erau în obiceiurile oamenilor din Sodoma, ci amintește doar lucruri pe care noi nu le condamnăm, ci dimpotrivă, le vedem necesare.

Trupul are nevoie de apă și de pâine. Oamenii au nevoie să cumpere și să vândă, ca parte din cursul vieții lor. Se pare că acești oameni erau chiar harnici, pentru că ei semănau culturi de grâne și zideau clădiri; dar, la fel ca oamenii din vremea lui Noe, Îl ignorau pe Dumnezeu. Noi, care spunem că suntem credincioși Domnului pentru că păzim poruncile Lui, facem, de asemenea, aceste lucruri menționate de Domnul Isus. Oamenii din Sodoma erau vinovați de păcate grele care, până la urmă, au atras judecata și pedeapsa lui Dumnezeu; dar ca să ne păzească de idolatria eului nostru, Domnul menționează lucruri pe care, socotindu-le bune și necesare, le facem și noi.

Neincluzându-l în toate aspectele vieții noastre, Îi spunem Domnului că El nu este important. Excluzându-l din anumite părți ale vieții, Îl putem provoca la gelozie și chiar la mânie. Se spune că cei care refuză să învețe din greșelile din trecut sunt condamnați să le repete. Prin răspunsul pe care Domnul Isus îl dă cu privire la ziua cea mare a Domnului, putem învăța, din exemplul trist al oamenilor din vremea lui Noe și a lui Lot, să ne păzim nu

doar de păcate cunoscute ca fiind mari, ci și de păcatul de a nu-L include pe Dumnezeu în lucrurile bune și îngăduite, izvorât din mândria omului. Dumnezeu vrea să ne bucurăm de binecuvântările pe care ni le dă, de familie, de casă sau de mașină, dacă le avem, de abilitățile pe care le avem de a face lucrări folositoare; dar, prin acest text, ne face cunoscut că aceste lucruri bune, când devin prioritatea vieții noastre, pot fi lucrurile sau idoli la care ne închinăm. Când nu recunoaștem că Dumnezeu este cel care are meritul pentru tot ce avem și facem bun, ne închinăm eului și vom fi surprinși neplăcut, cum s-a mai întâmplat în cazul oamenilor din vremea lui Noe și a lui Lot.

În ziua cea mare a Domnului se va întâmpla ce s-a mai întâmplat. "Și veți vedea din nou atunci deosebirea dintre cel neprihănit și cel rău, dintre cel ce slujește lui Dumnezeu și cel ce nu-l slujește" (Maleahi 3:18). Va fi o deosebire și chiar o despărțire între cei care vor fi luați și cei care vor fi lăsați la venirea Domnului. "Vă spun că, în noaptea aceea, doi inși vor fi în același pat, unul va fi luat, și altul va fi lăsat; două femei vor măcina împreună: una va lua, și alta va fi lăsată. Doi bărbați vor fi la câmp; unul va fi luat și altul va fi lăsat" (Luca 17:34-36). Recunoaștem, în exemplele pe care Domnul Isus le-a dat ca să ne spună cum va fi la venirea Lui, vremea în care trăim noi astăzi. Prin acest mesaj Domnul ne cheamă din nou la o lepădare de noi înșine. "Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine însuși, să-și ia crucea și să Mă urmeze" (Marcu 8:34).

Omul care trăiește în dependență de Dumnezeu are un limbaj specific, așa cum menționează Iacov. "Ascultați, acum, voi cari ziceți: «Astăzi sau mâine ne vom duce în cutare cetate, vom sta acolo un an, vom face negustorie și vom câștiga!» Și nu știți ce va aduce ziua de mâine! Căci ce este viața voastră? Nu sunteți decât un abur, care se arată puțințel, și apoi piere. - Voi, dimpotrivă, ar trebui să ziceți: «Dacă va vrea Domnul, vom trăi, și vom face cutare sau cutare lucru.»" (Iacov 4:13-15). Odată ce va veni Domnul Isus, nu va mai fi o altă ocazie ca, prin pocăință, cineva

să poată deveni parte din Biserica lui Dumnezeu. "Oricine va căuta să-și scape viața o va pierde; și oricine o va pierde o va găsi" (Luca 17:33). În ziua cea mare a Domnului se va întâmpla cum s-a mai întâmplat, pentru că unii vor fi în siguranță, iar alții vor aștepta cu groază judecata unui Dumnezeu pe care L-au ignorat. De multe omul, chiar și atunci când este trezit de Duhul Sfânt ca să vadă sărăcia spirituală în care trăiește, amână pocăința adevărată, pentru că el crede că mai are timp sau, comparându-se cu alții, se vede bun.

Se va întâmpla cum s-a mai întâmplat. Odată ce ușa corăbiei lui Noe a fost închisă și odată ce Lot a ieșit din Sodoma, nimeni nu a mai putut fi salvat de la moarte. Odată ce Biserica Domnului va pleca la cer, nimeni nu va mai putea deveni parte din Biserica Domnului Isus. Dacă încă nu ai făcut legământ cu Domnul Isus, astăzi ești chemat la pocăință; iar dacă l-ai făcut și vezi că bunăstarea sufletului tău nu este prioritară, astăzi ești chemat să-ți rededici viața Domnului, pentru că în cele spirituale nu poți să alegi neutralitatea. Nu refuza și nu-L amâna pe El, care poate să te ajute, cum a făcut Israelul. "Pieirea ta, Israele, este că ai fost împotriva Mea, împotriva Celui ce te putea ajuta" (Osea 13:9). Dacă te hotărăști ca prin pocăință să primești neprihănirea Lui, să devii Mireasa Lui și să trăiești neprihănirea lui Dumnezeu, vei primi din plinătatea Duhului Sfânt, care te va face să privești cu bucurie spre ziua cea mare a Domnului. "Și Duhul și Mireasa zic: «Vino!» și cine aude să zică: «Vino!»" (Apocalipsa 22:17a).

Amin

22

IADUL

"Pe când era el în Locuința morților, în chinuri, și-a ridicat ochii în sus, și a văzut de departe pe Avraam, și pe Lazăr în sânul lui, și a strigat: «Părinte Avraame, fie-ți milă de mine și trimite pe Lazăr să-și înmoaie vârful degetului în apă și să-mi răcorească limba; căci grozav sunt chinuit în văpaia aceasta.»"

Luca 16:23, 24

Dacă am alege să vorbim despre subiectele preferate din Scriptură ale oamenilor, am vorbi despre dragostea, bunătatea, mila și purtarea de grijă a lui Dumnezeu pentru om, pe când subiectele care vorbesc despre dreptatea, asprimea, judecata și pedepsele lui Dumnezeu sunt mai puțin preferate și uneori chiar evitate. La despărțire de ucenici, Domnul Isus le-a poruncit să învețe oamenii nu numai ce le place lor sau ce le place oamenilor, ci le-a spus să-i învețe pe oameni tot ce i-a învățat El, inclusiv despre locul de pedeapsă - iadul: "Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit" (Matei 28:20a).

În cartea prorocului Ezechiel, omul prin care vorbește Dumnezeu este numit "păzitor" (Ezechiel 3:17-19), pentru că are slujba de a-l avertiza pe cel rău, care merge pe o cale rea, iar în capitolul 33 este asemănat cu un străjer care are răspunderea de a suna din trâmbiță când vede că se apropie pericolul (Ezechiel 33:2-9). Cei care cunosc, din Cuvântul Domnului, pericolul care amenință sufletele nemântuite din lume sau sufletele care spun că

fac parte din Biserică, însă se joacă cu păcatul, au datoria de a preveni aceste suflete deoarece, deși acum sunt în viață, pot muri oricând și sunt permanent doar la o clipă distanță de iad.

Unii se lămuresc de realitatea iadului citind Scriptura, alții sunt convinși de creștini, dar unii, care își împietresc inima, nu vor fi lămurii că iadul este un loc real până nu vor ajunge acolo. Un sondaj recent din America a arătat că numai 56% dintre oamenii din această țară cred că există iad, deoarece au pătruns tot mai mult anumite învățături periculoase - ca cele care spun că Dumnezeu este prea bun ca să trimită pe cineva în iad, că iadul este un loc temporar sau că sufletele nemântuite, la moarte sunt anihilate.

A susține că Dumnezeu nu va pedepsi păcatul înseamnă a susține că Dumnezeu nu este drept. În cazul celor care s-au împăcat cu Dumnezeu prin meritul sângelui Domnului Isus, păcatul lor a fost pedepsit în trupul Domnului, iar cei care au refuzat pocăința vor plăti ei înșiși pentru păcatul lor, mergând în iad. Nu avem prea multe detalii despre locul de pedeapsă al sufletelor peste care vine judecata și pedeapsa lui Dumnezeu, dar avem destul de multe informații ca să spunem că nu dorim nici noi, nici nimeni altcineva să ajungă acolo. Învățătura despre iad vine în cea mai mare parte din învățătura dată chiar de Domnul Isus.

Prin povestirea din care face parte textul citat la început, Domnul Isus parcă trage la o parte o cortină, ca să vedem, în domeniul spiritual, să ne arate, ca în multe alte texte din Scriptură, că iadul este un loc real unde merg, pentru totdeauna, sufletele care au refuzat mâna de împăcare cu El, prin răscumpărarea Domnului Isus. Nu există a doua șansă (vezi Evrei 9:27), nu există reîncarnare sau anihilare, ci există doar viață veșnică sau pierzare, durere și rușine veșnică (vezi Daniel 12:2): "Cei răi se întorc la Locuința Morților: toate neamurile care uită pe Dumnezeu" (Psalmul 9:17).

Locul de pedeapsă al îngerilor și al sufletelor care sau răzvrătit împotriva lui Dumnezeu este cunoscut sub diferite nume: iad,

locuința morților, hades, infern, abis, întunericul de afară, iazul de foc, gheena. Iazul de foc este locul unde este scrâșnirea dinților și viermele nu moare; este ca o închisoare din care nimeni nu mai este eliberat vreodată. "Apoi va zice celor de la stânga Lui: "Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care a fost pregătit diavolului și îngerilor lui!" (Matei 25:41). Cuvântul "ateu" vine de la "a Theos", care înseamnă "fără Dumnezeu"; iadul este locul unde cei care se proclamă atei vor avea, în sfârșit, ceea ce își doresc - și anume vor fi pentru totdeauna fără Dumnezeu. Iadul este locul unde sufletelor nu li se va mai cere să iubească și să ierte, pentru că nu ar fi nicio diferență. "Dar, cât despre fricoși, necredincioși, scârboși, ucigași, curvari, vrăjitori, închinătorii la idoli și toți mincinoșii, partea lor este în iazul care arde cu foc și cu pucioasă, adică moartea a doua" (Apocalipsa 21:8). Acest loc, unde deznădejdea este acasă la ea, este unul ales de Dumnezeu. Unii spun că ar fi în mijlocul pământului, dar Scriptura nu susține acest argument, deoarece pământul va trece, pe când iadul este veșnic.

Oriunde ar fi, pentru cel pe care moartea îl găsește nepregătit, iadul este la o clipă distanță. Un suflet neînțelept, cum intră pe ușa morții, intră într-o lume a fricii și a groazei. Cel nemântuit, în clipa morții are un sentiment îngrozitor, care-l face să dorească milă din partea cuiva, dar mila s-a dus pentru totdeauna odată ce a închis ochii pentru ultima oară neîmpăcat cu Hristos. Așa cum reiese din povestea adevărată a bogatului nemilostiv, iadul este un loc unde niciodată nu vine ajutor pentru cel osândit. Deoarece pe cât este de bun, este și drept, Dumnezeu, care nu vrea moartea păcătosului (vezi Ezechiel 33:11), în dreptatea Lui, nu poate decât să-i dea omului ce și-a ales.

Am putea numi pilda bogatului nemilostiv "Povestea tristă, dar adevărată a bogatului nemilostiv". Pilda exprimă în mod metaforic un adevăr, ca să provoace mintea noastră să gândească și să înțeleagă mai ușor, dar în acest text, Domnul Isus, ca în nicio altă pildă, folosește nume proprii, precum Lazăr și Avraam. Pe

când trăia, bogatul a dus o viață plină de "veselie și strălucire" pentru că avea de toate și oamenii de atunci asociau bogăția cu bunăstarea spirituală, așa că probabil era văzut ca un bun credincios de cei din jur.

Insensibilitatea lui la nevoia săracului, în acest caz a lui Lazăr cel plin de bube care stătea la poarta lui, i-a adus condamnarea cerului și nu mult după ce a murit Lazăr, a murit și el. Sufletul lui Lazăr a fost dus de îngeri într-un loc numit "sânul lui Avraam". "Scumpă este înaintea Domnului moartea celor iubiți de El" (Psalmul 116:15). Sufletul bogatului nemilostiv a fost colectat de alt fel de îngeri și dus la un loc unde chiar el spune, în text, că era chinuit grozav în văpăile focului. Fostul bogat a ajuns nu doar sărac, ci a ajuns în chinuri, cu un trup care, deși ardea, nu se mistuia. Era în deplină cunoștință despre care a fost situația lui pe pământ și știa că are frați care încă mai trăiesc. Ca și pe pământ, avea un trup care simțea setea, durerea, regretele, avea văz, auz și se îngrijora de binele fraților lui, a căror viață o cunoștea, și ar fi dorit ca ei să fie preveniți, să nu vină și ei unde era el. Fostul bogat, ajuns în chinuri, a înălțat politicos o rugăciune către părintele Avraam, în care a cerut nu un pahar de apă, ci a cerut ca Lazăr să-i aducă apă atât cât se lipește de un deget cufundat în apă, o picătură. Tot politicos, numindu-l "fiu", Avraam i-a răspuns că așa ceva nu se poate, deoarece nu se poate trece dintr-o parte în cealaltă.

Avraam, numit în Scriptură "prietenul lui Dumnezeu", nu a putut să-i dea un strop de apă celui care a ajuns în iad și, amețiți de învățături venite din iad, oamenii din anumite religii cred că dăruind, le pot da celor care au murit mâncare, băutură, haine și chiar mobilă. Din cuvântarea Domnului Isus din Matei 7:13 reiese că cel care trăiește în plăcerile lumii, fără Dumnezeu, sau este nemilos cu cei în nevoie pe care i-ar putea ajuta, merge pe calea cea largă, care duce la pierzare (Mica 6:8). Cei care nesocotesc cuvintele lui Dumnezeu și trăiesc ascultând de diavol vor ajunge acolo unde va fi veșnic diavolul: "Și diavolul, care-i înșela, a fost

aruncat în iazul de foc și de pucioasă, unde este fiara și prorocul mincinos. Și vor fi munciți zi și noapte în vecii vecilor" (Apocalipsa 20:10). Deși vor fi miliarde de suflete în iad, acolo nu vor fi prietenii, ci doar un chin veșnic. "Dar cât despre fricoși, necredincioși, scârboși, ucigași, curvari, vrăjitori, închinători la idoli și toți mincinoșii, partea lor este iazul care arde cu foc și cu pucioasă, adică moartea a doua" (Apocalipsa 21:8). Acolo nu va fi vorbă blândă și nici vreun altfel de mângâiere sau speranță de mai bine. Acolo nu vor calmante și nici anestezie, ci doar un miros groaznic de putreziciune. Acolo nu va fi muzică, ci doar țipete, regrete și gemete de durere. "Oricine n-a fost găsit scris în cartea vieții a fost aruncat în iazul de foc" (Apocalipsa 20:15).

Este numele tău scris în cartea vieții Mielului? Oamenii nemântuiți evită să vorbească sau să asculte mesaje despre iad, pentru că îi îngrozește realitatea iadului. Unii își bat joc când cineva le spune despre iad. Am avut colegi de lucru care mi-au spus că ei vor să meargă în iad, pentru că acolo vor fi toți prietenii lor, cu care vor fi într-o continuă petrecere. Iadul este un loc de chin și pedeapsă "pentru cei nelegiuți și păcătoși, pentru cei fără evlavie, necurați, pentru ucigătorii de tată și ucigătorii de mamă, pentru ucigătorii de oameni, pentru curvari, pentru sodomiți, pentru vânzătorii de oameni, pentru cei mincinoși, pentru cei ce jură strâmb și pentru orice este împotriva învățaturii sănătoase" (1 Timotei 1:9, 10).

Domnul Isus ne spune că în iad vor merge nu doar cei care au făcut păcate mari, condamnate de ceilalți oameni, ci acolo vor merge și unii care au crezut că sunt plăcuți lui Dumnezeu, însă au tolerat păcatul sau nu au făcut ce trebuia să facă: "Mulți îmi vor zice în ziua aceea: "Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?" (Matei 7:22). Aceștia sunt oamenii care, pentru a face calea mai largă și mai ușor de străbătut, au amestecat neprihănirea cu fărâdelegea. După cum puțin zahăr face ca medicamentul amar să fie înghițit mai ușor, tot așa

acești oameni, cu puțin adevăr, au făcut ca învățatura stricată, libertină, să fie acceptată mai ușor de alții. Alții vor merge în iad pentru că, la fel ca bogatul nemilostiv, au fost insensibili la nevoile altora. "Apoi va zice celor de la stânga Lui: «Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care a fost pregătit diavolului și îngerilor lui! Căci am fost flămând, și nu Mi-ați dat să mănânc; Mi-a fost sete, și nu Mi-ați dat să beau; am fost străin, și nu M-ați primit; am fost gol, și nu M-ați îmbrăcat; am fost bolnav și în temniță, și n-ați venit pe la Mine»" (Matei 25:41-43).

Oricine alege să nu-L cunoască pe Domnul astăzi ar putea afla mâine că nici Domnul nu-l cunoaște (vezi Matei 25:12). Voia Lui este ca toți oamenii să fie mântuiți, ca să nu meargă în iad: "...Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului" (1 Timotei 2:3b, 4). Fiecare dintre noi alegem ca voia Lui să fie făcută în viața noastră sau ca voia noastră să fie făcută în viața noastră. Sunt destul de sigur că ai auzit de Domnul Isus Hristos, la fel ca majoritatea oamenilor de pe pământ. Diferența stă în răspunsul la întrebarea: "Cine este El pentru tine? Este El Mântuitorul tău personal? Crezi că El a fost doar un om bun?" Cei care nu au auzit de El, vor fi judecați după felul în care răspund, în conștiința lor, prin gânduri care se învinovătesc sau se dezvinovătesc (Romani 2:14-16), dar pentru tine, care ai auzit El, nu poate fi decât prieten sau dușman. El este Mântuitorul care te va primi în cer sau judecătorul care te va condamna la pierzare veșnică, în iad. El va fi pentru tine ce vrei tu să alegi.

În jur de 5000 de suflete coboară în iad în fiecare oră. Dacă ai muri în această oră, ai fi și tu între aceste suflete sărmene? "Pe voi înșivă încercați-vă dacă sunteți în credință. Pe voi înșivă încercați-vă. Nu recunoașteți voi că Isus Hristos este în voi? Afară numai dacă sunteți lepădați" (2 Corinteni 13:5). Dacă ești în Hristos și El este în tine, înseamnă că ai avut o zi în viața ta când, privind la păcatele tale, ai recunoscut că nu te poți scăpa de ele singur și ai cerut Domnului Isus să te ierte și să te primească în

rândul celor mântuiți. Dacă ești în credință înseamnă că ai părăsit păcatele și ai făcut legământ cu Domnul prin botez. Botezul este o mărturie prin care spui că ceva s-a întâmplat în viața ta, după cum inelul pe degetul celui logodit spune că ceva s-a întâmplat în viața lui. Dacă ești în credință, ferindu-te de tot ce ți se pare rău, cauți sfințirea și cauți să lucrezi ceva pentru Împărăția lui Dumnezeu. Ești tu în credință? Dacă da, fericite de tine! Lasă ca acest mesaj să te motiveze să Îi dai zilnic mulțumiri lui Dumnezeu, care te-a primit în familia Lui. Dacă ai ignorat sănătatea sufletului tău până acum, dacă ai amânat sau chiar refuzat glasul Evangheliei, care te cheamă la mântuire, te îndemn ca astăzi să-ți predai viața Domnului Isus, cu toate aspectele ei, pentru că poți fi surprins de moarte oricând.

Odată ce mori neîmpăcat cu Dumnezeu, nimeni și nimic nu te mai poate scăpa de locul unde a ajuns bogatul nemilostiv. Vagoane de preoți și pastori dacă ar face slujbe și mijlociri pentru tine, tot nu te mai poate ajuta la nimic, pentru că omului îi este dat să moară o singură dată și apoi urmează judecata lui Dumnezeu (Evrei 9:27). Dumnezeu ne-a creat cu capacitatea de a face alegeri. Ne-a dotat cu rațiune, cu care să discernem între bine și rău, dar ne-a dat și libertatea de a alege între cele două, ca apoi Dumnezeu, în calitate de Creator și Stăpân, să decidă consecințele alegerilor noastre. Acum trăim într-o realitate materială care este întrepătrunsă de o dimensiune și realitate spirituală, urmând ca în viitor să trecem cu totul în realitatea spirituală ca suflete mântuite, cu Dumnezeu, sau ca suflete osândite în locul de pedeapsă veșnică a celor răzvrățiți. Singura cale de a scăpa de iad este să fii iertat de Dumnezeu înainte de a muri, prin actul pocăinței. Domnul Isus, când era pe pământ, a spus, într-o împrejurare, că toți care nu se pocăiesc vor pieri: "Eu vă spun: nu; ci, dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri la fel" (Luca 13:3).

Mesajul crucii este că păcatul este pedepsit de Dumnezeu. În trupul Domnului Isus, care a luat asupra Lui vina păcatului, a fost pedepsit păcatul oricărui păcătos care vine la Dumnezeu prin

pocăință. Spunând că nu au făcut păcate mari sau văzându-se mult mai buni decât alții, oamenii se pot înșela singuri, crezând că sunt plăcuți lui Dumnezeu când, de fapt, Dumnezeu îi consideră păcătoși. Dacă suntem cât de cât înțelepți, ne pocăim și, prețuind iertarea Lui, nu uităm, nici măcar o zi, cât de mult L-a costat pe Dumnezeu să ne poată oferi această iertare. Mesajul crucii este că Isus, care a stat pironit pe cruce, a fost înlocuitorul meu și al tău, dacă tu vrei. Dorința lui Dumnezeu este ca toți să fie mântuiți. Dovada iubirii Lui este că a dat pe singurul Lui Fiu la moarte, ca preț de răscumpărare, ca oricine va crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică (Ioan 3:16). "Celui ce va birui îi voi da să mănânce din pomul vieții care este în Raiul lui Dumnezeu" (Apocalipsa 2:7b).

Dacă te întorci, prin pocăință, la Dumnezeu, chiar dacă ai muri înainte de răpirea Bisericii la cer, faptul că Isus Hristos a înviat și promisiunile Lui îți garantează și ție o înviere în rândul celor socotiți drepti prin meritul jertfei Domnului Isus. Este sufletul tău mântuit? Întoarce-te la Domnul, vorbește cu Domnul și încrede-te în El! Fii un suflet înțelept și nu te împotrivi celui ce te poate ajuta (Osea 13:9). Ascultă de Dumnezeu și folosește timpul și resursele spre binele sufletului tău! "Iată că acum este vremea potrivită; iată că acum este ziua mântuirii" (2 Corinteni 6:2b). Pentru că iubește sufletul tău, în diferite feluri, Dumnezeu îți spune: "Pregătește-te să-L întâlnești pe Dumnezeul tău!" (Amos 4:12). Pentru fericirea sufletului tău, chiar astăzi hotărăște-te să-ți pui viața în rânduală cu Dumnezeu. Dacă Îl primești pe Domnul Isus ca Domn și Mântuitor, când vei trece din această viață, vei binecuvânta ziua în care te-ai hotărât să te pocăiești și să-L urmezi pe Isus Hristos, după Scripturi. Vino la Isus!

Amin

23

CE FACI CÂND DUMNEZEU SPUNE "NU"?

"«Lasă-mă, te rog, să trec și să văd țara aceea bună de dincolo de Iordan, munții aceia frumoși și Libanul!» Dar Domnul S-a mâniat pe mine, din pricina voastră, și nu m-a ascultat. Domnul mi-a zis: «Destul! Nu-Mi mai vorbi de lucrul acesta.»"

Deuteronom 3:25, 26

Sfânta Scriptură este singura carte în care omului i se promite o fericire adevărată dacă citește și păzește ce este scris în ea: "Ferice de cine citește și de cei ce ascultă cuvintele acestei prorocii și păzesc lucrurile scrise în ea!" (Apocalipsa 1:3a). Credincioșii din Berea aveau bunul obicei de citi și, chiar mai mult decât atât, aveau obiceiul de a cerceta cu râvnă, de a studia Scripturile în fiecare zi (Faptele apostolilor 17:11). Pentru alții, această Carte este ținta batjocorii lor, așa cum a fost în cazul lui Iehudi, care a tăiat sulurile Scripturii cu briceagul și le-a aruncat într-un jăratec de cărbuni (Ieremia 36:23).

Dumnezeu a lăsat la discreția noastră felul în care tratăm această Carte care vorbește, dar nu putem evita consecințele alegerii noastre. Ferice de tine dacă o citești și o te străduiești să o împlinești. Nu sunt puține cursurile sau lecțiile pe care pedagogia divină a rânduit să ni le predea din această Carte în timpul pribegiei noastre pe pământ. A obține note bune la aceste cursuri este absolut esențial în vederea intrării noastre în Țara de sus. Unele dintre aceste cursuri sunt plăcute, altele sunt mai puțin plă-

cute, dar în toate trebuie să știm că Dumnezeu urmărește binele sufletului nostru. Diferite subiecte tratate de această carte au menirea și puterea să ne provoace la o analiză a vieții, pentru ca astfel să vedem care sunt trăsăturile sufletului nostru care ne caracterizează. Ne place să învățăm că avem de-a face cu un Dumnezeu cinstit, care promite și face, care iartă și apoi nu mai aduce respectiva învinuire asupra noastră, care promite mântuire și nu Se schimbă, dar unele lecții ne învață despre o realitate a relației noastre cu El care ni se poate părea mai dură. Uneori, El, oricât am insista noi în rugăciune, nu acceptă anumite lucruri care ne plac și refuză cererile noastre. Trecerea cu notă mare a unui astfel de curs, în care înțelegem și acceptăm situații în care El ne spune "nu" fără să ne răzvrătim, dovedește din partea noastră încredere în El.

Ascultarea fără răzvrătire ne dă oportunitatea să devenim frumoși în sufletul nostru, în ceea ce privește felul în care El privește la noi. Un astfel de curs este o probă practică a supunerii noastre față de voia lui Dumnezeu pentru noi și trecerea cu bine a acestui curs ne califică pentru a fi vase de care El Se poate folosi. Prin a nu murmura când El spune "nu" la ceva ce Îi cerem dovedim că începem să semănăm cu Domnul Isus care, ca om, în Ghetsimani, a cerut îndepărtarea paharului suferinței care-I sta atunci înainte, dacă era cu puțință; dar când Dumnezeu Tatăl a spus "nu", Fiul S-a supus: "...Ție toate lucrurile Îți sunt cu puțință. Depărtează de la Mine paharul acesta. Totuși facă-se nu ce voiesc Eu, ci ce voiești Tu" (Marcu 14:36).

Părinții ar vrea ca copiii să îi asculte când le spun "nu" și să îi creadă că le doresc binele, chiar dacă uneori aleg să nu le dea ceea ce le cer. Într-un mod asemănător, Tatăl nostru cel ceresc, ne spune uneori "nu" la lucrurile pe care ni le-am dori și asta nu pentru că Lui Îi place să îi necăjească pe fiii oamenilor, ci pentru că vede ceea ce noi nu vedem cu privire la lucrul pe care-l cerem. Uneori răspunsul Lui este "nu" ca o consecință a comportamentului nostru neadecvat. Textul citat la început ni-l prezintă pe

robul lui Dumnezeu, Moise, într-o asemenea situație, oarecum neplăcută pentru el, când Dumnezeu refuză cererea lui de a intra în țara Canaanului, după ce a călătorit împreună cu poporul timp de 40 de ani. Moise nu a fost doar un oarecare, ci a fost omul cu care Dumnezeu vorbea gură către gură, de la inimă la inimă: "În Israel nu s-a mai ridicat proroc ca Moise, pe care Domnul să-l fi cunoscut față în față. Niciunul nu poate fi pus alături de el, în ce privește toate semnele și minunile, pe care l-a trimis Dumnezeu să le facă în țara Egiptului împotriva lui faraon, împotriva supușilor lui și împotriva întregii țări" (Deuteronomul 34:10, 11).

Dumnezeu confirmă lucrarea unui om și stând de vorbă cu el, în cazul celui credincios, de obicei când credinciosul se roagă, și însoțindu-l în lucrările pe care le face. Moise a fost omul care a avut această confirmare a prezenței lui Dumnezeu în viața lui din plin. Moise, prin care Dumnezeu a dat legea Sa poporului scos din Egipt, a fost omul care a cerut să vadă slava lui Dumnezeu și El a făcut să treacă frumusețea Lui pe dinaintea lui Moise, întrucât fața nu putea să I-o vadă și să trăiască. Totuși, când I-a cerut Domnului să îl lase să intre în Canaan, Dumnezeu l-a refuzat. La un moment dat, așa cum spune textul motto, I-a spus să nu-I mai vorbească despre această dorință a lui. Într-o vreme de cârtire a poporului scos din robie, Dumnezeu îi spusese lui Moise să-i ceară stâncii să dea apă, dar el, în loc să vorbească stâncii, a lovit stânca, din care a țâșnit apă. Această acțiune a lui a fost considerată de Dumnezeu o dezonoare adusă Lui și i-a atras pedeapsa de a nu intra în țara Canaanului. Așa cum vedem în acest caz, cu cât cineva umblă mai aproape cu Dumnezeu și are mai multă revelație despre El, cu atât pretențiile și severitatea lui Dumnezeu față de acea persoană sunt mai ridicate.

Dumnezeu i-a făcut hatârul de a-i arăta ținutul de destinație al lui Israel de pe vârful muntelui Nebo, de unde a văzut țara promisă lui Israel de la miazăzi la miazănoapte, de la ținutul Galaadului până la ținutul lui Dan. Când Cuvântul spune că Dumnezeu i-a arătat toată țara, înțeleg că a făcut asta într-un mod

supranatural, pentru că, oricât de senin ar fi fost cerul și oricât de bună era vederea lui Moise, nu ar fi avut cum să vadă ținutul Galaadului, care era aproape, și ținutul lui Dan, care era la Mediterană, în celălalt capăt al țării, vecin cu Filistia. Moise a învinuit poporul, pentru care odată mijlocise ca nimeni altul, pentru faptul că el a fost pedepsit să nu intre în Canaan; dar Dumnezeu, care a așteptat mai mult de la el, i-a cerut lui Moise să binecuvânteze acest popor, al cărui comportament a fost motivul refuzului lui Dumnezeu (Deuteronom 33:28).

Ce vei face tu când Dumnezeu îți va refuza dorința? Nu ai nimic de câștigat, oricât te-ai supăra sau răzvrăți, dar ai mult de câștigat dacă te supui mâinii tari a Domnului. Împăratul David, în râvna lui pentru Domnul, a vrut să-I zidească Domnului o casă, dar Dumnezeu a spus "nu". Hotărârea Lui a fost ca fiul lui David, Solomon, să fie ziditorul Casei Domnului. Prorocul Samuel l-a iubit mult pe Saul, primul împărat al lui Israel, și după ce acesta a păcătuit, se pare că Samuel îl tot plângea, sperând că Dumnezeu va mai face ceva pentru el; dar Dumnezeu a spus "nu" și nu a rămas: "Domnul a zis lui Samuel: «Când vei înceta să plângi pe Saul, pentru că l-am lepădat, ca să nu mai domnească peste Israel?»" (1 Samuel 16:1a). Apostolul Pavel a avut un țepuș în trupul lui, și anume o boală; I-a cerut Domnului să îi ia acel țepuș, dar Domnul a refuzat: "Și, ca să nu mă umflu de mândrie din pricina strălucirii acestor descoperiri, mi-a fost pus un țepuș în carne, un sol al Satanei, ca să mă palmuiască și să mă împiedice să mă îngâmf. De trei ori am rugat pe Domnul să mi-l ia. Și El mi-a zis: «Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită»" (2 Corinteni 12:7-9).

Când Dumnezeu spune "nu" la o lucrare pe care omul vrea să o facă și omul insistă, dacă poate, și totuși o face, o astfel de acțiune provoacă întotdeauna un dezastru pentru cel care încearcă să treacă peste refuzul Domnului. Dumnezeu i-a spus prorocului Balaam să nu meargă să blesteme pe Israel, dar el a insistat, fiind atras de plata oferită de Balac. Rezultatul a fost că a comis un

mare păcat învățându-l pe Balac cum să-l facă pe Israel să păcătuiască și a sfârșit prin a fi omorât de sabia israeliților. Pe bună dreptate, părinții spun că ei au dreptul să refuze unele dintre cerințele copiilor lor, dar oare se gândesc că Dumnezeu are același drept? Ascultarea de Dumnezeu când El spune "da" și când spune "nu" sunt factori decisivi în mântuirea sufletului nostru, de aceea, ca suflete care am primit darul iertării, trebuie să mergem pe drumul care duce la cer acceptând ideea că este posibil ca Dumnezeu să spună un "nu" anumitor dorințe ale noastre. El poate spune "nu" când este vorba de o boală, de căsătoria cu o anumită persoană, de un anumit serviciu, de planuri de mutări, de o anumită slujbă pe care vrem să o facem și pentru care nu avem chemarea necesară. El poate spune "nu" în ceea ce privește prietenii pe care îi avem sau vrem să-i avem sau, cel mai des, El ne poate refuza anumite lucruri sau practici în viața noastră care ne pot infecta sufletul.

Alegerile Lui pentru noi includ lucruri, stări, situații pe care noi nu le putem cuprinde în însemnătate și valoare, oricât ne-am strădui să le înțelegem. Din acest motiv, chiar de la început, când pășim pe calea Domnului, trebuie să știm și să acceptăm că uneori El va refuza unele dintre cererile noastre. Când ești încercat în acest fel și ești descurajat, nu uita cine este El și cine ești tu. El este Stăpânul, Creatorul, Domnul, iar noi, prin nașterea din nou, suntem copii ai Lui, care depind întru totul de El. Când este vorba de sufletul lui, de obicei omul care încă nu are mântuire, caută mai mult decât ce vede cu ochii; în Scriptură poate găsi răspunsuri la întrebările pe care le are. Dacă Vechiul Testament, prin lege, spunea: "Fă așa și ai să trăiești", "Fă așa, și ai să meriți acceptare", Noul Testament, prin harul care ne-a fost dat în meritul jertfei Domnului Isus la Calvar, ne spune: "Fii ceea ce El a merit să fii", "Caută sfințirea, ca să fii vasul, unealta de care El dorește să Se folosească".

Cea mai mare biruință, cel mai mare triumf este sărbătorit de cel care a trecut cu bine, cu note de trecere, prin cel mai mare

întuneric. De exemplu, o astfel de biruință poate avea un misionar într-o țară ostilă creștinismului care moare executat, dar moare cu bucuria mântuirii pe față, fără un cuvânt de încurajare din partea vreunui om, poate fără un cuvânt auzit de la Dumnezeu, acceptând că Dumnezeu a refuzat eliberarea lui din acea strâmtorare. A accepta cu totul un refuz din partea lui Dumnezeu face parte din caracterul omului smerit, dar acest fel de umilință se pare că este cam rară în biserici (vezi Mica 6:8). Umblarea smerită cu Dumnezeu este o modestie a omului sărac în duh și un apanaj al oamenilor mari în credință și nicidecum al celor slabi și nestatornici.

Este bine ca de la începutul drumului nostru spre casa Tatălui să nu avem planuri, liste imaginare cu ce ne dorim pe pământ, utopii precum aceea că Dumnezeu, dacă ne pocăim și facem legământ cu El prin botez, ne va da tot ce vrem. Deși El ne dă și ce vrem noi, suntem rânduiți să trecem și prin neazuri. Uneori am putea fi asemănați cu o bucată de metal brut care, prin procesul de așchiere, este transformat într-o unealtă folositoare. În cazul nostru, așchiera, care poate fi dureroasă, este prin neazuri. Din ziua când El ne primește în familia Lui sufletul nostru devine un șantier pentru tot restul vieții; în acest șantier se construiește urmând un "da" sau un "nu" din partea lui Dumnezeu. Când primim ca răspuns de la Dumnezeu un "nu" categoric la ceva ce noi ne dorim mult de la El, putem primi ceva mai bun dacă avem o credință sănătoasă sau dacă-I slujim Domnului cu credință. Astfel de momente, când, de exemplu, Dumnezeu alege să nu ne scape dintr-un neaz sau, ca și în cazul apostolului Pavel, să nu ne vindece de o boală, ne revelează dacă în viața noastră este suveran eul nostru sau Dumnezeu. Pentru că trăim tot mai mult într-o lume ce se schimbă și se reformează după înaintarea științei și după îndemnul firi păcătoase a omului - și nicidecum după legile lui Dumnezeu - trebuie să fim atenți să nu schimbăm un "nu" al Lui într-o soluție de mijloc, care să împace ascultarea cu neascultarea, ce-i sfânt cu ce-i profan și lumescul și duhovnices-

cul, așa cum citim că a făcut împăratul Saul: "Dar Saul și poporul au cruțat pe Agag și oile cele mai bune, boii cei mai buni, vitele grase, mieii grași și tot ce era mai bun; n-a vrut să le nimicească cu desăvârșire, și au nimicit numai tot ce era prost și nebăgat în seamă" (1 Samuel 15:9). După cum nu există un vaccin pentru a nu păcătui, nu este vaccin nici împotriva refuzului de a asculta și de a accepta hotărârea Lui de a spune "nu". Trebuie alegeți să luptați, bazat pe ce spune Scriptura.

Biruința în necazuri prin răbdare și acceptare a voinței lui Dumnezeu pentru noi dezvoltă în noi caracterul Lui și în acest fel Dumnezeu ne recunoaște ca fiind ai Lui. A trăi în Isus Hristos nu înseamnă religie, ci înseamnă a avea un mod de viață ca al Lui, în care se face voia Lui și această ascultare dovedește dragostea noastră față de Dumnezeu. "Cine are poruncile Mele și le păzește acela Mă iubește; și cine Mă iubește va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui" (Ioan 14:21). Ca un Tată bun, Dumnezeu spune uneori "nu" dorințelor noastre, dar cel mai păgubitor "nu" este cel pe care sufletul neîmpăcat cu Dumnezeu îl spune ofertei de iertare oferite de Dumnezeu prin pocăință. Cât de mare este triumful dacă atunci când viața se sfârșește ești certat și neîmpăcat cu Dumnezeu? Datorită păcatului, toți oamenii se îndreptau spre o pedeapsă veșnică, dar Dumnezeu, în folosul nostru, a spus "nu" și a intervenit, dându-L pe Fiul Său ca miel de jertfă pentru vina noastră; dar nu mulți sunt cei care prețuiesc această bunătate a Lui.

Beneficiază sufletul tău de suferința și de moartea Domnului Isus, prin care avem mântuirea și un viitor veșnic fericit? Un suflet care refuză mila lui, în loc de triumf are parte de un dezastru sufletesc veșnic. Cât timp există un Dumnezeu neprihănit - și El va exista veșnic - va fi și un loc de chin pentru cei care au ales și aleg să refuze oferta lui Dumnezeu. A frecventa un locaș de închinare, unde se folosește un vocabular creștin, însă fără ca inima să participe, nu este de ajuns. A fi parte dintr-o anumită tabără teologică sau a fi membru într-un anumit cult, care înseam-

nă interpretarea unor oameni cu privire la Scriptură, nu este îndeajuns. A avea principii religioase și a fi un om moral nu-i de ajuns, pentru că doar Dumnezeu, prin puterea Duhului Sfânt, ne poate schimba într-o făptură nouă (2 Corinteni 5:17), care poate și este gata să accepte voia Lui, chiar dacă uneori El spune "nu" dorințelor noastre.

Când ești de acord cu Dumnezeu, se deschide ușa binecuvântărilor în viața ta. Mântuirea nu-i la grămadă și nu-i "pe familie" sau pe alte grupări pământești, ci este individuală și personală. Când El spune că ești păcătos și ești de acord cu El, te califici pentru iertarea Lui. Când accepți voia Lui pentru viața ta, fie că El spune "da" sau "nu", Dumnezeu îți dă binecuvântarea de a găsi împlinire în viața pe care o trăiești pe pământ, ca apoi, în ziua cea mare, spre fericirea ta, să fii recunoscut ca un suflet care a trăit în supunere și în ascultare de marele împărat, Isus Hristos.

Amin

24

FIȚI MILOȘI!

"Dimpotrivă, fiți buni unii cu alții, miloși, și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos." Efeseni 4:32

Sfânta Scriptură este o carte scrisă prin inspirația Duhului Sfânt, prin care Dumnezeu vrea să lucreze la inima ta și a mea. N-a fost scrisă pentru îngerii sfinți și nici pentru cei căzuți, ci a fost scrisă pentru oameni ca și tine și ca și mine cu scopul de a ni-l face cunoscut pe cel care a creat tot ce vedem și tot ce auzim că există în Univers. De-a lungul anilor, știința, care se adaptează la ce îi îngăduie Dumnezeu să descopere, și-a schimbat părerea cu privire la multe lucruri, dar Scriptura nu și-a schimbat și nu-și va schimba principiile niciodată. Este o carte prin care omul poate învăța despre cine și cum este Dumnezeu; este o carte din care cel care dorește poate învăța cum să lege o prietenie sfântă cu El.

Unul dintre atributele lui Dumnezeu de care beneficiază orice om care trăiește pe pământ este mila lui Dumnezeu: "...El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și dă ploaie peste cei dreپți și peste cei nedreپți" (Matei 5:45). Mila Lui Îl motivează să aștepte cu răbdare și să-i dea șansă după șansă omului ca să-și pună viața în rânduială cu El (Maleahi 3:6). Această virtute, care la Dumnezeu este desăvârșită, la fel ca și celelalte atribute ale lui Dumnezeu, a avut și are un rol în deciziile suverane pe care le-a luat și le ia Dumnezeu în dreptul omului, încă

din vremuri străvechi. Chiar din Eden, mila lui Dumnezeu a avut un cuvânt greu de spus în hotărârea și planul de salvare a omului înșelat de cel viclean. Chiar din vremea exodului, Dumnezeu se declară un Dumnezeu al îndurării și al milei: "...Eu mă îndur de cine vreau să Mă îndur, și am milă de cine vreau să am milă" (Exodul 33:19b). Dovezile Scripturii ne spun că El Se îndură și are milă de cel cu inima zdrobită, de cel care, în smerenie și pocăință, vine și apelează la mila Lui prin rugăciune.

În urmă cu aproape 100 de ani, în orașul Chicago, a trăit un om deosebit de rău, pe nume Alphonse Capone, cunoscut ca Al Capone sau cu porecla "scar face" (fața cu cicatrice). El controla drogurile, vânzările de alcool și alte sectoare de afaceri care erau ilegale în acea vreme și, prin oamenii lui, omora pe oricine îi stătea în cale. A murit în anul 1947 și pe piatra lui funerară a cerut să fie scrisă, lângă numele lui, inscripția: "My Jesus, mercy!" (Isus al meu, milă!). Un astfel de om care în acea vreme a fost numit de o revistă de renume "cel mai periculos om din America", știa că Dumnezeu este milos. Nu avem sentimente pozitive cu privire la veșnicia acestui om, dar exemplul lui ne spune, încă o dată, că Dumnezeu este faimos pentru bunătatea și mila Lui. Cu mult timp înainte de el, prorocul Iona Îl recunoaște pe Dumnezeu ca un Dumnezeu care este așa de milos, că s-ar putea să îi ierte pe niniveni în cazul în care aceștia ar lua seama la avertizarea rostită de Dumnezeu prin el: "Căci știam că ești un Dumnezeu milos și plin de îndurare, îndelung răbdător și bogat în bunătate, și că te căiești de rău!" (Iona 4:2).

Când președinții Americii își sfârșesc mandatul, cât încă sunt în funcție, au obiceiul să grațieze câțiva condamnați. Nu de mult un om care era vinovat că a furat, prin manipulări de investiții, zeci de milioane de dolari prin afaceri frauduloase, care locuia în exil, a fost grațiat în acest fel, deși cei care au suferit paguba nu au fost compensați. Acest fel de a arăta milă este nedrept. Mila lui Dumnezeu față de om este dreaptă pentru că El, în milă, prin programul inițiat de El, numit har, îi oferă celui ce se pocăiește o

iertare completă, pentru care a plătit prin sângele Domnului Isus vărsat la Golgota. În mila Sa, Dumnezeu nu ne-a dat ce meritam; prin har, în pofida a ceea ce meritam, ne-a dar ceea ce nu meritam, adică oportunitatea ca, prin jertfa înlocuitoare a Domnului Isus, să fim mântuiți. Har înseamnă milă, favoare nemeritată. Harul nu este un accident, nu e dat la întâmplare, ci cu un scop precis. Harul este nu numai felurit, cum spune apostolul Petru (1 Petru 4:10), dar, cum menționează apostolul Pavel, este și nemărginit (Efeseni 2:7).

Harul este mila lui Dumnezeu în acțiune. La mare cost pentru Dumnezeu, noi am primit mântuirea ca pe o milă nemeritată; dacă am fi primit ce meritam, asta ar fi fost dreptate. Fără excepție, Dumnezeu așteaptă de la copiii Lui să fie și ei buni și miloși unii cu alții. Mila este un sentiment lăuntric care te face să dorești ca cineva să fie ajutat sau vindecat. Înseamnă să ai compasiune pentru cineva care este la necaz. Este un sentiment de compătimire care, de multe ori, când este posibil, duce la o acțiune de ajutorare. Manifestarea acestei trăsături de caracter este mereu la îndemâna noastră. Dacă alegi să le vorbești celor care suferă întotdeauna vei avea o audiență. Oriunde există o inimă zdrobită care în milă de încurajare. Mila nu înseamnă a ajuta pe cineva urmărind un scop meschin. Mila înseamnă a acționa cu compasiune față de cel în nevoie, fără să ai scopul sau așteptarea de a trage un folos ulterior.

Așa cum Domnul Isus le-a spus celor din vremea Lui, ne spune și nouă - înainte de a aduce jertfe, El vrea să vadă în noi milă: "...Milă voiesc, iar nu jertfe!..." (Matei 12:7). Ca să înțelegem cine este semenul nostru față de care trebuie să arătăm milă, Domnul Isus ne-a lăsat pilda samariteanului milos care, spre deosebire de preot și levit, nu din obligație, ci din milă, a acționat în favoarea celui căzut între tâlhari: "«Care dintre aceștia trei ți se pare că a dat dovadă că este aproapele celui ce căzuse între tâlhari?» «Cel ce și-a făcut milă cu el», a răspuns învățătorul Legii. «Du-te de fă și tu la fel», i-a zis Isus" (Luca 10:36, 37).

Exemplul nostru cel mai mare de milă este Domnul Isus, care, atunci când a umblat prin cetățile Israelului, era cunoscut ca un învățător milos, cu puteri de la Dumnezeu. Bolnavi de tot felul au apelat la mila Lui și nu au fost dezamăgiți. "Când a plecat de acolo, s-au luat după Isus doi orbi care strigau și ziceau: «Ai milă de noi, Fiul lui David!»" (Matei 9:27). Vestea despre învățătorul milos a trecut granițele Israelului. "Și iată că o femeie canaanită a venit din ținuturile acelea și a început să strige către El: «Ai milă de mine, Doamne, Fiul lui David! Fiica mea este muncită rău de un drac.»" (Matei 15:21). Un tată îndurerat pentru fiul său, care era chinat de duhuri rele, a căzut în genunchi înaintea Lui și a apelat la mila Domnului: "Doamne, ai milă de fiul meu, căci este lunatic și pătimește rău: de multe ori cade în foc și de multe ori cade în apă" (Matei 17:15). Pe când ieșea din Ierihon, doi orbi care au auzit de minunile făcute de Domnul Isus, au apelat la mila Domnului, strigând după El. "Ai milă de noi, Doamne, Fiul lui David" (Matei 20:30).

Domnul Isus i-a vindecat pe toți cei care au apelat la mila Lui. Modelele de viață ale oamenilor care au dat dovadă de milă sunt multe. Un astfel de model a fost Iov cel încercat. "Nu plângeam eu pe cel amărât? N-avea inima mea milă de cel lipsit?" (Iov 30:25). Un alt exemplu îl avem în viața unei ucenițe numite Dorca, pe care Petru a înviat-o. "Ea făcea o mulțime de fapte bune și milostenii" (Faptele apostolilor 9:36b). Apostolul Pavel este un alt exemplu al felului în care lucrează cel milos: "După o lipsă de mai mulți ani, am venit să aduc milostenii neamului meu și să aduc daruri la Templu" (Faptele apostolilor 24:17).

De multe ori, ca și în cazul samariteanului milos, milă înseamnă a scăpa pe cineva dintr-o situație disperată. Cea mai mizerabilă și periculoasă situație a vreunui om este cea de suflet nemântuit, care în orice moment este la o bătaie de inimă de iad. Arăți milă față de un suflet nemântuit atunci când îi spui că este iertare la Dumnezeu pentru cel care se pocăiește. Dacă ești mântuit, fii milos cu cei din jur care nu sunt, și spune-le despre Domnul Isus,

care iartă, nu prin merite personale sau prin ceremonii obositoare și costisitoare, ci prin pocăință. Murind pentru noi pe cruce, Domnul Isus ne-a arătat ce înseamnă dragoste și milă, iar acum, odată ce am beneficiat de meritul jertfei Lui, trebuie să avem și noi milă de cei care încă nu au venit la lumina evangheliei lui Isus Hristos: "Căutați să mântuiți pe unii smulgându-i din foc. De alți iarăși fie-vă milă..." (Iuda 23a).

Un fel direct și practic prin care se manifestă mila este iertarea. În pilda robului nemilostiv, Domnul Isus ne spune ce consecințe grave poate experimenta un suflet care nu are milă și nu iartă. În pildă, omul care a fost iertat de o datorie de 10.000 de galbeni, ne reprezintă pe noi, care am cerut și am primit darul mântuirii; Dumnezeu, fără excepție, așa cum ne învață și în rugăciunea "Tatăl nostru", așteaptă ca noi, care am avut parte de milă, să avem milă și să-i iertăm pe semenii noștri. Robul iertat a fost fără milă față de tovarășul lui care-i datora o sumă neînsemnată și a mers până acolo că "a pus mâna pe el, și-l strângea de gât" (Matei 18:28), apoi l-a aruncat în temniță până îi va plăti ce îi datora.

Dacă cineva ți-a greșit, ai renunțat tu la dreptul de a-l lua de gât? L-ai iertat? "Oare nu se cădea să ai și tu milă de tovarășul tău, cum am avut eu milă de tine?" (Matei 18:33). Este bine să știi acum - și nu când vei sta înaintea lui Dumnezeu - că dacă ai fost iertat de Dumnezeu odată și apoi tu nu ierți pe cei care-ți greșesc, conform acestei pilde, ești și vei fi numit de Dumnezeu "rob viclean". "Dimpotrivă, fiți buni unii cu alții, miloși, și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos" (Efeseni 4:32). Odată ce am intrat în familia lui Dumnezeu, ne numim frați și Tatăl nostru așteaptă ca noi să trăim în pace, iertându-ne unul pe celălalt. "Încolo, toți fiți cu aceleași gânduri, simțind unii cu alții, iubind ca frații, miloși, smeriți" (1 Petru 3:8). În mila Lui, Dumnezeu a făcut din noi, care am recunoscut că suntem păcătoși și nu avem cum plăti pentru vina noastră, vase ale îndurării, pe când înainte eram vase ale mâniei (Romani 9:22, 23).

Acest cuvânt ne cheamă la o cercetare a sufletului nostru. Ai apelat și tu la mila Lui ca să devii un vas al îndurării? Sau ești mereu răzvrătit, nemulțumit și gata de a încinge un război al cuvintelor? Dacă ești un vas al îndurării, un suflet peste care s-a revărsat îndurarea lui Dumnezeu, ești o minune a dragostei lui. Mila Lui Dumnezeu s-a arătat pentru om prin Domnul Isus Hristos, care a suferit moarte de cruce ca "oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică" (Ioan 3:16). "În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său" (Efeseni 1:7). El, în milă, oferă și astăzi darul mântuirii nu celui care se vede bun, ci aceluia care știe că are nevoie disperată de iertarea Lui. Dacă i-ai oferi 50 de dolari unui filantrop, probabil că ar spune că îți bați joc de el; tot așa este și cu un suflet care se vede bun și drept, așa că nesocotește oferta de mântuire a lui Dumnezeu. "Nu cei sănătoși au trebuință de doctor, ci cei bolnavi" (Matei 9:12). Dacă i-ai oferi o felie de pâine unui om care iese de la un mare ospăț, probabil că ar spune că îți bați joc de el; dar dacă ai oferi acea bucată unui om care n-a mâncat de câteva zile, acesta ar primi-o cu multă bucurie.

Mila lui Dumnezeu, prin iertarea de orice vină în meritul sângelui Domnului Isus, este oferită celui care, văzându-se păcătos, dorește sentimentul de pace pe care îl are cel împăcat cu Dumnezeu. Pretenția lui Dumnezeu ca omul să arate milă față de semenul său nu este ceva nou, ci este o virtute pe care El Se așteaptă întotdeauna să o vadă în om: "Ți s-a arătat, omule, ce este bine, și ce alta cere Domnul de la tine decât să faci dreptate, să iubești mila și să umbli smerit cu Dumnezeul tău?" (Mica 6:8). Ce prosperă în inima ta? Indiferența și cruzimea, care duc la o împietrire a inimii, sau mila și bunătatea? Dacă știi că ai avut parte de mila Lui, fă bine spunând despre mila lui Dumnezeu, care oferă oamenilor darul mântuirii. "Ferice de cei milostivi, căci ei vor avea parte de milă" (Matei 5:7).

Am fost creați după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, și de aceea El așteaptă să-I semănăm, fiind miloși. Bunătatea - una din-

tre roadele Duhului Sfânt, umblă mână în mână cu mila: "căci judecata este fără milă pentru cel ce n-a avut milă, dar mila biruie judecata" (Iacov 2:13). Mila omului față de semenul său atrage atenția lui Dumnezeu asupra lui într-un mod favorabil, așa cum a fost în cazul lui Cornel: "Rugăciunile și milosteniile tale s-au suit înaintea lui Dumnezeu, și El Și-a adus aminte de ele" (Faptele apostolilor 10:4). Mila lucrează nu numai în favoarea celui care primește milă, ci lucrează și în favoarea celui care arată milă: "Ferice de cel ce îngrijește de cel sărac! Căci în ziua nenorocirii Domnul îl izbăvește" (Psalmul 41:1). Un om neprihănit este întotdeauna și milos, de aceea "nu opri o binefacere celui ce are nevoie de ea, când poți s-o faci" (Proverbe 3:27). Nu ajunge să ți se înduioșeze inima de cel pe care îl vezi în necaz și l-ai putea ajuta. Nu ajunge să ai intenții bune sau să promiți ceva, ci trebuie să duci acel gând al milei la împlinire.

Când ai în fața ta o situație în care cineva are nevoie disperată de ceva ce poți să-i dai tu, fie o vorbă de încurajare, fie o bucată de pâine, ai ocazia să dovedești că iubești mila sau poți să spui că un astfel de caz nu te privește pe tine. Pentru acela care cu adevărat a avut parte de mila lui Dumnezeu și vrea, nu este greu să aibă milă de altul. David a rostit tot felul de lucruri groaznice la adresa vrăjmașilor lui, dar după ce el a păcătuit grozav și Dumnezeu, în mila Sa, l-a iertat, n-a mai vrut să stârpească pe cei răi din țară, ci a vrut să-i învețe căile Domnului: "Atunci voi învăța căile Tale pe cei ce le calcă" (Psalmul 51:13a).

Sunt oameni care arată și acționează în milă față de cei din casa lor și chiar față de semenii lor, dar culmea este că nu au milă de sufletul lor ca să intre, prin pocăință, la adăpostul jertfei Domnului Isus. Filantropii, oameni extrem de bogați, care de obicei nu sunt creștini, dau sume enorme unor cauze pe care ei le văd bune, dar dacă nu apelează la mila lui Dumnezeu, deși sunt buni cu alții, dau dovadă că nu au milă de sufletul lor și se duc spre iad. Cei care sunt în casele de rugăciune, care poate au făcut chiar legământ cu Domnul Isus prin botez, care însă se joacă cu păca-

tu și trăiesc o viață dublă, dovedesc că nu au milă de sufletul lor, pentru că ei nu au cum să mulțumească doi stăpâni. "Totuși Domnul așteaptă să Se milostivească de voi și Se va scula să vă dea îndurare, căci Domnul este un Dumnezeu drept: ferice de toți cei ce nădăjduiesc în El!" (Isaia 30:18).

Dacă ești într-o astfel de poziție periculoasă, dacă nu ai dovedit că ai milă de sufletul tău, este bine să știi că astăzi încă este o zi de har, când, în milă, Dumnezeu, în schimbul pocăinței tale, vrea să-ți dea iertarea Lui. În smerenie, invocă milă Lui și El te va ierta. Pilda este o ilustrație a adevărului, care îți lasă loc de gândit. În pilda vameșului și a fariseului Domnul Isus ne arată cât de bine este să te vezi lipsit de mila lui Dumnezeu: "Vameșul sta deoparte și nu îndrăznea nici ochii să și-i ridice spre cer; ci se bătea în piept și zicea: «Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!»" (Luca 18:13).

Așa cum Dumnezeu l-a întrebat pe primul om: "Unde ești?", te întreabă și pe tine: "Unde ești?" Ești de partea Lui, de partea celor care au avut parte de mila Lui și acum arată milă față de alții? Dacă vrei să ai parte de mila Domnului, predă-I lui viața ta și ia deciziile pe baza a ce El spune că este bine sau rău, în Scriptură. Cu cât vei îmbrățișa mai mult Cuvântul, păcatul ți se va părea mai odios și mai urât. Roagă-te Lui, care este plin de milă, fiind conștient de prezența Lui. Dacă Îi vei cere Domnului darul Duhului Sfânt, vei primi puterea care te va schimba ca, în loc să fugi după păcat, vei dori să fugi de el. Scapă de slăbiciuni și de obiceiurile rele, nu le hrăni; înlocuiește obiceiurile rele cu cele bune. Leapădă ce este lumesc și te poate duce la păcat și apoi îndreaptă-ți atenția spre lucrurile care aduc folos Împărăției lui Dumnezeu. Ca unul care a avut parte de milă, vei vrea să ai o contribuție la mântuirea altora, arătându-le milă față de sufletele oamenilor și spunându-le, cu vorba și cu fapta, că sufletele lor sunt de mare preț înaintea lui Dumnezeu. Fii milos cu sufletul tău și cu sufletele altora și, într-o zi, Îl vei întâlni pe Acela care, printre multe nume binemeritate, poate fi numit și Milă! Amin

25

CUM MĂSORI SUCCESUL?

"Voi sunteți epistola noastră, scrisă în inimile noastre, cunoscută și citită de toți oamenii. Voi sunteți arătați ca fiind epistola lui Hristos, scrisă de noi, ca slujitori ai Lui, nu cu cerneală, ci cu Duhul Dumnezeului celui viu; nu pe niște table de piatră, ci pe niște table care sunt inimi de carne."

2 Corinteni 3:2, 3

Privind la viața apostolului Pavel, putem spune că, odată ce l-a cunoscut pe Domnul Isus ca Mântuitor, a trăit o viață de succes, deși la începutul umblării lui cu Dumnezeu a primit o misiune care pentru oameni părea imposibilă. Ce lumea numește "succes" este cu totul diferit față de ceea ce numește Scriptura "succes", deoarece credincioșii folosesc un alt etalon. Ca o săgeată care și-a lovit ținta, viața apostolului Pavel a fost una de succes pentru că, odată ce a cunoscut voia Domnului, s-a lăsat schimbat de Duhul Sfânt și a ascultat de Cuvântul primit de sus, indiferent de cât de aspre au fost circumstanțele vieții.

Poți să ai multe reușite în viață și, privind la ce ai, la ce știi să faci și chiar la cum te îmbraci și cum arăți, lumea să te creadă o persoană de succes. Succesul pământesc este valoros, dar nu se compară la valoare cu succesul spiritual. Mulți oameni sunt recunoscuți în societate ca fiind de succes după felul în care își practică meseria. Sunt doctori renumiți care se bucură de succes,

arhitecți, ingineri, profesori, avocați și am putea numi multe alte profesii. Pentru că oamenii au avut succes în căutările lor, azi ne folosim de mașini, de avioane, de proceduri medicale care salvează vieții, dar acest succes pământesc într-o zi își va înceta orice efect; pe când succesul spiritual este ceva de care un suflet se poate bucura veșnic. Fiecare om ar trebui să își dorească să aibă succes în viață, dar cei care au devenit copii ai Domnului caută succesul după standardul lui Dumnezeu, nu după al lumii. Succes poate avea o influență nefastă, pentru că bogățiile care cresc tot mai mult îi iau omului atenția de la problemele spirituale. Unii oameni au pierdut bogății mari, dar în acea disperare au ajuns să cunoască succesul de a fi un suflet mântuit.

Ca creștini, dacă vrem să ne bucurăm de succes, trebuie să fim siguri că ținta și scopul în care vrem să avem succes este de la Dumnezeu. Când vrei să înveți cum să ai succes, vrei să fi învățat de cineva care a avut deja succes. În acest fel, pe plan spiritual, putem învăța cel mai mult de la Domnul Isus, care și-a dus misiunea la capăt cu succes și, de asemenea, putem învăța de la oameni precum apostolul Pavel, care și-a trăit viața din plin, dar a trăit în așa fel încât viața lui să conteze pentru împărăția lui Dumnezeu. Atât Domnul Isus cât și apostolul Pavel, care a plantat o salbă de biserici, ne îndeamnă să învățăm de la ei și trebuie să facem asta dacă vrem să ne bucurăm de succes spiritual: "Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre" (Matei 11:29); "Urmați-mă pe mine, fraților, și uitați-vă bine la cei ce se poartă după pilda pe care o aveți în noi" (Filipeni 3:17).

Ca să poți avea succes în ochii Domnului trebuie să-L cunoști pe El și Cuvântul Său. Când privești la o hartă, vezi felul în care poți călători dintr-un oraș în altul, dar privind doar harta nu ajungi în acel oraș. Va trebui să faci un efort fizic și financiar ca să ajungi acolo. Dacă vrei să ajungi acolo, nu poți să te întorci înapoi din când în când, ci trebuie să perseverezi călătorind spre destinația dorită. În viața de creștin Scriptura este ca o hartă precisă, care a

condus pe mulți la casa Tatălui ceresc și te poate conduce și pe tine. Să ai această hartă, Scriptura, este o binecuvântare pe care mulți creștini nu au avut-o, dar, odată ce o avem trebuie să urmăm drumul indicat în ea dacă vrem ca la sfârșit să ne bucurăm de succesul de a fi un suflet mântuit.

Succes înseamnă să ajungi la sfârșitul vieții pe pământ împlinind voia lui Dumnezeu pentru tine, pentru Biserica Lui și pentru lumea nemântuită. Succes înseamnă că în tine trăiește Hristos și este văzut Hristos. În această epistolă se pare că apostolul răspunde unor critici care erau greu de mulțumit,, dar Pavel în loc să folosească cuvinte dure, explică, cu o oarecare delicatețe, ce înseamnă succesul pentru el. După cum reiese și din textul citat la început, succesul spiritual nu se măsoară nu în lucruri pământești, ci în vieții schimbate, care în urma auzirii evangheliei, prin pocăință, au devenit fapte noi în Hristos Isus (2 Corinteni 5:17) și prin viețile lor schimbate de Duhul Sfânt, au devenit ca niște epistole vii citite de oameni, care îndreaptă și pe alții spre mântuire.

Succesul bisericii nu stă în frumusețea clădirii, în câți membri are, în câți bani adună pe an, în câte sau ce fel de diplome au predicatorii, în coruri, în orchestră sau în renumele fanfarei, în numărul de persoane prezente regulat la biserică, deși acestea pot fi și lucruri bune. Succesul bisericii stă în numărul de vieți schimbate, care, lepădând păcatul din viața lor, trăiesc spre slava lui Dumnezeu. Pentru a avea succes, minunea schimbării sau a nașterii din nou este absolut necesară; fără aceasta nu putem vorbi de succes spiritual. Un proroc destul de cunoscut din Anglia a fost invitat să vorbească la o biserică. Când, după un drum lung, a ajuns în parcare a acelei biserici frumoase, s-a rugat în mașină și L-a întrebat pe Domnul ce fel de biserică este aceasta. Domnul i-a spus că nu poate să-i spună pentru că nu a fost acolo niciodată. Domnul Isus nu era dorit în acea biserică, ci acolo domina și conducea dorințele firești ale oamenilor care iubeau calea cea largă. În acea biserică erau o mulțime de oameni care trăiau într-o

închistare de obiceiuri și ceremonii religioase fără viață. Ce folos de clădirea aceea impunătoare, de banii pe care-i avea acea biserică în bancă, de prezentările științifice ale păstorului, dacă în ochii lui Dumnezeu erau total falimentari? Înainte ca Dumnezeu să le vorbească milos, dar cu asprime, prin acel vas al Lui, biserică aceea, considerată de mare succes de către oameni, era de fapt total falimentară și timpul petrecut acolo era risipă, deoarece sufletele care se adunau regulat în acea clădire nu căutau pocăința, ca să aibă parte de nașterea din nou.

Pavel scrie aceste cuvinte citate la începutul acestui mesaj unei biserici care trecea printr-o vreme de turbulență spirituală din cauza învățăturilor greșite care bântuiau în acea zonă. Orașele mari grecești erau dedicate câte unui zeu sau zeițe; Efesul era dedicat zeiței Diana, Atena era dedicată zeiței Minerva, orașul Corint era dedicat zeiței Afrodita - zeița frumuseții și a dragostei. Corintul era într-un păgânism întunecat până acolo că unele cărți spun că femeile, chiar și cele căsătorite, spre cinstea Afroditei, se prostituau o dată pe an. În acea vreme Corintul era ca un uriaș bordel care atrăgea oameni setoși de păcat din toate împrejurimile. Apostolul Pavel s-a dus în acest oraș datat la desfrâu să ducă vestea mântuirii, să ducă vestea că omul poate scăpa de lanțul viciilor păcătoase devenind, prin credința în Domnul Isus, o faptură nouă, care trăiește nu pentru plăcerile de o clipă, ci pentru o veșnicie fericită cu Dumnezeu.

Creștinismul este o religie - dacă o putem numi așa - a schimbării, a convertirii. În 1 Corinteni 6:9-11, apostolul le scrie și le aduce aminte fraților din biserică înființată acolo cum erau înainte de a veni la Hristos. Evanghelia le-a spus acelor oameni din Corint: "Sunteți în mare pericol! Trebuie să vă schimbați, acceptând harul lui Dumnezeu" și mulți au crezut și au primit darul mântuirii. Apostolul le spune că erau imorali, idolatri, preacurvari, hoți, lacomi, înșelători, dar, odată ce L-au primit pe Domnul Isus viața lor s-a schimbat; acum arătau ca niște epistole ale lui Hristos, pentru că schimbarea era citită de cei din jur în compor-

tamentul lor. Faptul că ei au fost aduși de la întuneric la lumină, era un succes pentru Dumnezeu și chiar și pentru apostolul Pavel, care a fost unul dintre cei care au scris această epistolă vie.

Imaginați-vă ce vorbe stârnea în mijlocul foștilor lui prieteni un om care nu mai mergea la templul Afroditei să se închine prin desfrâu. Imaginați-vă o preoteasă a Afroditei care nu mai mergea la templu, ci acum își găsea plăcerea în a căuta pacea și sfințirea. Dacă cei care deveneau creștini erau întrebați de foștii lor prieteni de ce s-au schimbat, ei puteau să spună: "Așa am fost, dar, prin har, așa sunt acum", ca apoi să le spună ce schimbare a produs Duhul Sfânt în ei. Această schimbare este supranaturală. Privind la viața ta, poți să vezi locul și timpul pocăinței, când ai spus: "Așa am fost, dar așa sunt acum", o făptură nouă, un suflet care, prin har, se bucură de succes spiritual.

Poate că privind la ce ai agonisit, la diplome sau la influența pe care o ai, ești văzut de oameni ca o persoană de succes; dar în ochii lui Dumnezeu ai succes numai după ce ai auzit vestea că Domnul Isus, în meritul jertfei Sale, te iartă și te schimbă într-o făptură nouă. Ai ales să devii și tu o epistolă vie care este citită de cei din jur, un om cu viața schimbată? Dacă da, ei vor spune că negreșit ceva deosebit s-a întâmplat în viața ta, pentru că nu mai alergi la același potop de desfrâu cu ei ca mai înainte. Orice ai realiza în viață, dacă nu ai darul mântuirii, ești falimentar: "Și ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul? Sau ce ar da un om în schimb pentru sufletul său?" (Matei 16:26). Dacă ești credincios Domnului Isus și spui că ai nădejdea vieții veșnice, la ce lucruri din lume ai renunțat ca să devii o epistolă vie? Cum măsoară succesul tău spiritual? Succesul sufletului începe din momentul nașterii din nou și începe unde ești, cu ce ai și cu ce poți face, sub călăuzirea Duhului Sfânt. Chiar dacă pământește ești într-o situație precară, care este cunoscută de Dumnezeu, aceasta nu te poate opri să te bucuri de succes spiritual. Ca să te bucuri de succes nu trebuie niciodată să te compromiți. Dacă vrei să ai succes în luptele spirituale și să te bucuri

de succes în lupta împotriva firii tale vechi, trebuie să te aștepti la opoziție din partea vrăjmașului; de aceea trebuie să fii pregătit, înarmat cu Cuvântul lui Dumnezeu. Vrăjmașul se luptă cu noi dacă vede că în noi ia chip Hristos și încercările sunt îngăduite ca noi să vedem ce putere avem, ca Dumnezeu să ne testeze și să ne crească credința.

Prima armă împotriva pericolului este rugăciunea, care ne ține departe de lucrurile care ne pot păta haina sufletului. Dacă vrei succes, încrede-te în Dumnezeu, în Cuvântul Său - și nu în oameni. Dacă vrei să te bucuri de succes trebuie să știi că cel mai sigur loc în care poți fi este voia lui Dumnezeu, chiar dacă aceasta te pune în furtună; atunci când El îngăduie furtuna, are un scop bun și un plan să-ți vină în ajutor. Dacă vrei ca sufletul tău să se bucure de succes, cunoaște-L pe Dumnezeu și iubește-L (Marcu 12:28-30). El îți poate face drumuri unde nu sunt și îți deschide uși pe care singur nici nu le-ai vedea. Iubește, dedică-te cauzei Sale - care este schimbare oamenilor, ca ei să devină epistole vii. Arată-I că-L iubești ferindu-te de păcat, de dragul Lui, care a murit în locul tău, pentru ca să poți fi și tu o epistolă vie. Iubește-L ascultând mai mult de El decât de oameni. Iubește-L cântând cântări spre slava Lui în tovărășia oamenilor fără prihană și chiar când ești singur. Iubește-L ajutându-i pe cei care au mare nevoie de ceva ce tu poți să le dai. Iubește-L iubind sufletele oamenilor (Marcu 12:31). Iubește-L iertându-i pe cei ce-ți greșesc, așa cum vrei să fii și tu iertat de Dumnezeu.

Gândul cel mai înalt care poți să-l ai este gândul care vine din iubire - iubire pentru Dumnezeu și pentru semeni. Felul acesta de a trăi te va face o epistolă vie citită de cei din jurul tău, epistolă care va îndrepta sufletele oamenilor spre cel care le poate da iertarea și mântuirea. Când devii o astfel de epistolă, Hristos în tine nu mai este ceva obișnuit sau normal - și asta pentru că ești locuit de Duhul Sfânt. Când devii o epistolă vie faci alegeri diferite, nu mai gândești în felul firesc, care este egoist și mândru, ci gândești în felul Lui, care are ca prioritate binele sufletului.

Ca unul care vrea să semene tot mai mult cu Dumnezeu, tot ce vei semăna din caracterul Lui vei secera în favoarea Lui și a sufletului tău. Când ești o epistolă vie și vine furtuna, te ascunzi în cuvântul Lui și urci prin rugăciune în prezența Lui, unde nu sunt probleme, ci doar posibilități, unde totul este spre lauda Lui, unde vrăjmașul nu te poate urma. Când vine furtuna rostește cu gura ta ce este Domnul pentru tine: "...un ajutor care nu lipsește niciodată în nevoi" (Psalmul 46:1). Declară că El este apărătorul tău și Mântuitorul tău, în care te încrezi. Roagă-te, știind că vrăjmașul este limitat în ce poate face, dar Dumnezeu nu. Când cei din jur vor citi această pagină a epistolei tale și vor vedea că rămâi în pace și bucuria nu-ți lipsește, vor fi interesați să știe ce te face deosebit.

Dacă ai întreba diferiți oameni pe stradă ce înseamnă succes ai primi diferite răspunsuri. Pentru unii succesul înseamnă să ai mult mai mult decât ai nevoie, adică să ai o poziție financiară sigură și niciodată să nu trebuiască să te îngrijorezi în privința banilor. Un om foarte bolnav ar putea spune că pentru el succesul ar însemna să aibă din nou sănătate. Pentru altul a avea succes înseamnă a fi între oameni de afaceri importanți și oameni cu putere financiară. Altul ar spune că succes înseamnă a câștiga maxim cu un efort minim. Dacă ai întreba o familie tânără cu copii mici poate ar spune că succes înseamnă a ajunge să-și vadă copiii sănătoși și mari, ca să se poată mândri cu ei. Alții ar spune că a avea succes înseamnă să ai mai mult decât alții, să faci lucrurile mai bine decât alții și să știi mai mult decât alții.

Ce înseamnă succes pentru tine? Dacă pentru tine a fi credincios Domnului și a-ți sfârși cu bine alergarea înseamnă a avea succes, ai ales bine și vrei să fii o epistolă vie a Domnului pentru cei din jurul tău. "Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra" (Matei 6:33). Pentru oameni și chiar pentru el însuși, Ioan Botezătorul a fost un om care a nu s-a bucurat de mult succes, dar pentru Dumnezeu, el a fost un om de succes, pentru că a dus la

îndeplinire planul lui Dumnezeu cu privire la viața lui: "Vă spun că dintre cei născuți din femei, nu este niciunul mai mare decât Ioan Botezătorul" (Luca 7:28).

Chiar dacă trăiești într-o oarecare obscuritate și ești marginalizat de semenii tăi pentru simplitatea ta, dacă trăiești o viață care poate fi citită de Dumnezeu și considerată neprihănită ești o persoană care se bucură de succes spiritual. Dacă ai primit multe înzestrări de la Dumnezeu ca să lucrezi în ogorul Lui și faci asta în smerenie, dând toată slava lui Dumnezeu, din nou, ești o persoană care se bucură de succes spiritual. O viață trăită cu rost veșnic este o viață de succes, care place lui Dumnezeu. Dacă felul lui Hristos de a vorbi și a lucra este în tine, înseamnă că trăiești o viață cu folos veșnic. Dacă prin Duhul Sfânt ai gustat puterea veacului viitor, ești potrivit și trebuie să fii o evanghelie vie și, înarmat cu puternica armă a adevărului, faci o diferență în viețile oamenilor. Pentru copilul lui Dumnezeu succes nu înseamnă poziție sau realizări pământești, ci succesul este măsurat prin biruințele care le-a avut în numele Domnului împotriva lumii și a păcatului. Când devii o evanghelie vie, nu ești iubit de toți, dar ajunge dacă ești iubit de Domnul, pentru este mai bine să fii urât pentru ce ești decât să fii iubit pentru ce nu ești. Când devii o evanghelie vie, pentru că ai înțeles și ai simțit dragostea Domnului, înțelegeți că, pentru a fi deosebit, trebuie să faci ceva deosebit pentru Domnul. Când oamenii, citindu-te, văd bucuria și pacea din viața ta, vor recunoaște că și ei își doresc așa ceva.

Tot ce faci trebuie să se subordoneze voii Lui în vederea întâlnirii cu El. Deocamdată suntem niște slujitori care, lucrând în viața Lui, Îl așteaptă să vină; dar în curând vom intra în sărbătoarea cerului pregătită pentru cei care Îl iubesc și trăiesc pentru El. Succesul tău final depinde de tine și de alegerile tale. Spiritual vorbind, îți doresc succes!

Amin

26

CE AI DE DAT ȘI CE VREI SĂ DAI?

"Atunci Petru i-a zis: «Argint și aur, n-am; dar ce am, îți dau: în Numele lui Isus Hristos din Nazaret, scoală-te și umblă!»" Faptele apostolilor 3:6

Cartea de căpătâi care are răspunsuri viabile la întrebările vieții este Sfânta Scriptură, care îi descoperă, celui care vrea să știe, în fiecare zi, dacă este pe o cale greșită sau dacă este pe o cale bună. Este cartea care ne descoperă mereu și mereu adevăruri tainice care ne ajută să avem o relație mai bună atât cu Autorul ei, cât și cu semenii noștri. Este cartea care nu este valabilă doar pentru o generație sau două, ci pentru totdeauna. De câte ori o deschid ca să învăț din ea, mă simt mai iubit de Dumnezeu, pentru că am fost privilegiat să am acest cuvânt scris al lui Dumnezeu; milioane și milioane de oameni nu au avut o Biblie, ca mine, să o deschidă, să le vorbească, să-i întărească în credință și să le călăuzească pașii în viață.

Privind la felul în care unii s-au sacrificat pentru această carte - și unii chiar și-au dat viața pentru ca ea să ajungă la mine - mă simt alintat și în același timp rușinat când văd cât de puțin fac eu pentru ca vestea bună din ea să fie răspândită. Unii oameni, cu un bagaj cultural mai bogat, pot vorbi în așa fel încât numai anumiți oameni să-i înțeleagă, dar Scriptura vorbește în așa fel încât toți oamenii să o înțeleagă. Ea face lumină în întunericul necunoașterii voii Lui în viața noastră, pentru ca sufletul doritor de mântuire să poată cunoaște calea spre viața veșnică.

Cred că orice om normal este interesat să își asigure mântuirea. Printre multe alte definiții pe care am putea să le dăm cuvântului "mântuire", am putea spune că a fi mântuit înseamnă a-L glorifica pe Dumnezeu bucurându-te de El și de ceea ce are El pentru tine și pentru noi. Această stare începe aici, pe pământ, și continuă dincolo de această viață. A fi mântuit înseamnă a nu economisi sau risipi viața aceasta doar pentru lucruri trecătoare, gândindu-te că oricum nu poți să o păstrezi prea mult, ci înseamnă a trăi din plin pentru slava lui Dumnezeu, înțelegând că nu ai nimic de pierdut, ci, dimpotrivă, găsești bucurie în a trăi mulțumindu-L pe El. Majoritatea creștinilor sunt dependenți de confort și, când te apropii de ei propunându-le să facă lucrarea Domnului, parcă îți spun: "Nu te aștepta la prea multe de la mine, am treburile mele". De obicei un astfel de suflet își dorește ce nu dorește Dumnezeu pentru el și nu dorește ceea ce Dumnezeu dorește pentru El - lucru care-l pune pe o direcție spirituală de nedorit.

Cei care frecventează casa de rugăciune de frica iadului, din cauză că vor să păstreze un anumit prestigiu, al lor sau al familiei lor, se forțează să reziste stoic la programe care țin ore în șir, chiar dacă nu au bucurie și nici beneficii spirituale, apoi, fiind nenăscuți din nou, se uită la câte ore și câți bani îl costă ziua de duminică. Un astfel de suflet sărman, care nu-L cunoaște pe Domnul, indiferent de poziția financiară pe care o are, petrece timp, dă bani și chiar spune cuvinte frumoase, dacă trebuie, ca să nu se pună într-o lumină care să-i descopere viața de compromis. Dar Dumnezeu vrea și poate schimba o astfel de viață obositoare într-o viață de biruință spirituală plină de bucuria mântuirii.

Pasajul citat la început face parte din descrierea unui eveniment din viața apostolilor după ce Domnul Isus S-a înălțat la cer și ei au primit promisiunea puterii Duhului Sfânt. Pasajul biblic spune că, la ceasul rugăciunii, Petru și Ioan s-au dus la Templu și, înainte de a intra, au văzut un olog din naștere care le-a cerut să-i dea de milă. Acel om paralizat era dus în fiecare zi în acea locație, strategic aleasă pentru un cerșetor care apelează la mila

închinătorilor, dar acel slăbănog nu știa că în acea zi avea să primească un dar la care nu s-ar fi așteptat vreodată. Așa cum afirmă chiar Petru, cei doi ucenici nu au avut aur sau argint să-i dea ologului, dar, fiind plini de puterea Duhului Sfânt, aveau în ei ceva mult mai valoros. Ca un izvor de apă vie care se revarsă și peste alții, puterea Duhului Sfânt, care poate vindeca neputințele trupești, s-a revărsat și peste olog: "Atunci Petru i-a zis: «Argint și aur, n-am; dar ce am, îți dau: În Numele lui Isus Hristos din Nazaret, scoală-te și umblă!»" (Faptele apostolilor 3:6). Când Petru l-a apucat de mâna dreaptă, ologul vindecat a sărit în picioare și, spre uimirea tuturor celor care-l cunoșteau de o viață, a început să umble și să-L laude pe Dumnezeu. Cei doi apostoli, chiar dacă aveau buzunarele goale, aveau inimile pline de puterea divină și nu i-au spus ologului să stea în acea zonă, căci se duc să-i aducă ceva, ci au rezolvat pe loc neputința ologului. Prin credința în Domnul Isus au știut că au ceva de dat și au dat.

Apostolii erau într-o fază a vieții lor când, în sfârșit, înțelegeau cu adevărat rostul venirii Domnului Isus pe pământ. Prin lumina și puterea primită la Cincizecime, s-au integrat în împărăția lui Dumnezeu ca slujitori ai oamenilor și ca robi din dragoste ai lui Isus Hristos. Ucenicii au ajuns la o statură de credință în care se lăsau conduși în faptele pregătite de Dumnezeu pentru ca ei să umble în ele. În acest caz, fapta bună a fost că în numele lui Isus Hristos din Nazaret au izgonit neputința din trupul ologului. Puterea Duhului Sfânt în noi nu este ceva care rămâne neschimbat; nivelul puterii variază, așa cum o candelă poate avea mai mult sau mai puțin untdelemn în ea. Găsim în Scriptură că acești ucenici minunați, deși la Cincizecime au fost umpluți cu putere de sus, au fost reumpluți și cu alte ocazii - ceea ce ne spune că această putere se consumă în viața noastră de fiecare zi și depinde de noi dacă vrem să fim reumpluți cu puterea Duhului Sfânt, căutând fața Domnului mereu și mereu.

Avem argumente și citim despre faptele apostolilor din trecut; dar astăzi ce avem? Se pare că Biserica are mult mai puțină

putere spirituală în comparație cu Biserica primară și, când vorbim despre minuni, ele parcă au loc tot mai rar. Oare să fie așa peste tot? Dumnezeu nu face minuni ca să distreze oamenii. Minunile au loc și astăzi în locurile unde Îi aduc câștig bogat lui Dumnezeu. Poate sunt locuri sărace, pământește vorbind, dar unde locuiesc suflete care au din plin bogăția Duhului Sfânt. Minunile au loc și astăzi și eu, care am fost vindecat de cancer, pot să mărturisesc asta mai mult decât oricine. Poate ești și tu unul dintre sufletele care vor să vadă minuni, dar trebuie să știi că asta vine cu prețul zdrobirii firii tale vechi.

Privind dincolo de minunile făcute de Dumnezeu prin ucenici, vedem niște oameni dedicați lucrării lui Dumnezeu chiar dacă erau persecutați și chiar dacă vesteau Evanghelia cu riscul vieții lor. Tot mai vrei să vezi minuni? Când ucenicii erau persecutați, între ei nu era chef de bârfă, ci dorința de a câștiga suflete pentru Hristos. Nu tolerau compromisuri cu păcatul și nu diluau Cuvântul să se potrivească cu capriciile lor. Dacă unul îi greșea celuilalt, se iertau, știind că poate se vadă ultima oară pe pământ. Când li se răpeau averile sau erau bătuți, nu spuneau că Dumnezeu i-a nedreptățit, deoarece știau că necazurile le creșteau credința, îi făceau o lumină între oameni și le aduceau o răsplată din partea lui Dumnezeu. Tot mai vrei să vezi minuni? Când judeci oamenii tot timpul, nu mai ai timp și loc să îi iubești și nu ai cum să vezi minuni. Când viața îți este consumată doar în căutarea lucrurilor pământești, când nu ierți și ești zgârcit cu ce dai pentru lucrarea lui Dumnezeu, nu ai cum să vezi minuni. Când alegi ce vrei să crezi din Scriptură și ce ți se pare neconvenabil lași deoparte, fiind influențat de oamenii din jur sau de firea ta veche, care vrea să-și redobândească drepturile, nu ai cum să vezi minuni.

Dacă vrei să vezi minuni, trebuie să știi că fără Duhul Sfânt nu ai cum să vezi minuni și dacă niciodată nu te-ai făcut părtaș puterii Duhului Sfânt este bine să știi că cel care botează cu Duhul Sfânt este Domnul Isus. Dacă nu ai o frică sfântă de Dumnezeu, care te face să-L ascuți în lucruri mari și în lucruri mici, nu ai

cum să vezi minuni: "Fiecare era plin de frică, și prin apostoli se făceau multe minuni și semne" (Faptele apostolilor 2:43). Evanghelia câștiga suflete prin ucenicii Domnului Isus pentru că în ei se vedea schimbare, se vedea că au ceva ce majoritatea oamenilor nu aveau: o fericire lăuntrică neafectată de împrejurările pământești.

Dacă vrei să vezi minuni, trebuie să fii sigur că ai avut parte de minunea nașterii din nou, ca apoi să-ți faci o socoteală cu privire la ce ai primit și ce vrei să-I dai lui Dumnezeu. Fiecare om este ca un izvor de apă, fie dulce sau amară, din care cei din jur beau, receptând cuvintele și comportamentul lor. Toți suntem, la început, ca un izvor de apă amară, întrucât Scriptura ne spune că inima omului este nespus de rea și deznădăjduit de înșelătoare (Ieremia 17:9). Domnul Isus a spus că din inima omului ies toate lucrurile rele (Matei 15:19), dar, prin pocăință și prin iertarea care ne este oferită prin jertfa ispășitoare a Domnului Isus, primim o inimă nouă care are dorințe noi. Pentru ca omul să fie fericit în viață, trebuie să fie entuziasmat de ceva ce-l pasionează, de un eveniment din viitor; nimeni nu poate da acest entuziasm mai mult decât Domnul Isus.

Dacă ai avut parte de nașterea de sus, înseamnă că ai avut parte de cea mai importantă minune din viața ta; dar acum, ca unul care a primit, trebuie să te întrebi: ce ai și ce vrei să-I dai Domnului, slujindu-le semenilor tăi, cum vedem că au făcut Petru și Ioan? "Fiecare dă ce are", zice o vorbă veche, și, dacă am ajuns la cunoștința mântuirii prin Domnul Isus, deja avem ce să dăm, deci să nu ținem această informație prețioasă doar pentru noi, izolându-ne sau devenind numai niște consumatori de predici într-o casă de rugăciune, ci trebuie să găsim o metodă prin care putem spune și altora despre mântuire. Unii dau totul pentru serviciu, alții pentru muzică, alții pentru sport, pentru distracție, pentru bani sau pentru copii, dar pentru Domnul ce dau? Cine este cocoșat nu poate vedea decât câțiva pași înainte; cei "cocoșați" spiritual, datorită acestui duh de neputință spirituală, nu văd decât acum și

aici, pe pământ; dar Dumnezeu poate dezlega și astăzi astfel de legături, cum a dezlegat odată femeia "cocoșată" de 18 ani (Luca 13:11). Concepțiile și ideile lumești, cu care parcă suntem bombardați la tot pasul, dacă nu veghem, ne pot "cocoșa" încet, astfel încât, adoptând un egocentrism acut, ajungem să credem că ceea ce ni se pare că avem este al nostru și numai al nostru. Dacă cei din jur ar auzi și vedea că la noi și în noi se împlinește ce spune Scriptura, prietenii nu ar mai trebui chemați, invitați la evanghelizare, pentru ar veni fără să-i chemăm.

Ce ai și ce vrei să dai? Nu ai destul timp în viața pământească să faci tot ce vrea firea ta veche, chiar dacă dorințele ei par a fi bune, de aceea va trebui să alegi între a face ce vrei tu și a face ce vrea Dumnezeu. Nu te mulțumi cu nimic mai puțin decât a împlini voia Lui pentru tine; de asta suntem răspunzători, și nu de cât am agonist pentru noi sau pentru copiii noștri. Ce ai de dat și ce vrei să dai? Văduva din Sarepta nu a avut decât puțină făină și puțin ulei, dar le-a dat omului lui Dumnezeu, ca apoi să aibă parte de binecuvântarea Domnului; dar mai întâi a trebuit să dea. Tu ce ai să Îi dai Domnului? Ai să-i dai din pâinea ta, dând celui ce nu are? Ai să dai o haină cu care să-l îmbraci pe cel lipsit? Ai să-i dai cuvinte de mângâiere celui întristat? Ai să dai un sfat bun aceluia care se îndreaptă spre iad, pentru că nu-L cunoaște pe Domnul? Ai să dai ceva în casa de rugăciune care va fi o binecuvântare pentru cei care te ascultă? Cu trecerea anilor, trebuie să admitem că suntem pândiți de pericolul de a aluneca spre rutină și apoi spre superficialitate în lucrurile pe care le facem în casa de rugăciune, dacă lipsește participarea Duhului Sfânt. Numai Duhul Sfânt are puterea de a face fiecare serviciu divin proaspăt și înviorător.

Domnul Isus a dovedit că este foarte interesat de activitățile din Templu - clădire pe care a numit-o "casă de rugăciune". El a văzut că oamenii au făcut din acel loc - menit să fie un loc sfânt de întâlnire dintre om și Dumnezeu - un loc al negustoriei și, în zelul Lui, a răsturnat mesele schimbătorilor de bani și a alungat negustorii din acel loc, unde omul făcuse din religie o afacere

bănoasă. Conducătorii religioși trebuie să fie "ca niște slujitori ai lui Hristos și ca niște ispravnici ai tainelor lui Dumnezeu" (1 Corinteni 4:1) - slujitori care au înțeles că au primit și au de dat mai departe învățătura care crește în credință sufletele celor care-i ascultă, ținând seama de cuvintele Mântuitorului: "Fără plată ați primit, fără plată să dați" (Matei 10:8).

Învățăturile date de Domnul Isus ucenicilor nu au fost date pentru a fi revizuite de-a lungul anilor și schimbate de oameni după gustul și interesul lor, ci au fost date pentru totdeauna (Iuda 1:3). Părăsirea acestor cărări vechi a făcut loc religiilor false, care pierd timpul oamenilor prezentând adevărul Scripturii nu ca pe ceva absolut, ci ca pe ceva care depinde de circumstanțe. Majoritatea creștinilor nu-și dau seama cât de important este să Îi aduci Domnului o închinare sfântă în casa de rugăciune. Cel care vrea să vadă cum privește Dumnezeu la ce I se oferă ca jertfă, trebuie să privească și în Vechiul Testament, unde o jertfă adusă Domnului putea fi plăcută și primită sau putea fi considerată de către Dumnezeu o urâciune: "Să n-aduci jertfă Domnului Dumnezeului tău, vreun bou, sau vreun miel care să aibă vreun cusur sau vreo meteahnă trupească; căci ar o urâciune înaintea Domnului Dumnezeului tău" (Deuteronom 17:1). Când poți să vii la timp la casa de rugăciune și nu vii, când cânti o cântare Domnului, dar gândurile îți hoinăresc pe altundeva, când dai ceva pentru lucrarea Lui, dar afară ai nedreptățit pe cineva cu banii sau ești certat cu cineva aduci Domnului o jertfă care are cusur.

Ce ai și ce vrei să Îi dai Domnului? Dacă, după ce ai primit, nu vrei să dai, nu poți explica și dovedi pretenția ta de a te numi creștin. Nu lăsa ca reproșul Domnului Isus adresat unor oameni să îți se potrivească și ție: "Dar știu că n-aveți în voi dragoste de Dumnezeu" (Ioan 5:42). Vrei să-i aduci jertfa laudelor? Poți să spui, la fel ca psalmistul: "Îmi întind mâinile spre Tine; îmi suspină sufletul după Tine ca un pământ uscat" (Psalmul 143:6). Dacă sufletul - și nu doar gura ta - pot spune aceste cuvinte, ești gata să aduci jertfa prin care Îl înalți pe El, jertfa care te înalță pe

tine spre El. Ne-am cam obișnuit cu ideea că cei necredincioși trebuie să-L caute pe Domnul, dar ni se potrivește și nouă, care umblăm pe calea Lui. Poți să cauți și să găsești tot mai mult despre Domnul Isus și despre tainele Scripturii, să înțelegi tot mai mult bunătatea Lui și așa să-L cunoști tot mai bine pe El și puterea învierii Lui. Ca să ilustrăm felul potrivit de a veni cu laude și mulțumire înaintea Domnului, să ne gândim că un soț vine acasă cu un buchet frumos de trandafiri pentru soția lui. De obicei el nu sună la sonerie când vine acasă zi după zi, dar de data aceasta, cu buchetul de flori la spate, sună la sonerie. Soția lui îi deschide și el îi prezintă buchetul de flori. Ea este încântată și imediat se întreabă ce zi o fi și-l întreabă: "cu ce ocazie?" Prima dată voi da răspunsul incorect, care jignește, mai degrabă, decât impresionează soția și acest răspuns greșit sună așa: "Pentru că este datoria mea!" Aceste cuvinte au stricat totul. Acum, răspunsul corect: "Pentru că am văzut florile acestea frumoase și parcă mi-ai apărut tu înainte și nu m-am putut stăpâni să nu ți le aduc ție, căci te iubesc!" Acesta este răspunsul corect.

Acum să ne întoarcem la cântările de proslăvire și la lucrurile pe care le facem spre slava Domnului. Putem să facem aceste lucruri în casa de rugăciune cu atitudinea: "Îți sunt dator!", "Aici este ce ți se cuvine!" sau putem depune același efort maxim cu atitudinea corectă: "Îți aduc jertfa laudelor și fac voia Ta pentru că nimic nu mă bucură mai mult decât a căuta să fac ce-ți place Ție, Doamne Isuse. Nimic nu prețuiesc mai mult decât timpul petrecut cu Tine, căci Te iubesc! Nimic nu mă face mai fericit decât a-mi petrece viața, cu tot ce am, cu tot ce știu, spre slava Ta! Te admir, Te ador, Te iubesc cu toată ființa mea!" Aceasta este jertfa care Îl bucură pe Dumnezeu. Dacă te numeri între cei care, la fel ca ologul de la "poarta frumoasă", au nevoie de vindecare, dar tu ai nevoie de o vindecare a sufletului, ca unul care a primit și vestește oportunitatea împăcării cu Dumnezeu, te îndemn să-ți pleci genunchii și inima înaintea Domnului Isus și, cu o căință sinceră, să-I ceri să te primească și să te facă un copil al Lui,

indiferent dacă ești bogat sau sărac. Indiferent dacă ești o persoană mult apreciată și cu influență în societate sau un suflet cu o reputație compromisă, ai nevoie de iertarea pe care o dă Dumnezeu prin pocăință. Cel care dezleagă de păcate este același care L-a dezlegat pe Domnul Isus de legăturile morții (Faptele apostolilor 2:24) și acest Dumnezeu și Tată bun te va primi și-ți va da un început nou, care duce spre o veșnicie fericită.

Cuvintele apostolului Petru - "Pocăiți-vă, dar, și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremurile de înviore" (Faptele apostolilor 3:19) - sunt valabile și astăzi; fără pocăință nu este iertare. Când un om cinstit este confruntat cu adevărul care-i cere să se schimbe, el se schimbă sau încetează a mai fi un om cinstit. Odată ce treci de partea adevărului - care este Domnul Isus - dacă-I ceri, El îți va da umplerea cu Duhul Sfânt, care te va cămăui spre lucrurile care fac să crești spiritual. Slujindu-le semenilor tăi, fă din a sluji Domnului pasiunea vieții tale și vei găsi împlinire și fericire aici și sus, în locul pregătit celor ce-L iubesc pe Domnul Isus.

Amin

27

NU JUDECAȚI!

"Nu judecați, ca să nu fiți judecați." Matei 7:1

Porunca Domnului Isus care spune: "Nu judecați!" este o poruncă cu care ne-am obișnuit, așa că nu ne mai sperie, Totuși, chiar fără să ne propunem să judecăm, uneori găsim vină în semenii noștri cu privire la ceva ce ni se pare sau chiar este greșit. Am auzit povestea unui băiețel de 5 ani, pe nume Andrei, care i-a arătat unui musafir poza colegilor lui de la grădiniță. Andrei i-a spus musafirului: "Acesta este Robert, care este un bătaș, pentru că vrea să se bată cu toți copiii. Acesta este Ștefan, care nu este niciodată atent la educatoare". Apoi, arătând cu degetul pe poză spre un alt copil, a spus: "Acesta este Marcu. El este gălăgios și fuge după noi, iar acesta sunt eu, care stau acolo și îmi văd de treaba mea".

Este ciudat, dar pare a fi ereditar pentru noi, oamenii, că atunci când privim la alții să căutăm diferențele dintre noi și ei; uneori le căutăm chiar slăbiciunile. Se pare că dorința de a ne forma o părere despre cineva este în genele noastre umane și alegem să privim la slăbiciunea cuiva mai mult decât la calități; dar pe noi, cu multă indulgență, ne vedem mai buni și mai virtuțoși. Cu foarte puțină informație și cu o îndrăzneală absurdă, în caracterul nostru există abilitatea de a forma o judecată negativă despre cineva, ca și cum am avea un radar de caracter. Așa cum am privi la coperta unei cărți și am răsfoi-o pentru câteva secunde ca apoi să spunem că nu este o carte bună, ne putem afla că

privim la o persoană, uneori chiar fără să vorbim cu ea, ca apoi să spunem că acea persoană este o persoană rea. Ca oameni, avem prejudecăți pe care le aplicăm, aproape orbește, prea repede și prea aspru; ori de câte ori judecă mândria sau ura, verdictul este "vinovat". În cazul celui necredincios, de multe ori, dacă este vorba de cineva superior lui, omul caută slăbiciune și cusur care să știrbească valoarea acelei persoane în ochii lui, pentru a nu se vedea el însuși cu mult inferior. Prejudecata se formează în mintea omului pe baza felului lui de a gândi, pe baza felului în care arată cineva și pe baza experiențelor din trecut. Asprimea cu care omul îi judecă pe semenii lui variază de la om la om și măsura în care stăpânim slăbiciunea de a judeca, de asemenea, variază.

În vechime, legea vestului sălbatic spunea, cu privire la a judeca pe altul, că atunci când vezi pe cineva că face ceva rău să nu-l judeci, ci să-l împruști, ca Dumnezeu să-l judece. Această extremă, care poate ne amuza puțin, este totuși tristă pentru că reprezintă gândirea unora. Prejudecățile apar în toate locurile unde oamenii se adună și relaționează unul cu celălalt, dar oare are loc și în Biserica lui Dumnezeu? Faptul că Domnul Isus a ales să abordeze acest subiect ne spune că da. Acest mesaj ne previne că a judeca este ceva ce îi revine lui Dumnezeu, și nu nouă: "Căci știm cine este Cel ce a zis: "A mea este răzbunarea, Eu voi răsplăti!", și în altă parte: "Domnul va judeca pe poporul Său"" (Evrei 10:30).

Între libertățile pe care Dumnezeu i le-a dat omului pe pământ este și cea de a alege greșit și de a judeca pe altul nedrept, dar în textul citat la început Domnul Isus ne spune clar că cei care ascultă de El trebuie să se înfrâneze de la această tendință firească de a judeca; El ne spune clar că nu avem voie să judecăm. Călcarea acestei porunci ne aduce vină înaintea Lui, pe când iubirea este profitabilă pentru suflet, pentru că prin iubire, când iubești cu adevărat, arăți lumii dragostea lui Dumnezeu. Să judeci este mai ușor decât să iubești, dar, la fel ca apa care caută calea cea mai ușoară pe unde să curgă, omul caută calea cea mai ușoară - și este

mai ușor să judecă decât să ierți și să iubești. A judeca este un obicei la care se renunță greu, dar pentru omul născut din nou este posibil, pentru că el iubește sufletele oamenilor și nu le poate judeca critic și aspru în același timp. Când apostolul Pavel vorbește despre "înnoirea minții" (vezi Romani 12:2), vorbește și despre această schimbare în gândire, în care sufletul născut din nou, ca făptură nouă în Hristos, poate alege să nu-i mai judece critic pe frații lui. Este mai ușor să judeci decât să dai o șansă cuiva, spunând că nu cunoști totul despre aceea persoană. Chiar dacă nu este vorba de păcat, cu o voce lăuntrică omul poate spune: "Sunt de acord, nu sunt de acord. Cutare este vinovat sau chiar păcătos".

Judecățile noastre Îl dezonoarează pe Dumnezeu pentru că, judecând, noi Îi luăm slujba pe care numai El are competența de a o face cu dreptate. Pentru că numai Dumnezeu știe totul, ne poruncește să nu judecăm. Dacă am căuta, am putea găsi mulți oameni care să spună că au fost judecați de alții, învinuiți și acuzați pe nedrept, pe baza unor vești neadevărate, pe baza unor păreri sau pentru că au făcut ceva diferit. Te-ai simțit vreodată judecat pe nedrept de cineva care nu te cunoștea cu adevărat? Când ești judecat pe nedrept, adu-ți aminte că și Domnul Isus a fost judecat pe nedrept și fără să te răzbuni, rabdă și iartă, ca să te asemeni cu Domnul Isus. Dacă acuzațiile sunt neadevărate, nu lăsa sentimente de supărare și de mânie să te doboare, ci practicând iubirea, scapă de influența gândurilor de judecată și întristare. Printre altele, iubire îndeamnă abundență în dăruire, generozitate, dar include și iertare acordată semenilor care te judecă aspru.

A nu judeca face parte din începutul iubirii, face parte din a rămâne în dragoste. Trebuie să veghem asupra dragostei pe care spunem că o avem. Diavolul nu trebuie să lupte cu toate darurile Duhului Sfânt din viața noastră, pentru că, dacă învinge în ceea ce privește dragostea, toate celelalte cad de la sine. Dacă noi am fi fără păcat, tot nu ar fi voie să judecăm, pentru a judeca este drep-

tul lui Dumnezeu. Cum lumina este de la soare, iubirea este de la Dumnezeu și ea te poate face tare, să poți ierta pe cei care te judecă greșit. A judeca pe altul înseamnă a aduce orbire ochilor tăi spirituali, pe când a iubi aduce lumină în sufletul tău. Să judeci negativ pe altul este aproape un reflex normal și acest fenomen poate fi biruit prin a alege să gândești cu prejudecăți pozitive față de semenii tăi. Doi oameni sau sute de oameni care trăiesc avându-L pe Hristos în ei nu pot trăi decât având o relație bună, care include a nu avea gânduri negative în mintea lor.

Când judecăm aspru și ponegrim, chiar dacă numai în gând, cinstea aproapelui, dovedim că suntem departe de râul de iubiri pe care Dumnezeu vrea să o toarne prin Duhul Sfânt în inimile noastre. Dacă, având date superficiale, etichetăm pe cineva într-un mod negativ și îl vedem mai mult în întuneric decât în lumină, înseamnă că judecăm aspru și încălcăm porunca lui Dumnezeu care spune: "Nu judecați!" Crezi că se merită să judeci pe cineva și să mergi în iad? Nu cred. O poezie spune: "Tu omule, ce mari răspunderi ai! / Tu vei pleca din lume / Dar ce ai scris prin gând sau grai / Sau lași prin pilda ce o dai / Pe mulți la iad sau rai / Mereu o să-i îndrume".

Libertatea de a alege ce fel de gânduri și cuvinte folosim în relațiile cu alții este o mare responsabilitate. În prima parte a pasajului din Matei 7, Domnul Isus ne spune cât de nesănătos este să avem un stil de viață critic față de cei din jur. El vorbește în termeni destul de duri despre pornirea, înnăscută parcă, a omului, de a judeca pe alții și face din a nu judeca o poruncă. Acest pasaj din Scriptură este mult abuzat, pentru că a nu judeca nu înseamnă să nu atragi atenția cuiva care se comportă rău față de el sau de alții. Cu bunățate, trebuie să aducem în atenția unui astfel de om pericolul în care se află. Când într-un restaurant vezi pe cineva care e clar că a băut prea mult, că încearcă să-și caute cheile de la mașină și el nici nu poate să umble drept, trebuie să intervii ca să previi un accident de mașină; asta nu înseamnă că îl judeci, ci înseamnă că acționezi cu bunățate. A nu judeca slăbiciunile și păcatele alto-

ra nu înseamnă să nu ne folosim inteligența ca să prevenim un dezastru; dar trebuie să putem deosebi un pericol de ceva ce doar nu este pe placul nostru.

Este bine să analizăm felul în care gândim despre semenii noștri. Acuză, învinovățește mintea ta cu ușurință pe cei din jur? Din nou, trebuie să spun că a preveni pe cineva de un pericol nu înseamnă judecată și condamnare, când se acționează cu bunățate și cu dragoste sinceră. A judeca și condamna, chiar dacă acea persoană este vinovată, este ceva derizoriu deoarece Dumnezeu, dreptul judecător, care deja a văzut și deja a luat o hotărâre dreaptă, față de acea persoană. Am întâlnit oameni care, în discuția pe care am avut-o cu ei, mi-au dovedit că sunt în stare să eticheteze pe cineva "pentru iad" doar privind la îmbrăcămintea persoanei respective. "Unul singur este dătătorul și judecătorul Legii: Acela care are puterea să mântuiască și să piardă. Dar tu cine ești de judeci pe aproapele tău?" (Iacov 4:12). Numai Dumnezeu este acela care are dreptul să judece pe cei dreپți și pe cei nedreپți. "Isus ne-a poruncit să propovăduim norodului și să mărturisim că El a fost rânduit de Dumnezeu Judecătorul celor vii și al celor morți" (Faptele apostolilor 10:42).

În Evanghelia după Ioan, în capitolul 8, există un pasaj care aruncă lumină asupra caracterului lui Dumnezeu, dar și al oamenilor din acea vreme (Ioan 8:1-11). Este vorba despre femeia prinsă în păcat, care a fost adusă la Domnul Isus ca să-L ispitească să o condamne. Dacă El le spunea acelor oameni să o lase, însemna că nu ține Legea, iar dacă le spunea să o omoare cu pietre, cum cerea Legea, ei ar fi spus că este lipsit de milă. Domnul Isus a văzut intenția care o aveau în gândurile lor - nu că aveau zel pentru Lege, ci doar că voiau să-I întindă o cursă. În acel caz, Domnul Isus nu a discutat Legea, ci doar a redirecționat întrebarea, spunându-le ca cel care nu are păcat să ia primul piatra și să dea în femeie. Fiecare dintre bărbații acuzatori s-au găsit descalificați, pentru că, în cugetul lor, ceva îi acuza; așa că, rând pe rând, au plecat. Femeia a primit încă o șansă la viață din partea

Domnului, care i-a spus: "Du-te, și să nu mai păcătuiești!" (Ioan 8:11b). Acuzatorii aveau păcate cu care nu veniseră înaintea lui Dumnezeu ca să le rezolve, dar totuși, ca și oamenii de astăzi, credeau că au tot dreptul să judece pe altul. Ca și vameșul din templu (Luca 18:11), parcă spuneau: "Învățătorule, noi nu vedem nimic bun în femeia aceasta, ci dimpotrivă, o vedem vrednică de moarte" și ca să continuu cu parafrazarea vameșului din Templu spunea: "Doamne, nu văd nimic bun în vameșul acesta!"

Problema era că toți judecau fără să vadă nimic rău în ei înșiși. Când citești cuvintele Domnului Isus, care spune că este posibil ca un om să aibă o bârnă în ochiul lui și totuși să se ia de fratele lui care are un pai în ochi, nu poți să spui că Domnul nu are și un simț al umorului, pe care l-a pus și în noi, oamenii. Nu ne stă bine să judecăm omul cu paiul când noi avem o bârnă în ochi. Este ca și cum un om care are o prăvălie de tot felul de vitamine și plante medicinale dă tot felul de sfaturi clienților lui pentru a se însănătoși, dar el fumează două pachete de țigări pe zi, lucru care-i distruge sănătatea. Fumatul este un păcat, pentru că pune stăpânire pe om și întinează trupul, care trebuie să fie un templu al Duhului Sfânt; dar a judeca înseamnă a-ți întina sufletul, care, într-o zi, va trebui să de socoteală înaintea lui Dumnezeu.

Când judecăm, spunem, chira dacă doar în gând, că nu vedem nimic rău în noi și nu vedem nimic bun în cei pe care îi judecăm și îi găsim vinovați de ceva. Apostolul Pavel ne spune cum să ne raportăm la cei care păcătuiesc, fără a-i judeca: "Fraților, chiar dacă un om ar cădea deodată în vreo greșală, voi, care sunteți duhovnicești, să-l ridicați cu duhul blândeții" (Galateni 6:1). Cel care își asumă dreptul de judecător trebuie să știe că această atitudine, care dovedește lipsă de dragoste, are, de multe ori, un efect de bumerang - vine și asupra lui judecata, nu numai a oamenilor, ci și a lui Dumnezeu, care ne-a poruncit să nu judecăm. Dacă obișnuim să condamnăm repede, avem doar informații sumare despre cineva, să nu ne așteptăm să căpătăm milă de la Dumnezeu. Foarte ușor poți judeca greșit, având informații

greșite; de aceea, cei care găsesc satisfacție în a judeca, trebuie să cântărească bine prețul acestei acțiuni, deoarece Dumnezeu este împotriva lor.

Dacă vrei milă și har de la Dumnezeu, nu judeca, pentru că judecata este a Domnului (Ioan 5:22). Nu cred că vrei să îndepărtezi mila Lui de la tine. Milă înseamnă să nu primești de la Dumnezeu ce meriți pentru vină, iar har înseamnă să primești ceea ce nu meriți, adică iertare de păcat și viață veșnică. Fiecare dintre noi vom sta înaintea Lui (2 Corinteni 5:10) și se va vedea dacă am luat seama sau nu la porunca de a nu judeca. Să nu-l judeci critic în mintea ta pe cel pe care nu-l vezi în lumină este o luptă la care nu poți să participi dacă vrei mântuire pentru sufletul tău, mai ales că de multe ori nici nu știi că ai o bârnă în ochiul tău până când mila lui Dumnezeu nu găsește prilejul potrivit să-ți arate acest lucru. Prin exemplul bârnei și al paiului, Domnului Isus ne-a spus fiecăruia: "Uită-te la inima și la viața ta!" Cum ar fi să participi la un protest public pe stradă împotriva a ceva rău și să porți o pancartă pe care scrie: "Eu sunt problema!" Așa este un om care judecă. Dacă ne cercetăm inima și umblarea, nu mai avem înclinația și nu mai avem timp să ne ocupăm și de slăbiciunile altora. Dacă vezi ceva greșit între credincioși, lasă-i pe cei puși de Dumnezeu în slujba de a conduce să rezolve acea situație și bucură-te că nu ai acea responsabilitate.

De obicei principiile sunt afirmații care, de cele mai multe ori, încep cu "eu niciodată...", sau "eu întotdeauna". Ce bine ar fi să ajungem la un nivel de maturitate spirituală când în noi se aude glasul care zice: "Eu niciodată nu judec pe alții!" Chiar dacă avem idei foarte diferite de semenii noștri, nu trebuie să-i judecăm și să-i disprețuim pe cei care nu cred la fel ca noi. Porunca "Nu judecați!" îmi spune că nu trebuie să mă situez într-un fanatism în care să mă leg de fiecare om care cred că este în pericol și nici într-o stare de nepăsare față de sufletele oamenilor, ci trebuie să stau într-o stare de vigilență și consecvență, într-un echilibru al iubirii de suflete. În lumea în care trăim există o epidemie de ură, dar

Dumnezeu nu are nevoie de judecători, ci are nevoie de vase de cinste, prin care să se reverse peste oameni mila Sa, pentru că El este un preot milos (vezi Evrei 4:14, 15). Este timpul să ne cercetăm viața, să vedem dacă nu cumva suntem între cei care încalcă porunca Domnului care spune: "Nu judecați!"

Oare când vei ajunge la judecată, nu te va aștepta un munte de judecăți pe care le-ai gândit sau le-ai rostit împotriva altora? Dacă, în urma cercetării, te găsești vinovat, cere-I iertare și putere Domnului Isus, ca să schimbi acest lucru în viața ta. Dacă cumva ești frustrat de porunca de a nu judeca este pentru că noi suntem obișnuiți să gândim în modul firesc și nu prin prisma Împărăției lui Dumnezeu. De multe ori recurgem la felul firesc de a gândi și a acționa, influențați de cultură, tradiție și prieteni ;dar dacă Îi cerem, prin pocăință, El ne dă un nou fel de a gândi, care este specific omului nou (2 Corinteni 5:17).

Nu te uita la El ca și cum nu prea vrea să te binecuvinteze, pentru că El este un Dumnezeu care excelează în bunătate și în dărnicie, care abia așteaptă să te asculte. Dacă vrei cu adevărat, El nu numai că te iartă, dar îți poate da mintea unui sfânt, care se gândește la lucrurile de sus și cântărește toate în viață din perspectiva veșniciei. Dacă vrei, poți să devii sfânt nu prin meritele tale, ci prin meritul jertfei Lui la Golgota: "Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El" (2 Corinteni 5:21). El vrea să-L cunoști nu doar la un nivel teoretic, ci vrea să-L cunoști la un nivel al experienței personale, prin umblarea cu El. Dumnezeu vrea să te scape de judecata care îți va aduce judecată și vrea să depinzi de El, dându-ți din gândurile Lui. Nu conta pe faptul că te poți schimba începând de mâine, pentru că nu ai nicio garanție că ai să sfârșești ziua în viață. Fă ceea ce trebuie pentru sufletul tău astăzi, adică pocăiește-te; fă ceea ce-ți spune Sfânta Scriptură să faci, pentru că vine un ceas când se va spune: "este prea târziu". Fii sigur că ești împăcat cu Dumnezeu și ziua când vei fi chemat să-L întâlnești va fi o zi de bucurie. Amin

28

ÎMPĂRATUL DAVID

"Și David, după ce a slujit celor din vremea lui, după planul lui Dumnezeu, a murit..."

Faptele apostolilor 13:36a

Acest mesaj își propune să prezinte câteva clișee din viața împăratului David sub forma unor imagini care revelează caracterul acestui om deosebit. David, cel de-al doilea împărat a lui Israel și cel mai faimos dintre ei toți, este unul din cele mai fascinante caractere ale Scripturii. S-a născut în jurul anului 1040 Î. Hr., în Betleem, în casa lui Isai, un israelit din seminția lui Iuda. Despre împăratul David avem în Scriptură informații din abundență și viața îi este istorisită pe paginile Scripturii fără niciun ocol. Biblia scrie despre David că a fost păstor, vânător, războinic, general și apoi împărat, poet, campion, călcător de lege, muzician, profet, conducător al grupului de închinare, preacurvar, frate, soț, fiu, părinte, conducător, erou, constructor, om după inima lui Dumnezeu. Dintre oamenii care L-au cunoscut pe Dumnezeu niciun alt personal al Bibliei este ilustrat atât de complex ca David. Putem vedea în desfășurarea vieții lui o gamă largă și foarte variată, de la o extremă la alta, de trăiri morale ale omului. Pentru că în viața lui se poate vedea un spectru așa de variat al caracterului omului, se merită să-i studiem viața, pentru că studiind viața lui, de fapt, studiem și posibilitățile noastre. Când Dumnezeu l-a lepădat pe Saul ca împărat, din cauza neascultării, prorocul Samuel a fost

trimis în casa lui Isai Betleemitul unde, în secret, după alegerea Domnului, l-a uns pe tinerelul David ca împărat al lui Israel. Distinctul musafir care a intrat în casa lui Isai a fost impresionat de frații corpolenți ai lui Isai, dar Dumnezeu a fost atras mai mult de ce a văzut în inima celui mai tânăr, care era păstor la oi, David: "Și Domnul a zis lui Samuel cu privire la cel mai mare din frați: «Nu te uita la înfățișarea și înălțimea staturii lui, căci l-am lepădat. Domnul nu se uită la ce se uită omul; omul se uită la ce izbește ochii, dar Domnul se uită la inimă»" (1 Samuel 16:7).

Samuel l-a uns pe David ca împărat și din acea zi, Duhul Domnului a venit peste David și i-a dat curajul și puterea să înfrunte animalele sălbatice care se dădeau la oile tatălui său. Pentru că Duhul Domnului era peste el, a devenit renumit și pentru felul în care cânta și a ajuns să aibă reputația că "Domnul este cu el" (1 Samuel 16:18). Prima imagine din viața lui David este cea de lucrător, în cazul lui, ca păstor. În ciuda înjosirilor fraților lui, izvorâte din invidie și răutate, David își vedea de treburile lui de cioban. Probabil că ei îl provocau și batjocoreau întrebându-l: "Ce ai făcut la viață ta? Tu ești material de împărat?" Totuși a fost proclamat viitorul împărat al lui Israel. Este o imagine frumoasă, care i-a plăcut lui Dumnezeu și ne place și nouă.

Cea de-a doua imagine din viața lui David prezintă incidentul cu Goliat. Goliat era campion al filistenilor, uriaș în statură, pe care Scriptura îl prezintă ca un om care, cu prezența lui, înfricoșa o armată de oameni. Filistenii au atacat Israelul și, când cele două tabere erau față în față, filistenii, fiind siguri că vor câștiga, au propus să nu lupte toți, ci doar câte unul din fiecare tabără, apoi cei care au pierdut să devină robii celorlalți. Planul li s-a părut bun israeliților, pentru că evita multă vărsare de sânge. Au căzut de acord asupra acestui fel de a lupta, dar când israeliții l-au văzut pe Goliat, s-au îngrozit toți, împreună cu Saul, care era cel mai înalt om din tabără. Saul era foarte motivat să găsească un luptător voluntar, pentru că știa că odată ajuns rob, nu avea să-i meargă bine. În tabăra israeliților nu a ieșit niciun voluntar, deși răsplata

promisă era mare: scutire de taxe și mâna fetei împăratului Saul. Ostașii cei bravi tremurau de câte ori Goliat, zi după zi, ieșea să ocărăscă pe Israel și pe Dumnezeu lui.

Cei trei frați mai mari ai lui David au fost recrutați și se aflau și ei în tabăra lui Saul. Trimis de tatăl lor, David s-a dus la ei, ca să aducă vești de la ei, să le ducă merinde și să dea un dar celui care era peste ei, ca să-i trateze bine. Tânărul David a fost grozav de indignat la auzul ocărilor rostite de Goliat și a fost motivat să acționeze. În pofida descurajării din partea fraților lui și a faptului că fratele lui mai mare, Eliab, se aprinsese de mânie împotriva lui, David s-a dus la împăratul Saul ca voluntar să lupte cu uriașul. David știa că nu este normal ca un copil să bată leul și ursul, cum a făcut el, așa că era convins că Dumnezeu era cu el. A urmat o victorie inspirată din credința lui în Dumnezeu, care a făcut ca piatra trimisă din praștia lui să-l lovească pe Goliat în frunte, ca apoi, cu sabia uriașului, David să-i taie capul. "Și-a vârât mâna în traistă, a luat o piatră și a aruncat-o cu praștia; a lovit pe filistean în frunte, și piatra a intrat în fruntea filisteanului, care a căzut cu fața la pământ" (1 Samuel 17:49).

Ce vă spune imaginea aceasta din viața lui David? A fost el un oportunist care a știut folosi o situație dificilă sau doar a vrut să închidă gura celui ce hulea poporul lui Dumnezeu? A fost David un om care s-a folosit de vulnerabilitatea împăratului Saul sau a avut și a dovedit încredere în Dumnezeu și dragoste pentru onoarea Lui? Cert este că din acea zi, cel de-al optulea copil al lui Isai, păstorul de la oi, a dobândit renume național, lucru care a început să atragă împotriva lui invidia împăratului Saul. Dacă până atunci a avut de-a face cu invidia fraților lui, de la acel moment s-a ales cu un vrăjmaș mai mare; dar asta era o treaptă mai sus în împlinirea planului lui Dumnezeu cu privire la viața lui.

Privind imaginile din viața lui David, vedem că în unele a fost foarte bun, dar vedem și imagini în care a fost deosebit de rău. A fost un om sociabil care a avut prieteni. David l-a pierdut în luptă pe Ionatan, prietenul lui cel mai bun, dar a mai avut și alți prieteni

loiali și viteji. Mai târziu, când David fugea din cauza fiului lui, care căuta să-i ia viața și împărăția, Hușai, arhitectul, s-a dovedit a-i fi prieten, acționând ca spion pentru David în tabăra adversă (1 Cronici 27:33; 2 Samuel 17:15, 16). Mai târziu, când împărăția lui s-a întărit, David s-a înconjurat cu mulțime de viteji (1 Cronici 11), care făceau parte din "sfatul celor aproape de el", care așa cum descrie cartea Cronicilor, care erau gata să moară pentru el. Ca un om care nu face lucrurile pe jumătate, când a fost vorba de a ține neîntreruptă slujba laudelor lui Dumnezeu, David a rânduit 24 de cete de cântăreți care împreună numărau 288 de oameni (1 Cronici 25:7). În cabinetul său, David îl avea pe Heman, un om cu 17 copii, care avea slujba de văzător al împăratului, care îi descoperea cuvintele lui Dumnezeu (1 Cronici 25:5).

David a fost un bun strateg în luptă, dar și în politică. David adus chivotul, care era piesa principală din Cortul întâlnirii, la Ierusalim, unde locuia el. A făcut acest lucru din dragoste pentru Dumnezeu, dar se poate să fi avut și alte motive; el dorea să unească poporul sub conducerea lui atât din punct de vedere politic cât și din punct de vedere religios. Ca nou împărat, el știa că acest lucru îi va consolida împărăția în ochii poporului. A încercat să aducă chivotul la Ierusalim folosindu-se de filistenii și a învățat o lecție dureroasă: nu poți sluji Domnului oricum, ci numai după Scripturi.

Viața lui David nu a fost doar albă sau neagră, ci mai degrabă o combinație. Putem vedea că atunci când alegea bine, lucrurile îi mergeau bine, dar când alegea rău, deși erau consecințe, nu era totul pierdut, deoarece a știut ce înseamnă să te căiești înaintea Domnului. David a fost un om complicat, care a ajuns să fie un împărat complicat. O altă imagine din viața lui David este din timpul când Saul era împărat, dar David fusese și el un împărat fără ca Saul să știe. Pentru că din cauza neascultării Saul a fost lepădat de Domnul, a venit peste el un duh rău, care-l chinuia. Singurul calmant era muzica cântată la harpă de David, care a fost recrutat de oamenii lui Saul pentru abilitățile lui de cântăreț. Deși

știa că avea să fie împărat, David, care purta armele lui Saul, era respectuos față de Saul, socotindu-l unsul Domnului chiar dacă atunci când îndeplinea slujba de cântăreț, Saul a vrut să-l omoare cu sulița: "Și când duhul trimis de Dumnezeu venea peste Saul, David lua harpa și cânta cu mâna lui; Saul răsufla atunci mai ușor, se simțea ușurat, și duhul cel rău pleca de la el" (1 Samuel 16:23). După incidentul cu Goliat, "Saul a ridicat sulița, zicându-și în sine: "Voi pironi pe David de perete". Dar David s-a ferit de el de două ori" (1 Samuel 18:11).

Faptul că David a fost respectuos față de Saul ne spune că David vedea cu o oarecare claritate planul lui Dumnezeu, dar cu răbdare și încredere în Dumnezeu a ales să nu forțeze acest plan, pentru că știa că ungera Domnului este peste el. Umilința a fost o trăsătură de caracter în viața lui David care I-a plăcut mult Domnului. Respectând ungera Domnului, a ales să cruțe viața lui Saul când acesta îl urmărea ca să-i ia viața. "Oamenii mei mă îndemneau să te omor; dar te-am cruțat și am zis: «Nu voi pune mâna pe domnul meu, căci este unsul Domnului»" (1 Samuel 24:10). Această faptă a cântărit greu înaintea Domnului, pentru că a dovedit că El a avut încredere că Dumnezeu va răsplăti binele și răul. O altă imagine din viața lui David ar putea fi numită: "David și Bat-Șeba". Este o imagine în care David pozează nu numai lipsit de orice bun simț, ce acționează cu un egoism fenomenal. Este imaginea în care vedem cum omul care se știe umil și știe să cânte laudele Domnului, prin neveghere, poate fi și nespus de rău. Îl găsim în această secvență a vieții lui fiind un om nemilos, lipsit de dreptate, destrăbălat și făuritor de planuri criminale. Dezvoltase un complex de erou căruia i se cuvina totul și și-a permis să treacă de limitele îngăduinței lui Dumnezeu. Pe când oamenii lui erau la război și el era acasă, într-o zi, plimbându-se pe acoperișul casei lui, care probabil era cel mai înalt, a văzut-o pe Bat-Șeba, soția lui Urie hetitul, că se scâldea. Înfierbântat de poftă, după ce a aflat cine este, a trimis să fie adusă la el și a păcătuțit cu ea (2 Samuel 11:1-3).

Mai târziu, femeia cea frumoasă i-a trimis veste lui David că este însărcinată în timp de soțul ei, Urie, era la luptă cu amoniții, în armata lui David. David a trimis la Ioab după Urie, care s-a înfățișat înaintea împăratului David, dar a refuzat să meargă acasă să se bucure de confort, când frații lui luptau undeva departe, pe câmpul de bătălie. Când acest plan nu a reușit, probabil mirat, dar și enervat de loialitatea și de integritatea lui Urie, David i-a trimis lui Ioab, căpetenia oștirii, o scrisoare sigilată în care îi cerea să-l pună pe Urie să lupte acolo unde are șansa cea mai mare de a muri. Fără să știe, Urie și-a dus propria-i sentință la Ioab, ca apoi să moară în luptă, după planul lui David.

Vedem în acest episod că atunci când omul nu se ocupă cu ce trebuie - în cazul lui David să își conducă oamenii în luptă, ajunge să se ocupe de lucruri slabe și păcătoase. Planul firesc al lui David a reușit, dar cel spiritual a eșuat lamentabil. David a luat de nevastă pe Bat-Șeba și, pe când credea că a scăpat din încurcătură, s-a pomenit cu vizita prorocului Natan. Natan era considerat un prieten al administrației lui și un prieten poate spune unui alt prieten orice, dar depinde cum face asta. Printr-o povestire care l-a înduioșat și apoi la mâniat grozav pe David, Natan i-a prezentat păcatul lui cu acea femeie. "Pentru ce, dar, ai disprețuit tu cuvântul Domnului, făcând ce este rău înaintea Lui? Ai lovit cu sabia pe Urie, hetitul; ai luat de nevastă pe nevastă-sa, și pe el l-ai ucis cu sabia fiilor lui Amon" (2 Samuel 12:9).

Pentru câteva momente, gândește-te că nu știi ce s-a întâmplat după ce David a auzit aceste cuvinte. Ce crezi că gândea David în acela moment? Împărații din acea vreme nu dădeau socoteală prim-ministrului, casierului sau vreunui alt om de la curtea lui. Ar fi putut să-l omoare pe Natan pe loc sau ar fi putut să-i poruncească să nu mai spună la nimeni ori îi va stârpi casa. Păcatul lui a început ca un bulgăre de zăpadă care, rostogolindu-se, a devenit tot mai mare. Căderea lui David în păcat a început cu un gând care a dus la adulter și la crimă. În întunericul în care era în acele clipe, David a dat voie unei raze de lumină să pătrundă în viața lui.

Păcatul îi colorase lumea în negru, dar în acest întuneric a pătruns lumina lui Dumnezeu cu o șansă de salvare. Mustrarea primită prin prorocul Natan a fost lumina prin care a putut alege să se prăbușească înaintea lui Dumnezeu, recunoscând că este vinovat. Era un criminal care a dovedit că poate acționa fără cea mai mică urmă de milă, dar, odată descoperit, fără să caute scuze, știind că la Dumnezeu este milă, și-a recunoscut vina și a cerut iertarea singurului care i-o putea da: "Împotriva Ta, numai împotriva Ta am păcătuit și am făcut ce este rău înaintea Ta" (Psalmul 51:4). El a păcătuit împotriva lui Urie, împotriva lui Bat-Șeba, împotriva slugilor care au știut planurile lui, dar cel mai mult, prin toate acestea, a păcătuit împotriva lui Dumnezeu, care l-a luat de la oi și l-a făcut împărat.

Când un credincios păcătuiește, nu doar Îl întristează pe Domnul, ci îi face pe vrăjmașii Domnului să hulească, pentru că, așa cum se spune în ziua de astăzi, prin păcat le dă materie primă să vorbească calea Domnului de rău. În urma căinței, David a fost iertat de pedeapsă în mod direct, dar nu a putut evita consecințele care au urmat. David a ales să-și recunoască vina și să se pocăiască: "Ai milă de mine, Dumnezeule, în bunătatea Ta! După îndurarea Ta cea mare, șterge fărădelegile mele! Spală-mă cu desăvârșire de nelegiuirea mea și curăță-mă de păcatul meu! Căci îmi cunosc bine fărădelegile, și păcatul meu stă necurmat înaintea mea" (Psalmul 51:1-3).

Dacă până atunci a fost mereu cu gândul să-i nimicească pe cei răi din țară, odată iertat, atitudinea lui s-a schimbat și a început să își dorească să-i învețe calea Domnului: "Atunci voi învăța căile Tale pe cei ce le calcă, și păcătoșii se vor întoarce la Tine" (Psalmul 51:13). Dar în viața ta? Care sunt imaginile vieții tale, evenimentele mai importante? Până când nu recunoaștem că suntem vinovați, fie că avem multă sau puțină vină, nu avem șansa de a fi iertați de Dumnezeu. Păcatul are putere și aduce rușine acum sau când vom sta înaintea lui Dumnezeu. Dacă avem de-a face cu el astăzi, prin har, în urma căinței și a hotărârii de a părăsi păca-

tul suntem iertați în meritul jertfei Domnului Isus. În urma acestui fel de pocăință, Duhul Sfânt face din noi o făptură nouă, căreia i s-a imputat neprihănirea Domnului Isus și prin El este socotit neprihănit. Ai avut și tu această experiență? Dacă nu, ești în mare pericol și de urgență, recunoscând că nu ai cum să plătești pentru vina ta, pentru binele sufletului tău, ai nevoie să faci această rugăciune a pocăinței. Lasă ca lumina Evangheliei să pătrundă și în viața ta, ca să poți trăi în lumină. Lasă ca adevărul Scripturii să-ți aducă vestea cea bună a iertării și astfel să fii eliberat de orice povară, de orice păcat.

Păcatul dă lucrurile peste cap în viața noastră, dar mărturisirea păcatului înaintea Domnului produce un fenomen controlat de Duhul Sfânt ce aduce lumină, pace și bucurie în suflet. Privind la viața lui David, putem spune că a fost o amestecătură de rău și bine. Privind la ilustrațiile vieții lui, putem spune că David a fost un om bun care a făcut și rău - și nu invers. David nu a omorât mesagerul și mesajul lui Dumnezeu, ci s-a agățat de el ca să scape de vină. Ce vei face tu? Poate că nu vrei să faci rău mesagerului care-ți aduce acest cuvânt din partea Domnului, dar ai libertatea și te gândești să omori mesajul. Ai libertatea să spui: "eu nu mă pocăiesc, eu sunt mult mai bun decât alții, eu nu fac rău nimănui, eu mă îngrijesc de casa mea" și poți să continui în acest fel și să rămâi nemântuit. Sau poți să alegi calea pocăinței și să te bucuri de răsplata vieții veșnice încă de aici, de pe pământ, spunând: "De azi mă pocăiesc!"

Unii spun că vor să vină la mântuire prin pocăință dar mai întâi vor să vadă, vor să audă o voce de sus, vor să simtă ceva, dar regula divină spune: "Crede mai întâi!" Crede și cere cu setea unui setos care n-a băut apă de câteva zile (Matei 7:7) și vei primi iertarea și mântuirea, ca astfel ilustrația sufletului tău, la întâlnirea ta cu Dumnezeu, să fie una bună. Vorbește cu El în limba credinței, crezând că El știe și poate totul. Nu ne pocăim pentru ca toate să ne meargă bine pe pământ, ci ne pocăim ca după această viață, chiar dacă ea este presărată și cu necazuri, să fim veșnic cu

Dumnezeu. Când vine necazul, știind că "...toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu..." (Romani 8:28), întreabă-L pe Domnul: Ce înseamnă acest necaz pentru noi doi? Ce vrei să învăț din acest necaz? Cum pot să mă comport ca numele Tău să fie proslăvit trecând prin acest necaz? Care dintre roadele Duhului Sfânt vrei să le crești în mine prin acest necaz? Când ai biruit în încercare, dă slavă lui Dumnezeu. Cel credincios Domnului are în fiecare zi motive pentru care să dea slavă Domnului. Trebuie să dai slavă Domnului pentru că prin El poți fi biruitor și chiar mai mult decât biruitor. Când ești biruitor înseamnă că ai luptat și ai învins ispita sau necazul, dar când ești mai mult decât biruitor înseamnă că Domnul, ca și în cazul împăratului Iosafat, se luptă El pentru tine înainte ca tu să ajungi la locul de luptă.

După ce am privit puțin la viața lui David, putem spune despre el că a fost un om extraordinar, care a avut imagini bune și rele, după care "a murit la o bătrânețe fericită, sătul de zile, de bogăție și de slavă" (1 Cronici 29:28a). Cum va fi ultima ta zi pe pământ? Alege tu! Dacă vrei să ai imagini frumoase ale sufletului tău înaintea lui Dumnezeu, cu încredere în Dumnezeu, trebuie să ajungi să spui: "De ce nu eu?" în loc de: "De ce eu?" Prin pocăință devii un copil al lui Dumnezeu și cu identitatea de copil al Lui, peste viața ta va veni binecuvântarea și ocrotirea Lui. "Fii credincios până la moarte" ca să nu lași în urmă decât imagini spirituale frumoase. Prin pocăință devii un agent al unei instituții care niciodată nu va fi de vânzare, care nu va cunoaște niciodată falimentul - Biserica lui Dumnezeu, care este de neînving, predestinată de cel care poate totul, să ajungă în cer. Prin pocăință devii Mireasa Domnului, adică Biserica Lui, pe care, în curând, Domnul o va lua acasă la El.

Amin

29

FII PREGĂTIT PENTRU ZIUA CEA REA

"De aceea, luați toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea, și să rămâneți în picioare, după ce veți fi biruit totul." Efeseni 6:13

Când citim în Cuvântul Domnului învățăm lucruri privitoare la mântuirea sufletului și să scoatem afară din viața noastră acele lucruri care aduc uscăciune în sufletul nostru. Nu citim doar pentru că ne-am stabilit o normă, pentru că ne muștră ceva înăuntrul nostru dacă neglijăm această datorie creștină, ci alegem să-l citim cerând lumină de sus, meditănd la El, pentru că dorim să înțelegem voia lui Dumnezeu pentru viața noastră. Trăim vremuri grele spun majoritatea, dar nu pentru că nu avem ce mânca și îmbrăca, ci pentru că interesul oamenilor pentru lucrurile privitoare la suflet și veșnicie este minim. În felul lor dureros, necazurile și crizele în care se zbate omenirea ne spun că Domnul Isus este aproape să vină. Frământarea și disperarea oamenilor în fața crizelor face loc aceluia care temporar va oferi soluții pământenilor, ca apoi să-i ducă la o stare sufletească departe de voia lui Dumnezeu.

Ecumenismul și lipsa toleranței față de valorile creștine a deschis o ușă largă toleranței față de păcat, așa că omul nu mai numește păcatul păcat, iar acest lucru ne aduce aminte că suntem pe un teritoriu ostil, și țara noastră nu este aici. Lipsa evlaviei nu mai sperie pe nimeni și chiar trece nedetectată, de aceea, pentru mine, un mesaj care mă cheamă la verificarea sufletului este

binevenit întrucât are în vedere binele meu veșnic. Pasajul biblic citat la început este bine cunoscut ca fiind pasajul care vorbește despre armătura spirituală a creștinului. Deoarece ne-am obișnuit cu el se pare că nu ne propune ceva spectaculos, dar acest cuvânt ascunde în el un mesaj care este potrivit pentru unii și foarte potrivit pentru alții. Părerile diferă în ce privește ziua cea rea, dar nu ne hazardăm în vreun fel să spunem că este o zi pe care noi nu am dori-o, care are în vedere o vreme de provocare la păcat sau o zi de mare necaz pământesc în viața noastră. De asemenea, am putea spune că "ziua cea rea" are în vedere vremea de strâmtorare care va veni peste locuitorii pământului sau poate fi doar o zi când după o biruință, în care "am biruit totul", nu mai suntem în picioare pentru că mândria care am acceptat-o în urma acelei biruințe ne-a trântit jos.

Biserica Domnului, chiar de la început, a avut parte de "zile rele" în ce privește evenimentele care au avut loc în viața credincioșilor. Noi, la rândul nostru, avem presărate prin viață astfel de zile care atunci când ne prinde nepregătiți ne pot schimba viața înspre rău sau ne pot chiar prăbuși sufletul, de aceea purtarea armăturii spirituale cu care ne îmbracă Dumnezeu este așa de importantă. Ziua cea rea poate fi: evenimente care ne provoacă la a lua decizii cu un spirit de iușime și mânie, poate însemna căderea la un examen al vieții sau la unul spiritual, poate însemna o ispită și ca cauzează atât pierdere nouă cât și Împărăției lui Dumnezeu, poate fi o boală crâncenă sau pierderea cuiva drag pe neașteptate. Ziua cea rea poate fi o zi în care ni se deschide un drum spre o apropiere de Dumnezeu, dar noi alegem să nu pășim pe acest drum, poate fi a zi de cercetare și biruință sau poate deschide un drum spre pierzare. În ziua cea rea, când ești îndurerat, nu contează așa de mult câtă doctrină cunoști, ci contează cât de aproape ești de Domnul Isus și cât de legat ești de cer. În măsura în care-L cunoști și ai început să depinzi de bunătatea Lui în ziua cea rea poți să fii trântit sufletește sau poți să urci o treaptă mai sus în credință și în cunoașterea lui Dumnezeu.

Am fost angajați într-o oaste a Domnului (2 Timotei 2:4) și când ești soldat a fi chemat să lupți nu trebuie să fie niciodată o surpriză, pentru că pentru aceasta am fost înscrși la oaste. O armată are multe divizii și mai ales în vreme de război este încontinuu în stare de maximă alertă, dar de obicei nu toate diviziile din acea armată luptă în același timp, dar chiar și atunci când soldatul nu-și încrucișează sabia cu cea a inamicului se luptă cu el însuși prin a fi strict cu trupul lui în ce privește disciplina în nutriție, disciplina fizică, ca astfel printr-o continuă instruire să fie gata de luptă în orice moment. În acest timp în care soldatul nu luptă dacă a fost rănit se tratează pentru a deveni din nou apt de luptă, întrucât rănile nevindecate îl pune pe soldat în mare dificultate când se luptă cu inamicul.

Ca și copiii ai Domnului, suntem întotdeauna pe picior de război în ce privește vrăjmașul sufletelor noastre și aliații lui, dar ne bucurăm și de zile de pace cum ar fi acelea când un soț își scoate soția la o plimbare, în cazul celor căsătoriți, un părinte sau un bunic își scoate copilul sau nepotul în parc sau frații în Domnul iau parte împreună la o masă de părtășie, bucurându-se astfel nu numai de viața care vine, ci prin îngăduința lui Dumnezeu se bucură și de viața aceasta. Chiar și în astfel de momente rămânem conștienți că provocarea și confruntarea cu vrăjmașul, adică ziua cea rea, poate să ne stea chiar în față și ne putem afla că am intrat în ea fără ca ea fie vestită sau anunțată în vreun fel de cineva. Ca să biruim în ziua cea rea este nevoie să fim îmbrăcați tot timpul în armătura credinciosului descrisă în Efeseni capitolul 6 și să fim în stare să deosebim starea de repaus și refacere a puterilor de starea de luptă. Un astfel de ostaș al Domnului știe deosebi cine-i este prieten și cine poate prezenta un pericol pentru sufletul lui sau pentru lucrarea Domnului.

Mașina pompierilor nu circulă toată ziua prin oraș cu sirenele pornite chiar dacă nu este solicitată, ci acționează în acest mod doar când cei care se luptă cu focul au un scop precis, ca acela de a salva vieți din flăcările focului sau de a proteja bunuri de la dis-

trugere prin foc. Starea de repaus și refacere este o stare când rămânem suspicioși mai întâi de inima noastră, care uneori prin dorințele care ni le sugerează ne poate face vulnerabili în ziua cea rea. Ca să biruiești ispita în ziua cea rea este necesar să știi cum lucrează ispititorul, care în cartea Genesei este prezentat ca un șarpe care are abilitatea de a vorbi într-un mod foarte convingător. Un șarpe se apropie de victimă subtil, uneori parcă o hipnotizează, și apoi o surprinde când acesta nu se așteaptă. Nu victima caută șarpele, ci invers, așa ca în Eden, șarpele cel vechi provoacă și astăzi la conversație ca apoi să atace cu o discuție controversată în care ascultarea de sfatul lui s-ar părea că-ți aduce o favoare și în acest fel caută să strecoare îndoială cu privirea la voia bună a lui Dumnezeu pentru tine.

Cine face greșeala de a sta de vorbă cu șarpele este în pericol să descopere în sine neîncredere în Cuvântul lui Dumnezeu, ca apoi în locul încrederii în voia lui Dumnezeu să apară dorințe și chiar poftă nepermise. Rezultatul unei astfel de conversații, chiar dacă este doar în mintea noastră, a produs și încă mai produce catastrofe spirituale, care-l pun în pericol nu doar pe cel care s-a lăsat ispitit, ci, așa cum am văzut în cazul primilor oameni, îi poate pune în pericol și pe cei din jur. În ziua cea rea fii gata să respingi orice invitație la argumente despre încrederea în Dumnezeu și fii înarmat până-n dinți cu Adevărul Scripturii ca să biruiești, așa cum l-a biruit și Domnul Isus pe ispititor. Cei care au biruit și vor birui, rămânând în picioare în ziua cea rea, sunt aceia care s-au dat pe ei Domnului Isus și acționează arătând că nu mai sunt ai lor ci ai Domnului.

Vorbind despre dărnicia macedonienilor, apostolul Pavel menționează astfel de oameni care s-au dat pe ei Domnului. "Și au făcut aceasta nu numai cum nădăjdusese, dar s-au dat mai întâi pe ei înșiși Domnului, și apoi nouă, prin voia lui Dumnezeu" (2 Corinteni 8:5). Când ne dăm Domnului, începând din ziua întoarcerii noastre la El, când ne predăm viața Lui, dacă într-adevăr ne-am dat Lui, El dispune de tot ce avem și de aceea nu ne

este greu să dăm, să ne sacrificăm și chiar să ne purtăm aspru cu trupul nostru când acesta dă semne că nu mai vrea să stea în stare de alertă, ca să fim astfel pregătiți pentru ziua cea rea. Spre dezavantajul lor, unii aleg să iasă din starea de continuă alertă ca să privească la marfa de pe tețgheaua vrăjmașului, crezându-se destul de tari încât să se despartă de ea când vor ei. Aceste suflete ar vrea să-l păcălească pe ispititor prin a-i lua marfa numită păcat de pe tețghea cu gândul să își păstreze biletul pentru Rai, crezând că pot pleca după aceea când vor înapoi în tabăra lui Dumnezeu. Un astfel de suflet se aseamănă cu un copilăș care vrea aibă în mâna lui acel roșu dinamic din foc fără să se gândească la consecințe. Mulți cad într-o astfel de "zi rea" și cu toate că unii scapă după ce se joacă cu vreun păcat întotdeauna se aleg cu cicatrice serioase, care-i marchează pe viață, așa cum a fost și cazul lui Solomon și a lui Samson care au vrut să experimenteze lucruri nepermise, justificându-se că ceva bun ar putea ieși din acel rău, așa cum este găsirea fericirii. Ești pregătit pentru ziua cea rea, când vei fi ispitit? Ești gata să suferi pentru Hristos după cum ești gata să împărățești cu El? (1 Petru 3:13-17).

Uneori ca să începi să înțelegi harul și să-l prețuiești trebuie să încerci să înțelegi mânia lui Dumnezeu față de cei ce săvârșesc păcatul ca să ajungi să vezi păcatul așa cum îl vede Dumnezeu, adică ca un mare rău și nu ca ceva pe care ți-l poți permite câteodată. Pentru ca harul să rămână în picioare în "ziua cea rea" trebuie să te vezi lipsit și în mare nevoie de ajutorul dat de Dumnezeu, însă dacă te vezi tare și pregătit, bazându-te pe zelul, cunoștința și experiența ta, cum a făcut Petru înainte de a se lepăda de Domnul, fără să ceri harul Lui și fără de El nu ai sort de izbândă. Prin harul Său, depinzând de cârmuirea Duhului Sfânt, poți să rămâi în picioare în ziua cea rea prin a alege să fii un suflet cu înalte virtuți folosit de Dumnezeu. Se poate să ajungi să cunoști strategia vrăjmașului studiind Cuvântul, să vezi și să cunoști cât de perfid și de prefăcut este el, ca apoi să poți aplica cu succes ce ai învățat în ziua cea rea, iar dacă cineva spune că nu

are timp pentru a studia Cuvântul este bine să nu uite că Dumnezeu are metodele Lui de a ne face timp. Creștinismul a apărut pe pământ într-un sistem totalitar, care cerea supunere obligatorie față de Roma și de aceea mulți au avut de suferit, dar persecuția i-a făcut mai tari și a înmulțit numărul credincioșilor care Îl numeau pe Domnul Isus ca Domn al vieții lor, deși știau că este foarte posibil să-i coste tot ce au, inclusiv familie și viață. Față de ei nu putem spune că știm prea mult despre ce înseamnă persecuție și când auzim de persecuția creștinilor din țările islamice unora li se pare de necrezut, dar asta nu înseamnă că nu trebuie să fim pregătiți și noi pentru a face față cu cinste într-o astfel de încercare a credinței dacă Dumnezeu ar îngădui să avem și noi parte de astfel de zile rele.

Oricare ar fi forma în care va veni "ziua cea rea" pe drumul vieții noastre este posibil să biruim, deoarece Dumnezeu nu îngăduie să ne încerce peste puterile noastre. "Nu v-a ajuns nicio ispită, care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre..." (1 Corinteni 10:13). La rândul lui, apostolul Pavel ne spune că este posibil să fim biruitori prin întărirea pe care ne-o dă Domnul (Filipeni 4:13) și cuvintele acestui om au greutate, deoarece a fost încercat cum puțini alții au fost încercați și a ajuns destul de tare în Domnul încât să poată spune că a găsit plăcere în necazurile care au venit peste el (2 Corinteni 11:23-27). În om există mult frumos și mult urât, de aceea pentru a sta aproape de Domnul trebuie să încurajăm în noi ce este bun și frumos înaintea Lui. Modelându-ne gândirea după Cuvânt, în sufletul nostru poate năvăli Cerul care aduce cu sine putere, lumină și bucurie. Ca să rămâi în picioare în ziua "cea rea" ai nevoie de o disciplină în gândire, pentru că prin această modelare a minții după modelul omului născut din nou poți trăi ținând în frâu emoții și gânduri care pot duce la fapte rele.

Pe muntele Athos din Grecia nu are voie să locuiască sau să îl viziteze nicio femeie și nu este acceptat niciun animal de sex

feminin, ci acolo locuiesc doar călugări și preoți dedicați pentru a trăi în sfințenie, separați de ce ar putea fi pentru ei o ispită, dar aceasta nu înseamnă că nu pot păcătui grozav în gândul lor. Ca să atingi această culme de a trăi cât mai mult în sfințenie nu trebuie să te separi de societate sau să-ți aplici tot felul de pedepse corporale menite să cauzeze durere, cum s-a întâmplat în cazul unor călugări care se tăvăleau prin spini când aveau gânduri slabe, ci este nevoie să-ți disciplinezi gândirea după Cuvânt ca să ajungi să ai în tine din gândurile lui Hristos (1 Corinteni 2:16) și astfel în ziua cea rea să rămâi neclintit în credință.

Disciplina, care înseamnă respectarea unor reguli, este un termen bine cunoscut de soldați, iar noi, care luptăm o luptă spirituală nu numai împotriva planurilor oamenilor rău voitori ci și împotriva duhurilor răutății (Efeseni 6:12) care uneltesc împotriva noastră, trebuie să cunoaștem disciplina în gândire dacă vrem să rămânem în picioare în ziua cea rea. "Noi răsturnăm izvodirile minții și orice înălțime, care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu; și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos" (2 Corinteni 10:5). Prin disciplină duhovnicească, care își are rădăcinile în frica de Domnul, înțelegem că nu putem face tot ce vrea firea noastră cea veche și singurii care nu trebuie să aibă grijă de această disciplină sunt aceia pe care nu-i interesează ce se întâmplă cu ei și nici unde vor ajunge când sufletul le va fi chemat să plece de pe pământ. Acest mod de a trăi, în care încurajăm gândurile bune și alegem să nu întreținem gândurile care sunt păgubitoare sufletului, practicând păzirea celei de-a zecea porunci (Exodul 20:17), este un domeniu mai greu de verificat de oameni, dar este expus întru totul lui Dumnezeu (Matei 12:25; 9:4).

Blocarea gândurilor rele de a ni se cuibări în minte, care este un semn de tărie spirituală, este o abilitate pe care o dezvoltăm în timp și prin perseverență. Acest mod de a trăi, care face din noi oameni cumpătați și necontrolați de vârtejul emoțiilor, de provocările vizuale sau auditive, devine parte din natura și felul nostru de a fi. Dacă în Vechiul Testament biruințele sunt descrise

de multe ori prin stări și victorii pământești, în Noul Testament biruințele sunt prezentate ca fiind victorii spirituale, așa cum este biruința când ești ispitit sau succesul pe care-l avem în lucrarea Domnului. Zbuciumul vieții, necazurile și nevoile pământești de care trebuie să ne îngrijim trebuie să se subordoneze luptei noastre spirituale, a cărui succes îl dorim mai mult ca orice și care, pentru că are urmări veșnice, contează mai mult ca orice reușită pământească. Va veni și ziua când nu vom mai lupta, când oamenii nu vor mai învăța arta războiului și nu vom mai avea "zile rele", dar până atunci trebuie să rămânem în stare de alertă, în lumină, fiind gata să dăm socoteală de credința noastră în Dumnezeu. Chiar dacă ai parte și de "zile rele", Dumnezeu vrea să pună o masă sufletului tău chiar și în pustie, pentru că nu ai ajuns încă în Țara promisă, dar mai întâi trebuie să ieși din Egiptul păcatului hotărât că orice te-ar costa nu te mai întorci înapoi.

A fost o vreme când în Eden totul a fost perfect, și aceia care luptă după rânduieli până la victoria finală, în clipa plecării de pe pământ, sunt îndreptați spre locul unde sufletul omului va trăi veșnic. Scriptura ne spune ce-l așteaptă pe acela care rămâne în picioare în "ziua cea rea": "...Cel ce va birui, nicidecum nu va fi vătămat de a doua moarte" (Apocalipsa 2:11). "Cel ce va birui, va fi îmbrăcat astfel în haine albe. Nu-i voi șterge nicidecum numele din cartea vieții, și voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Lui" (Apocalipsa 3:5). "Cel ce va birui, va moșteni aceste lucruri. Eu voi fi Dumnezeu lui, și el va fi fiul Meu" (Apocalipsa 21:7). Privind la veșnicia cu Dumnezeu, ascultând de cârmuirea Duhului Sfânt și uitându-te la exemplul acelor care au biruit și au ajuns acasă cu bine, poți să biruiesti și tu, astfel încât "ziua cea rea" să devină o zi bună, în care să-ți dovedești credincioșia care să te califice pentru răsplătirile Împăratului. Așa cum ne învață Scriptura, luptă-te și tu lupta cea bună a credinței, chiar și atunci când treci prin zile rele, și la sfârșit de drum vei primi cununa care nu se va veșteji.

Amin

30

ÎNNOIREA MINȚII

"Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită." Romani 12:2

Majoritatea oamenilor care se numesc creștini, aproape indiferent de nuanța denominațională, sunt familiari cu adevărul Scripturii care spune că, atunci când cineva cere și primește iertarea de păcate, de la Dumnezeu, trebuie să aibă, ulterior, experiența unei schimbări în bine în toate aspectele vieții. În urma pocăinței, care duce la nașterea de sus, sufletul care a fost robit de vicii sau de obiceiuri păcătoase le părăsește și, în locul roadei firii pământești, apare roada frumoasă a Duhului Sfânt. Așa cum un măr bun nu își propune să facă mere bune, ci doar le face, omul născut din nou vrea și are în viața lui roada frumoasă a Duhului Sfânt, care Îl bucură pe Dumnezeu. "Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi" (2 Corinteni 5:17). Nașterea de sus nu este sfârșitul, ci începutul lucrării Duhului Sfânt în viața aceluși om. Schimbările din viața credinciosului ajung să fie observate de cei din jur, dar ele încep în inima nouă a credinciosului, adică în minte: "Le voi da o altă inimă, și voi pune un duh nou în voi. Voi lua din trupul lor inima de piatră, și le voi da o inimă de carne" (Ezechiel 11:19). În acest mesaj vom privi la felul nou de a gândi, ca oameni cârmuiți de Duhul

Domnului, având o minte înnoită, ca apoi să putem trage o concluzie în dreptul nostru și să spunem dacă, prin ce am simțit și am trăit până astăzi, am avut parte de o înnoire a minții.

În primul rând, trebuie să recunoaștem că este în natura noastră, de om firesc mulțumit cu poziția în familie și în societate, să nu vrem nicio înnoire și nicio schimbare. Cineva spunea că numai bebelușilor le place să fie schimbați. Pentru că de obicei omul se vede bine, puțini au fost cei care au vrut să fie schimbați. Unul dintre ei a fost Ioan Botezătorul, care a spus că el trebuie să se micșoreze și Domnul Isus trebuie să crească (Ioan 3:30). Vorbind despre suflet, este important să știm că nu putem deveni ce trebuie să devenim pentru a merge în cer, dacă nu ne lăsăm schimbați, nu de păreri omenești, ci de Cuvântul lui Dumnezeu. Scopul Duhului Sfânt este ca, prin înnoirea minții, să ne schimbe gândurile lumești în gândul smerit al lui Hristos (Filipeni 2:5), ca să nu mai fim firești, sau lumești, ci duhovnicești. Înnoindu-ne mintea, El vrea să aducă ceva nou în viața noastră, dar, pentru a face asta, mai întâi trebuie să scoată afară unele lucruri: "Cu privire la felul vostru de viață din trecut, să vă dezbrăcați de omul cel vechi care se strică după poftele înșelătoare; și să vă înnoiți în duhul minții voastre" (Efeseni 4:22, 23).

Pentru cei pe care îi sperie ideea că trebuie să se schimbe, vestea bună este că Dumnezeu, în măsura în care ne lăsăm prelucrați, face în noi această schimbare în ceea ce privește felul în care gândim și evaluăm lucrurile; această schimbare a fost numită de apostolul Pavel "înnoirea minții". Creierul nostru este ca un computer care, oricât de bun și de scump ar fi, nu este de niciun folos fără un program în el. Mintea noastră îi poate fi de folos sufletului numai când în ea primim gânduri verificate de Duhul Sfânt. Mintea înnoită de Duhul Sfânt acceptă și adaptează ca mod de viață voia Lui, felul Lui și poruncile Lui.

Din momentul în care te-ai pocăit, Satana ți-a devenit vrăjmaș și el dă o luptă pentru controlul gândurilor tale; acceptând sau respingând gândurile, vei fi învins sau învingător, vei fi numit de

Dumnezeu bun sau rău. Lupta cu vrăjmașul sufletului nostru nu este o luptă fizică (Efeseni 6:12), ci una spirituală și, împotriva lui, putem avea biruință: "Noi răsturnăm izvodirile minții și orice înălțime, care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu; și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos" (2 Corinteni 10:5). Când un om vine din lumea gândurilor rele și murdare, are de cucerit, în mintea lui, redate grele; dar Duhul Sfânt este gata să-l ajute. Cel care, având mintea înnoită, biruiește gândurile rele, simte bucuria de a rămâne curat, ca apoi, devenind tot mai tare, când este provocat, să privească păcatul cu scârbă.

Dumnezeu este cel care cunoaște gândurile noastre (Matei 9:4) și știe când suntem biruiți sau biruitori în lupta cu ele, care trebuie păstrate curate, "roabe ascultării de Hristos". Biruința în toate părțile gândirii vine pe măsură ce cunoaștem Cuvântul lui Dumnezeu, care ne vine în ajutor în acest fel de luptă spirituală. Conform Scripturii, mintea înnoită poate fi plină de înțelepciune, poate fi luminată, poate fi sănătoasă, poate fi deschisă sau frământată. O minte care nu a fost înnoită de Duhul Sfânt poate fi întunecată, frământată de rău sau, în cazul cugetului necurat, poate fi chiar spurcată. Sunt două surse care pot influența mintea ta: Dumnezeu și Satana.

A fost mintea ta înnoită? La sfârșitul unei zile ai verificat să vezi ce fel de gânduri ai măcinat? Poți să îți capul sus când știi că Dumnezeu, care va judeca gândurile, îți citește gândurile și astăzi (Ieremia 6:19)? Multe dintre problemele care apar în gândirea noastră apar pentru că noi le-am acceptat sau chiar le-am căutat și le-am pus pe rafturile minții noastre. "Atunci le-am zis: «Lepădați fiecare urâciunile care vă atrag privirile și nu vă spurcați...»" (Ezechiel 20:7). Dacă ești o faptură nouă în Hristos, care a avut parte de înnoirea minții, care gândește în favoarea sufletului, ai puterea să te împotrivești gândurilor rele, ideilor și imaginației păcătoase care atacă mintea ta prin ușa ochilor și a urechilor.

Cuvântul citat la început spune că, odată ce avem mintea înnoită, putem deosebi voia bună a lui Dumnezeu de ceea ce nu

este voia Lui. Ce vezi și ce ascuți îi face bine sau rău sufletului tău. Cu cât tolerezi mai mult gunoi în mintea ta, cu atât îți va fi mai greu să controlezi urmările nefaste pentru suflet. Astăzi îți poate fi de folos să te întrebi dacă gândești în felul lumii sau în felul minții înnoite, care nu trăiește doar pentru această viață, ci trăiește, gândește și acționează în favoarea vieții viitoare. Dacă suntem făpturi noi în Hristos, suntem locuiți de Duhul Sfânt, care pune în noi gânduri care ne leagă de veșnicie și, cu autoritatea pe care o are, Duhul Sfânt aduce în noi gândul și dorința de a lucra pentru Dumnezeu. Ne naștem cu o gândire coruptă, pentru că, datorită păcatului adamic, întocmirea gândurilor noastre este rea (Genesa 6:5); dar, prin cuvântul Scripturii, Duhul Sfânt vrea să ne înnoiască mintea, ca apoi faptele noastre să dovedească că am devenit făpturi noi în Hristos Isus.

Dacă spui că ești creștin, din ziua pocăinței tale, trebuie să poți să vezi în tine o schimbare: "Între ei eram și noi odinioară, când trăiam în poftele firii noastre pământești, când făceam voile firii pământești și ale gândurilor noastre, și eram din fire copii ai mâniei, ca și ceilalți" (Efeseni 2:3). Cunoscând cuvântul Scripturii, Duhul Sfânt poate trage o alarmă în mintea noastră ori de câte ori suntem atacați, în gândire, de firea noastră veche sau de vrăjmaș. Dumnezeu ne-a dat abilitatea să ne împotrivim unor astfel de atacuri, care pot produce pagubă sufletului nostru și chiar Bisericii Lui: "Împotriviți-vă diavolului, și el va fugi de la voi" (Iacov 4:7). Când vrăjmașul atacă mintea noastră prin gânduri care îndeamnă la păcat, trebuie să vedem care este sursa lor. Ca unul care vrea să rămână nepătat, în rugăciune, spune-I Tatălui ceresc despre acele gânduri. Dacă Cuvântul Domnului locuiește din belșug în noi, de obicei știm imediat care este sursa acelor gânduri: "Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi în toată înțelepciunea" (Coloseni 3:16a). Între dovezile că, într-adevăr, am devenit făpturi noi în Hristos și mintea noastră a fost înnoită de Duhul Sfânt, este faptul că Îl iubim pe Dumnezeu. "Isus i-a răspuns: «Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată

inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău»" (Matei 22:37). "Cugetul tău" înseamnă mintea ta, care întreține gânduri, le respinge sau le acceptă. Când Îl iubești pe Isus, care a murit în locul tău, ca făptură nouă, nu vrei să faci sau să gândești nimic care să-L întristeze. Apostolul Pavel ne spune ce fel de gânduri trebuie ca să ne însuflețească: "Încolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însuflețească" (Filipeni 4:8). Ca să-ți ferești mintea de întinăciune, umple-te de Cuvânt și trăiește prezența Domnului, care a promis că este cu noi în toate zilele. Practică dependența de Dumnezeu, stai ocupat cu lucrul Lui și învață să aduci toate lucrurile înaintea Lui, în rugăciune. Apără-ți sufletul de felul vechi de gândire, pentru că, dacă ești o făptură nouă, tot ce-i vechi, incluzând păcatul din trecut, s-a dus: "Nu vă mai gândiți la ce a fost mai înainte și nu vă mai uitați le cele vechi! Iată, voi face ceva nou și-i gata să se întâmple: să nu-l cunoașteți voi oare? Voi face un drum prin pustie și râuri în locuri secetoase" (Isaia 43:18, 19).

Gândurile din minte îți pot da o stare de bucurie sau de tristețe și chiar de disperare, de aceea păzește-le. Soarele este așa de strălucitor încât nu te poți uita la el fără urmări nedorite și totuși, temporar, lasă o parte din globul pământesc în întuneric. Ca oameni, acumulăm multe cunoștințe și informații, dar nu putem întreține în firul gândirii noastre turme și turme de gânduri pentru că, la fel ca soarele, și noi acem acces limitat la acele informații. Cel care a devenit o făptură nouă în Hristos Îl are ca manager peste mintea lui pe Duhul Sfânt, care-l păzește de atacurile nevăzute ale vrăjmașului, care l-ar putea surprinde nepregătit. "Nu v-a ajuns nicio ispită care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre" (1 Corinteni 10:13a). "Nu v-a ajuns" acel fel de ispită pentru că El nu a îngăduit. Dacă, cercetându-te, găsești că în mintea ta și-au găsit cuib gânduri rele și mur-

dare, trebuie să știi că le poți scoate și spăla de acolo cu voința și cu dorința ta. Nu poți ajunge la starea de sfințire cu acele gânduri, așa că, dacă vrei mântuire, scapă de ele. Folosind o analogie, Cuvântul lui Dumnezeu este asemănat cu o apă care spală. Hristos Și-a dat viața pentru tine, care vrei să faci parte din Biserica Lui, pentru ca, în meritul sângelui Lui vărsat pe cruce, să te sfințească, după ce te curăță prin Cuvânt (Efeseni 5:25, 26).

Există în om înclinații rele, care, prin gânduri lăsate libere, pot pune în pericol sufletul; de aceea, la fel ca apostolul Pavel, care a fost din același neam adamic ca și noi, trebuie să recunoaștem că trebuie să ne purtăm aspru cu trupul nostru și cu gândurile din mintea noastră (1 Corinteni 9:27). Trebuie să veghem asupra gândurilor pe care le acceptăm, pentru că Domnul Isus ne-a spus că omul poate păcătui nu numai cu fapta, ci și poftind în inima lui lucruri nepermise: "Dar Eu vă spun că oricine se uită la o femeie ca s-o poftască, a și preacurvit cu ea în inima lui" (Matei 5:28). Dacă te găsești vinovat de acest lucru, ia măsuri urgente, pentru că ești în pericol. "Spălați-vă deci și curățați-vă! Luați dinaintea ochilor Mei faptele rele pe care le-ați făcut! Încetați să mai faceți răul!" (Isaia 1:16).

Scapă de vină, prin pocăință, și fii responsabil de ce pui în mintea ta, în gândurile tale. Odată iertat, menține în gândurile tale o părere umilă despre tine (Romani 12:3), având sentimente cumpătate, fără să te socotești singur înțelept (Romani 12:16). Majoritatea oamenilor au fie gânduri prea înalte despre ei, fie gânduri prea umile despre ființa lor. Mândria omului îl duce la rătăcire (Obadia 1:3), îl face să creadă că este mai presus decât alții, ca apoi să ajungă să judece pe alții. Printr-o gândire înaltă despre sine, omul își irigă eul, ca apoi acesta să-i strangleze sufletul. Mândria spirituală este un cancer pentru suflet. Un astfel de om este o victimă a gândirii lui greșite; el nu este o făptură nouă în Hristos. Israelii aveau porunca să scoată din tabără orice urâciuni înainte de Ziua Ispășirii și noi, dacă iubim viața, trebuie să ne scoatem din minte orice gând rău, cerând în ajutor puterea

și ocrotirea sângelui Domnului Isus. Alții, în gândirea lor, se duc la cealaltă extremă și se văd prea jos, spun că ei nu au nimic de valoare, că ei nu sunt buni la nimic și se simt inferiori tuturor; în acest fel, adoptă idei care le fură fericirea și adevărul, când, de fapt, dacă sunt suflete mântuite, care caută sfințirea, sunt copii de Împărat cu drepturi de fii și fiice în casa Tatălui. Astfel de gândire îi poate face să cadă pradă unor sentimente care îi pot duce în depresie - care este controlată de un duh puternic. Astfel de oameni mântuiți, în care Dumnezeu a investit imens, dar care totuși se simt fără valoare, trebuie să știe că sunt moștenitori împreună cu sfinții; și aceste lucruri nu trebuie să-i umfle de mândrie, ci trebuie să-i țină smeriți, deoarece ei știu că nu au meritat această poziție înaltă.

A fost mintea ta înnoită, ca să poți deosebi voia lui Dumnezeu cea bună, plăcută și desăvârșită? Dacă mintea ta a fost înnoită, înseamnă că ți-ai schimbat felul în care gândești despre frații și surorile tale în Domnul. Se spune că prietenii îi alegem noi, dar familia nu, pentru că nu avem cum. Toți cei răscumpărați prin meritul jertfei Domnului Isus ne sunt familia și, fie slabi sau tari, fără să disprețuim pe nimeni, căutând să descoperim și să vedem "bunul" în ei, trebuie să-i iubim pe toți. Tatăl nostru cel ceresc nu acceptă nimic mai puțin din partea noastră și El cunoaște sinceritatea dragostei noastre. Dacă spui că ești copilul Domnului, știi că ai fost chemat să trăiești și să gândești diferit. Înainte gândeam doar folosind rațiunea, dar, odată ce am devenit ai Domnului, folosim nu numai rațiunea, ci și credința - care vede mai mult și dincolo de ce vede rațiunea.

A fost mintea ta înnoită? Este sufletul tău mântuit? Dacă răspunsul tău la aceste întrebări este "nu", astăzi încă poți avea, prin pocăință, parte de minunea nașterii din nou, printr-o simplă, dar sinceră rugăciune de pocăință - o rugăciune în care te căiești de tot ce ai făcut și Dumnezeu numește păcat, o rugăciune nu de ochii lumii, nu mecanică, precum o înregistrare, nu fără credință, nu cu gânduri și motive rele, nu fără a-I mărturisi Lui vina, ci cu

dorința de a-I fi credincios, prețuind iertarea primită, care L-a costat enorm. Iertarea nu este o problemă la Dumnezeu, în cazul celui care nu vine prea târziu la El. Nu aștepta o criză mai mare în viața ta care să te aducă la El și nu risca să fii surprins de moarte neîmpăcat cu Dumnezeu, ci vino la Hristos astăzi.

Pocăința adevărată te face să spui că părăsești orice mod de viață păcătos pentru totdeauna și te hotărăști să-I slujești Domnului Isus după Scripturi. Fă asta și vei experimenta nu numai o schimbare de stăpân și de destinație veșnică, ci, de asemenea, vei primi o nouă identitate, de copil al lui Dumnezeu, care privește nu cu frică, ci cu bucurie ziua întâlnirii cu Dumnezeu. Cere-I Lui și El îți va înnoi mintea și te va face o faptură nouă, care privește cu nădejde și cu bucurie spre ziua întâlnirii cu Dumnezeu.

Amin

31

CUM POȚI SĂ FACI CE ESTE BINE ȘI SĂ IASĂ RĂU

"Doi oameni s-au suit la Templu să se roage; unul era fariseu, și altul vameș." Luca 18:10

Sfânta Scriptură este Cartea care ne face cunoscut planul mântuirii; dacă o studiem, ea poate face schimbări după voia lui Dumnezeu în viața noastră. În acest mesaj vom privi la un subiect legat de realitatea vieții noastre spirituale. Vom putea învăța, din câteva exemple din Scriptură, că este posibil să vrei să faci un lucru bun, care, însă dacă nu este făcut bine, poate să fie un lucru rău. Un astfel de caz poate fi observat chiar de la începutul Scripturii, în povestea lui Cain și a lui Abel. A fost un lucru bun că au vrut să aducă o jertfă Domnului, dar unul a făcut acel lucru bine, iar celălalt l-a făcut într-un fel rău și, prin urmare, jertfa unuia a fost primită, iar a celuilalt nu. Este bine să avem cunoștință de acest fel de greșeli pentru că, deși suntem sinceri și dorim să facem binele, dacă nu-l facem cum trebuie, nu numai că nu ne putem aștepta ca Domnul să privească cu plăcere la acel bine, dar putem face chiar pagubă în viața Lui.

În pilda vameșului și a fariseului, Domnul Isus ne prezintă doi oameni care au vrut să facă ce este bine ducându-se la Templu să se roage, însă unul a făcut acest lucru cum trebuie, pe când celălalt l-a făcut într-un mod greșit. Dorința celor doi de a se ruga a fost foarte bună și efortul lor de a merge la Templu ne spune că dorința lor de a fi auziți de Domnul era reală. Odată ajunși în

Templu, unul s-a rugat în așa fel încât l-a provocat scârbă Domnului, nu plăcere, pe când celălalt s-a rugat sincer și simplu, ca apoi să plece acasă având ceea ce a cerut. Domnul Isus a spus: "Când vă rugați, să nu fiți ca fățarnicii..." (Matei 6:5a). Cuvintele noastre sunt cunoscute de El înainte să ne iasă pe buze. Dumnezeu este interesat de felul în care gândim despre El, despre noi și despre semenii noștri. Deși fariseul se ruga în sinea lui, Domnul ne face cunoscut ce s-a rugat ca să putem vedea contrastul dintre rugăciunea celor doi. Fariseul era un om plin de pietate, care cunoștea și credea Scriptura, care era interesat și cu totul devotat lucrurilor spirituale. Fariseii erau extrem de scrupuloși în împlinirea Legii, pe care o aveau în Tora - care era formată din primele cinci cărți ale Scripturii pe care o avem noi astăzi. Pe lângă Tora, mai aveau o carte numită Mișna - care, prin scrierile rabinice, explica cum trebuie să ascuți de Tora, și o carte numită Talmud - care era un comentariu despre cartea Mișna. Putem spune că fariseii trăiau după carte și făceau lucrurile ca la carte. Faptul că studiau Cuvântul, că dădeau zeciuială, că posteau, că se rugau și chiar misionau, cu credința lor, erau toate lucruri bune, dar, după o vreme, ca unii care se mândreau că se trăgeau din Avraam, au ajuns să se vadă foarte merituoși înaintea lui Dumnezeu, iar pe alții, care nu erau cum credeau ei că ar trebui să fie, îi considerau vinovați, inferiori și îi disprețuiau.

Domnul Isus a privit la inima fariseului care spunea că nu vede nimic rău în el și nu vede nimic bun în vameșul care era în Templu. Vameșii erau văzuți ca fiind cu totul în cealaltă extremă. Pentru că ei colectau taxe pentru Romani, erau văzuți ca trădători și, din punct de vedere spiritual, erau considerați niște rebuturi. În general, pasiunea vieții lor era banul. Erau cunoscuți ca înșelători și erau urâți de popor. Dacă fariseii erau văzuți ca cei mai religioși oameni, vameșii erau văzuți ca cei mai păcătoși. Frumos și interesant este că Dumnezeu nu îi cataloghează ca buni sau răi, ci ca mândri sau smeriți. De fapt, cine ar putea avea aroganța să spună astăzi că este bun înaintea sfințeniei lui Dumnezeu? Amândoi au

vrut să facă un lucru bun, dar unul l-a făcut rău, mândrindu-se cu meritele lui și comparându-se cu cineva pe care-l vedea mult mai jos decât el. Celălalt a vrut să facă un lucru bun și l-a făcut bine - s-a rugat cu un duh zdrobit, simțindu-se lipsit de merit și cerând mila lui Dumnezeu: "Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!" (Luca 18:13b). David a fost omul care a știut că smerenia înaintea Domnului este secretul pentru a avea rugăciunea ascultată, chiar și atunci când te știi foarte vinovat: "Domnul este aproape de cei cu inima înfrântă și mântuiește pe cei cu duhul zdrobit" (Psalmul 34:18). Când ne rugăm, fie acasă, fie în casa de rugăciune, să nu uităm că "Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit" (Psalmul 51:17).

Câteodată Domnul Isus ne surprinde când ne arată cum vede El oamenii, pentru că ne prezintă un om considerat bun de către oameni și chiar de el însuși, dar care pleacă acasă fără să fi primit vreă favoare pentru sufletul lui, pe când cel care s-a dus la Templu și era considerat rău de oameni și chiar de el însuși, pleacă acasă fiind socotit neprihănit. "Eu vă spun că mai degrabă omul acesta s-a coborât acasă socotit neprihănit decât celălalt. Căci oricine se înalță va fi smerit; și oricine se smerește va fi înălțat" (Luca 18:14). Vameșul a mers la Templu și s-a rugat cum trebuie. Dovada este că a primit ce a cerut de la Domnul, adică milă și iertare. Nu s-a comparat cu nimeni și noi trebuie să facem la fel, deoarece, dacă căutăm, întotdeauna găsim pe cineva care este mai rău decât noi. Fariseul s-a rugat fără să-L vadă pe Domnul, prin credință. Atunci când Îl vezi pe Domnul, nu poți decât să te vezi slab și vinovat, dacă nu de păcate mari, cel puțin de faptul că nu ai făcut tot ce ar fi trebuit să faci. Isaia L-a văzut pe Domnul când s-a rugat, și s-a văzut un om pierdut, s-a văzut un păcătos cu buze necurate, care locuia în mijlocul unui popor tot cu buze necurate (Isaia 6:5).

Când vrei să faci un bine, asigură-te că îl faci cum trebuie, ca să nu-ți pierzi răsplata sau să te descalifici înaintea Domnului, cum a făcut fariseul. Se spune că mândria, de care suferea și

fariseul, este o boală a sufletului pe care o detectezi cu ușurință în toți, dar de multe ori nu o vezi în tine. Să mergi la casa de rugăciune, să te rogi, să dai ajutor financiar sau material, să ajuți oamenii la nevoie prin ceea ce știi să faci - toate sunt lucruri bune, dar trebuie făcute bine. Căutăm pacea și sfințirea, dar acestea nu sunt punctul final, pentru că noi, de fapt, Îl căutăm pe Domnul, vrem prezența Lui. Felul în care gândim despre noi și despre semenii noștri poate să ne împiedice sau să ne ajute în atingerea scopului nostru.

Un alt exemplu de intenții bune care cauzează acțiuni rele se află în viața împăratului Saul, pe când lupta cu filistenii. Era nou la conducerea țării, avea mult zel, însă, printr-o decizie pripită, a dat dovadă de lipsă de înțelepciune. El și-a pus oștenii la post chiar atunci când aveau mai multă nevoie de energie. Fanatismul lui aproape că l-a costat viața pe Ionatan. În fanatismul lor, mulți care spun că doresc să facă bine ajung să facă pagubă în poporul Domnului. Un alt exemplu din Scriptură în care vedem pericolul de a acționa greșit, dar cu intenția de a face bine, este cel al construirii casei: "De aceea, pe oricine aude aceste cuvinte ale Mele, și le face, îl voi asemăna cu un om cu judecată care și-a zidit casa pe stâncă" (Matei 7:24). Doi oameni și-au construit câte o casă; dar unul a construit-o bine, zidind pe stâncă, iar celălalt a neglijat temelia și a zidit pe nisip - lucru care, atunci când au venit vânturile și puhoaietele, s-a dovedit dezastruos. În această pildă Domnul Isus vorbește despre oamenii care fac un lucru bun pentru că ascultă cuvintele Lui; dar unii le împlinesc, pe când alții sunt nehibzuiți și fac lucrurile cum vor ei.

Casa reprezintă viața, care poate fi trăită pe principiile Scripturii sau poate fi trăită cum crede omul că este mai ușor. Efortul de a săpa în stâncă, să pui o temelie tare, se vede când vine furtuna. Cine sapă adânc atunci când vine la Hristos, scoate afară obiceiurile rele și chiar rușinoase, scoate afară din viața lui tradiții și obiceiuri care nu sunt în Scriptură, scoate afară prejudecăți etnice și culturale, vicii - băutura și țigara - prejudecăți sociale sau

economice; pe când cel care zidește pe nisip nu depune acest efort și, ca urmare, după un timp, aceste lucruri, pe care nu le-a socotit importante, ajung să-i dărâme casa sufletului când furtuna vieții se abate peste el. Să pui o temelie bună durează mai mult, costă mai mult și cere mai multă dedicare, dar, până la urmă, vremea furtunii dovedește că s-a meritat să fie depus acest efort: "În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea" (Ioan 16:33). Când oamenii vor mântuirea și se pocăiesc, trebuie să înceapă zidirea casei, adică a vieții lor cu Hristos, pe temelia învățăturilor sănătoase; altfel, dorința lor bună se va dovedi a fi doar o încercare care s-a terminat într-un mod tragic. Este un mare necaz ca puhoaietele de apă să-ți ia casa, însă este mult mai mare necaz să-ți pierzi sufletul. Doi oameni au vrut să facă un lucru bun, dar numai unul dintre ei s-a pocăit cu adevărat, aplicând Cuvântul în toate sectoarele vieții lui, pe când celălalt a fost superficial în a pune casei lui temelia învățaturii sănătoase și a suferit consecințe tragice. Vin necazuri peste cei credincioși și peste cei care se joacă cu mântuirea, dar cei care împlinesc cuvintele Domnului rămân în picioare.

Un alt caz din Scriptură în care vedem că cineva a vrut să facă ce este bine, dar l-a făcut rău, este cazul lui David, care a vrut să aducă chivotul Domnului la Ierusalim: "...să aducem la noi chivotul Dumnezeului nostru, căci nu ne-am mai îngrijit de el de pe vremea lui Saul" (1 Cronici 13:3). David unise țara din punct de vedere politic, dar, prin aducerea chivotului la Ierusalim, știa că va uni poporul și din punct de vedere religios. David a vrut să facă un lucru bun, dar l-a făcut într-un fel rău, care a provocat mânia lui Dumnezeu și a adus întristare în popor. David a avut multă râvnă pentru Dumnezeu și în acest caz îl vedem cum vrea să facă un lucru bun, dar pe care a ales să-l facă folosind metodele pe care le-a considerat el bune și a neglijat instrucțiunile precise ale lui Dumnezeu cu privire la felul în care trebuia transportată lada aurită numită chivot, în care erau tablele legii, toiagul lui Aaron și vasul cu mană. "Ascultați învățătura ca să vă faceți înțelepți și nu

lepădați sfatul meu" (Proverbe 8:33). Porunca Domnului era ca acest chivot să fie dus pe umerii leviților și nu cu carul tras de boi, cum a procedat David. Chivotul avea atașate pe părți patru inele în care trebuiau puse doi drugi, ca să poată fi transportat. David a vrut ca acest eveniment să fie o mare sărbătoare pentru tot Israelul și asta se vede din pregătirile pe care le-a organizat. A strâns 30.000 de oameni care să-i însoțească pe cei care duceau chivotul cu cântece și instrumente de tot felul. A rânduit ca la fiecare șase pași să jertfească Domnului un bou și un vițel îngrășat - care era un preț imens.

Acești oameni voiau să facă un lucru bun, erau sinceri, au depus efort și sacrificiu și totuși, înaintea Domnului, au făcut un lucru rău. Când carul care ducea chivotul a ajuns în aria lui Chidon, pentru că terenul era denivelat, boii aproape au răsturnat chivotul și Uza, probabil din reflex, a întins mâna și a atins chivotul, iar Domnul l-a lovit cu moartea pe loc. Nimeni nu avea voie să atingă chivotul sau să privească în el. Filistenii, care avuseră chivotul șapte luni, au făcut asta și au fost loviți de Domnul cu bube la șezut. Această pedeapsă nu a fost prea mare, pentru că ei nu aveau cunoștințe despre chivotul Domnului. David s-a mâhnit tare și a lăsat chivotul în casa lui Obed-Edom din Gat până când a învățat ce a greșit înaintea Domnului.

David ceruse păreri de competență, dar nu-l întrebuse pe Domnul și nu cercetase cuvântul Scripturii în această privință - lucru pe care ar fi trebuit să-l știe oricare dintre preoți. "Multe căi i se par bune omului, dar la urmă duc la moarte" (Proverbe 16:25). Este un lucru bun când în bisericile Domnului facem lucrări care sunt spre slava Domnului și spre întărirea credinței fraților noștri în Domnul, dar trebuie să le facem după Cuvânt, nu după cum ni se pare nouă că este bine. După cum David nu a avut voie să folosească metodele filistenilor de a transporta chivotul, nici noi nu avem voie să folosim lucruri și metode lumești și păcătoase în Biserica Domnului, pentru că, deși vrem să facem bine, dacă nu este după placul Domnului, acel așa-zis bine poate deveni

rău. În Leviticul 10:1-3 avem un alt exemplu în care doi preoți, fii ai lui Aaron, probabil că au vrut să facă bine, dar l-au făcut într-un fel rău, iar Dumnezeu i-a nimicit. Nadab și Elihu au vrut să facă un lucru bun săvârșind slujba de tămâiere, dar n-au urmat instrucțiunile Domnului și au adus foc străin înaintea Domnului. Poate s-au grăbit sau poate le-a fost mai ușor, însă Domnul i-a respins și au plătit un preț grozav pentru fapta lor. Au vrut să facă bine, dar l-au făcut rău.

Sfânta Scriptură are răspunsuri la întrebările noastre și totuși, uneori, avem întrebări specifice cu privire la viața noastră. Dacă vrem să-L întrebăm pe Domnul și pornim cu hotărârea că vom asculta orice va spune El, nu este greșit să-L întrebăm pe Domnul. Cartea Iov are peste 300 de întrebări, Genesa peste 100 și Psalmii la fel, au peste 100 de întrebări. Dacă vrem să ascultăm și Îl întrebăm pe Domnul nu facem un lucru rău, dar contează cum facem asta. Domnul Isus nu S-a supărat pe Ioan când acesta L-a întrebat, prin mesager, dacă El este Mesia cel așteptat și i-a trimis un răspuns. Uneori, El ne răspunde când deschidem Scriptura, printr-o predică pe care o ascultăm sau chiar prin cei care sunt lângă noi, prin vise sau prin vase de lucru peste care El a revărsat din darurile Duhului Sfânt.

Zaharia a fost un preot bătrân căruia îngerul Gabriel i-a vestit, pe când își făcea slujba în Templu, că va avea un fiu. Deși credea Scriptura și îi învăța pe alții despre minunile lui Dumnezeu, nu i-a venit să-l creadă pe înger și a pus o întrebare care dovedește acest lucru: "Zaharia a zis îngerului: "Din ce voi cunoaște lucrul acesta? Fiindcă eu sunt bătrân, și nevasta mea este înaintată în vârstă"" (Luca 1:18). Pentru necredința lui, deoarece era preot și Dumnezeu avea pretenții deosebite de la el, Zaharia a fost pedepsit cu muțenie până la nașterea copilului promis. O altă persoană care l-a întrebat pe îngerul Gabriel a fost Maria, mama Domnului Isus. "Maria i-a zis îngerului: "Cum se va face lucrul acesta, fiindcă eu nu știu de bărbat?"" (Luca 1:34). Ea nu a spus: "Nu cred! E imposibil!", ci a vrut să știe care este partea ei în împlinirea aces-

tei minuni, deoarece era fecioară. Spre deosebire de Zaharia, Maria nu a pus la îndoială faptul că minunea va putea avea loc sau nu. Oamenii pot să pună întrebări pentru că nu cred sau pentru că nu înțeleg partea lor într-o anumită lucrare. Este un lucru bun să cauți și să întrebi care este voia Domnului, dar trebuie să întrebi cu credință și cu promisiunea că vei asculta.

Un alt exemplu în care vedem pe cineva care a vrut să facă bine, dar a făcut rău se află în viața lui Moise, când poporul pe care-l conducea spre Canaan a rămas fără apă. La Refidim, poporul a cârțit și i-a cerut lui Moise să le dea apă și Moise le-a spus: "Pentru ce căutați ceartă cu mine? Pentru ce ispițiți pe Domnul?" (Exodul 17:2). Domnul i-a spus lui Moise să lovească stânca și, lovind-o, din ea a țâșnit apă. La Cades, oamenii au cârțit din nou și Domnul i-a spus lui Moise să vorbească stâncii ca să le dea apă, dar Moise a lovit stânca. Neurmând instrucțiunea primită, L-a necinstit pe Domnul și a fost pedepsit. Se pare că de data aceasta Moise nu și-a controlat mânia: "Ascultați, răzvrătiților! Vom putea noi oare să vă scoatem apă din stânca aceasta?" (Numeri 20:10). Moise vrut să facă un lucru bun certând poporul, dar l-a făcut rău, pentru că a fost biruit de mânie.

Mânia este un sentiment care ne încearcă pe toți, dar ce facem cu El rămâne la alegerea noastră. Ca părinte, am dreptul și datoria să-mi mustru copiii când ei fac ceva rău, dar pot face asta bine - cu dragoste - sau rău - pedepsindu-i cu mânie. Cuvântul Domnului ne spune că cel care este iute la mânie face prostii (Proverbele 14:17). Când un credincios deviază de la planul lui Dumnezeu pentru el, nu trebuie să se aștepte la nimic bun. Mânia ne poate orbi și pe noi, temporar, pentru ca din binele pe care vrem să-l facem să iasă un lucru rău. Domnul Isus nu S-a mâniat niciodată când I S-a făcut rău, dar S-a mâniat când poporului i s-a făcut rău de către cei cu legea în mână și S-a mâniat când Tatălui nu I S-a dat cinstea cuvenită în Templu. Dacă sau când ne mâniem, să nu păcătuim și să nu apună soarele peste această mânie, chiar dacă ni se pare neprihănită (Efeseni 4:26, 31;

1 Samuel 11:6). Prin aceste exemple din Scriptură am văzut cum este posibil să vrei să faci un lucru bun, dar, dacă nu-l faci cum trebuie, el să devină un lucru rău, care poate atrage, în loc de binecuvântare, pedeapsa lui Dumnezeu. Asemenea exemple scot în evidență cât este de important să cunoști Scriptura, pentru ca să știi să faci binele și, într-o zi, să te poți bucura de o răsplată din partea Împăratului.

Amin

32

DISPREȚUL

"A mai spus și pilda aceasta pentru unii care se încredeau în ei înșiși că sunt neprihăniți, și disprețuiau pe ceilalți." Luca 18:9

Citind în Sfânta Scriptură despre experiențele anumitor oameni și studiind povestirile, așa cum, de exemplu, sunt parabolele care reprezintă experiențe din viața noastră, dacă nu avem grijă este posibil să rămânem doar cu imagini frumoase, ca și poveștile în mintea unui copil. Învățătura Scripturii nu trebuie citită sau ascultată în diferite mesaje rostite în biserică, ci ea trebuie să aibă o aplicație practică, altfel nu ne este de prea mult folos. Căutând partea practică a Cuvântului, avem oportunitatea să ne verificăm performanța spirituală, ca apoi să constatăm dacă, în ascultarea noastră față de Dumnezeu, există împlinire, pasiune, consecvență sau există indiferență, mediocritate și, de-a dreptul, neascultare. În acest mesaj, cu ajutorul pildei rostite de Domnul Isus, care construiește un cadru în jurul unui eveniment ce are loc în Templu, avem ocazia să învățăm despre o maladie sufletească a omului, cunoscută ca fiind sentimentul de "dispreț" față de anumiți semeni ai noștri.

Chiar dacă unele mesaje nu ne atrag, ci din contră, ne zgâlțâie uneori puțin emoțiile, acest fel de mesaje ne pot fi de folos, pentru că au potențialul de a ne ajuta să ne examinăm, să ne schimbăm, dacă trebuie, pentru a fi pe placul Domnului Isus. În vederea pregătirii noastre pentru întâlnirea cu Stăpânul, este necesar să ne

cercetăm inima și gândurile ca nu cumva Domnul, în loc de gânduri de prețuire pentru semenii noștri, să găsească în noi această trăsătură de caracter a firii pământești numită "dispreț", prin gânduri de înjosire, prin a vedea pe cineva nevaloros, înjosind astfel creatura lui Dumnezeu făcută de El diferită față de noi. Dumnezeu este foarte clar și categoric cu privire la acest păcat atunci când spune: "Cine disprețuiește pe aproapele său face un păcat, dar ferice de cine are milă de cei nenorociți" (Proverbe 14:21). Disprețul față de cineva sau a vedea pe cineva fără valoare, chiar dacă acest lucru se întâmplă numai în mintea noastră, încurajează în noi gândul că cineva "nu are preț" pe motivul că nu se ridică, prin ce are, prin ce poate face, prin felul în care se comportă, la standardul și așteptările pe care noi le avem de la acea persoană. "Dar pentru ce judeci tu pe fratele tău? Sau pentru ce disprețuiești tu pe fratele tău? Căci toți ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Hristos" (Romani 14:10).

Starea de dispreț este un mare neajuns al sufletului nostru, pe care îl putem ascunde destul de bine de cei din jur, dar nu este ceva ce trece neobservat de Dumnezeu. Pilda aceasta ne poate clarifica și da răspunsuri cu privire la relația noastră cu semenii, după felul în care este monitorizată de Dumnezeu. Este o pildă care ne învață despre noi și ne arată un păcat urâcios înaintea Domnului, de care ne-am făcut vinovați majoritatea. Prin intermediul acestei pilde, care poate fi o unealtă eficace de transmitere a adevărului, Domnul Isus ne face de cunoscut cum privește Dumnezeu la sufletul care, îmboldit de mândrie, judecă și își vede semenul mai prejos sau, în unele cazuri, îl găsește chiar vrednic de a fi socotit căzut de la credință. Disprețul este un sentiment de desconsiderare, lipsă de respect, iar fariseii socoteau această stare ca fiind una de bine, deoarece credeau că numai ei știu cântări corect valoarea lucrurilor. Fariseii și cărturarii, îngâmfați de faptul că-l numeau pe Avraam tată și de faptul că erau singurul popor ales de Dumnezeu care a primit Legea de la El, îi priveau ca inferiori, pe cei dintre neamuri, și îi socoteau chiar ca și pe niște câini

pe aceia care nu făceau parte din clasa lor. Versetul citat la început ne spune clar că pilda vameșului și a fariseului avea o țintă precisă, și anume să atragă atenția inimilor celor care foloseau din plin acest sentiment tăcut numit dispreț, pentru că privind la alți oameni nu-i vedeau așa sfinți, așa religioși sau așa stricți cum se vedeau pe ei înșiși, ca apoi, în această orbire, să socotească în gândirea lor, că Îl iubesc mai mult pe Dumnezeu.

Fariseii și cărturarii care îi priveau pe semenii lor cu dispreț, orbiți de invidie, aveau deja multe lucruri împotriva Domnului Isus, dar ca să-i ajute să-și vadă deficiența înaintea lui Dumnezeu, Domnul a expus ce era în inimile lor, dorind mai degrabă pocăința, decât pierzarea lor. Fariseii Îl socoteau pe Domnul a fi un Învățător care-i provoca în modul cel mai neplăcut deoarece, pe lângă faptul că mulțimile se adunau să-L asculte pe El și nu pe ei, a făcut afirmații pe care nimeni altul nu le-ar fi făcut și nici nu ar fi avut dreptul să le facă. Domnul Isus S-a identificat cu Tatăl spunând: "Eu și Tatăl una suntem" (Ioan 10:30). "Și cine Mă vede pe Mine, vede pe Cel ce M-a trimis pe Mine" (Ioan 12:45). De asemenea, a rostit afirmația: "...mai înainte ca să se nască Avraam, sunt Eu" (Ioan 8:58). Acest fel de afirmații a produs o reacție care-i făcea pe acești oameni, ce se considerau elita societății, să dorească mai degrabă să-L omoare, decât să-L asculte. L-au învinuit de hulă pentru astfel de afirmații, caree lor li se păreau a fi radicale, dar, deoarece nu-I sosise ceasul, nu I-au putut face nimic.

Fariseii credeau că sunt singurii care aveau adevărata înțelegere a Cuvântului și a cine este Dumnezeu, de aceea, atunci când acest Învățător din Galileea le-a provocat și răsturnat postulamentul pe care s-au pus, au știut că trebuie ori să treacă de partea Lui ori să-L elimine cu orice preț. Domnul Isus a căutat să corecteze imaginea lor despre Dumnezeu Tatăl, prezentându-L ca pe un Tată milos, care are milă de fiul risipitor ce se întoarce acasă. Acest fel de relație între ei și Tatăl, pentru majoritatea, a părut a fi de neconceput și au acționat ca niște oameni în fața

cărora se pune o oglindă, dar care aleg să vadă numai ce vor ei, ignorând în mod deliberat petele și zbârciturile sufletului. Pilda fariseului și a vameșului ne arată că Dumnezeu privește dincolo de închinare și de efortul nostru fizic de a merge la casa de rugăciune, dincolo de a rosti cuvinte frumoase, de a cânta sau chiar de a aduce daruri la altar. El privește spre inima noastră, spre intențiile și scopurile care conduc acțiunile noastre și se bucură dacă găsește milă, dorință de bine și nu judecată și dispreț pentru cei de lângă noi.

Domnul Isus se adresează unora care "se credeau neprihăniți", dar astăzi, nu doar astfel de oameni se fac vinovați de păcatul disprețuirii, ci greșesc în acest fel chiar și cei care știu că viața lor spirituală lasă de dorit. Domnul Isus ne expune impresia fariseului despre el însuși și, de asemenea, ne face de cunoscut gândurile pe care acesta le avea față de vameșul care se simțea vinovat înaintea Domnului și nu avea curajul să spună mai mult decât: "...Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!" (Luca 18:13). Fariseul nu vedea nimic rău în el și, în același timp, nu vedea nimic bun în vameș. La fel ca și în cazul acestui fariseu, în zilele de astăzi, când oamenii nu văd nimic rău în ei, încep să lovească și să îi acuze pe cei din jurul lor. Cu privire la neprihănire la starea de a căuta și stăruii în lucrurile fără prihană, poate fi dificil să dăm o definiție completă și precisă cu care să fie toți de acord, dar ce știm despre neprihănire este că, atunci când o observi în viața unui om, o recunoști. Este bine și chiar foarte necesar să fii neprihănit, dar nu este bine să te apreciezi singur, comparându-te cu altul care poate a fost înzestrat cu mai puține virtuți, deoarece înaintea Lui toți copiii Domnului sunt păcătoși iertați și fiecare suflet are daruri și chemări puțin diferite unul față de altul.

Pilda aceasta prezintă doar două categorii de oameni și nu lasă loc pentru a treia. Nu vorbește de cei căldicei și nu vorbește neapărat de oamenii cumsecade, morali, dar care nu au făcut legământ cu Domnul, ci ne vorbește doar despre oamenii acceptați sau respinși de Dumnezeu în urma felului în care s-au prezen-

tat ei înaintea Domnului. Domnul Isus spune că fariseul se ruga în sinea lui și, totuși, Dumnezeu a auzit foarte clar ce a spus, chiar dacă nu și-a deschis gura să rostească cuvinte. Acest adevăr prezentat de Domnul Isus ne învață că Dumnezeu citește gândurile noastre și, așa cum spune psalmistul, cunoaște cuvintele noastre înainte ca ele să fie rostite. Cuvintele nespuse ale fariseului erau cuvinte de dispreț la adresa vameșului, care era considerat de către oameni a fi o unealtă a Romei, și rostind aceste cuvinte el dorea să-și arate valoarea lui proprie înaintea lui Dumnezeu, dar Domnul a fost scârbit de rugăciunea lui mândră, în spatele căreia domina ideea că el se vedea neprihănit.

Dacă suntem sinceri cu noi înșine trebuie să admitem că și noi, unii mai mult, alții mai puțin, ne-am făcut vinovați în viața noastră de acest păcat de a disprețui pe alții. Ca parte din firea noastră veche, este în noi ideea că cel care nu este ca mine și are ca mine sau poate mai puțin decât am eu merită să fie disprețuit, deoarece este diferit. Acești vlăstari de amărăciune ai sufletului, trebuie scoși afară. Când suntem ademeniți de firea noastră veche și alegem să disprețuim, intrăm parcă într-o stare ce ne scapă de sub control, pentru că această stare atrage alte stări de nedorit pentru suflet, așa cum este batjocura sau chiar ura. Fratele fariseu, care se pare că ar fi fost puțin iritat de prezența vameșului în Templu, era dominat de gândul că în el nu este nimic rău, pe când în vameș, fără să-i ceară cineva să-l evalueze, nu găsea nimic bun. Când nu găsești nimic rău sau de îmbunătățit în tine, se poate, la fel ca și fariseul, să începi să dai în altul, deoarece nu vezi nevoia sau nu vrei să dai în tine și în slăbiciunile tale.

Mulți oameni cred că au competența și, uneori, chiar dreptul de a se pronunța cu privire la ce trebuie alții să facă, dar acest drept îl are și îl merită numai Cuvântul lui Dumnezeu și sfaturile primite în lumina Cuvântului. A judeca pe semenul tău și a-l disprețui nu este greu, dar a-l cunoaște este mai greu. Fariseul, în urma rugăciunii lui plină de dispreț la adresa vameșului, a plecat acasă fără să primească ceva bun de la Dumnezeu, pe când, cu privire

la vameș, Domnul Isus a folosit un termen ce avea să fie mult utilizat în vremea dispensației harului, și anume vameșul merge acasă fiind "socotit neprihănit". Poți disprețui viața, șeful de la lucru, colegii, soțul, soția, frații, surorile sau lucrarea cuiva. Poți disprețui semenii pe bază de etnie, pe bază de educație, pe bază de nuanță religioasă sau poziție socială, și Îl poți disprețui chiar și pe Dumnezeu prin ce faci și prin ce nu faci, cu toate că suntem avertizați împotriva acestui lucru. Unii, care se numesc creștini, arată dispreț față de Domnul prin faptul că nu iau parte la Cina Domnului și, astfel, pe un fond al nevegherii, se lipsesc de sursa de viață de sus, cu mare ușurință. "...Dar cei ce Mă disprețuiesc, vor fi disprețuiți" (1 Samuel 2:30).

Omul îi poate disprețui pe slujitorii lui Dumnezeu, casa de rugăciune și serviciile care se țin acolo în cinstea Domnului și spre zidirea Trupului lui Hristos, adică a Bisericii. Scriptura ne spune că este posibil să disprețuim prorociile și lucrările pe care nu le înțelegem pe deplin, iar această stare ne poate pune în mare pericol. Copiii Domnului, care sunt treji, aleg să folosească sentimentul de dispreț împotriva lucrurilor păcătoase pe care ni le sugerează firea pământescă și deșertăciunile lumii, alegând astfel să prețuiască acele lucruri care rămân veșnic, chiar dacă aceasta produce nedumerire între cei din jur sau, mai mult, atrage ocară și chiar prigoană. Dacă ne disprețuiește cineva pentru ascultarea noastră față de Dumnezeu, acest lucru este problema acelei persoane, dar datoria noastră este să nu facem ceea ce merită a fi disprețuit. Domnul Isus a disprețuit rușinea de a duce o cruce spre Golgota și ne-a dat astfel un exemplu viu a ce înseamnă să pui valoare pe ce are într-adevăr valoare.

Domnul Isus a acceptat să fie disprețuit de "oameni" (Isaia 53:3), de aceea, ca și apostolul Pavel, care a spus că își găsea plăcerea "în defăimări", și noi, dacă este cazul, trebuie să acceptăm să fim disprețuiți, fără să ne revoltăm, pentru ce facem bun înaintea Domnului. "Noi suntem nebuni pentru Hristos: voi, înțelepți în Hristos! Noi slabi: voi tari! Voi puși în cinste: noi dis-

prețuiți!" (1 Corinteni 4:10). Domnul Isus a pus valoare pe rodul suferințelor Lui, care este Biserica Lui răscumpărată prin jertfa de la Golgota. Dacă David a spus că privește cu dispreț pe cel vrednic de dispreț, noi, astăzi, în dispensația harului, privim cu dispreț doar la lucrurile și stările dăunătoare sufletului, ca la ceva ce ne-ar putea murdări sufletul sau la ceva lipsit de valoare, care să dăinuiască. Prin ilustrarea felului în care se manifestă acest sentiment de dispreț și prin starea de nemerit personal, cum a fost în cazul vameșului, în pilda vameșului și a fariseului, Domnul Isus ne îngăduie să fim doar întruna din aceste două categorii: acceptat sau respins de Dumnezeu.

Din care categorie faci tu parte? Lovești în tine și în slăbiciunile tale sau dai în alții? Omul care nu se pocăiește și disprețuiește astfel bogățiile harului lui Dumnezeu, precum și pe semenii lui, se încarcă cu o mare vină și rămâne nemântuit, urmând să plătească prin pierzare veșnică pentru vina lui deoarece, disprețul pentru ce are valoare înaintea lui Dumnezeu ne poate duce departe de a avea o stare după voia Lui. Cum este cu tine? Poți să spui că nu-ți disprețuiești semenii, păcătuiind astfel? Conștiința este un mecanism care ne ajută să vedem când am greșit, sau ne oprește de la a face sau a spune un anume lucru. Te dezleagă conștiința ta de această vină, de a disprețui pe aproapele tău? A face bine și a gândi de bine celor din jur este o alegere perpetuă în ascultare de îndemnul Duhului Sfânt pe care Dumnezeu Îl dă și astăzi oamenilor care se pocăiesc, ca și călăuză.

Lumea este tot mai agitată, de parcă simte că stă pe marginea unei catastrofe ce urmează să aibă loc, dar pentru cel care-și curățește hainele sufletului, incluzând și această stare de a disprețui, aceste timpuri turbulente nu sunt înspăimântătoare, ci sunt doar parte din semnele venirii Domnului Isus. Ținta noastră, ca și copii ai Domnului, nu este doar să ajungem în cer, ci și să umblăm cu El și, bucurându-ne de El, să lucrăm ajutând sufletele oamenilor să vină la mântuire. Pentru aceasta este nevoie de un cuget curat, care are stimă pentru făptura făcută de Dumnezeu, refuzând

să vorbească graiul disprețului. Chiar dacă până acum te-ai făcut vinovat de acest păcat, de a judeca și disprețui, sau poate nici nu știi că ești al Domnului Isus, astăzi, cercetându-te și făcând o rugăciune de predare a vieții tale în mâna Domnului Isus, poți intra în rândul copiilor lui Dumnezeu, care vor petrece veșnicia cu El. Acest lucru nu se face prin rugăciuni șablon, căutând cuvinte sofisticate, ci printr-o rugăciune sinceră, cu cuvintele tale, în care să-I spui că îți pare rău de trecutul tău pătat de păcat, exprimând astfel dorința de a fi al Lui pe deplin. Ca să stai în prezența Domnului, trebuie să fii socotit a fi fără vină, chiar și de păcate precum acela de a disprețui, păcat pe care mulți îl socotesc a fi neînsemnat. Singurul mod de a ajunge la această stare este prin pocăință, acceptând neprihănirea Lui, dată nouă prin har. Iertarea Lui va fi parte din procesul de vindecare și restaurare al sufletului tău. De aceea, ești îndemnat astăzi, căutând pe Dumnezeu după Scriptură, să-ți predai viața Domnului Isus.

Dorința Domnului Isus este să ne ofere iertare, să ne împăce cu El, să ne conecteze cu familia și felul Lui de a fi, ca atunci când plecăm din această viață, sufletul nostru să fie și să rămână veșnic cu El. Dacă până astăzi ai disprețuit oamenii, hotărăște-te ca de azi să nu mai faci aceasta și, dacă nu te-ai împăcat cu Dumnezeu prin jertfa Domnului Isus, fă acest lucru azi, plecându-ți genunchii înaintea lui Hristos și spunându-I că de astăzi vrei să fii numai al Lui.

Amin

33

RISIPITORII

"Nu după multe zile, fiul cel mai tânăr a strâns totul, și a plecat într-o țară depărtată, unde și-a risipit averea, ducând o viață destrăbălată." Luca 15:13

Scopul mesajului biblic, rostit de la un amvon, vestit pe undele aerului sau scris, este să trezească în noi gânduri de apropiere față de Dumnezeu, de cunoștință despre El, și, de asemenea, să ne arate dragostea Lui pentru om. Aceste mesaje care ne pot face de cunoscut lucruri despre Împărăția lui Dumnezeu, ne arată starea noastră înaintea Lui și ne descoperă felul în care noi, care ne naștem falimentari spiritual, putem ajunge să fim împăcați cu El atunci când ni se dă dreptul să ne facem copii ai Lui (Ioan 1:12). Cât timp dedici unui lucru spune de obicei cât de important este pentru tine acel lucru. Cât timp dedicăm studiului Scripturii citind, studiind și ascultând mesaje din Scriptură, ne poate spune cât de important este pentru noi ceea ce Dumnezeu are să ne spună. Nu ai cum să trăiești pentru Dumnezeu în cultura de astăzi fără să cheltuiești timp cu această Carte și fără să asculți mesajele din ea transmise de către oamenii lui Dumnezeu, rânduiești de El pentru această slujbă.

Aceste mesaje trebuie să ne învețe să nu luăm decizii orientate, în primul rând, de simțuri și emoții, ci pe baza Scripturii. A fi creștin, nu înseamnă în primul rând a ține o serie de reguli sau a face parte dintr-o anumită categorie denominațională, ci înseamnă a avea o relație caldă, ca între un tată și fiu, cu Dumnezeu, cu

care avem părtășie; El fiind păstrat de noi în conștiința noastră. Din cauza zestrei Adamice, toți oamenii se nasc predispuși la a dovedi că fac parte din categoria risipitorilor. Dacă suntem în rândul fiilor risipitori care, reîntorcându-se acasă, au avut parte de dragoste nemeritată, fiind iertați și restaurați ca fii, avem datoria să îndemnăm pe cei care nu au primit darul mântuirii, ca prin pocăință și naștere de sus, să vină și ei acasă la Tatăl care vede în ei suflete prețioase. "Și aceasta este porunca, pe care o avem de la El: cine iubește pe Dumnezeu, iubește și pe fratele său" (1 Ioan 4:21). Pierderea unui fiu sau a unei fiice produce multă durere Tatălui, de aceea să nu privim la aceste suflete prin lentila fratelui mai mare din această pildă pentru că și noi, cei care spunem că am primit iertarea Lui, am fost la fel și nu ni s-a dat dreptul să judecăm cine este reprimat și cine nu.

A risipi înseamnă a folosi în mod nechibzuit bunuri materiale, bani, talent, timp sau oportunități care pot duce spre mai bine. Un fiu răzvrătit care risipește este un fiu care nu ascultă, ci se bazează pe puterea și judecata lui de a căuta doar lucrurile care satisfac firea și chiar propriile poftă. Un risipitor slujește, de obicei, patimilor sale. Această stare și acțiune de a risipi sau de a irosi este cea mai costisitoare, atunci când omul nu folosește oportunitatea de a se împăca cu Dumnezeu prin meritul jertfei Domnului Isus. Primii risipitori au fost părinții noștri în Eden care, amăgiți de șarpe, au risipit bogății pe care, la un moment dat, nu le-au mai prețuit îndeajuns. Au fost așezați ca să locuiască într-o grădină sădită de Dumnezeu și aveau părtășie cu El în răcoarea serii, dar au risipit toate acestea prin neascultare atunci când n-au păzit grădina, așa cum le-a spus Dumnezeu să facă. Trebuia să o păzească în primul rând nu de fiare, ci de ideologia unei ființe numite Satana, care prin ce a spus i-a amăgit că, de fapt, Dumnezeu nu este chiar așa de bun cum cred ei și, profitând de ignoranța și nesiguranța a ceea ce știa Eva, a încurajat-o să mănânce din pomul oprit. Adam a avut nu doar obligația să păzească grădina, ci și să o protejeze. Pe lângă răspundere a avut și autoritate, însă

nu a folosit-o și a întors spatele lui Dumnezeu. Noi trebuie să fim conștienți că neascultarea înseamnă fărădelege.

Un alt exemplu bine cunoscut de "risipitor" îl avem în pilda fiului risipitor rostită de Domnul Isus, așa cum scrie în textul citat la început. Privind la această pildă, în contextul cultural al vremii de atunci, în Orient, putem înțelege mai bine de ce fiul mic a devenit un risipitor. În acea vreme, ierarhia casei era tatăl, fiul cel mare, mama copiilor și apoi ceilalți copiii. Astfel, fiul mare avea influență directă asupra creșterii și educației fraților lui mai mici. În bună parte, se pare că percepția fiului risipitor despre tatăl avea ca sursă învățătura fratelui mai mare și felul în care a ajuns să aibă păreri nepotrivite despre tatăl lui avea o directă influență a fratelui mare care nu era mulțumit de tatăl lor. Fiul mic a cerut, și-a luat partea de avere, a risipit-o, îmbrăștiind-o pentru a-și satisface dorințele deșarte într-o țară îndepărtată, însă nu l-a cunoscut cu adevărat pe tatăl său până când acesta, la întoarcerea lui acasă, a alergat spre el, l-a îmbrățișat și i-a dat sărutul iertării.

Când a văzut că tatăl aleargă înspre el, punându-se în acest fel în pericolul de a fi dezonorat de oameni, când a primit sărutul iertării și a fost copleșit de bunătatea tatălui, fiul risipitor a înțeles cât de mult este iubit și nu a mai cerut să fie primit ca un argat care primește o plată și pleacă atunci când nu-i convine noul contract de angajare. Dacă fiul cel mic ar fi așteptat, ar fi primit moștenirea într-un mod onorabil. Trăgând o paralelă cu evenimentul din Eden, nu aș exclude ideea că, până la urmă, după ce și-ar fi dovedit ascultarea cu statornicie, nu le-ar fi fost interzis să mănânce din acel pom oprit. Studiind puțin caracterul lui Dumnezeu, după felul în care a procedat cu oamenii a căror viață a fost înregistrată în Scripturi, nu aș vedea în Tatăl un părinte care arată copiilor o farfurie cu prăjituri însă nu le dă voie niciodată să guste din ele. Un părinte bun dă copiilor prăjituri după ce copiii și-au spălat mâinile și după ce au mâncat mâncare. Părinții noștri din Eden nu erau gata pentru acea fază, după cum fiul risipitor nu era gata pentru primirea părții de moștenire, dar nu au vrut să

aștepte. Povestea risipitorilor s-a repetat de-a lungul veacurilor, chiar și în viața noastră. Dumnezeu, în îndurarea Sa, a inițiat și fondat, dacă vrem să numim așa, un program de recuperare a fiilor pierduți, care și-au risipit nevinovăția, pentru că au fost biruiți pe redeva minții lor atunci când au mușcat momeala șarpelui.

Talerul judecății omului este ușor influențabil, atunci când nu privește în sus, nu adună comori în cer și nu depinde de cârmuirea care-i poate veni. Dacă umbli, gândești sau te uiți unde nu trebuie, te trezești într-o zi înhățat de sentimente și dorințe păgubitoare sufletului care te fac, chiar dacă nu imediat, un fiu risipitor. Este bine să știm că, odată iertați de Dumnezeu, șarpele cel vechi nu se dă bătut, ci continuă să ne facă oferte. De aceea, trebuie să știm că mintea și gândurile noastre sunt și vor fi, cât timp suntem în acest trup de lut, în stare de asediu. John Revire a afirmat foarte bine lucrul acesta în timpul revoluției Americane: "Dacă vrem să fim liberi, va trebui să luptăm!" Asediul asupra sufletelor noastre vine în formă de oferte ușurându-ne calea, cu dorințe după nou și după mai mult, la nivelul gândurilor mai întâi. După felul în care răspundem acestor provocări vom declara ce preț are pentru noi oferta mântuirii oferite de Dumnezeu care a făcut din noi, cei risipitori, fii ai Lui. Dumnezeu controlează cu precizie cursul istoriei, dar ne-a lăsat, ție și mie, dreptul de a alege drumul pe care vrem să-l urmăm: în ascultare de El sau în neascultare.

Ni s-a dat o gândire care poate filtra și decide; poate separa ce este bun de ce este rău, ce este sfânt de ce nu este sfânt. Ni s-a dat o minte care poate alege să risipească ori să prețuiască oferta de împăcare a Tatălui, să se pocăiască și apoi să rodească, îmbogățindu-se astfel față de Dumnezeu. Ca să alegem bine, avem nevoie de cunoașterea Scripturii, de puterea Duhului Sfânt care vrea să ne cârmuiască pe calea cea mai bună. Avem nevoie să dezvoltăm o dependență de El ca, astfel, să putem birui atât firea noastră cea veche, cât și pe vrăjmașul sufletelor noastre. Domnul Isus ne-a atenționat să avem grijă să nu ne înșele cineva (Matei 24:4,

Marcu 13:5), pentru că atât primii oameni, cât și fiul din pilda amintită, au fost înșelați atunci când și-au pierdut gândirea sănătoasă despre cum este Tatăl și care este voia Lui. Prin această pildă, Domnul Isus a vrut, și vrea, ca noi să înțelegem ce lucru îngrozitor este să alegi să păcătuiești; devenind un risipitor mergi împotriva voii lui Dumnezeu. Credița în Domnul Isus a dat naștere unei categorii de oameni numiți în termenii Scripturii: "făpturi noi" (2 Corinteni 5:17), oameni de tip nou în Hristos Isus care, prin felul cum se păzesc de tot ce pare a fi rău, dovedesc că Îl iubesc pe Domnul și că își iubesc sufletele. Unde este dragoste puțină de Dumnezeu, și chiar de oameni, este ușor să găsim motive de nemulțumire, dar este atâta Cer și Lumină de sus în jurul celui care iubește. Astfel de suflete înțeleg că, în măsura în care este posibil, orice lucru, situație sau persoană, care le-ar putea pune în pericol legătura și prietenia cu Dumnezeu, trebuie evitat, dacă refuză îndreptarea.

Cei care nu refuză, și vor să fie învățați de Domnul, trebuie să se pună sub disciplina Lui. Nu tot ce ne cere El este plăcut firii noastre vechi, dar prin a ne încrede în El nu abandonăm calea, cum fac unii, pentru că nu avem ca prioritate o viață foarte ușoară pe pământ, ci țintim spre a petrece o veșnicie fericită cu Dumnezeu. Nu înseamnă că, odată ce devenim copiii Domnului, avem doar restricții și nu ne putem bucura de nimic. Dumnezeu îngăduie să ne bucurăm de lucrurile legitim îngăduite, așa cum și părinților noștri în Eden li s-a spus să mănânce "după plăcere" (Genesa 2:16) din pomii îngăduiți. Dumnezeu, Tatăl nostru, nu ne refuză binele pe care îl cerem atunci când acesta nu ne face rău sufletului, ci El ne dă și binecuvântări pământești în măsura în care suntem în stare de ele. Oricât de bine educat și din orice clasă socială ar face parte, omul caută răspunsuri pentru neliniștea inimii lui, pentru simțul vinovăției și pentru îngrijorarea cu privire la gândul veșniciei. Adevărata viață a omului pe pământ nu este banul ce-l are în buzunar sau la bancă, nu este prestigiul ori influența pe care o are între oameni. Aceasta nu stă nici în a avea lucruri, nu-i destrăbălare,

nu-i surplus de bunuri materiale și nu-i nici măcar sănătate, ci să ai adevărata viață înseamnă să-L ai pe Fiul, adică pe Domnul Isus Hristos ca Mântuitor. "Cine are pe Fiul, are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața" (1 Ioan 5:12).

Viața pe care o dă Fiul merge mai departe decât poți să vezi și să gândești pământește, și este mai de preț decât orice și-ar putea imagina un om. Acela care are pe Fiul este condus de Duhul Sfânt spre o înțelegere mai adâncă a lucrurilor duhovnicești și împreună cu această stare, vine o credință mai mare precum și o viață pe pământ prin care se simte împlinirea. Viața pe pământ, de cele mai multe ori, este complicată, cu mai multe neazuri decât bucurii, dar ce dă rost vieții noastre este că Dumnezeu și cunoașterea pe care ne-a dat-o despre veacul viitor face ca această viață să aibă sens în ceea ce privește creșterea noastră în credință. Știința nu are aceste răspunsuri și nici filozofii nu pot da răspunsuri care să mulțumească cu privire la complexitatea sufletului și asupra sensului existenței. Pentru aceasta recurgem la credință, care se ridică mai sus decât rațiunea și care găsește în cuvântul Scripturii, calea care duce la Cer.

Domnul Isus vine, sau dacă nu vine cât timp suntem în viață, mergem noi, prin ușa morții, să ne înfățișăm înaintea Lui. Cum te va găsi acel moment? Vei fi găsit ca risipitor? Când Scriptura nu ne mai fascinează și nici măcar nu ne mai interesează, este un semn alarmant că am pierdut ceva bun și esențial din ceea ce am avut când ne-am întors la Domnul și suntem într-un real pericol de a ne număra în rândul celor nehibzuiți. Pentru că este secret, și face parte din strategia spirituală de război, Dumnezeu nu ne-a spus exact timpul când va veni. El poate apărea înaintea perioadei de timp numită neazul cel mare sau după. Deși noi, căutând diferite texte, avem preferințe și încredințări, ziua și vremea aceea o știe doar Dumnezeu. Ești tu un fiu risipitor sau Îl cunoști și aștepti acea întâlnire cu nerăbdare? Dumnezeu se bucură de dragostea noastră pentru El, atunci când este exprimată nu doar prin cuvinte, ci și prin ceea ce facem în ascultare de Domnul.

Dacă spunem că-L iubim și nu confirmăm aceasta prin ascultare, deoarece în noi este dezinteres pentru voia Lui, suntem doar fii risipitori care au în față un viitor de nedorit. Când dorim o verificare în această direcție, Scriptura ne îndreaptă atenția spre felul în care ne pasă de semenii noștri. Omul flămând se gândește și vorbește despre mâncare, cel setos vorbește despre apă, cel doritor de slavă deșartă vorbește despre cine este mai mare, dar fiul risipitor care s-a împăcat cu Tatăl, cel care-L iubește, se dedică și are dorință să facă voia Tatălui. Astfel de suflete nu evită situații dezavantajoase, în ceea ce privește dorințele lor pământești, ci în folosul sufletului fac posibilă înaintarea Evangheliei. Aceste suflete prind drag de adevărul Scripturii și de cunoașterea lui Dumnezeu. Ele duc lupta cea bună a credinței, în așa fel încât lumina conștiinței să nu se stingă, iar cugetul să nu le fie pătat, știind că dragostea este importantă în orice vreme a anului și a vieții.

Privind la prima eră creștină vedem că a fi un creștin radical era normalul zilei, pentru că ei aveau înlăuntrul lor un foc care nu-i mistuia, ci îi făcea să se consacre fără limite, făcând cunoscut fiilor risipitori că Tatăl îi iubește și îi așteaptă să se întoarcă. Dacă, oarecum, te numeri printre cei care odată au urmat calea Domnului cu mult zel, dar acum ai obosit și te-ai sustras de la lucrul Lui, nu uita de nevasta lui Lot care a fost aproape scăpată pe deplin de nenorocirea ce a venit peste Sodoma, când, spre pierzarea ei, s-a uitat înapoi. Vrei să înceapă o deșteptare în sufletul tău pentru a nu fi numărat în rândul risipitorilor? Dacă vrei aceasta, nu spune că ar fi bine să înceapă cu cutare, cu vecinul sau chiar cu păstorul, ci spune: "Începe cu mine, Doamne!" Fă ca această zi să fie o zi de hotar în care, după ce L-ai primit pe Domnul Isus ca Domn și Stăpân, să-ți dai toată silința să nu risipești nimic din ce ți-a pus El la dispoziție. Domnul poate mai mult, este mai mult, vrea să facă mai mult pentru tine, știe mai mult și te iubește mai mult decât crezi tu. Dacă faci parte din categoria oamenilor care sunt tributari unui anume fel de gândire ori religie moștenită, ce nu poate fi dovedită adevărată

cu Scripturile, caută să te smulgi din acea prinsoare, chiar dacă ar fi să rămâi doar tu și Isus, deoarece acolo unde este El se află majoritatea puterii.

Fii bun în felul lui Dumnezeu de a fi bun, ca viața ta să declare Împărăția lui Dumnezeu chiar și fără cuvinte. Fii neprihănit în alegerile tale, cinstit și moral, și atunci, în loc să risipești, ai să aduni împreună cu El, ca la sfârșit de drum să primești cununa care nu se poate veșteji. Fă aceasta și într-o zi vei fi chemat să te înfățișezi înaintea Lui ca rob bun și credincios; ca un ispravnic conștiincios care, de dragul Lui, a trăit în ascultare de El. "Iată-ne, venim la Tine, căci Tu ești Domnul, Dumnezeul nostru" (Ieremia 3:22). Prin sângele iertării Mielului lui Dumnezeu, din fiu risipitor ești chemat să devii, în trupul tău, un chivot Sfânt în care, prin Duhul Sfânt, există o picătură din Slava Sa. Spre bucuria Tatălui, a Cerului și a celor mântuiți, întoarce-te la Dumnezeu cu pocăință și o veșnicie vei fi bucuros că ai făcut aceasta.

Amin

34

UN ALT TĂRÂM

"De atunci încolo, Isus a început să spună ucenicilor Săi că El trebuie să meargă la Ierusalim, să pătimească mult din partea bătrânilor, din partea preoților celor mai de seamă și din partea cărturarilor; că are să fie omorât, și că a treia zi are să învieze." Matei 16:21

Versetul citat mai sus face parte din textul în care Domnul Isus le-a revelat ucenicilor Săi detalii cu privire la scopul cu care a venit pe pământ. Era și un adevăr pe care ucenicii nu erau gata să-l primească și se poate observa că, după mai bine de trei ani de umblare cu Domnul, tot nu înțelegeau cu claritate scopul venirii Sale pe pământ, după cum nu înțelegeau nici lucrurile cu privire la unde și cum este Împărăția lui Dumnezeu. Este un text care necesită citirea versetelor ce urmează, pentru că ele ne dau mai multe detalii cu privire la planul lui Dumnezeu, cu privire la felul în care omul poate ajunge să-și petreacă veșnicia cu El. Afirmațiile Domnului Isus scot la iveală realitatea unei alte lumi, un alt țărâm, un alt fel de Împărat și Împărăție, lucruri pe care mulți dintre cei din zilele de astăzi, care se numesc atei, le contestă și chiar le batjocoresc.

Ateii, care spun că nu cred că omul a fost creat de Dumnezeu, aleg să creadă că sunt creați de Univers prin accidente și mutații la întâmplare și preferă, mai degrabă, ideea că sunt niște animale inteligente, că sunt maimuțe îmbrăcate, decât să accepte adevărul

Scripturii. Acești oameni care tăgăduiesc existența lui Dumnezeu au o problemă mai mare pentru că nu pot explica cine a făcut Universul în care se vede ordine și precizie. Una dintre întrebările lor favorite este: "Cine L-a creat pe Dumnezeu?" care este o întrebare illogică, deoarece ei de fapt spun: "Cine L-a creat pe Acela care nu a fost creat?" Ateii văd o inteligență în spatele unui produs tehnologic sofisticat, în spatele unei mari bătălii câștigate prin strategie. Ei neagă însă prezența unei inteligențe de Creator în activitatea și existența astrelor din Univers ori în spatele celor peste trei miliarde de bucăți de informație care formează ADN-ul omului. Ei nu înțeleg, și unii nu vor să înțeleagă, că în tot ce văd nu este "Dumnezeu ori știința", ci este "Dumnezeu și știința".

Mulți aleg această negare a prezenței lui Dumnezeu ca să nu trebuiască să meargă mai departe, să se gândească la o lume în care există îngerii lui Dumnezeu și îngerii căzuți, că există un dumnezeu întunecat al acestui veac, având activitate în lumea spirituală, afectând-o chiar și pe cea materială. Nu vor să accepte că există o Împărăție a unui Dumnezeu care a creat totul după placul Lui, care coordonează totul și în fața Căruia fiecare suflet va da socoteală pentru ce i s-a spus sau arătat vreodată despre Dumnezeu și voia Lui. Domnul Isus știa că în inimile ucenicilor se zbat tot felul de stări de neliniște și nedumerire, de aceea a început să le dea câteva detalii cu privire la lumea cealaltă care nu ține de domeniul material, ci de domeniul spiritual. Când Domnul Isus a spus că urma să fie omorât, ucenicii și, în mod deosebit, Petru s-au simțit ruinați și poate chiar trădați într-un fel, pentru că își spuneau că au investit trei ani umblând cu Cineva care poate face minuni, dar care spune că acum urmează să moară.

Din frustrarea lui Petru și din gândurile acestuia, asupra căreia, în acele momente, nu a vegheat ca să nu accepte influențe străine, a izbucnit un argument și o mustrare cu care i s-a adresat Domnului Isus, crezând că era necesar să-L mustre. În versetul 25 din același capitol, Domnul Isus le-a spus că cei care-și pierd viața pentru El, și-o vor câștiga. "Câștigă ce?", cred că își spuneau

ei, "dacă Tu mori?" Apoi le-a spus (v. 26) că nu le-ar folosi să câștige toată lumea dacă-și pierd sufletul. "Dar ce mai rămâne dacă nu câștig nimic?", probabil că se întrebau ei. Apoi Domnul le-a spus despre o zi a răsplătirii, dar în mințile ucenicilor era tot furtună, deoarece probabil că își spuneau: "Dacă nu aici, unde ne-am pierdut rostul vieții?", "Dacă nu pentru Tine, pentru ce?" Ei încă nu înțelegeau ceea ce Domnul Isus i-a spus lui Pilat și anume că Împărăția Lui nu era din această lume, de aceea El a pregătit o demonstrație cu privire la existența celeilalte lumi și le-a spus că unii dintre ei vor vedea pe Fiul Omului venind în acea slavă.

După șase zile Domnul Isus i-a luat cu El pe Petru, Iacov și Ioan (Matei 17:1-9) pe un munte și acolo S-a schimbat la față înaintea lor. Ei L-au văzut cu o față mai strălucitoare decât a soarelui, cu haine de o albeață pe care niciun înălbitor nu o poate da și înaintea Lui au apărut Moise și Ilie cu care Domnul Isus a vorbit despre patimile Sale. De asemenea, au auzit vocea Tatălui care a spus: "...Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea Mea: de El să ascultați!" (Matei 17:5). Pe moment, ucenicii se pare că au fost șocați și dezechilibrați la vederea slavei Domnului, slavă cu care Fiul Omului va veni în ziua marilor răsplătiri. Ucenicii s-au înspăimântat și au căzut cu fața la pământ neștiind ce trebuie să facă ori să spună, așa cum reiese din cuvintele lui Petru. Petru a fost afectat profund și chiar la bătrânețe amintește acel incident care i-a marcat viața (2 Petru 1:17-18). În acele momente, ucenicii au avut în fața lor o dovadă clară că lumea de dincolo există. Este un tărâm, este o țară care are un Împărat. Este o țară care, prin minunea nașterii din nou, oferă celor de pe pământ cetățenia. "Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos" (Filipeni 3:20).

Ce este extraordinar e faptul că Domnul Isus îmi promite mie și oricărui suflet, care crezând în El a primit darul mântuirii, că nu vom muri, ci acest eveniment numit de oameni "moarte biologică" va fi doar o trecere în acea Împărăție unde domnește Domnul

păcii. "Isus i-a zis: «Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește, și crede în Mine, nu va muri niciodată. Crezi lucrul acesta?»" (Ioan 11:25-26). Promisiunea Domnului Isus nu este că acest trup nu va muri biologic, deși aceasta va fi adevărată în cazul celor care vor fi găsiți în viață la venirea Lui, ci promisiunea Lui este că, la plecarea din acest trup nu vom vedea o moarte hidoasă și nici îngerii întunericului, ci odată ce avem viață din El vom fi suflete care, la trecerea din această viață, vom vedea lumina, îngerii Domnului și pe Domnul Isus. Pentru cei care sunt credincioși și nu se joacă de-a pocăința și de-a mersul la biserică nu mai există frică de moarte, pentru că în momentul trecerii din viață intrăm într-o altă viață care este de domeniul spiritual și care este mult mai reală decât această viață. Va fi o viață în care auzi, vezi, mergi, ai simțuri chiar mai dezvoltate decât aici. Cei care vor merge în chinuri veșnice, pentru că au refuzat împăcarea cu Dumnezeu, își vor aduce aminte de oportunitățile pe care le-au nesocotit cât erau în viață, așa cum găsim că este cazul bogatului nemilostiv, ajuns sărac și nenorocit pe vecie.

Cum pot să ajung și eu pe acel tărâm al fericirii unde este Dumnezeu?, se întreabă poate cineva. Iubește pe Domnul mai întâi prin a asculta de El și Cuvântul Lui din Scriptură. Fugi de orice ți se pare păcat și care ți-ar putea întina haina sufletului. Caută pacea și sfîntirea și iartă chiar și pe acela care nu-ți cere iertare pentru că ți-a greșit. Iubește semenii spunându-le despre această viață și acest tărâm ceresc unde poate să ajungă oricine se pocăiește cu adevărat. Ca să faci aceste lucruri ai nevoie de putere, iar omul firesc, cu toată bunăvoința lui de așa-zis om bun, nu poate face aceasta. Omul firesc are inteligență să construiască aparate complexe, să călătorească în spațiu, să creeze industrii, dar nu are putere, de multe ori, să-și controleze limba sau să spună "nu" păcatului. Nu are putere să ierte, să sacrifice, fără să aștepte ceva înapoi. Numai cei care au nădejdea Țării de sus pot face acest fel de lucruri odată ce, prin pocăință, au devenit fapte noi

în Hristos Isus și au fost îmbrăcați cu puterea Duhului Sfânt. Odată ce ai primit putere trebuie să o păzești hrănindu-te din Cuvânt și petrecând timp cu Domnul în rugăciune atât singur, cât și în părtășia celor care se îndreaptă spre acest tărâm numit Cer sau Rai. Mulți tineri merg la școală și cad victime profesorilor liberali și atei ori cad în lanțul poftelor, dar aceasta de obicei se întâmplă în timp.

În această vreme, ateismul este o teorie în criză care caută să seducă sufletele prin minciună, prin prezentarea acestui pământ ca fiind un loc unde nu ai limite în ceea ce ține de satisfacerea poftelor și neagă existența unei alte lumi. Scapă de această cursă cei care, în vreme ce cheltuiesc energie și fac efort să acumuleze cunoștințe, aleg să continue să facă același efort cheltuind timp cu Dumnezeu, având ochii credinței la Țara de sus. Educația, și un bogat bagaj de cunoștințe, poate fi un tovarăș foarte bun de viață, dar numai atâta timp cât păstrezi la orizont Țara de sus cu dorința de a ajunge acolo. "Frumoasă țară ne dă Domnul", a spus un israelit când a văzut roadele care creșteau în Canaan, iar astăzi credința este aceea care poate să vadă dincolo de ce poate vedea și percepe rațiunea, ca astfel sufletul credincios să se bucure de Țara cea bună de sus, unde în final va fi acasă.

Cred că majoritatea care ajung acolo spun că le pare rău de un singur lucru: că nu au investit mai mult în Împărăția lui Dumnezeu chiar și cu ajutorul bogățiilor nedrepte, adică cu ce le-a trecut prin mâini aici pe pământ. Un adevărat creștin are deja inima acolo sus, pentru că Domnul Isus a spus că acolo unde ne este comoara, ne este și inima (Luca 12:34). Adevărata credință creștină este aceea care te obligă să ai de-a face cu păcatul tău recunoscându-l, numindu-l rău, căindu-te de el și părăsindu-l ca astfel să ai parte de îndurarea lui Dumnezeu, care, în momentul pocăinței, face din om o făptură nouă. Aceste fapte noi, din acea clipă, încep o viață care este trăită în două lumi sau două tărâmurii foarte diferite. Acestea sunt: lumea fizică de pe pământ și lumea spirituală care, pe măsură ce trece timpul și experimentează

umblarea sub călăuzirea Duhului Sfânt, crește și devine tot mai reală. Un astfel de suflet se gândește la lucrurile de sus și le socotește mai importante decât lucrurile de jos. Un astfel de suflet care trăiește în Cer își adună comori acolo sus.

Ucenicii, cărora Domnul Isus le-a spus că avea să fie omorât dar va învia în cea de-a treia zi, au înțeles lucrarea cu privire la Împărăția lui Dumnezeu doar după ce Duhul Sfânt s-a revărsat peste ei. Au crezut cu așa tărie întrucât mulți și-au dat viața pentru credința lor într-un Isus care are o Împărăție care va veni, așa cum de fapt a crezut și unul dintre tâlhari. După ce Domnul Isus și-a încheiat lucrarea pe pământ, au înțeles cât de necesar a fost ca El să fie răstignit și să moară în locul celor vinovați. Noi suntem vinovați de un păcat Adamic, care are o fire ce, imediat cum poate, acționează în om, de aceea Domnul a venit să moară, ca să ne poată da din nou nevinovăția. Un anume clișeu din viața lui David ilustrează felul în care noi am fost furați de șarpele viclean de tot ce aveam de valoare (1 Samuel 30:18-20).

Când David s-a întors la Țiclăg cu cei 600 de oameni, după ce "s-a îmbărbătat în Domnul", a luat-o cu oamenii lui după amaleciții care le-au furat familiile și tot ce aveau de valoare. I-au ajuns, i-au bătut în luptă și au adus înapoi tot ce li se furase și chiar mult mai multă pradă de război. Părinții noștri, în Eden, au fost furați de șarpele cel viclean de nevinovăție și de oportunitatea unei vieți veșnice în părtășie cu Dumnezeu, dar Domnul Isus a luptat pentru noi și a recâștigat ceea ce șarpele a furat, ba chiar mai mult. Celui care vine la Domnul Isus prin pocăință și este născut din nou, îi dă din nou nevinovăția, promisiunea vieții veșnice, îi dă călăuzirea Duhului Sfânt și oportunitatea de a lucra împreună cu Dumnezeu pentru lucruri care rămân veșnic (Romani 3:28). Vrăjmașul nu a rămas spectator la toate acestea, ci acum el atacă Biserica, atacând în mod individual fiecare familie și suflet credincios pentru a le fura din nou ce au de valoare, deoarece, așa cum a spus Domnul Isus, vrăjmașul este un hoț. "Hoțul nu vine decât să fure, să junghie și să prăpădească..." (Ioan 10:10).

Hoțul acesta vrea să fure ceea ce Domnul Isus a văzut valoros la oameni atunci când a umblat printre ei, și anume, vrea să fure credința. Ca să reușească aceasta, caută să ne facă tot felul de necazuri, ca noi să slăbim și chiar să ne pierdem credința. Dar de câte ori citim Scriptura cu dorința de a fi învățați, de câte ori mergem la casa de rugăciune și în părtășia sufletelor mântuite ne rugăm și cântăm, credința noastră se întărește și crește. Hoțul acesta vrea să ne fure dragostea pentru Dumnezeu și pentru semenii, vrea să ne fure chemarea lui Dumnezeu pentru viața noastră și dorește să ne ia pacea, bucuria, copiii, și astfel să ne despartă de moștenirea care ne așteaptă în Cer. Dacă oarecum, când îți faci un inventar spiritual vezi că îți lipsește ceva din lucrurile amintite, pe care le fură "hoțul", e bine să știi că atâta timp cât mai ești în viață și Îi ceri, Domnul Isus poate recupera ce ți-a furat hoțul cel viclean.

După ce Domnul Isus ne restaurează în familia Marelui Împărat, după ce trăim o viață în care ne dovedim loialitatea față de El, urmează să plecăm acasă la Domnul pentru a intra în moștenirea pe care El ne-a pregătit-o. Exodul celor ce cred în Isus are loc sub ochii noștri ori de câte ori un copil al Domnului trece la cele veșnice, și într-o zi va fi finalizat când Domnul îi va lua pe toți care sunt născuți de sus și, care luptând lupta cea bună a credinței, și-au păzit credința. Trupul acesta este asemănat cu o casă, dar când această casă se strică, avem la Dumnezeu o casă pe un tărâm al neprihănirii și al bucuriei în Duhul Sfânt. Lumea se schimbă spre mai rău chiar sub ochii noștri, rata de creștere a tehnologiei se mărește exponențial, însă felul în care omul poate primi darul mântuirii și intrarea liberă în Împărăția lui Dumnezeu a rămas și va rămâne la fel până la venirea Domnului: se numește: pocăință.

Este sufletul tău îndreptat spre tărâmul fericirii sau spre locul de chin veșnic? Dumnezeu, prin jertfa Fiului Său, a făcut tot ce avem nevoie ca să fim iertați și primiți în familia Lui, însă El ne lasă pe noi să alegem cu care dintre cei doi "stăpâni" vrem să ne petrecem veșnicia. Ce valoare are sufletul tău pentru tine? Cât

vrei să investești ca el să fie în siguranță? În cartea Genesei, care descrie inițierea vieții pe pământ, ne este descris cel mai înalt nivel de viață posibil omului și anume, starea de prietenie dintre om și Dumnezeu și, prin jertfa Domnului Isus, această stare, care odată ne-a fost furată de cel viclean, este posibil a fi atinsă din nou. Ca ființe care am fost făcute după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, odată ce am înțeles că există o altă lume ce vine, urmărim un ideal foarte înalt. Odată ce pricepem că am fost înzestrați cu capacitatea de a acționa împotriva voinței noastre firești în folosul nostru spiritual, primim împăcarea cu Dumnezeu prin iertarea pe care El o oferă prin jertfa Domnului Isus. Aceste stări înalte nu sunt povești și nicio utopie care nu se poate realiza, ci sunt stări posibile oricărui suflet care, în smerenie, cere îndurarea lui Dumnezeu. Dacă Legea dată prin Moise spunea: "Fă așa și ai să trăiești! Fă așa și ai să meriți acceptare!", legea Duhului de viață care ne schimbă ca să ne potrivim în Țara de sus ne spune: "Fii ceea ce Dumnezeu a dorit să fii!" Fii o unealtă în mâna Lui, un vas curat de care El se folosește! Adevărul Scripturii ne învață că omul, în urma pocăinței, poate cere și primi intrarea în Legământ cu Dumnezeu.

Legământul sau înțelegerea stă în aceea că noi ne predăm viața cu toate aspectele ei Domnului, iar când trecem din această viață, El ne va primi în Împărăția Lui cea veșnică. Ai făcut și tu acest legământ pe care Scriptura îl numește botezul în apă atunci când ai crezut? Poate se dă un război în inima ta de care crezi că nu știe nimeni, însă trebuie să știi că Dumnezeu cunoaște toate detaliile acestei stări ce poate fi o sursă de frustrare și frământare în viața ta. El vrea să-ți dea iertare deplină ca să te poți bucura de pace. Domnul Isus vrea să lucrezi împreună cu El în folosul Împărăției Sale. Domnul vrea să-ți dea intrare în Împărăția Sa ca să fii pentru totdeauna cu El. Vrei și tu aceste lucruri? Dacă le vrei destul de tare, predă-ți viața Domnului Isus și slujește-L numai pe El după Scripturi și nu după obiceiuri și tradiții scornite de oameni. Atunci vei cunoaște ce înseamnă să ai pace, să simți împlinire și fericire.

Amin

35

LUCRURI ȘI LUCRĂRI CONTRAFĂCUTE

"Drept răspuns, Isus le-a zis: «Băgați de seamă să nu vă înșele cineva»." Matei 24:4

In modul cel mai simplu spus, Biblia este un document care vorbește despre Dumnezeu și despre sufletele oamenilor. Este o carte care a fost scrisă de 40 de oameni aleși de Dumnezeu, sub supravegherea și prin inspirația Duhului Sfânt. Pe lângă creșterea de care am avut parte, de locul unde am crescut sau de tradițiile care ni s-au transmis, și prin imaginația noastră cu privire la lucrurile acestea, Scriptura este cea care face mai clară, pentru noi, concepția pe care o avem despre cine este Dumnezeu. Ca și creștini, în această vreme, noi nu-L cunoaștem pe Dumnezeu, prin Domnul Isus, într-un mod fizic, așa cum L-au cunoscut ucenicii pe care I-a ales atunci când era pe pământ, ci Îl cunoaștem prin descoperirea făcută de Duhul Sfânt, în lumina Sfintei Scripturi. Când citim Biblia vedem, prin imaginația noastră, poze, secvențe de viață care s-au consumat în trecutul îndepărtat și, de asemenea, primim informații, sfaturi și avertizări făcute de experiențele unor oameni ascultători sau neascultători de Dumnezeu. Deoarece această carte ne face de cunoscut felul în care omul poate ajunge la starea de suflet mântuit, adică iertat și îndreptățit să treacă din această viață într-o viață veșnic fericită, a fost și este ținta atacurilor vrăjmașului sufletului nostru.

În timp de prigoană, diavolul a făcut aproape imposibil, pentru unii, să aibă o copie a lor a acestei cărți, iar în vreme de libertate

religioasă a încercat și cu mult succes continuă să încerce să strecoare erezii care să anuleze efectul binefăcător al Scripturii, așa cum a făcut cu părinții noștri din Eden, pe care i-a dus într-o stare de neascultare față de El. Pentru că este un Dumnezeu gelos, și nu doar sfânt și iubitor, ca să-i prevină de pagubele și pedepsele pe care le-ar putea suferi, El a cerut chiar de la început poporului Său Israel să nu aibă alți dumnezei și să nu-și facă niciun fel de reprezentare a divinității Lui: "Să nu ai alți dumnezei afară de Mine" (Exodul 20:3). Scriptura ne avertizează cu privire la ceea ce va caracteriza vremea sfârșitului și atât Domnul Isus, cât și ceilalți scriitori ai cărților profețiilor sfinte fac foarte clară ideea că acele vremuri vor fi vremuri de înșelăciune și depărtare de la adevărul Scripturii. A înșela înseamnă a amăgi, a duce în eroare pe cineva, prin a-i abuza buna credință; înseamnă a trișa, a ademni prin minciună, înseamnă a păcăli ori a înșela.

Oamenii au devenit experți în a falsifica, în a reprezenta ceva sau pe cineva într-un mod neadevărat și, de asemenea, au devenit foarte pricepuți în a contraface lucruri, începând de la cele ieftine și până la cele foarte scumpe. Începând de la flori și fructe de plastic, până la bancnotele de bani, la acte cum ar fi un pașaport sau picturi renumite, aceste lucruri contrafăcute, mai mult sau mai puțin reușite, au fost și sunt copiate cu scopul de a avea un câștig de bani. Cel mai periculos domeniu al falsificărilor este atunci când acestea au de-a face cu sufletul omului, care poate fi înșelat, așa cum știm că s-a întâmplat în Eden, unde, prin neatenție, s-a dovedit că poate fi amăgit: "Dar mă tem ca, după cum șarpele a amăgit pe Eva cu șiretlicul lui, tot așa și gândurile voastre să nu se strice de la curăția și credincioșia care este față de Hristos" (2 Corinteni 11:3).

Textul citat la început ne prezintă o avertizare rostită de Domnul Isus, cu privire la cei care aveau să vină în numele Lui, fără să fi fost trimiși de El, cu învățături false, care să depărteze sufletele de la adevărul Scripturii și, în acest fel, să-i despartă de Hristos, de promisiunile făcute de El făcându-le zadarnică aler-

garea: "Căci astfel de oameni nu slujesc lui Hristos, Domnul nostru, ci pântecelui lor; și, prin vorbiri dulci și amăgitoare, ei înșală inimile celor lesne crezători" (Romani 16:18). Planul acestor învățători, și chiar proroci falși, este să caute îmbogățirea lor, să caute faima unor oameni folosiți de Dumnezeu, și agenda lor care duce în rătăcire pe mulți este dictată chiar de tatăl minciunii, care de la început a fost un înșelător, pretinzându-se în Eden că vrea binele omului. De astfel de oameni, care sunt intoxicați până în măduva oaselor de doctrine false, trebuie să ne ferim: "Păziți-vă de proroci mincinoși. Ei vin la voi îmbrăcați în haine de oi, dar pe dinlăuntru sunt niște lupi răpitori. Îi veți cunoaște după roadele lor..." (Matei 7:15-16).

Pericolul din partea acestor oameni, pentru copiii Domnului, este real și, de aceea, ei depind de paza puterii lui Dumnezeu, care-i ocrotește și înștiințează de pericol, atunci când ei aleg să trăiască în ascultare de Cuvânt: "Voi sunteți păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi!" (1 Petru 1:5). Chemarea noastră, și mai ales a lucrătorilor, este nu să înghițim toate învățăturile aduse de orice musafir în casa noastră sau în casa de rugăciune, ci trebuie să punem întrebări și pe cât posibil să aflăm ceva despre umblările și trăirea celui care vine să aducă învățătură sau care pretinde a vorbi în Numele Domnului. Cu alte cuvinte, să facem ce a spus Domnul Isus, adică să ne uităm la roadele lor. Din interpretarea greșită a Scripturii sau a unui text scos din aceasta, poate ieși o înșelăciune ce produce mari pagube și, astfel, se pierd suflete, iar Evanghelia este vorbită de rău. Înșelăciunile diavolului, care are adepții lui, au intenția de a irosi timpul omului pe pământ cu dumnezei falși, cu neadevăruri amestecate cu puțin adevăr, pentru că jumătate de adevăr este de multe ori o mare minciună, care urmărește un singur scop: să rătăcească sufletele, așa încât să nu ajungă la sfârșitul acestei vieți sus în cer. Firescul nestăpânit, carnalitatea, ambițiile personale în biserică, oamenii care caută căi mai largi, fac dezbinare între creștini, de aceea, cel înțelept

primește avertizările și chiar muștrarea, ca astfel să-și ferească sufletul de erezii și chiar de moarte.

Religiile false, contrafăcute ca să placă firii sau să aducă avantaje conducătorilor, au trimis multe gloate de oameni spre iad, pentru că, în timp ce Scripturii i s-a luat tășul, a avut loc o depărtare de la rădăcini, de temelie pusă de Domnul Isus, prin apostoli. Din nefericire, întocmai cum Domnul Isus ne-a avertizat, există și astăzi oameni care, pentru un oarecare avantaj, sunt gata să înșele sufletele celorlalți. Așa s-a ajuns că acești oameni erudiți au pierdut duelul cu conștiința lor, au ales calea compromisului. Unii dintre ei au devenit ucigași de suflete îmbrăcați în straie de oameni ai lui Dumnezeu, așa că, în loc să hrănească oi, distrează capre: "În norod s-au ridicat și proroci mincinoși, cum și între voi vor fi învățători mincinoși, care vor strecura pe furis erezii nimicitoare, se vor lepăda de Stăpânul, care i-a răscumpărat, și vor face să cadă asupra lor o pierzare năpraznică" (2 Petru 2:1). Astfel de oameni, care s-au abătut de la har, se poartă ca vrăjmași ai Evangheliei și sunt ca niște oameni care încearcă să pună o haină curată pe un trup murdar și infect (2 Petru 2:12-22). Dumnezeu a avut și are cuvinte aspre față de astfel de oameni, și un astfel de popor ajunge așa cum a ajuns Israelul, atunci când umbla după idoli: "Domnul zice: «Când se apropie de Mine poporul acesta, Mă cinstește cu gura și cu buzele, dar inima lui este departe de Mine, și frica pe care o are de Mine, nu este decât o învățătură de datină omenească»" (Isaia 29:13).

Într-un mod mai specific, așa spune că una dintre cele mai periculoase lucruri contrafăcute de vrăjmașul nostru, împotriva sufletului, este lucrarea prin care el încearcă să imite lucrările pe care le face Duhul Sfânt. Prin a căuta să imite și să falsifice astfel darurile Duhului Sfânt, vrăjmașul poate câștiga de două ori. În primul rând îi duce în eroare pe cei care cred lucrările false, și apoi cauza Evangheliei ajunge să fie vorbită de rău. Faptul că darurile Duhului Sfânt au fost și sunt imitate, trebuie să spună tuturor că acestea există și că au o mare valoare. Ca să ne ferim

sufletul de a nu fi otrăvit, avem nevoie, ca în sfințire, să avem o viață de rugăciune și o continuă creștere în cunoașterea Cuvântului, care hrănește și crește credința noastră. Am auzit mărturisirea unui om al lui Dumnezeu, care misiona în India, prin care se întorceau mii de suflete la mântuire. Acest lucrător al Lui a spus că a avut o vizită nedorită din partea vrăjmașului, care s-a prezentat la el în chip de înger de lumină. Spre deosebire de prezența îngerilor lui Dumnezeu, acel credincios a spus că, în acele clipe, nu simțea pace, ci o apăsare demonică. Ca să-și limiteze pierderile făcute de acest slujitor al lui Dumnezeu, care era împuternicit cu darurile Duhului Sfânt, vrăjmașul, în schimbul slujirii lui, i-a făcut oferta de a-l face bogat, de a-i da putere și slavă între oameni, și a mai spus că-i va da puterea să le prezică oamenilor viitorul, așa încât toți vor fi uimiți. Acel om al lui Dumnezeu a refuzat, spunându-i că, orice i-ar oferi, el nu-i poate da pace în suflet, și nici viață veșnic fericită. După acest răspuns vrăjmașul a dispărut.

Chiar dacă cineva se prezintă cu masca inocenței, având o față de neprihănire, dacă nu are acoperire în felul în care-și trăiește viața, acel învățător sau proroc este un înșelător. Istoria prezentată de oameni este o idee arătată prin diferite forme de exprimare, cum ar fi scrieri ori artă, într-un fel mai mult sau mai puțin deformat de la adevăr, mai complicată ori mai simplificată, pentru că, așa cum a spus cineva, istoria este scrisă în favoarea celui care o scrie. Ca și credincioși, avem o istorie biblică necompromisă, care arată frumosul și nu ascunde urâtul din aceste revelații, care ne pot influența prezentul și viitorul. Prin idei extremiste și prejudecăți personale, de-a lungul celor două mii de ani ai creștinismului, omul a căutat să facă modificări, chiar și asupra felului în care credința a fost dată primilor sfinți, odată pentru totdeauna, cu scopul de a lărgi sau îngusta calea Domnului. Ca să nu ne abatem de la harul lui Dumnezeu, suntem avertizați, destul de des, uneori până în punctul în care parcă urechea nu mai aude, să nu mutăm hotarul și să nu stricăm Cuvântul, așa încât să placă firii vechi,

pentru că aceasta ne pune sufletul în pericol. Vom fi binecuvântați dacă, fără să cântăm, dăm voie ca, prin Cuvânt Duhul Sfânt să ne expună dorințele ascunse în inimă, pentru a fi gata să smulgem orice vlăstar de amărăciune: "Luați seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să vă aducă tulburare, și mulți să fie întinați de ea" (Evrei 12:15). Planul vrăjmașului este să prezinte lucrurile contrafăcute și învățăturile false, în așa fel încât omul să vadă în ofertele lui un avantaj maxim și un pericol minim. Așa s-a întâmplat în timpul împăratului Roboam, când Israelul s-a împărțit în două, în partea de nord având ca împărat pe Ieroboam. Acesta știa că obiceiul, porunca și dorința fiecărui om era să meargă la Templu, în Ierusalim, ca să se închine lui Dumnezeu, însă Templul era în Iudeea, unde domnea rivalul lui, Roboam.

Cu gândul că poporul s-ar putea răzgândi și reuni cu cei din Iudeea, ieroboam a făcut două statui de viței de aur, iar pe unul l-a pus în Betel și pe celălalt în Dan, cu scopul ca poporul să nu mai meargă la Templu, ci să se închine acelor statui, care erau dumnezei falși. Apoi a vestit învățătura falsă, care a fost un prilej de a păcătui pentru popor; învățatură care i-a atras pierzarea casei lui: "...Destul v-ați suit la Ierusalim; Israele! Iată Dumnezeul tău care te-a scos din țara Egiptului" (1 Împărați 12:28). Nu a trecut foarte mult timp, și Dumnezeu, prin prorocul Ahia, i-a vestit lui Ieroboam pedeapsa: "Tu ai făcut mai rău decât toți cei ce au fost înaintea ta: te-ai dus să-ți faci alți dumnezeu și chipuri turnate ca să Mă mânii, și M-ai lepădat înapoia ta! De aceea, voi trimite nenorocirea peste casa lui Ieroboam, voi nimici pe oricine este al lui Ieroboam, fie rob, fie slobod în Israel, și voi mătura casa lui Ieroboam, cum se mătura murdăriile, până va perii" (1 Împărați 14:9-10). După cum reiese din acest text, Dumnezeu a avut, și are și astăzi, proroci adevărați care beau dintr-un izvor curat apa de sus, prin care El avertizează și vorbește sufletelor care Îl caută. După cum vedem din sfârșitul lui Ieroboam, care a introdus o credință falsă și idolatră, nu este de joacă cu lucrurile sfinte ale lui Dumnezeu. Nu ai cum să le schimbi sau să le interpretezi,

înlocuindu-le după plăcere, și să scapi nepedepsit: "Grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu!" (Evrei 10:31).

Nu doar în trecut, ci și pe învățătorii falși și pe prorocii mincinoși din zilele noastre, îi paște un pericol iminent; acela de a cădea în mâinile lui Dumnezeu, spre a fi pedepsiți. Atunci când Domnul Isus era pe pământ, arăta și îndrepta atenția, mulțumirea și slava către Dumnezeu Tatăl. Noi către cine? Orice credincios, învățator sau slujitor al altarului, care nu îndreaptă oamenii cu recunoștință spre Dumnezeu, ci spre alte persoane, este un lucrător ori un proroc fals. Prorocii mincinoși și învățătorii falși au fost, și sunt, unelte de decepție ale vrăjmașului, împotriva unui suflet sau chiar și împotriva maselor de oameni, care nu Îl caută pe Dumnezeu după Scripturi. În general, în lumea civilizată, oamenii nu se închină dumnezeilor de piatră sau metalelor prețioase turnate, dar totuși se închină dumnezeilor falși, și chiar cred lucruri eronate despre Dumnezeu și pretențiile Lui de la om. Ca apoi, într-o zi, când trec în veșnicie, să fie ca și un om care a ajuns la un punct de frontieră, cu un pașaport fals, care este cu ușurință descoperit de autorități. Atunci când înțelegi că odată ce prin pocăință ești născut de sus nu mai ești al acestei lumi, înțelegi că lucrurile sau situațiile prospere nu-ți aparțin prea mult timp. Poți să te bucuri de un serviciu bun și de lucrurile pe care le ai, dar dacă, pe scara valorilor, acestea sunt pe un loc greșit, ele pot deveni un idol, un dumnezeu fals.

Soțul sau soția și chiar copiii, fără să ne dăm seama uneori, sunt ridicăți la rang de dumnezeu, la punctul în care poți să-l neglijezi pe adevăratul Dumnezeu, și este felul în care omul face dintr-un lucru bun un lucru rău. Ca să rămână în siguranță, cu ochii minții luminați, sufletul mântuit, ferindu-se, și chiar fiind suspicios, de ofertele și gândurile care l-ar putea înșela, se lipește de bine, adică de Dumnezeu și Biserica Lui. Un serviciu bun, influență, confort, bani, frumusețe sau putere fizică, pot să fie toate lucruri bune, dar puse ca și priorități greșite, acestea pot deveni un dumnezeu fals, la care omul se închină, dându-le o atenție excesivă. Celebritățile, care se desfată cu atenția pe care o primesc de la alți oameni, se au

pe ele însele ca Dumnezeu, dar unele dintre ele, când își descoperă și își simt sufletul gol, vor să se omoare. Dumnezeii falși, contrafăcuți, te dezamăgesc până la urmă. Ca să ne facem o analiză sufletească, ne pot fi de folos unele întrebări, cum ar fi: "Pentru ce trăiesc?", "Privind la timpul și banii cheltuiți, care este prioritatea mea?", "De ce îmi este frică?".

Este tendința omului să slujească, mai degrabă, lucrării create decât Creatorului. De aceea, dacă ai găsit în tine răspunsuri neavantajoase sufletului tău sau dacă, din instinct, firea a sărit să apere anumite priorități greșite, care te fac suspect de a fi un închinător la lucruri și dumnezei falși, astăzi poți să schimbi această stare periculoasă, prin hotărârea de a-ți preda viața Domnului Isus, în așa fel încât să scoți din viața ta tot ce e rău, iar ce este bun să fie pus la poziția potrivită, adică în supunere și dependență de Dumnezeu. Când faci din neprihănirea produsă de tine un idol, ajungi să te mândrești cu ea, dar neprihănirea pe care o dă Dumnezeu, prin credința în Domnul Isus, te face să-I mulțumești fără încetare. Avem un Creator și Dumnezeu pe care-L caracterizează dragostea, dar oricât te iubește El nu forțează, între tine și El, o relație de iubire și prietenie, ci te lasă să alegi dacă vrei să-I slujești Lui ori dumnezeilor falși. Dacă Îl refuzi prin alegerile din viața ta, El va fi îndurerat, mai întâi nu pentru El, ci pentru noi, deoarece știe cât de mult avem de pierdut.

Dacă ai dorința să știi că Dumnezeu te-a auzit, și ți-a vorbit, trebuie să folosești parola care-ți dă acces la El, și prin care spui: "Mă predau azi Ție, Doamne Isuse! Nu îți dau doar o contribuție de timp sau altceva, ci de astăzi vreau să fii în control a tot ce am și a tot ce sunt. De astăzi nu mai sunt un manager al păcatului și al dumnezeilor falși în viața mea, ci, scoțându-i afară, de astăzi sunt cu totul al Tău!" Mântuirea nu se dă la grămadă, ci o primești în mod personal, atunci când o ceri cu pocăință adevărată. Dacă Îl primești și-L slujești ca pe singurul Dumnezeu adevărat din viața ta, El se bucură și te vei bucura și tu o veșnicie împreună cu cei care au ales să-I slujească adevăratului Dumnezeu.

Amin

36

SFATUL MAMEI

"Cuvintele împăratului Lemuel. Învățătura pe care i-o dădea mama sa." Proverbele 31:1

Chiar dacă există o sumedenie de denominații creștine, marea majoritate au în comun faptul că toți pleacă de la premisa că Sfânta Scriptură este Cuvântul lui Dumnezeu, scris într-un mod de exprimare omenesc. Dumnezeu, pe care nimeni nu-L poate reda sau descrie cu desăvârșire, le-a inspirat scriitorilor Bibliei gânduri desăvârșite și oamenii, în funcție de cultură și împrejurări, au comunicat aceste gânduri prin cuvintele lor, printr-un mod personal de a scrie. Un alt lucru pe care majoritatea creștinilor îl au în comun este că ei recunosc importanța unei mame într-un cămin și în mod mai specific recunosc că sfaturile mamei au un efect de lungă durată în viața unui copil. În simplitate sau profunzime, de obicei mama credincioasă este prima care seamănă în mintea copilului sămânța credinței în Dumnezeu. Primite sau respinse, sfaturile mamei rămân fuzionate în memoria copilului și ele pot influența viața acelei persoane chiar și atunci când mama este plecată la cele veșnice. În această vreme, când tinerii sunt încurajați să sorbească puternic din învățăturile lumii oferite în școlile care-L tăgăduiesc pe Dumnezeu, sfatul mamei credincioase, ca un gardian conștiințios, are un rol important în conștiința copilului.

Cuvântul "mamă" provoacă în noi gânduri pline de tandrețe și este imediat asociat în mintea noastră cu bunătate, cinste, sacrifi-

ciu și răspundere. Dumnezeu este cel care a creat frumosul și ochiul omului este atras de el așa cum ochiul copilului este atras de fața mamei, care știe că îl iubește. În termeni spirituali, frumosul înseamnă sfințenie și o mamă frumoasă la suflet știe să dea sfaturi bune copilului ei. Dacă am crescut cu sfaturile unei mame credincioase, majoritatea dintre noi am dezvoltat sentimente deosebite de iubire pentru această ființă scumpă, care este parte din viața noastră atât pe pământ, cât și în veșnicie, dacă rămânem credincioși.

Chiar dacă duhul lumii caută în vremea aceasta să diminueze rolul femeii în familie, cei care au ca ghid Sfânta Scriptură știu că rolul ei este ca, împreună cu soțul ei, într-un cămin fericit, să-i crească pe copiii în frică de Domnul, știind că orice am ajunge să fim, până la urmă nu are nicio valoare dacă nu suntem ce vrea Dumnezeu să fim. Majoritatea dintre noi care am crescut într-o casă de creștini, recunoaștem că am fost binecuvântați prin purtarea de grijă și sfaturile mamei noastre credincioase. Un părinte credincios nu are pace deplină pe pământ până când nu știe că toți copiii ei Îl urmează pe Domnul. Pentru multă vreme femeia a avut și în unele țări încă mai are un statut controversat în ceea ce privește valoarea care i se dă. Din nefericire, atât pentru femeie cât și pentru bărbat, în unele locuri, femeia este tratată ca un obiect cuvântător; pentru alții, femeia este un soare cu dinți, iar pentru alții este un ajutor potrivit și o binecuvântare de la Dumnezeu. Dumnezeu a pus multe calități în femeia credincioasă și puțini sunt cei care înțeleg și prețuiesc asta.

Pentru unii ideea că suntem egali dar diferiți, este un subiect scandalos, dar trebuie să știm că Scriptura pune femeia la loc de cinste, lângă bărbat. "Nu mai este nici iudeu, nici grec; nu mai este nici rob, nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Hristos Isus" (Galateni 3:28). Învățătura pe care un copil o primește crescând într-o casă de creștini adevărați este dată atât prin exemplul trăirii de fiecare zi cât și prin sfaturile și chiar poruncile verbale. Textul din care

face parte versetul citat la început ne face cunoscute sfaturile pe care o mamă i le-a dat fiului ei. Pentru mult timp, ca și copil, am crezut că sfaturile din ultimul capitol din cartea proverbelor aparțin unui bărbat, dar o lecturată atentă a textului ne relevă faptul că aceste cuvinte sunt de fapt cuvintele unei femei - cuvintele și sfaturile mamei lui Lemuel, pe care Lemuel vrea să le transmită mai departe fiului său. Această femeie știa că orice ogor produce un rod, dar pentru că nu a vrut buruieni și nu s-a mulțumit cu iarbă, ci a vrut o roadă folositoare, a insistat să planteze în ogorul minții fiului ei o învățătură sănătoasă. Ea a știut că darurile și o viață privilegiată de prinț nu pot să înlocuiască sfaturile ei, care aveau menirea să ferească acel suflet de rău.

Această mamă și-a învățat fiul să trăiască la un standard moral înalt și, în mod specific, a abordat subiectul alcoolului, care slăbește un om din punct de vedere moral și-l face să neglijeze legea lui Dumnezeu. Acest sfat bun, demn de urmat și astăzi, era o poruncă veche adresată celor care făceau slujbe înaintea Domnului. "Tu și fii tăi împreună cu tine să nu beți vin, nici băutură amețitoare, când veți intra în Cortul întâlnirii, ca să nu muriți: aceasta va fi o lege veșnică printre urmașii voștri, ca să puteți deosebi ce este sfânt de ce nu este sfânt, ce este necurat de ce este curat" (Leviticul 10:9, 10). Ca suflete născute din nou și în calitate de copii ai lui Dumnezeu, în calitate de preoți ai Domnului (1 Petru 2:5, 9), noi știm că această lege nu este doar pentru slujitorii altarului din vremea marelui preot Aaron, ci ni se potrivește și nouă în zilele de astăzi: "Nu vă îmbătați de vin, aceasta este destrăbălare. Dimpotrivă, fiți plini de Duh" (Efeseni 5:18). Băuturile alcoolice au ruinat și ruinează milioane de vieți și alungă fericirea din cămine. Dacă ești al lui Hristos îndrăznește să fi diferit spunând "Eu nu consum băuturi alcoolice" sau "Eu nu-mi permit să fac cutare lucru pe care Scriptura îl numește păcat".

Pentru că viața are și perioade mai grele, uneori este dificil să luăm decizii cu mintea clară; dacă ne-am tulbura-o cu alcool, ar fi

și mai greu și poate chiar dezastruos. A face dreptate celui năpăstuit pe nedrept a fost și este una dintre pretențiile lui Dumnezeu de la om. "Ți s-a arătat, omule, ce este bine și ce alta cere Domnul de la tine decât să faci dreptate, să iubești mila și să umbli smerit cu Dumnezeul tău?" (Mica 6:8). Dacă acționăm cu milă în favoarea celui năpăstuit, demonstrăm că în noi este o trăsătură din Dumnezeu, Tatăl nostru ceresc, pentru că El a intervenit cu oferta mântuirii în viața păcătoșilor care au fost furați și năpăstuiți de cel viclean. Această intervenție a lui Dumnezeu în favoarea omenirii căzute în păcat L-a cost enorm și s-ar putea ca și intervenția noastră în favoarea celui năpăstuit să ne coste. Sfatul pe care tânărul prinț îl primește cu privire la moralitatea sexuală este foarte direct, pentru că atunci când ai de-a face cu lucruri deosebit de periculoase nu este bine să eviți adevărul, oricât de neplăcut ar fi. Ca el să recunoască și să evite lațul curviei, care este o întinare morală, trupească și spirituală, prințului îi este descrisă experiența unui tânăr care este momit de o femeie de moravuri ușoare, ca să păcătuiască cu ea. "Să nu preacurvești" (Exodul 20:14) este una dintre cele zece porunci date poporului Israel și călcarea acestei porunci putea însemna condamnarea la moarte.

În Noul Testament, chiar dacă observăm că această pedeapsă nu este practică, ni se dovedește că acest păcat duce la moarte spirituală și atrage după sine pedeapsa lui Dumnezeu. Dacă Legea condamnă actul curviei, Domnul Isus a ridicat standardul, spunând că acela care privește la o femeie și o pofteste este la fel de vinovat ca cel care face fapta respectivă. Este un standard înalt, pe care îl poate atinge doar sufletul născut din nou, care are în el gândul lui Hristos și care caută sfințirea ferindu-se de tot ce i se pare rău. "Dar Eu vă spun că oricine se uită la o femeie ca s-o poftască, a și preacurvit cu ea în inima lui" (Matei 5:28). Din pofta inimii omului se stârnesc, în cel care se lasă atacat și purtat de gânduri păcătoase, patimi care distrug viața și omoară sufletul. Acceptarea păcatului și lupta împotriva păcatului începe la

nivelul gândurilor; de aceea trebuie să avem gârzi tari și severe la poarta gândurilor, a auzului și a văzului. Degeaba are o cetate ziduri tari, dacă porțile sunt slabe.

Sfatul mamei lui Lemuel s-a adresat celor mai des întâlnite slăbiciuni ale omului, întocmai cum și Dumnezeu a avertizat poporul Său cu privire la aceste lucruri care distrug viața oamenilor: "Curvia, vinul și mustul iau mințile omului" (Osea 4:11). Păcatele comise sunt ca niște greutatea pe care un om le culege și le duce cu el oriunde merge; sunt o insultă la adresa lui Dumnezeu. Singurul loc unde păcătosul poate scăpa de aceste poveri este la crucea Domnului Isus, unde, prin pocăință, scapă de povară și devine un suflet slobod de vină și de patimi. Sfaturile mamei lui Lemuel, găsite în acest ultim capitol al cărții Proverbe l-a învățat pe Lemuel să cunoască femeia care ar fi o soție ideală și o mamă bună pentru copiii lor. Ea menționează calități ideale ale unei femei desăvârșite din acea vreme în toate domeniile vieții, dar, chiar dacă din diferite motive astăzi cele mai multe femei nu ajung să atingă acest standard înalt, fiecare soție poate căuta să-L slujească pe Dumnezeu și familia pe care i-a dat-o El.

Dacă ești o mamă care crești copii, fii sigură că sfaturile tale și trăirea ta îi face cunoscut copilului ce înseamnă să fii creștin. Mama lui Moise l-a îngrijit și l-a crescut cu sfaturile ei, care i-au făcut cunoscută credința în adevăratul Dumnezeu, apoi, într-o zi, Moise a ajuns să stea de vorbă cu Hristos și cu Ilie pe munte, la schimbarea la față. Dacă dai sfaturi bune și insiști în ele, nu știi cum, dar te poți aștepta ca Dumnezeu să Se folosească și de copilul tău. Crescând un copil credincios, care apoi devine un om credincios Domnului, fiecare părinte contribuie la creșterea Împărăției lui Dumnezeu. A fi părinte și a crește copii pentru cer înseamnă a avea cu ei o relație specială care are la bază dragostea; înseamnă a avea un parteneriat, înseamnă ucenicie și isprăvnicie. Ca mamă, dă-i copilului sfaturi bune, sădind astfel un caracter ales, chiar dacă asta nu te face populară pe moment; într-o zi, acel copil vă va aduce, ție și lui Dumnezeu, cinste, și nu rușine. Dă sfa-

turi bune copilului tău învățându-l nu întotdeauna cum vrei tu, ci cum vrea Dumnezeu și cum îi place Lui.

Când dedicăm copiii noștri Domnului, chemând numele Lui peste ei, avem dreptul să cerem peste ei ocrotirea pe care o dă Dumnezeu. Sfaturile bune ale mamei credincioase leagă, într-un mod invizibil, destinul copilului de planurile și dorințele lui Dumnezeu. Părinții au o răspundere enormă față de copilul pe care îl aduc pe lume, dar se pare că mama este cea care poartă cel mai mult povara emoțională a relației cu copilul ei și are cea mai mare influență asupra lui în vremea în care îl crește. "Și voi, părinților, nu întărâtați la mânie pe copiii voștri, ci creșteți-i în mustrarea și învățătura Domnului" (Efeseni 6:4). Este o mare binecuvântare să fii crescut de o mamă credincioasă Domnului, dar, din nefericire, nu știm să o prețuim îndeajuns decât după ce nu o mai avem cu noi. Cu privire la mame, președintele Avraam Lincoln a spus: "Niciun om nu este sărac dacă are o mamă credincioasă". Mama credincioasă Domnului Isus este, de obicei, prima care detectează în copilul ei slăbiciunile pe care le moștenim prin păcatul adamic, cum este minciuna sau înclinațiile copilului spre egoism; ea poate și trebuie, în mod ferm, dar cu bunătate, să abordeze aceste probleme.

Sfatul mamei introduce în viața copilului ei persoana Domnului Isus și importanța de a merge la casa de rugăciune - care este un mijloc prin care avem experiențe cu Dumnezeu în părtășia fraților în credință. De regulă, o mamă credincioasă este o bună educatoare pentru că, trăind cu frică de Dumnezeu, va inspira copilului respect, iar apoi, când copilul ajunge la vârsta alegerilor, va alege să fie un ucenic al Domnului Isus. Mamele credincioase își sfătuiesc copiii să prețuiască familia, să ia decizii după ce se gândesc la posibilități și la urmări, să nu își irosească viața cu persoane lipsite de caracter sau cu situații care duc la încălcarea regulilor morale și să încerce să fie în jurul persoanelor și în situațiile care îi fac să crească spiritual. În acest fel, copilul, ajuns adolescent și apoi în prag de maturitate își va putea valori-

fica viața la maxim, împlinind misiunea și planul lui Dumnezeu în viața lui. Înclinația copilului este să ne imite pe noi, părinții; dacă mama este o persoană pozitivă, de încredere, având o personalitate puternică, copilul are multe șanse să îi semene mamei. Înarmat cu astfel de sfaturi, tânărul sau tânăra pornește pe drumul vieții independente fiind gata să facă față situațiilor dorite și nedorite, fără a se compromite moral și spiritual. Prin sfaturile bune ale unei mame cu caracter - lucru care înseamnă și educație - fiecare mamă credincioasă are ocazia să clădească, după planul divin, un caracter nobil, știind că toate acestea au la bază ascultarea.

O mamă care crește copii este o ființă care trăiește pentru altcineva și sfaturile ei bune de mamă, asemănătoare cu ale unui antrenor care vrea ca elevii să ajungă să se bucure de succes, câștigă încrederea copilului în care se dezvoltă un caracter unic. Dacă în viața unui copil nu este ascultare de părinți, probabil nu va fi nici ascultare de Dumnezeu. Studiind Scriptura putem vedea felul în care sfaturile date de diferite mame au dus la fapte bune, dar, din păcate, și la fapte rele. Uneori ne mirăm când citim de cazuri ca cel al mamei lui Mica. Ea a tolerat păcatul și și-a încurajat fiul la idolatrie (Judecători 18).

Poate ne-ar plăcea să știm ce sfaturi le-a dat Eva copiilor ei sau ce sfaturi i-a dat Izabela fetei ei, Atalia. Din Scriptură știm ceva despre sfaturile Irodiadei pentru fiica ei; sfaturi care au dus la destrăbălare și până la urmă la moartea lui Ioan botezătorul. Am dori să știm ce fel de sfaturi a primit David de la mama lui când a crescut, dar, chiar dacă nu știm care au fost aceste sfaturi, putem vedea ce caracter a modelat și, de asemenea, putem vedea la ce fel de trăire a dus. În cartea Genesa găsim informații despre familia lui Isaac și putem învăța că este greșit ca părinții să aibă fiecare copilul favorit, ale cărui interese să le urmărească înaintea altui copil. Sfatul Rebecăi pentru Iacov, de a-și înșela tatăl ca să primească binecuvântarea, l-a dus pe Iacov departe de familia lui și l-a făcut să treacă prin lucruri și evenimente grele.

Dacă ai avut binecuvântarea să crești cu sfaturile bune ale unei mame credincioase, prețuiește-le, mulțumindu-I lui Dumnezeu și mamei tale, dacă mai este în viață. Dacă nu ai avut parte de acest fel de sfaturi, Dumnezeu, ca o mamă bună, are toate aceste sfaturi bune pentru tine și pentru mine în Sfânta Scriptură. O mamă credincioasă, folosind arma puternică a adevărului, are ca țintă prioritară a-l învăța pe copil calea Domnului și a-l face pe copil să umble, în frică de Domnul, după cea mai înaltă cinste - și anume după cinstea de a se asemena tot mai mult cu Domnul Isus. Dumnezeu să binecuvânteze toate mamele credincioase și, cu ochii la răsplată, fiind motivate de dragoste pentru copil, să continue să se sacrifice, să mustre, să învețe și să dea sfaturile care duc copilul spre o viață trăită cu Dumnezeu.

Amin

37

NOI AM GĂSIT PE MESIA

"Unul din cei doi, care auziseră cuvintele lui Ioan și merseseră după Isus, era Andrei, fratele lui Simon Petru. El, cel dintâi, a găsit pe fratele său Simon, și i-a zis: «Noi am găsit pe Mesia»" (care tâlmăcit înseamnă Hristos). Ioan 1:40-41

Pentru unii, studiul Bibliei, numită și Cartea Cărților, cât și ascultarea mesajelor din ea, constituie una dintre bucuriile vieții, pentru că le hrănește sufletul cu o nădejde care nu înșală. Mereu nouă și proaspătă, prin lumina dată de Duhul Sfânt celui care o citește cu sinceră dorință de a face voia lui Dumnezeu, această Carte provoacă la a urca o treaptă mai sus în cunoașterea lui Dumnezeu și a planului Său pentru noi oamenii. Dacă o citești ca pe o oricare altă carte, probabil că o vei pune în rând cu alte cărți, dar dacă o citești dorind să afli ce vrea Dumnezeu cu privire la tine și la ce vrea El să-ți ofere, această Carte încetează a mai fi doar teologie, dogmă sau carte de istorie și devine o Carte care îți va vorbi. Dintr-o multitudine de subiecte dintre care am putea alege să aducem în discuție despre Domnul Isus, în acest mesaj, am ales să privim la persoana Lui ca fiind Mesia, Unsul, Trimisul Tatălui pe pământ ca să rezolve problema dezastruoasă a păcatului omenirii.

El este Acela pe care-L aștepta, și încă-L mai așteaptă, poporul Israel ca și cum ar fi fost lovit de orbire spirituală. El a venit, dar ei, în marea majoritate, nu L-au acceptat ca fiind Mesia, pentru că

nu a venit pe pământ după așteptările lor, cu mesajul imaginat de ei. Această împietrire și acest refuz al Israelului au lucrat, și încă mai lucrează, spre binele neamurilor, adică a celor care nu se trag direct din sămânța lui Avraam. "A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit. Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu" (Ioan 1:11-12). "Și acolo unde li se zicea: «Voi nu sunteți poporul Meu», vor fi numiți fii ai Dumnezeului celui viu" (Romani 9:26).

O familie de români credincioși, care a emigrat într-o țară din Europa, stătea într-un apartament și fiind obișnuită cu rugăciuni rostite tare și cântări de tot felul, și-a continuat acest fel de închinare împreună cu alții care-o vizitau. Această gălăgie i-a deranjat pe vecini și au semnat o petiție prin care cereau scoaterea afară a acelei familii din apartamentul respectiv. Însă unul dintre vecini, care era evreu, nu a vrut să semneze. Indignați, oamenii l-au întrebat de ce nu vrea acest lucru, mai ales că el este evreu. Omul a răspuns că el îi înțelege pe acei oameni care cântau cu atâta foc, încât îi deranja pe cei care nu le înțelegea motivul acestei comportări, deoarece, și el, dacă L-ar găsi pe Mesia, ar face exact la fel. Acea familie găsisse pe Mesia, pe Isus Hristos Fiul lui Dumnezeu și una din dovezi era că ei aveau dorința să cânte Domnului. Chiar dacă Domnul Isus nu este deocamdată acceptat de acei în poporul cărora a rânduit să se întrupeze ca să vină pe pământ, El este Cel despre a cărui venire au vorbit, cu multă precizie, prorocii în vechime. El este Fiul Tatălui Ceresc, este Dumnezeu, El este desăvârșit și veșnic, este Împărat și are o Împărăție.

În vremea când Domnul Isus S-a născut în Betleemul din Iudea, în Ierusalim locuia un om bătrân cu numele de Simion, despre care Cuvântul Domnului spune că, așa după cum Dumnezeu i-a promis, a văzut în mod fizic în pruncul Isus adus la Templu pe Acela care este "Hristosul", "mângâierea lui Israel" (Luca 2:25-35). Așa cum spune textul citat la început, începând din prima eră creștină cu ucenicii Domnului și apoi continuând cu

milioane de suflete, ei au găsit pe Mesia, Hristosul, care dă iertare și viață veșnică. Cine a găsit cu adevărat pe Mesia din cei de astăzi? Mulți spun că L-au găsit, dar doar unii au dovada asupra acestui fapt. Acest lucru se dovedește a fi adevărat când viața lor este schimbată și seamănă tot mai mult cu a Lui, dorind nu doar să-L găsească sau chiar să-L accepte, ci dorind, odată iertați, să rămână în El și să fie pe deplin ai Lui. Din nefericire, mulți caută o cale mai largă sau cad pradă unei erezii religioase născocite de-a lungul vremii de oameni care se gândesc doar la folosul lor și își pun astfel sufletul la un adăpost fals crezând că au găsit pe Mesia, dar fără să-L caute și fără să-L urmeze după Scripturi.

Prin învățături false de la altare și amvoane se vestește, în multe așa-zise "case de rugăciune", o exegeză părtinitoare firii pământești, ca apoi acestea să ducă mulțimi de suflete spre pierzare. Ereziile apar, de multe ori, în urma efortului omenesc de a explica lucrurile mai dificil de înțeles, atunci când se neglijează faptul că tainele Scripturii sunt ascunse de Dumnezeu și El le dezvăluie cui vrea, prin Duhul Sfânt. Majoritatea dintre noi, care ne numim creștini și copii ai Domnului, găsim liniște pentru sufletul nostru în cunoașterea adevărului, faptul că suntem socotiți neprihăniți prin credință, dar această condiție este adevărată numai cât suntem în El, în Hristos, care a luat vina noastră și ne-a dat neprihănirea Lui. "Și să fiu găsit în El, nu având o neprihănire a mea, pe care mi-o dă Legea, ci aceea care se capătă prin credință în Hristos, neprihănirea, pe care o dă Dumnezeu, prin credință" (Filipeni 3:9). "Acum dar nu este nici o osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus..." (Romani 8:1).

Apostolul Pavel argumentează faptul că Levi, care a trăit mulți ani după Avraam, a plătit zeciuială lui Melhisedec, din timpul lui Avraam, prin aceea că Levi, fiul lui Iacov era în coapsele lui Avraam (Evrei 7:9). Fiecare dintre noi am păcătuit în Adam deoarece, așa cum spune expresia biblică, eram în coapsele strămoșului nostru Adam. După același fel de gândire, cei care L-au găsit pe Mesia, pe Hristos, fiul lui Dumnezeu, au fost pedepsiți

pentru vina păcatului lor în trupul Domnului Isus Hristos la Golgota. Am fost îngropați cu El și am înviat cu El la o viață nouă când, prin pocăință, Duhul Sfânt ne-a născut din nou. "Și voi, prin El, sunteți în Hristos Isus..." (1 Corinteni 1:30). Mai mult chiar, am fost deja și proslăviți în El, dar atunci când nu suntem în Hristos, nu suntem socotiți desăvârșiți și nici nu ne putem bucura de promisiunile făcute celor ce trăiesc și vor fi găsiți a fi în Hristos Isus. "Și pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte, i-a și chemat; și pe aceia pe care i-a chemat, i-a și socotit neprihăniți; iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți, i-a și proslăvit" (Romani 8:30). Numai în Hristos Isus poate spune un suflet credincios: "Pot totul în Hristos, care mă întărește" (Filipeni 4:13), iar când nu este în El, nu poate face decât să păcătuiască și eventual să facă roade care, deși ni s-ar părea bune, nu fac față pretențiilor lui Dumnezeu. El ni l-a oferit pe Mesia, pe Fiul Său, ca jertfă înlocuitoare și, prin El, ne-a chemat la slava Sa, dar numai prin El. "Dumnezeul oricărui har, care v-a chemat în Hristos Isus la slava Sa veșnică..." (1 Petru 5:10).

Când găsești pe Mesia, Acela despre care Dumnezeu a spus că avea să zdrobească capul șarpelui, și primești mântuirea făcută posibilă prin jertfa de la Golgota, are loc o contopire prin aceea că El este în noi și noi, prin omul cel nou, suntem în El. "Eu în ei, și Tu în Mine; - pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis, și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine" (Ioan 17:23). Mesia, Hristosul lui Dumnezeu, a venit să salveze ce era pierdut, dar, din cauza faptului că ne-a lăsat voința liberă, El nu îi salvează decât pe cei care se văd pierduți și în nevoie de Salvator. "Pentru că Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut" (Luca 19:10). Povestea unui om înțelept poate fi de ajutor unora care s-au apropiat, dar fără succes, de lucrurile și activitățile care au de-a face cu pacea sufletului. Acum trei mii de ani trăia un om care era recunoscut de semenii lui ca fiind foarte înțelept, care îi ajuta cu sfaturile lui bune pe cei care mergeau la el. La acest bărbat a venit odată un

războinic care s-a recomandat ca fiind un om de mari isprăvi, o persoană care a biruit mulți oameni tari și care, de asemenea, era foarte bogat. Cu scepticism, că acel om recunoscut ca fiind înțelept i-ar putea da un sfat bun, s-a dus totuși la el. Acesta era căutat de mulți care se găseau, la un moment dat, la o răscruce a drumului vieții. Cu toate că avea tot ce-i trebuia, acel războinic nu avea pace, și când nu ai pace nu poți fi fericit. Omul și-a invitat musafirul la o cană cu ceai și când a început să toarne ceaiul, a turnat așa de mult încât ceașca s-a umplut, iar ceaiul a curs pe masă, udând hainele musafirului care, enervat, a strigat: "Destul! Nu vezi că dai pe jos și mă uzi?"

Omul înțelept, care făcuse aceasta cu intenție, i-a spus că el este de fapt reprezentat de ceașca aceea de ceai. Din cauză că este așa plin de el încât nu are unde să mai pună ceai, i-a recomandat acestuia să se golească și apoi să meargă să primească un sfat bun. Mulți sunt așa plini de ei, sunt mistuiți de dorințele și planurile lor, sunt orbiți de realizările lor, încât nu mai au loc pentru Hristos în viața lor. Astfel de oameni trebuie să-și pună sufletul pe primul loc, să se elibereze de aceste gânduri care le spun că sunt foarte importanți deoarece, dacă ei nu o fac de bună voie, va veni o zi când vor lăsa în urmă, neputând a se împotrivi, orișice au făcut și au strâns, ca apoi să se înfățișeze înaintea lui Dumnezeu ca să dea socoteală cu privire la ce au făcut cu oportunitatea de a-L cunoaște, primi și sluji pe Domnul Isus. Orice este bun acum sau în viitorul veșnic al sufletului nostru, se întâmplă numai în și prin Hristos, iar înafara Lui nu se întâmplă nimic bun, pentru că nu se poate. Când găsești pe Hristos cu adevărat, El îți dă valoare și, de asemenea, Hristos dă valoare la tot ce faci împreună cu El.

În Evanghelia după Luca 5:1-6 este descris momentul în care Petru se afla cu corabia pe mare, împreună cu cei ce-l ajutau, și cu multă osteneală au încercat să prindă pește. Pentru folosul nostru spiritual, de data aceasta, putem asemăna întreaga viață a unui om cu acea încercare a lui Petru de a prinde pește. După ce, fără succes, toată noaptea au încercat să prindă pește, s-au întors cu barca

la mal unde L-au întâlnit pe Domnul Isus care, în pofida plângerii lui Petru cum că n-au prins nimic, le-a spus să meargă din nou cu barca la apă mare. Știind că are de-a face cu un om deosebit, Petru, până la urmă, a acceptat, ca apoi să prindă așa de mult pește, încât a fost nevoie să solicite ajutorul altor pescari pentru a putea să aducă peștii la mal. Petru a avut o barcă de pescuit, care era o investiție destul de serioasă în acea vreme. A avut mreji, ajutoare și deși în lac era mult pește, deoarece nu a prins nimic, toată investiția lui de echipament, de efort fizic și de timp s-au contabilizat financiar cu zero, adică nimic. Atunci când pui numărul unu înaintea acestor zerouri, ele au valoare. Când au pescuit la Cuvântul Domnului Isus, toate acestea s-au dovedit a fi valoroase. Viața omului fără Hristos, indiferent cât de bogat ar fi, indiferent de frumusețea exterioară sau de frumoasa familie pe care ar avea-o și de cât succes s-ar bucura între oameni, la sfârșitul ei, când se desparte de toate acele lucruri, valoarea spirituală cu care se alege este zero.

Când un suflet, prin pocăință, își predă viața Domnului Isus, și El este în controlul vieții, toate lucrurile pe care le are și tot ce face bun devin valoroase, iar pentru că sunt făcute în ascultare de El, devin calificate pentru o răsplată din partea Lui. "Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine, și în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci, despărțiți de Mine, nu puteți face nimic" (Ioan 15:5). Rămânem în El dacă ne separăm de păcat, adică umblăm după sfințire și ne alipim de acele lucruri, obiceiuri și persoane care plac Lui. O religie fără sfințire este o scârbă înaintea Lui. Sfințirea, adică separarea de ceea ce nu place Domnului, este standardul la care suntem chemați și felul în care facem aceasta ne recomandă cine suntem de fapt, nu numai aici pe pământ, ci și în Cer. Cei care au găsit pe Mesia Hristosul dovedesc aceasta și prin aceea că se gândesc și pun mai mult preț pe lumea care vine, promovând în viața lor acele lucruri și situații care le avantajează viața viitoare a sufletului. Ei privesc la lucrurile așa-zise bune, pământești, ca la o oportunitate tempo-

rară. Ei devin experții care știu să folosească ce este vremelnic în folosul sufletului și a veșniciei cu Dumnezeu. Poporul Israel credea, și probabil că mai crede, că pe Mesia îl poate recunoaște și ține doar pentru el, poate în Sfânta Sfințelor, dar Domnul, după ce a fost înălțat, era și este în întreaga lume, atrăgând la El sufletele oamenilor pentru a le da mântuirea. Tot ce facem fără El echivalează cu nimic din punct de vedere spiritual, dar El poate lua nimicul nostru și poate face ceva atât de valoros încât să fie potrivit pentru a fi în Cer. "...Noi am găsit pe Mesia (care, tălmăcit înseamnă Hristos)" (Ioan 1:41), au spus pe rând ucenicii.

Cum este cu sufletul tău? L-ai găsit pe Mesia, care se numește Isus Hristos? Dacă spui că L-ai găsit, ce ai făcut apoi? Ce se întâmplă în viața ta, după felul de rod pe care-l dai, dacă spui că L-ai găsit și primit ca Stăpân? Rodul este dovada dacă, în adevăr, L-ai găsit sau nu. Dacă nu ai avut o zi de pocăință în viața ta, și nu faci parte din Biserica Lui, Dumnezeu așteaptă în dreptul tău, la fel cum spune că, un grădinar așteaptă an după an ca pomul pe care l-a îngrijit să dea rod. "Atunci a zis vierului: «Iată că sunt trei ani, de când vin și caut rod în smochinul acesta, și nu găsesc. Taie-l. La ce să mai cuprindă și pământul degeaba?»" (Luca 13:7). Când vii la mântuire, ajungi să faci parte nu numai din categoria celor iubiți de Dumnezeu, ci, prin valoarea pe care ne-o dă El, faci parte din categoria care reprezintă ceva extrem de valoros pentru Dumnezeu. Devii așa de valoros încât Dumnezeu socotește că ești potrivit a fi pentru totdeauna în Cer cu El; devii parte din Biserica Lui.

Biserica lui Dumnezeu nu este o clădire anume și nici nu este formată din suflete care s-au înscris în catalogul unei biserici sau spun că aparțin unei anumite denominațiuni, ci Biserica lui Hristos Isus este formată din suflete care au fost născute din nou prin pocăință, care sunt în Hristos și în care este și se vede El. Dacă L-ai găsit pe Mesia, pe Isus, Fiul Mariei, zămislit de la Duhul Sfânt, pe Hristosul Tatălui, ai găsit Adevărul care este Adevărul absolut. La Golgota, acum 2000 de ani, s-au întâlnit

patru absoluturi în folosul sufletului omenesc, și anume, s-au întâlnit răul ori păcatul, dreptatea, dragostea și iertarea, iar rezultatul a fost oferta de grațiere pentru oricine care, prin pocăință, vine la El.

Dumnezeu se lasă găsit și chiar El te caută acolo unde ești, în orice stare ai fi. Poate ești în punctul în care spui: "Îl interesează pe Dumnezeu de mine?" sau "Oare chiar mă iubește?", "Este vreun rost al vieții?", "Există vreo menire pentru viața mea?" Răspunsul la aceste întrebări este "DA", iar dovada este la Golgota, unde a plătit pentru vina ta și a mea. Cel care se pocăiește sincer primește în dar iertarea Lui, care are o valoare așa de mare încât nu poate fi cumpărată cu bani și nici cântărită în aur. "Pocăiți-vă dar, și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele..." (Fapte 3:19). Cel care se pocăiește, mărturisindu-și păcatul și părăsindu-l, este pe deplin curățat de rănilor putrezite ale acestuia și fiind slobozit de vină, ajunge să fie liber în Hristos. Sclavia de oameni ține tot mai mult de domeniul trecutului, dar sclavia în robia păcatului este, astăzi, ceva la culme și cel care vrea libertate trebuie să vină la Hristos.

Sufletul care Îl găsește pe Mesia are de obicei, ca prim-semn, faptul că este plin de bucurie, iar cei care L-au urmat fără rezerve sau resentimente, având această bucurie, nu au regretat niciodată decizia lor. Timpul prielnic pocăinței este astăzi, dar pentru mulți este urmat de un "prea târziu" (Evrei 4:1). De aceea, dacă între tine și Dumnezeu nu este pace și ești neliniștit cu privire la viitorul veșnic al sufletului tău, astăzi, prin rugăciune, Îl poți găsi pe Mesia, care este Isus Hristos, Mântuitorul. "Căutați pe Domnul câtă vreme se poate găsi; chemați-L, câtă vreme este aproape" (Isaia 55:6). Cheamă-L în viața ta ca Stăpân, ascultă de El și vei avea un viitor veșnic fericit.

Amin

38

NU DIN ÎNTÂMPLARE

"Căci dacă vei tăcea acum, ajutorul și izbăvirea vor veni din altă parte pentru Iudei, și tu și casa tatălui tău veți pieri. Și cine știe dacă nu pentru o vreme ca aceasta ai ajuns la împărăție?" Estera 4:14

Prin acest mesaj avem ocazia să facem, din nou, un popas în Cuvântul lui Dumnezeu, cu scopul de a primi învățatură din El; cu scopul de a fi cercetați de El, ca apoi să putem observa o schimbare înspre mai bine în viața sufletului nostru. Cuvintele rostite sau scrise despre Dumnezeu au scopul dorit de a ni-L face cunoscut, când ele sunt un ecou al adevărilor rostite de El în Scriptură. Când oamenii ascultă cuvântul vestit, unii au ca preferințe povestioarele, alții se mulțumesc cu o repetare a textului, dar unii vor ceva mai adânc, și caută o învățatură practică, precum și cunoștințe mai multe despre Dumnezeu, despre Împărăția Lui și despre felul în care El rânduieste lucrurile din viața noastră. Când deschidem Scriptura, având sufletul flămând după Dumnezeu, parcă ni se deschide în față un culoar care arată lucrurile în lumină, pentru a putea înțelege voia Lui pentru viața noastră.

Prin credință, care este ca un organ al sufletului, putem, în lumina Scripturii, concepe realitatea lumii de dincolo de lumea aceasta în care trăim și, deși este invizibilă ochilor de carne, ea ne poate deveni reală. Prin Cuvânt ni se deschide mai tare ușa posibilului, ca apoi să trăim o viață plină de experiențe frumoase cu

Dumnezeu. Cartea "Estera" tratează un episod important din viața Israelului dus în robia babiloneană de Nebucadnețar. Cartea este diferită prin însuși faptul că poartă numele unei femei și surprinde vremea când Israelul era acolo, în timpul împăratului persan Ahașveroș, care, de asemenea, a fost cunoscut cu numele de Xerxes. Cartea are ca personaj principal o fată evreică cu numele Estera, care era de o rară frumusețe, și care, nu din întâmplare, ci prin evenimente orchestrate de Dumnezeu, a ajuns regină. Prin această căsătorie putem vedea purtarea de grijă a lui Dumnezeu, care nu a îngăduit ca Israelul să fie nimicuit, ca astfel, la vremea hotărâtă de El, Mesia să poată veni pe pământ, ca prin prețul vieții Lui, plătit la Golgota, să poată fi Răscumpărătorul oricărui suflet care se întoarce la El cu pocăință. Cartea ne descrie felul în care Dumnezeu, nu la întâmplare, ci cu un scop bine definit, a folosit-o pe Estera, ajunsă regină, să scape poporul Lui de la anihilare totală.

Un om cu numele Haman, care avea un cuvânt greu la curtea împăratului, a cerut masacrarea iudeilor de pe teritoriul persan, într-o anumită zi, dar lucrul acesta a ajuns să fie cunoscut de Mardoheu, unchiul Esterei. Mardoheu a vorbit cu Estera cu scopul ca ea să mijlocească pentru cauza iudeilor, și i-a spus acesteia cuvintele care se găsesc scrise în textul motto: "Cine știe dacă nu pentru o vreme ca aceasta ai ajuns la împărăție?" (Esteră 4:14). Cu riscul vieții ei, după ce au postit și s-au rugat, Esteră a mers înaintea împăratului și a obținut o lege favorabilă pentru popor, acesta putându-se apăra de vrăjmașii lui, iar Haman, vrăjmașul iudeilor, a ajuns să fie omorât pe spânzurătoarea pe care el o pregătise pentru Mardoheu. S-a dovedit, în acest fel, că Esteră a ajuns regină, nu din întâmplare, ci cu scopul de a fi în poziția potrivită pentru a-și scăpa neamul de la pierzare. Dumnezeu a ales să presare viețile oamenilor cu evenimente și situații care, pentru unii, par a fi la întâmplare, dar în special, în cazul copiilor lui Dumnezeu, aceste evenimente, de multe ori, ascund un plan al Lui: "Atunci un om a tras cu arcul la întâmplare, și a lovit pe

împăratul lui Israel între închieturile armăturii. Împăratul a zis celui ce-i mâna carul: «Întoarce, și scoate-mă din câmpul de bătaie, căci sunt rănit!» (2 Cronici 18:33).

Cuvântul Domnului, prin prorocul Mica, a fost că acest împărat, care s-a datat la idolatrie, cu numele de Ahab, nu se va mai întoarce viu de la luptă, iar împlinirea acelei prorocii a avut loc prin acea săgeată care părea a fi trasă la întâmplare, dar care, în mod tainic, îl avea ca țintă pe Ahab. La prima vedere, se pare că acesta a fost lovit și rănit de moarte din întâmplare, dar, de fapt, acea lovitură a fost îngăduită de Dumnezeu. În pilda samariteanului milostiv, rostită de Domnul Isus, avem din nou acest aspect, care pare a fi ceva din întâmplare: "Din întâmplare, se cobora pe același drum un preot; și când a văzut pe omul acesta, a trecut înainte pe alături" (Luca 10:31). Pilda descrie felul în care un om a fost atacat, prădat și bătut de tâlhari, ca apoi să fie lăsat să moară pe drumul pe care călătorea. Din întâmplare a trecut pe acolo un preot, iar apoi un levit, care au evitat să aibă de-a face cu acel om, care căzuse victimă tâlharilor. A mai trecut pe acolo un samaritean, căruia i s-a făcut milă de cel lăsat în drum să moară. Samariteanul milostiv față de aproapele lui i-a dat celui rănit un prim ajutor, l-a pus pe măgar și l-a dus la un han, plătind pentru îngrijirea acestuia.

În drumurile noastre, când vom intra în contact cu oamenii cu care ne vom întâlni, se vor ivi situații ca acestea, ce par a fi "din întâmplare", dar uneori prin aceste situații, care ne pot costa ceva, ni se cere, parcă, dinlăuntru nostru, și se așteaptă de la noi, să ne implicăm și să ajutăm. Nu din întâmplare ești unde ești în viață, ci Dumnezeu a hotărât să te naști într-un loc, și timp prielnic, ca să auzi despre mântuire, și să fii astfel, scăpat de vina păcatului, care trimite în iad, pe oricine nu scapă de vinovăție, înainte de a pleca de pe pământ. Nu la întâmplare, ci după un plan făcut de Dumnezeu, El are și pentru tine, ca și pentru toți copiii Lui, ceva de lucru. Prin a face lucrul Lui, specific ales pentru tine, găsești împlinire, și aceasta poate pune pe fața sufletului tău, iar uneori

chiar și pe fața trupului, un zâmbet de satisfacție, mai ales atunci când te gândești la viitor, la veșnicie și la răsplătirile Lui. Fiul lui Dumnezeu a venit pe pământ să mântuiască omenirea, prin prețul jertfei Lui, ca apoi să poată spune: "Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea, pe care Mi-ai dat-o s-o fac" (Ioan 17:4).

Atunci când înțelegem că nu din coincidență suntem aici și că nu s-a întâmplat să avem anumite ocazii pentru a face voia Lui, vom avea și noi bucuria și satisfacția de a fi sfârșit lucrarea, pe care Dumnezeu ne-a dat-o să o facem; vom avea șansa să spunem că talantul pe care ni l-a încredințat a mai adus un talant; vom avea o bucurie comună cu Dumnezeu, atunci când vom privi la faptul că jertfa Domnului Isus, în dreptul nostru, și-a atins scopul dorit de El. Unii încep cu un iureș de zel când pășesc pe calea Domnului, dar când apare oboseala, când prețul ascultării li se pare prea ridicat uneori sau când pleacă urechea la chemările lumii, ei cred că este timpul să se mai odihnească, deși, pentru credincios, timpul intrării în odihna Domnului, unde nu va mai avea nevoie de armele spirituale de apărare, va fi doar atunci când va ajunge în casa Tatălui de sus.

Ești și tu un copil al Domnului? În cazul în care încă nu ești, Dumnezeu este gata să te primească în familia Sa și să te facă ispravnic al Lui, dacă alegi să-I ascuți chemarea la mântuire, prin pocăință. Dacă nu accepți oferta Lui, pentru că ai voie să alegi, nu o să trăiești bine, nici aici pe pământ, pentru că lucrurile acestei lumi nu dau pace și nici siguranță, și nici nu o să mori bine, adică mântuit. Viața trece oricum, dar felul în care trece poate conta pentru veșnicie, pentru binele nostru și al Împărăției lui Dumnezeu, ori poate fi o risipă, dacă alegem să tot adunăm materie și nu înțelegem că nu din întâmplare suntem în locul și timpul acesta; că nu la întâmplare auzim chemarea Lui la pocăință. Chemarea pe care o face El prin Cuvântul scris sau rostit, în casa de rugăciune, prin radio sau chiar printr-un mesaj scurt, ca și acesta, are ca țintă sufletul tău, care este mult iubit de El. Oricum o să îmbătrânești și o să ostenești, dar pentru cel care

trage la jugul lui Hristos, îmbătrânirea este o apropiere de odihnă și răsplată, pe când, pentru ceilalți, este o atașare de pedeapsă și pierzare veșnică. Nu din întâmplare locuiești unde locuiești, vorbești limba pe care o vorbești, ești între oamenii între care trăiești, deoarece, înainte de a te naște, Dumnezeu ți-a pregătit mântuirea, pe care trebuie doar să o accepți și să o ceri.

Înainte de a te naște, El ți-a pregătit fapte în care să umbli, ca și copil al Lui. Cine iubește mult pe Domnul, caută să facă multe pentru Împărăția Lui. Îl iubești tu pe Domnul Isus? Ce spun umblările și cheltuielile tale din ultimul an? Astăzi, lumea care trăiește la întâmplare este într-o stare ce dovedește, așa cum spune Scriptura, că zace în cel rău, dar de fapt, acest mod de viață "la întâmplare", "în voia sorții" cum spun unii, neglijent față de suflet, caută să stoarcă orice plăcere din lumea păcatului, urmând planul vrăjmașului, care o va duce la o destinație veșnică de nedorit. La început nu era așa, pentru că Dumnezeu a făcut toate lucrurile bine și bune. La început era Dumnezeu, cuvântul Său și familia nevinovată, pe care El a întemeiat-o în Eden, dar a intervenit ceea ce numim "căderea omului în păcat" și, prin viclenia șarpelui, printr-un singur om a intrat păcatul în lume (Romani 5:12).

Înainte de "cădere", omul a putut să aleagă să nu păcătuiască, dar după aceasta se dovedește că, datorită virusului păcatului, nu a putut să nu greșască. Domnul Isus, prin jertfa Sa, vrea să ne restaureze după asemănarea cu El, și a făcut aceasta în multe suflete prin Duhul Sfânt care ne-a născut din nou, așa că, omul nou, care a avut parte de această experiență minunată, poate alege să nu păcătuiască. Chiar și după ce a venit la Hristos, cu riscul de a pierde premiul chemării, omului îi este lăsată opțiunea de a păcătui, pentru că dragostea omului față de Dumnezeu nu are valoare, decât atunci când, prin ascultare de El, este oferită de bună voie. Când trăim ferindu-ne de păcat, dovedim că nu trăim la întâmplare; dovedim că prețuim darul mântuirii, care ne-a fost dat cu un preț enorm de către Dumnezeu. După Scriptură înțelegem

că noi suntem de sus și suntem de jos, adică suntem din pământ și suntem de sus prin aceea că avem în noi duh de viață dat de Dumnezeu. Primul om a căzut în cursa celui viclean pentru că a fost curios, pentru că a fost neatent și încântat de minciunile șarpelui, iar la momentul provocării nu s-a încrezut în Dumnezeu și în voia Lui bună pentru el. Nimic nu este la întâmplare în viața credinciosului, ci toate secvențele vieții noastre se desfășoară înaintea lui Dumnezeu, înaintea îngerilor buni și răi, așa că, de El nu poți ascunde nimic: "Căci noi suntem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele" (Efeseni 2:10).

Dacă pentru unii, evenimentele au loc la întâmplare, într-un mod neprevăzut, noi știm că aceste situații și stări nu i se potrivește lui Dumnezeu, întrucât El cunoaște nu numai trecutul și prezentul, ci și viitorul. Atunci când Domnul Isus Își trimite ucenicii ca să pregătească locul unde aveau să sărbătorească Paștele, aceștia au întâlnit un om care le-a spus unde este cea casă, dar aceasta nu a avut loc la întâmplare, ci după cuvântul profetic rostit de Domnul Isus (Marcu 14:13). Când El i-a spus lui Petru că va îmbătrâni, nu a fost la întâmplare, ci a spus știind exact evenimentele care urmau să aibă loc de-a lungul vieții lui Petru (Ioan 21:18). La Moria, când Avraam a fost oprit de îngerul Domnului să aducă pe Isaac ca jertfă, nu din întâmplare a găsit în apropiere un berbec încurcat cu coarnea în tufiș, ca apoi să îl aducă ca jertfă pe altar (Genesa 22:13). Nu din întâmplare a întâlnit-o Iacov la fântână, pentru prima dată, pe Rahela și a prins drag de ea: "El le-a zis: «Cunoașteți pe Laban, fiul lui Nahor?» «Îl cunoaștem», i-au răspuns ei. El le-a zis: «Este sănătos?» «Sănătos», au răspuns ei. Și tocmai atunci venea Rahela, fata lui, cu oile" (Genesa 29:5, 6).

Nu din întâmplare a lovit David pe Goliat drept în frunte, ci râvna și încrederea lui David au fost înfășurate în puterea lui Dumnezeu, care, folosindu-se de dedicarea și sinceritatea lui David, a dat în acea zi o mare biruință lui Israel: "Și-a vârât mâna

în traistă, a luat o piatră, și a aruncat-o cu praștia; a lovit pe filistean în frunte, și piatra a intrat în fruntea filisteanului, care a căzut cu fața la pământ" (1 Samuel 17:49). Nu din întâmplare au trecut negustorii madianiți pe lângă frații lui Iosif, care-l aruncaseră într-o groapă, ci a fost felul în care Dumnezeu l-a dus pe Iosif într-o altă țară, unde să ajungă, cu timpul, la o poziție de mare putere: "La trecerea negustorilor madianiți, au tras și au scos pe Iosif afară din groapă, și l-au vândut cu douăzeci de sicli de argint Ismaeliților, care l-au dus în Egipt" (Genesa 37:28). Când, la cererea lui, Iona a fost aruncat din corbie în valuri, nu din întâmplare a venit un pește mare, care l-a înghițit de viu, și nu la întâmplare i-a dat apoi drumul, să iasă la uscat: "Domnul a trimis un pește mare să înghită pe Iona, și Iona a stat în pântecul peștelui trei zile și trei nopți" (Iona 1:17). Nu din întâmplare s-a născut Domnul Isus în Betleem, și a fost pus pe cruce între tâlhari. Nu din întâmplare, după ce a murit, i-a fost pus trupul într-un mormânt, la un loc cu cei bogați, și a înviat a treia zi, ci toate acestea au avut loc după planul divin, vestit prin prorociile date, cu mult mai dinainte de Dumnezeu, prin robii săi proroci.

Planurile nepătrunse pe deplin de noi, ale lui Dumnezeu, includ uneori, o vreme de încercare, ca să crească credința noastră, și să se dovedească intențiile inimii noastre. Nu din întâmplare a pierdut Iov tot ce a avut, ci prin îngăduința lui Dumnezeu, care și-a găsit plăcerea în umblările lui. Nu din întâmplare au fost omorâți creștinii, care au fost martirizați, ci ei au depus o mărturie a credinței lor, și pe lângă mântuire, care este darul lui Dumnezeu, s-au calificat pentru rangul și răsplătirea dată în cer martirilor. Uneori și noi, nu din întâmplare, vom trece prin momente de necaz, dar chiar dacă, uneori, ne este dat să trecem prin valea umbrei morții nu trebuie să rămânem acolo. Ca să știm care sunt lucrurile pe care le întâlnim în viață, și par a fi la întâmplare, dar, de fapt, necesită o acțiune specifică din partea noastră, avem nevoie de călăuzirea Duhului Sfânt și avem nevoie de înțelepciunea pe care o dă Dumnezeu. Viața ne prezintă ocazia de a-L

cunoște pe Dumnezeu ca Tată, ne dă șansa să dezvoltăm anumite discipline, nu doar pământești, ci și spirituale, ne dă ocazia să folosim oportunități, care apar în calea noastră nu din întâmplare, ci planificate de cer, dar pentru a alege bine avem nevoie de înțelepciune.

Cuvântul Domnului ne sfătuiește să-I cerem Lui înțelepciune, dar de cele mai multe ori omul preferă să-I ceară lui Dumnezeu anumite lucruri și rezolvări de situații. Înțelepciunea se primește de la Dumnezeu, dar rătăcirea minții și nebunia, pot fi o pedeapsă de la El, pentru neascultarea omului (Deuteronom 28:28). Nu din întâmplare unii credincioși aduc multă roadă spirituală, și nu din întâmplare vin sufletele la mântuire. Nu întâmplarea a făcut să auzi și tu chemarea la mântuire, ci aceasta a avut loc după voia și planul lui Dumnezeu. Nu din întâmplare ajungi să fii mântuit, adică iertat de păcat și acceptat, pentru a ajunge acolo unde este Dumnezeu; a fost nevoie de o intervenție din partea Lui, iar aceasta nu a decurs la întâmplare, ci s-a desfășurat după un plan precis, care a fost făcut în ceruri. Ce ai făcut și ce vei face cu faptul că Dumnezeu ți-a ieșit în cale, nu la întâmplare, ci cu un scop precis, și ți-a vorbit? Exerciți puterea voinței tale și alege să slujești doar Domnului Isus și, într-o zi, vei primi, nu la întâmplare, cununa ce nu se poate veșteji, care a fost făcută pentru tine.

Amin

39

SABIA DUHULUI SFÂNT

"Luați și coiful mântuirii și sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu." Efeseni 6:17

Când te naști și trăiești într-o țară care nu este în război cu o altă țară, este ușor să uiți că noi, creștinii, suntem în plin război cu un inamic feroce care a avut multe cuceriri - și anume suntem în plin război cu potrivnicul lui Dumnezeu, cunoscut cu numele de Satana. A fi creștin înseamnă nu doar a crede în Hristos, ci înseamnă și a avea chemarea de a fi un luptător, înseamnă a fi un războinic care este toată viața în plin conflict cu inamicul. Ca să avem șansă de succes, avem nevoie să luptăm cu puterea care ne vine de la Domnul și să folosim armele pe care El ni le dă. Când nu apar conflicte în viața noastră ni se pare că biruim, dar, de fapt, avem biruință spirituală doar când luptăm; la fel ca într-un război, nu există victorie și nici nu se dau medalii fără luptă. Niciunul dintre cei care s-au înscris la oastea lui Hristos nu are scuza să nu lupte și lupta va continua până când vom pleca de pe pământ. "Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți ține piept împotriva uneltirilor diavolului" (Efeseni 6:11).

Nu ducem o luptă fizică sau una politică, ci una spirituală, deocamdată nevăzută de ochii oamenilor. Este o luptă împotriva duhurilor necurate care sunt organizate să lupte, după strategia lui Satana, împotriva a tot ceea ce duce la mântuirea oamenilor. Toată puterea este a lui Dumnezeu, dar El a ales ca, pentru o vreme, și

potrivnicul Lui să aibă o putere considerabilă; de asemenea, a ales ca cei care, prin pocăință și naștere din nou, au ales să devină copii ai Lui Dumnezeu, să aibă puterea de a se împotrivi și chiar de a birui uneltirile viclene ale vrăjmașului.

Este trist, dar trebuie să recunoaștem că majoritatea dintre noi cunoaștem persoane care s-au înscris în oastea sfântă, dar nu s-au împotrivit vrăjmașului, cum trebuia, și au fost doborâți prin neveghere și prin apoi cădere în păcat (Efeseni 4:27). Așa cum clarifică apostolul Pavel, a te înscrie în oastea Domnului, adică a deveni un creștin care a avut experiența nașterii din nou și a făcut legământ cu Dumnezeu, nu-ți garantează biruința finală. Numai cel care luptă până la sfârșit se va putea bucura de o cunună de biruitor: "Ci mă port aspru cu trupul meu și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat" (1 Corinteni 9:27). Pavel avea o frică sfântă care-l ajuta să se păstreze curat; și noi trebuie să avem o astfel de frică față de Dumnezeu și față de orice Scriptura numește păcat.

Atunci când ne cercetăm pornirile ascunse ale inimii, aflăm că uneori ea este gata să ne trădeze: "Ci fiecare este ispitit, când este atras de pofta lui însuși și momit. Apoi pofta, când a zămislit, dă naștere păcatului; și păcatul, odată înfăptuit, aduce moartea" (Iacov 1:14, 15). Satana este ca un vânător iscusit, care are multă experiență și știe momi și pune capcane nu doar sufletelor care umblă în întuneric, ci și celor care umblă în lumină. "Cuvântul tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea" (Psalmul 119:105).

Prin Scriptură credinciosului i s-a făcut cunoscut adevărul despre cine este Dumnezeu și despre felul în care El a dovedit că ne iubește. Celui care s-a angajat în oastea lui Hristos i s-a dat să fie parte din Biserica Lui, i s-a dat Duhul Sfânt, i s-a dat harul, mântuirea și promisiunile Lui. Vrăjmașul nostru nu vrea să folosim ce ne dă Dumnezeu ca arme de luptă, așa cum este sabia Duhului, adică Cuvântul lui Dumnezeu, ci ar vrea să luptăm după metodele lumești, precum război sau ceartă. Când un

războinic luptă cu sabia, el stă în picioare, ca să aibă mobilitate în a se apăra și a ataca. Spiritual, el stă pe un loc stabil, numit promisiunile lui Dumnezeu și, în cunoștința adevărului, se poate apăra și chiar poate ataca porțile întunericului.

Credinciosul știe că Satana este tatăl minciunii și nu face niciun compromis care i-ar putea slăbi disciplina de războinic și niciodată nu vorbește despre pacea cu vrăjmașul. Credinciosul știe că nu poate atinge o stare de sfințire din întâmplare; ci, pentru a ajunge acolo, trebuie să dea o luptă cu firea lui cea veche și cu ofertele atrăgătoare ale vrăjmașului. Nu avem ordine să păstrăm liniștea, ci, dimpotrivă, avem datoria să vestim Cuvântul adevărului în puterea Duhului Sfânt, pentru ca cei care dorm și sunt în pericol de moarte și de iad să se trezească, până nu este prea târziu. Suntem chemați să ne rugăm și să veghem neîncetat, pentru că vrăjmașul nostru caută oportunitatea de a ne provoca, atunci când i se pare că suntem nepregătiți.

Din toată armătura pe care ne-o pune Dumnezeu la dispoziție, se pare că cel mai des folosim sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că este o armă de atac, dar și de apărare. "Luați... sabia Duhului" (Efeseni 6:17) este o poruncă ce nu se discută dacă vrei să ai izbândă. Când spunem cuvântul "sabia" ne imaginăm imediat o fâșie de metal ascuțită, cu tăiș pe ambele părți, cu un vârf ascuțit și cu un mâner. Când apostolul Pavel a asemănat sabia cu cuvântul Scripturii, cred că a avut în minte sabia romană, care era arma principală a unui soldat roman. Pavel, însă, nu vorbește de o sabie fizică, ci de una spirituală. Scriptura este o carte inspirată de Duhul lui Dumnezeu (Timotei 3:16, 17), deci este o carte spirituală; cu adevărul pe care-l cuprinde această carte, credinciosul, la fel cum a făcut Domnul Isus în pustie, când a fost ispitit, poate lupta și îl poate birui pe cel viclean. "Supuneți-vă, dar, lui Dumnezeu. Împotriviți-vă diavolului, și el va fugi de la voi" (Iacov 4:7). Sabia Cuvântului ne ajută să luptăm proclamând adevărurile revelate de Dumnezeu în Scriptură; ele sunt demne de încredere. Ea ne înarmează cu ade-

văruri despre cine suntem noi, cine este Dumnezeu, cine este vrăjmașul nostru, ce planuri are pentru noi, cum putem fi mântuiți, dându-ne răspunsuri la întrebările vieții și fiind o sursă de întărire a credinței noastre.

Ne poate fi de folos să ne gândim la Cuvântul lui Dumnezeu ca la un depozit de arme, în care sunt tot felul de arme pregătite pentru a fi folosite în luptă. Când cineva este atacat cu un cuțit, nu se apără cu un tun, ci trebuie să aibă o armă pentru lupta corp la corp. Când un copil al Domnului este atacat de un gând care, acceptat și întreținut, i-ar păta sufletul, nu repetă toată Scriptura, ci alege un text pentru a se împotrivi aceluia gând. Recunoscând sursa și intenția aceluia gând, el poate alege să i se "împotrivescă tare", să cheme numele Domnului, socotind că este "ziua necazului" și "ferindu-se de tot ce se pare rău" să se bucure de o biruință și de un cuget rămas nepătat. "Fiți treji și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită" (1 Petru 5:8). Domnul Isus a fost provocat de cel viclean și a ales din Scriptură adevăruri specifice, cu care l-a biruit pe ispititor (Matei 4:1-10).

Ca să ai succes luptând cu sabia Cuvântului, este absolut necesar să cunoști această sabie, adică să cunoști Scriptura. Mânuită de un bun cunoscător al ei, sabia Cuvântului este o armă de nebiruit: "Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tășuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii" (Evrei 4:12). Când Cuvântul Scripturii este vestit prin puterea Duhului Sfânt, pătrunde în inima ascultătorilor, unde, când este acceptat, începe procesul de pocăință și de mântuire. Când Cuvântul este vestit prin Duhul, pătrunde în inimă și produce o cercetare în care ochii inimii se deschid. După învierea Mântuitorului, cei doi ucenici care mergeau spre Emaus au avut senzația că cuvintele rostite de Domnul Isus îi făceau să simtă un foc în inimă. "Nu ne ardea inima în noi, când ne vorbea pe drum, și ne deschidea Scripturile?" (Luca 24:32).

Cuvântul sfânt invadează întunericul din inimă și schimbă inima, astfel în cât să dorească și să primească darul mântuirii oferite de Dumnezeu în meritul jertfei înlocuitoare a Domnului Isus. Când Cuvântul predicat este rostit prin Duhul Sfânt, aduce credință, mângâiere și nădejde în inima celui descurajat; aduce bucurie și pace în viața celui greu încercat și, în timp, schimbă starea sufletului de la imaturitate la maturitate, iar omul care pierdea luptele cu firea lui cea veche devine unul biruitor, care poate totul în Hristos.

Ca să fii un bun luptător cu această sabie a Cuvântului, nu ajunge să ascuți câte o predică duminică, ci trebuie să citești Scriptura, să o studiezi, să o stăpânești, ca apoi ea să te stăpânească pe tine. Pe măsură ce cunoști mai bine și te deprinzi cu mânăuirea acestei săbii spirituale, te vei pute ruga cu putere tot mai mare; folosind cuvintele Scripturii în rugăciune, vei putea să ceri, să mijlocești și să-I aduci jertfe de laudă și de mulțumire lui Dumnezeu. A te ruga înseamnă a vorbi cu Dumnezeu și, în timpul rugăciunii, poți verifica meticulos dacă ai sau nu toată armătura lui Dumnezeu (Efeseni 6:14-17), pentru a putea lupta împotriva vrăjmașului comun pe care îl au toți copiii lui Dumnezeu. Când avem sabia Duhului și mintea noastră este saturată cu Cuvântul lui Dumnezeu, nu mai cerem așa de mult schimbarea circumstanțelor din viața noastră cât cerem ca Dumnezeu să ne schimbe pe noi, știind că încercările îngăduite peste viața noastră sunt oportunități de a crește spiritual, de a fi lumină și de a ne dovedi loialitatea față de Acela care ne-a angajat în această oaste spirituală. Rugăciunea în care participă duhul - și nu doar mintea - oxigenează sufletul și, verificându-ne armătura, ca oșteni ai marelui Împărat, putem cere din depozitul de arme ceea ce ne lipsește.

Reformatorul Martin Luther a spus: "Să fii creștin și să nu te rogi nu este posibil, după cum nu este posibil să ai viață în trup fără să ai suflare". Rugăciunea în duh este o recunoaștere a slăbiciunii și a lipsei noastre de putere pentru a face față vrăjmașului, dar este și exprimarea dependenței noastre de Dumnezeu și de

armătura pe care El o are pentru noi. Duhul Sfânt nu mânuiește decât sabia Cuvântului lui Dumnezeu. Scriptura este cartea în care avem cuvintele rostite de gura lui Dumnezeu, este arma pe care Duhul Sfânt a ales să o folosească împotriva întunericului. Sabia aceasta nu este de oțel, să facă răni fizice și să înrobească oameni, dar totuși este o armă măreață, pentru că este de la Dumnezeu. Duhul Sfânt învață sufletul nostru, prin Cuvânt, căile Domnului și felul în care ne putem bucura de biruințe. Pentru că a fost scris sub inspirație divină, Duhul Sfânt este cel care ni-L poate tălmăci și ne poate învăța cum să-L mânuim. Sabia Duhului, mânuită prin puterea Duhului Sfânt, a lovit necredința în mari mulțimi de suflete și a sfărâmat lanțurile fricii care le țineau legate de vina lor. Sabia Duhului a lovit și a dezlipit de patimi, de dorințe de îmbogățire, de zgârcenie, de clevetire, de minciună, de invidie și de ură sufletele doritoare de mântuire.

Este o mare onoare faptul că nouă, soldați ai crucii, să ni se dea această sabie a Duhului pentru a ne apăra și pentru a ataca lumea întunericului, cu scopul de a aduce, de acolo, suflete la Hristos. Dacă un tânăr se înscria la oaste, nu i se dădea sabia generalului, dar în oastea Domnului Isus fiecare luptător poate și trebuie să poarte sabia Împăratului, adică Cuvântul lui Dumnezeu. Din prima eră creștină și până astăzi războinicii Domnului au avut multe biruințe și s-au bucurat de multe cuceriri pentru Împărăția lui Dumnezeu, iar acum, când această sabie a ajuns în mâinile noastre, este de datoria noastră să le urmăm exemplul. Avem nevoie de această sabie în fiecare zi și spunem ce a spus David despre sabia lui Goliat: "Nu-i alta ca ea; dă-mi-o!" (1 Samuel 21:9). Orice altă armă am folosi, în afară de Cuvântul lui Dumnezeu, se va dovedi a fi slabă înaintea puterii vrăjmașului; dar când ne împotrivim lui tare, stând pe Cuvânt, vrăjmașul, chiar dacă numai pentru un timp, este pus pe fugă.

În casele de rugăciune, la intervale regulate, credincioșii se întâlnesc nu ca să manifeste o religie, ci să aibă o întâlnire a sufletelor mântuite care se pun și stau sub autoritatea Cuvântului

lui Dumnezeu, care-i crește în credință și îi instruiește cum să lupte afară ca să aducă suflete la mântuire. De multe ori, a mânuii sabia Duhului înseamnă a evangheliza; a evangheliza înseamnă a proclama că Isus Hristos este Domnul, înseamnă a răspândi vestea bună că în meritul jertfei lui de la Golgota, orice om care se recunoaște păcătos poate fi iertat și mântuit. Pentru că acest fel de acțiune provoacă puterea întunericului, trebuie să ne așteptăm să fim atacați, dar având sabia adevărului vom birui cu ajutorul celui care ne întărește mâna la luptă. Cuvântul lui Dumnezeu ține în veci, dar nicio altă armă nu dănuiește. Această sabie a Duhului se potrivește oricărui războinic al Domnului, indiferent de vârstă sau gen. La război, soldații nu-și aleg arma pe care o doresc ei, ci trebuie să se folosească de arma care li se dă. La fel și nouă, celor care ducem o luptă spirituală, ni s-a dat și ni s-a spus să folosim arma Cuvântului, dacă vrem să avem izbândă: "Luați și coiful mântuirii și sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu" (Efeseni 6:17).

Scriptura nu are menirea a fi un ornament așezat undeva în casa noastră, ci ea trebuie citită, studiată și aplicată în fiecare zi. În timp de război, un soldat nu-și agață sabia undeva, într-un cui, ci o poartă tot timpul cu el, la cingătoare, și, din reflex, la orice zgomot diferit, duce mâna la mânerul ei. Dacă ai o Biblie, ești în posesia unei imense comori, dar ea nu-ți face bine până când nu o deschizi și, cu dorința sinceră de a cunoaște voia lui Dumnezeu pentru viața ta, o citești și o studiezi, căutând să strângi acel cuvânt în inima ta.

Când știi să mânuiești sabia Duhului, știi cum să te porți cu cel slab ca să nu-l dărâmi, ci să-l încurajezi să crească spiritual. După cum știi să te porți cu astfel de oameni care au nevoie să li se lege rănilor cu cuvântul Scripturii, care îi dă șansă după șansă celui căzut și, arătând bunătate, nu bruschezi, arăți de fapt cine ești. Cuvântul lui Dumnezeu îți poate da înțelepciune să legi rana care trebuie legată și să elimini infecția care trebuie scoasă din trup - și nu invers. Când Cuvântul lui Dumnezeu conduce viața ta, ești

interesat să păstrezi un cuget curat, pentru că știi că numai păstrându-te neîntinat - adică sfânt - poți să ai o relație și să umbli cu un Dumnezeu sfânt. Cel care vrea ca în trupul lui să locuiască Duhul Sfânt trebuie să caute pacea și sfințirea; fără aceste stări, Duhul Sfânt nu poate locui acolo. Dacă refuzi, dacă neglijezi sau chiar desconsideri această sabie, de fapt fugi de Dumnezeu și-L desconsideri pe El, care dorește binele sufletului tău. Dacă fugi de Dumnezeu, va fi greu să-L găsești când vei avea nevoie de El. Omul are în El legi morale, pentru că a fost făcut după asemănarea lui Dumnezeu, dar când are în El, ca ghid pentru viața lui, Cuvântul adevărului, are o gândire spirituală sănătoasă care, atunci când omul înoată împotriva curentului lumii, favorizează binele sufletului.

Când un suflet vine la Hristos, în viața lui începe un adevărat șantier spiritual, în care Duhul Sfânt, după planurile trasate în Scriptură, creează o făptură nouă, care este gata să se împotrivescă și chiar să lupte cu întunericul păcatului. Când un suflet primește "Cuvântul" i se schimbă optica spirituală cu privire la ce are valoare și ce nu are valoare din perspectiva veșniciei, la fel cum apostolul Pavel a ajuns să socotească gunoi unele lucruri care, înainte de a-L cunoaște pe Hristos, îi erau de valoare. Omul crede în moarte, deoarece, din cauza numeroaselor dovezi, nu are încotro, dar întreține gândul că nu va muri astăzi, nu în noaptea aceasta, nu anul acesta, ci cândva, mai târziu; dar de obicei moartea surprinde omul. Dacă sufletul tău nu este gata să dea socoteală înaintea lui Dumnezeu, cheamă-L astăzi, cu pocăință, în viața ta și apoi urmează-L, după Scripturi, și nu după datini și obiceiuri născocite de oameni. Cuvântul Scripturii îți va crește credința și puterea spirituală, ca să fii o unealtă de cinste în mâna Stăpânului și, în ziua când vei sta înaintea Lui, să te bucuri de o răsplată. Fii sigur că deții și știi să mânuiești sabia Duhului Sfânt, care este Cuvântul lui Dumnezeu!

Amin

40 PLÂNGE SAU SE BUCURĂ DUMNEZEU DE TINE?

"Domnul Dumnezeuul tău este în mijlocul tău, ca un viteaz care poate ajuta; Se va bucura de tine cu mare bucurie, va tăcea în dragostea Lui și nu va mai putea de veselie pentru tine." Țefania 3:17

"Iar dacă nu vrei să ascultați, voi plânge în ascuns pentru mândria voastră; mi se vor topi ochii în lacrimi, pentru că turma Domnului va fi dusă în robie."

Jeremia 13:17

Unul dintre fiii lui Core, în Psalmul 42:2, ne ajută să înțelegem care este starea sufletului care se bucură de Dumnezeu, atunci când scrie: "Sufletul meu însetează după Dumnezeu, după Dumnezeu cel viu; când mă voi duce și mă voi arăta înaintea lui Dumnezeu?" Sufletul care însetează după Domnul abia așteaptă să se arate, să se înfățișeze înaintea Lui, nu numai în ziua răsplătirilor, ci de câte ori intră, prin rugăciune, în prezența Domnului. Un astfel de suflet, motivat de setea după prezența Domnului, primește mângâierea, pacea, bucuria, musturarea, înțelegerea și sfatul de care are nevoie, pentru că o astfel de închinare în duh (1 Corinteni 14:15; Ioan 4:24) Îi atrage atenția Domnului, care îi cunoaște pe cei care Îl iubesc și, cu frică sfântă, dându-i cinstea de Tată, Îi aduc închinare și laudă. Aceste suflete ies biruitoare din prezența Domnului, întocmai ca Iacov odinioară (Osea 12:4), deoarece biruință pentru cel credincios

înseamnă a se lăsa biruit de Dumnezeu, atunci când alege să renunțe la planurile, punctele de vedere și la modul său de a proceda și acceptă felul lui Dumnezeu de a lucra.

Majoritatea, dacă nu chiar toți creștinii ar fi gata să spună că ei doresc ca viața lor să-L bucure pe Dumnezeu, dar puțini sunt cei care vor să fie biruitori lăsându-se biruiți de Dumnezeu. Mulți frecventează o casă de închinare, dar puțini sunt motivați de o sete după Dumnezeu cel viu, în fața căruia vor să se arate cu lucrurile bune și cele mai puțin bune din viața lor. Dacă în calitate de copil al Domnului, născut din nou, te duci într-o casă de rugăciune cu dorința și setea de a te arăta Lui, întocmai cum a scris psalmistul, faci parte dintre cei de care Dumnezeu Se bucură acum și Se va bucura și în ziua când, împreună cu toți cei mântuiți, vei face parte din comoara lui Dumnezeu în ceruri: "«Ei vor fi ai Mei», zice Domnul oștirilor, «Îmi vor fi o comoară deosebită, în ziua pe care o pregătesc Eu»" (Maleahi 3:17).

Mai mult decât se bucură plugarul că pământul îi dă un rod binecuvântat, mai mult decât se bucură vierul de o roadă de struguri îmbelșugată și înmiresmată, mai mult decât se bucură un grădinar de un pom care rodește în grădina lui un fruct dulce și aromat, Se bucură Dumnezeu de cei al căror scop suprem este să Îi placă Domnului și trăiesc rodind mult-dorita roadă a Duhului Sfânt. Acești oameni, la rândul lor, au parte de bucuria mântuirii, indiferent de circumstanțele vieții (Habacuc 3:18) și Domnul se bucură să le facă bine (Ieremia 32:41). Cu totul altfel stau lucrurile în ceea ce privește starea sufletelor care resping chemarea Domnului la pocăință sau a aceluia care, odată, au spus că sunt ai Domnului dar, prin neveghere, s-au jucat de-a pocăința. Pentru om, plânsul este o formă obișnuită de manifestare a sentimentelor. Oamenii plâng de durere, de bucurie, de ciudă, de mila cuiva și tot mai puțini sunt cei care plâng de mila sufletelor nemântuite, care merg pe calea cea largă, spre pierzarea veșnică a sufletului. Dumnezeu a luat această formă de exprimare a durerii și Și-a însușit-o, cum vedem și în versetul citat la început, ca să

ne ajute să înțelegem cât de mult dorește El mântuirea omului și cât de mult dorește să-l scape pe om de iad. În repetate rânduri găsim în Scriptură durerea Domnului pentru cei care nu vin la El, ca să aibă viață, ci aleg să-I nege existența sau să-I nesocotească drepturile de Creator, spunând că se descurcă ei singuri, fără ajutorul Împăratului Isus. Domnul spune acestor suflete: "Nu vreți să ascultați, voi plânge în ascuns pentru mândria voastră" (Ieremia 13:17). El plânge în dreptul acestor oameni pentru că ei pierd, prin refuzul de a se pocăi cu adevărat, singura șansă la mântuire.

Dumnezeu, care nu vrea moartea păcătosului (Ezechiel 18:23, 33:11), ci vrea întoarcerea lui pentru a-l ierta și mântui, plânge chiar și pentru cei care Îi sunt vrăjmași, deoarece El știe că, în dreptatea Lui, va trebui să-i condamne: "Îmi plânge inima pentru Moab, ai cărui fugari aleargă până la Țoar" (Isaia 15:5). Când cauți în Scriptură felul în care Dumnezeu vede pierderea unui suflet, așa cum vedem și în cazul fiului risipitor (Luca 15:25), rămâi uimit nu numai de dragostea Lui, ci și de vulnerabilitatea Lui, pe care El a ales să ne lase să o vedem: "Cum să te dau, Efraime? Cum să te predau, Israele? Cum să-ți fac ca Admei? Cum să te fac ca Țeboimul? Mi se zbate inima în Mine și tot lăuntru Mi se mișcă de milă!" (Osea 11:8). Dumnezeu, prin gura procului Osea, numește câteva cetăți din jurul Sodomei care au fost distruse datorită nelegiuirii pe care o practicau. La fel ca o persoană care are multă pasiune și milă, Dumnezeu, cu scopul de a fi înțeles mai bine, se folosește de sentimente și stări omenești ca să arate durerea pe care o simte pentru cei care refuză ajutorul Lui. "Tot lăuntru Mi se mișcă de milă" (Osea 11:8b) este o expresie profundă care exprimă o durere mai mare decât o întristare obișnuită. El este un Dumnezeu căruia îi pasă de tine în mod personal și Se implică prin a-ți pune totul la dispoziție ca să fie bine cu sufletul tău, dar când este respins El simte o adâncă durere.

Uneori, pentru că omul nu înțelege limba dragostei Lui, ci o consideră o slăbiciune de care profită, Dumnezeu alege să vorbească o limbă pe care păcătosul o înțelege mai bine - folosește

limba necazului și a durerii, pentru că nu este indiferent la viitorul sufletului nemântuit. Cea mai mare dovadă a dragostei Lui este jertfa Domnului Isus, care a acceptat să moară și să ia asupra Lui vina tuturor păcătoșilor, ca oricine va crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică. Dacă încă nu-L cunoști pe Domnul Isus ca Domn și Stăpân al vieții tale, privind la felul în care El este vulnerabil la acceptarea sau la respingerea ta, se merită să-L ascuți și să lași această dragoste a Lui să-ți despietrescă inima cu realitatea dorinței Lui ca tu să fii, într-o zi, cu El în cer.

El ne-a iubit nu pentru că eram curați și sfinți, ci ne-a iubit atunci când încă eram în păcat și în război cu El - oricine iubește păcatul și trăiește în el este în vrăjmășie cu Dumnezeu. Vrăjmașul sufletului nostru vrea să credem că raiul este de domeniul trecutului, este ceva la care noi nu putem decât visa; dar Dumnezeu vrea să privim la rai sau la locul pe care El l-a pregătit sufletelor care fac legământ cu El ca fiind ceva din viitorul apropiat. Când Dumnezeu oferă viață veșnică, prin pocăință și naștere din nou, și este respins, El suferă. Suferă oare Domnul și din cauza ta sau ești o pricină de bucurie pentru El? El nu vrea să piardă niciun suflet, dar lasă omul să decidă care va fi stăpânul cu care vrea să-și petreacă veșnicia. Tristețea Domnului pentru cei nemântuiți și neascultători este mare, pentru că El știe că urmează o zi când grâul se va despărți de pleavă și va ajunge în hambarul cerului, pe când neghina, măcăciunii și spinii vor ajunge în foc. În rătăcirea lor, unii cred că Dumnezeu este așa de bun că, până la urmă, va mântui toți oamenii. El dorește mântuirea tuturor și a făcut posibilă mântuirea tuturor prin jertfa de la Golgota, dar dreptatea lui Dumnezeu cere o plată pentru păcat și cel care nu caută, cât timp este în viață, iertarea prin meritul sângelui Mielului lui Dumnezeu, va ajunge să plătească el însuși pentru vina lui, prin despărțire veșnică de fața lui Dumnezeu.

Ne naștem toți cu condamnarea în buzunar, și pentru a scăpa de ea trebuie să Îi cerem ajutorul celui care este singurul care poate să ierte păcatele, adică Domnului Isus. Viața trupească a

omului poate fi un drum mai lung sau mai scurt, care începe la concepție și apoi continuă cu nașterea, la maternitate, și se sfârșește în cimitir. În această perioadă de timp, odată ce omul știe deosebi binele de rău, are ocazia să aleagă un nou stăpân, care-i îi poate vindeca boala sufletului și îi poate da fericire veșnică sufletului lui, care va continua să trăiască după această viață, într-o altă dimensiune. Dacă un doctor ar spune că totul trebuie să trăiască într-un organism, adică organele sănătoase, precum și virusuri de tot felul, cancerul sau o cangrenă, am spune că un astfel de doctor nu trebuie să profeseze medicina. În mod asemănător, nici omul nu trebuie să se aștepte ca Dumnezeu să tolereze în cerul Său sufletele care nu s-au pocăit de păcatul lor, întrucât Dumnezeu nu va conviețui niciodată cu păcatul și între păcat și neprihănire nu va fi niciodată pace. În cer nu este nicio formă de păcat, de aceea, sufletul care vrea să ajungă acolo trebuie să scape de păcat și de vina lui cât timp este în viață. Odată ce a închis ochii pentru ultima oară, veșnicia îi este sigilată pe veci.

Dumnezeu va finaliza istoria omului despărțindu-i pe păcătoșii neiertăți de păcătoșii iertați prin jertfa Domnului Isus, care au fost, sunt și vor fi îndreptățiți, fiind copiii ai Domnului. Dumnezeu a mai făcut o separare de acest fel atunci când nimicitorul a umblat în Egipt, pe străzile Gosenului, și a curmat viața întâilor născuți, cu excepția celor care erau la adăpostul și sub protecția sângelui mielului înjunghiat cu ocazia sărbătorii Paștelui în Egipt - sânge care era pus ca semn de protecție pe ușorii caselor. Este bine și încă mai are rost să ne întrebăm dacă sufletul nostru Îi aduce bucurie Domnului sau dacă Dumnezeu plânge pentru noi. Dacă vei alege să faci legământ cu Domnul Isus prin botez și viața ta Îi va aduce bucurie, te vei bucura nu doar de veșnicia de dincolo de mormânt, ci și de umblarea cu Dumnezeu Duhul Sfânt în fiecare zi, aici, pe pământ. Unii oameni sunt credincioși, iar alții nu sunt credincioși legămintelor, contractelor și promisiunilor pe care le fac; dar Dumnezeu este întotdeauna credincios promisiunilor Lui: "Credincios este Domnul: El vă va întări și vă va păzi

de cel rău" (2 Tesaloniceni 3:3). Dumnezeu este numit în acest verset "credincios", dar noi, cei care ne numim "credincioși", oare Îi suntem credincioși Lui? De felul în care Îi suntem credincioși sau nu, când suntem în casa de rugăciune, la lucru, la școală, oriunde în societate sau când suntem singuri, va depinde dacă Dumnezeu se va bucura de noi sau dacă va trebuie să simtă durerea refuzului sau a trădării noastre.

Lasă credința ta în Domnul Isus să prindă viață prin rugăciune sinceră și prin studiul Cuvântului vieții, având ca sursă de putere și călăuzire lumina care vine de sus, ca astfel să poți trăi cu adevărat ca un credincios, fără să alegi ce îți convine și ce nu îți convine să împlinești din Scriptură. Credințioșia Lui s-a dovedit de atâtea ori încât nu mai avem nevoie de dovezi, dar credințioșia noastră este încă sub evaluare și va fi așa până când vom pleca spre locul veșnic pe care ni l-am ales. Dumnezeu i-a promis lui Avraam o țară și un fiu moștenitor și a fost credincios promisiunilor lui. El a promis că va trimite un Răscumpărător și a făcut întocmai. A promis că va trimite Duhul Sfânt, care să ne călăuzească spre cer și, cu credințioșie, a îndeplinit și această promisiune. Dumnezeu promite că pe cel care vine la El nu-l va scoate afară, ci îi va da mântuirea (Ioan 6:37). Crezi tu lucrul acesta?

Dacă nu te iartă El, nu te poate ierta nimeni. Dacă nu te spală El, dacă nu te învață El, dacă nu te păzește El, dacă nu te călăuzește El, nu vei să ajunge în Împărăția Lui. Ai toate motivele să spui "Da" chemării Lui și să-I faci o bucurie Lui și cerului întreg, pentru că încă un păcătos a fost primit și curățit de vină, pentru a fi un copil al Domnului și moștenitor al cerului: "Tot așa, vă spun că este bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un singur păcătos care se pocăiește" (Luca 15:10). Poate că și tu, odată, ai umblat îndeaproape cu Dumnezeu, așa încât Îi auzai vorba, dar, cu timpul, îngrijorările vieții, zbuciumul pentru a aduna lucruri materiale sau faptul că ai acceptat pachete strălucitoare, dar cu conținut toxic pentru suflet, din partea vânătorului de suflete, te-au transformat în unul dintre sufletele pentru care

Dumnezeu plânge. Nu-L mai sfida pe Dumnezeu, pentru că oferta harului va expira într-o zi. Vino la El, hotărât să te pocăiești, chiar dacă păcatul ți-a urât sufletul. El te va primi, îți va vindeca sufletul și vei fi o pricină de bucurie pentru Dumnezeu cel viu. Grăbește-te să vii la El să te curețe, ca să fii un pom care dă roadă dulce. Dacă aștepti prea mult s-ar putea să întâlnești securea Stăpânului. Rețeta de recuperare este aceeași și astăzi, ca întotdeauna, și se numește pocăință înaintea unui Dumnezeu care nu obosește iertându-l pe cel care se căiește și se întoarce de la căile lui rele. Pocăința nu merge "după ureche" sau după părerile unor oameni, ci merge după Scriptură. Pocăința nu este un eveniment care are loc o dată în viața noastră, ci se repetă mereu, cuprinzând viața noastră întreagă, prin cercetare continuă, să vedem dacă suntem în credință. Milioane de creștini așteaptă învierea și viața veacului viitor; dar dacă Dumnezeu plânge în dreptul nostru, să nu ne așteptăm la nimic bun în acea viață fără sfârșit. Dacă răpirea Bisericii nu a avut loc încă, în timpul când citești acest mesaj, astăzi este o zi când porțile mântuirii îți sunt încă deschise.

Nu poți fi independent și nu ești un accident genetic, cum ar vrea ateii să crezi, ci ești un suflet creat de Dumnezeu, cu suflare de viață din El. Folosește oportunitatea! Scapă-ți viața! Aproape mântuit înseamnă exact pierdut, de aceea, fii sigur că urmezi calea Domnului, trasată în Noul Testament, și nu căile inventate de oameni. Credința mântuitoare este aceea care crede în Domnul Isus și-l primește ca Mântuitor. Credința mântuitoare nu doar crede Cuvântul lui Dumnezeu, ci se și încrede în promisiunile Lui, ca apoi să se supună față de Domnul, acceptând învățătura sănătoasă, care duce la fapte bune, care dovedesc realitatea mântuirii sufletului.

În această vreme de pe urmă, când asistăm, cu dezamăgire, la schimbarea și redefinirea lucrurilor și a standardului moral de către lume și la apariția unor noi tipare lumești de urmat pentru tineri, poți totuși să fii mântuit, pentru că puterea Cuvântului lui Dumnezeu este și astăzi aceeași ca și pe vremea întemeierii

Bisericii lui Dumnezeu pe pământ. Prin mijloace moderne de tot felul, vrăjmașul face tinerii să caute să-și trăiască viața după ceea ce văd în filme și urmând tot felul de fantezii bolnave, care le risipesc timpul, vloga și viața. Dar tinerii care vin la mântuire în primăvara vieții lor se bucură de o viață trăită din plin cu Dumnezeu, care le dă oportunitatea să-și adune mari comori în cer și să-I facă, astfel, bucurie Domnului. Pe cei a căror viață Îl bucură pe Dumnezeu îi așteaptă o nouă tinerețe, o nouă reședință făcută nu de mâini omenești și îi așteaptă o viață în prezența unui Dumnezeu bun, care crează lumi noi și aștri și nu este niciodată plictisitor. Cea mai mare pierdere și durere a acelor care-L fac pe Dumnezeu să plângă este că prin refuzul lor, ei se condamnă singuri la un loc unde ei înșiși vor plânge: "Va fi plânsul și scrâșnirea dinților, când veți vedea pe Avraam, pe Isaac și pe Iacov și pe toți prorocii în Împărăția lui Dumnezeu, iar pe voi scoși afară" (Luca 13:28). Omul, pentru care Dumnezeu a dat așa de mult, Îl prețuiește pe Dumnezeu așa de puțin. Nu lăsa să fie aceasta un adevăr în viața ta, ci fă primul pas al pocăinței, conștientizând cât de grav este păcatul și vina pe care o ai, iar apoi, prin credință, treci pe la cruce și cere-I, în rugăciune, iertarea. Fă-i promisiunea necondiționată că vei trăi pentru El și El îți va arăta calea cea bună.

Într-o vreme ca aceasta, când Dumnezeu trebuie să plângă pentru mulți, tu poți alege, spre fericirea ta, să-I faci bucurie lui Dumnezeu, pocăindu-te, ca astfel să fii gata să-L întâlnești pe Dumnezeu. Venirea Domnului și întâlnirea noastră cu El nu este doar încă un lucru frumos amintit în Scriptură, ci este un adevăr de care ne legăm viața și spre care privim cu bucurie. Trăiește în așa fel încât Dumnezeu să Se bucure de viața pe care ți-a dat-o și când vei ajunge sus, în casa Tatălui, te vei bucura împreună cu El și cu toți cei care au ales să trăiască cu Dumnezeu și pentru Dumnezeu.

Amin

41

ORBUL BARTIMEU

"Orbul și-a aruncat haina; a sărit, și a venit la Isus. Isus a luat cuvântul, și i-a zis: «Ce vrei să-ți fac?» «Rabuni», I-a răspuns orbul, «să capăt vederea». Și Isus i-a zis: «Du-te, credința ta te-a mântuit». Îndată orbul și-a căpătat vederea, și a mers pe drum după Isus." Marcu 10:50-52

Studiind Scriptura ai ocazia să vezi caracterul Sfânt al Domnului Isus, nu doar într-o singură învățătură a Lui sau minune făcută de El, ci fără să aibă o parte "noroasă" a vieții, așa cum avem noi oamenii; în tot ce a făcut, a lăsat să se vadă, într-un mod deslușit, chipul unui om, Dumnezeu desăvârșit. Într-un mod mai detaliat, în Scriptură, sunt consemnate 35 de minuni pe care El le-a făcut, dintre care 17 sunt vindecări trupești, 9 sunt minuni asupra naturii, 6 eliberări de demoni și 3 învieri din morți; toate acestea dovedind că El este cine a spus că este, adică Hristos Fiul lui Dumnezeu, pe deplin om și pe deplin Dumnezeu. Murind pe cruce a dovedit că este om, și înviind dintre cei morți a dovedit că El este Dumnezeu. Mișcat de milă pentru poporul care-L asculta, Domnul Isus a făcut aceste minuni, și altele care nu sunt specificate în scrierile evangheliștilor, dar cea mai importantă misiune a Lui nu a fost să facă minuni, ci a fost aceea ca, după ce a trăit o viață fără păcat, să devină Mântuitorul sufletelor, prin moartea Sa înlocuitoare la Golgota. Cine se adâncește în tainele Scripturii și ajunge să-i simtă gustul (1 Petru 2:3), care

parcă aprinde un foc în inimă, pune capăt păcatului în viața lui; are rugăciunea mereu reîmprospătată, prin puterea Duhului Sfânt, și devine un martor tot mai bun al Domnului Isus Hristos.

Printre alte efecte aducătoare de binecuvântare, Cuvântul Scripturii are și efectul de a te face să cauți părtășia celor care îl iubesc, și astfel, adâncindu-te în el, credința să meargă mereu crescând, și viața spirituală să poată fi mereu înnoită de Duhul Sfânt. Biblia este cartea care, pe lângă faptul că ne spune cum putem fi mântuiți prin credința în Domnul Isus, înlăturând iluzia oricărei alte căi spre viața veșnică, ne învață care este scopul nostru în această lume. Ca acest Cuvânt al Scripturii să poată aduce credință în sufletul nostru, ca apoi să apară roada dorită de Dumnezeu, este nevoie să avem o cunoaștere a Domnului Isus, care începe prin a auzi Cuvântul, ca apoi să spunem un "DA" lui Dumnezeu în fiecare zi, cu gura, cu mintea noastră, cu afecțiunea și cu felul în care ne trăim viața.

Cuvântul citat la început, îi aduce în prim plan, în fața noastră, pe Domnul Isus și pe un om orb, pe care evanghelistul Marcu îl prezintă cu numele de Bartimeu Timeu, care, în urma a ceea ce a auzit despre învățătorul din Nazaret, cu numele Isus, a avut credință că El îi poate da vederea. Acest Bartimeu stătea jos, apelând la mila trecătorilor, nu departe de poarta cetății Ierihon, care era atunci o cetate mai mare ca și Ierusalimul. Ochii acestui om priveau într-un nesfârșit întuneric, și cu toate acestea, din cuvintele pe care le-a rostit, putem deduce că el totuși vedea ceva. Nu vedea împrejurul lui, dar vedea posibil ca omul numit Isus din Nazaret, să-i poată da vederea. Când l-a strigat "...Fiul lui David..." (Marcu 10:48), acest orb și-a declarat credința, care spune că el știa că Domnul Isus era mai mult decât un învățător. Parcă știa că aceasta îi este prima și ultima șansă să primească vindecarea, de aceea, îl găsim că striga, fără să-i pese de cei care îi cereau să tacă.

Drumul principal care traversa cetatea Ierihon, mai ales în preajma sărbătorilor, era străbătut de mari mulțimi de oameni,

care călătoreau din nordul țării spre Ierusalim și, într-o astfel de poziție strategică, cei care apelau la mila trecătorilor, aveau o mai bună șansă să primească ceva de la ei. Evenimentul descris în Evanghelia după Marcu a avut loc cu o săptămână înainte de patimile Domnului, înainte de Paștele Iudeilor. În acele zile, drumul care străbătea țara, trecând prin Ierihon, era străbătut de multe caravane de oameni, care mergeu să prăznuiască Paștele în Ierusalim. Noi, cei care ne-am obișnuit cu confortul lumii moderne, nu ne dăm seama pe deplin cât de diferită și grea era viața de atunci, dar în mod deosebit era dificilă pentru un nevăzător ca și Bartimeu. Acesta, fiul lui Timeu, era un om sărac, ce nu se putea bucura nici măcar de lumina zilei, pentru că era orb, și trăia din mila trecătorilor.

Boala fizică nu este întotdeauna o urmare a păcatului, ci uneori este o lucrare a lui Dumnezeu, prin care El vorbește altora. De aceea, să nu judecăm prea repede atunci când cineva este bolnav, spunând că este pedepsit de Dumnezeu, pentru că poate fi o lucrare neînțeleasă de noi. În acea vreme, un orb era privit de unii ca și o oportunitate de a binecuvânta pe cineva, care este defavorizat de împrejurările vieții, așa că cei care credeau aceasta, îi dădeau câte ceva ca să fie și ei binecuvântați de Dumnezeu. Iudeii știau că o cale de a ajunge binecuvântat este aceea de a arăta milă și bunătate față de un astfel de om. Cu excepția leproșilor, un orb sau un paralizat, cum a fost acela de la poarta frumoasă, nu erau goniți, fiind acceptați ca parte din societatea vremii de atunci. Acest cerșetor profesionist, cu numele de Bartimeu, a fost gata să renunțe la avantajul de a avea altul grijă de nevoile lui, de dragul de a vedea lumina soarelui și lumea pe care a creat-o Dumnezeu.

Ne întrebăm oare cum și-a dat el seama de oportunitatea și de potențialul Domnului Isus? Nu era un lucru obișnuit să ceri cuiva să-ți dea vederea, și sunt sigur că n-a mai cerut niciodată vreunui posibil binefăcător așa ceva. Vestea despre învățătorul din Nazaret, care face minuni, ajunsese și la el, și s-a hotărât să facă tot posibilul să fructifice acea oportunitate, creată de trecerea

Domnului Isus pe acolo, în drum spre Ierusalim. Bartimeu a auzit un convoi de oameni și zarva care s-a creat când trecea Isus pe acolo, și a știut că, în acele momente, avea oportunitatea să ceară mila Aceluia care-I putea da vederea. Fără să vadă, a început să strige: "...Fiul lui David, ai milă de mine!" (Marcu 10:48). Cuvintele lui au o implicație profetică și arată credință, iar această nu rămâne neobservată de Domnul Isus. Oamenilor din jurul lui, care nu cunoșteau ce poate însemna îndurarea și puterea divină, le-ar fi plăcut ca Bartimeu să tacă, dar nu l-au putut opri, insistența lui fiind răsplătită. Domnul Isus i-a auzit strigătul, și o altă traducere spune că i-a auzit plânsul, de aceea, Domnul l-a chemat la El, întrebându-l ce vrea să-i facă. Bartimeu și-a aruncat haina urât mirositoare și, venind înaintea lui Isus, a răspuns: "...Să capăt vederea..." (Marcu 10:51).

Domnul Isus nu a avut nevoie să îl consulte, pentru a vedea dacă ochii lui se pot sau nu opera, ci El, care este Creatorul, i-a vindecat ochii, dându-i vederea, iar apoi omul acela a mers după El. Domnul Isus a găsit în Bartimeu unul dintre lucrurile care au făcut și fac bucurie Domnului: "credința". Credința a provocat, și mai provoacă, minunea pe care Dumnezeu o face cu bucurie atunci când este onorat în acest fel. Cum este cu sufletul tău? Ai o rutină plictisitoare sau comodă cu privire la sănătatea sufletului tău? Ai vrea o trăire mai îndeaproape cu El pentru a vedea minunile Lui? Sau vrei doar să trăiești spiritual cu un minim de putere, cerșind și cârtind la nesfârșit? Ești dispus să lupți și să trăiești prin riscurile întâmpinate de cei care duc lupta cea bună a credinței, care fac Evanghelia să înainteze ori vrei doar să supraviețuiești?

Ca să trăiești viața din plin, trebuie să ai ochii vindecați, ca să poți deosebi ce este sfânt de ce nu este sfânt, și să faci acele lucruri care vor avea valoare și peste o sută și peste un milion de ani. Poate spui că oamenii sunt mulțumiți cu tine așa cum ești, dar Dumnezeu este mulțumit de cât de mult lucrezi pentru ca Împărăția Lui să vină mai curând? În zilele acestea chiar și astăzi, trece Isus pe lângă tine și-ți vorbește, prin diferite metode, ca să

ieși din mediocritate sau chiar din răceala nepăsării, primind o pasiune pentru mântuirea sufletelor și, lucrând astfel, să-ți aduni o comoară în cer. Dacă spunem că vedem bine, trebuie să verificăm unde ne duc picioarele și ce fel de lucruri valoroase adunăm. Ne duc spre locuri de destrăbălare, ne duc la scaunul batjocoritorului sau ne duc undeva unde doar să stăm, în timp ce alții trag la jugul Evangheliei? Ori ne duc în via Domnului, unde este de lucru pentru toți? Ca o ironie elegantă, putem privi la majoritatea creștinilor, care, în timp ce așteaptă vremea sfârșitului, se străduiesc din răpuzeri să construiască lumea de acum. Suntem tributari timpului, așa că nu trăim la nesfârșit, ci dimpotrivă, viața este imprevizibilă, și nu știm dacă mâine vom mai fi aici, sau dacă vom fi dincolo de această viață, de aceea, suntem îndemnați să prețuim vremea pe care o avem astăzi: "Răscumpărați vremea, căci zilele sunt rele" (Efeseni 5:16).

Domnul Isus a onorat credința lui Bartimeu, și a dat vedere ochilor lui, iar acesta, fără să mai aibă nevoie ca cineva să-i spună unde să calce, a mers după Isus. Să nu ai vedere înseamnă să trăiești încontinuu în întuneric, și cu toate că este un teribil fel de a-ți trăi viața, a nu avea vedere spirituală este mult mai tragic, pentru că acest fel de orbire are urmări veșnice. Privind la ce-l înconjoară în natură, Iov pune întrebarea: "Cine nu vede...?" (Iov 12:9). Cu toate că viața lui Iov era ca într-un cuptor al necazurilor, are totuși timp și lumină de sus ca să vadă ce-i priveau ochii în natură, adică pe Dumnezeu ca și Creator (Romani 1:20). Mulți oameni sunt orbi, și ei nu știu, pentru că boala lor este de natură spirituală. În argumentul pe care fariseii l-au avut atunci când Domnul Isus a vindecat orbul din naștere, în Ierusalim de data aceasta, au pus o întrebare care lor li se părea ridicolă: "...Oare n-om fi și noi orbi?" (Ioan 9:40). Ei erau orbi, pentru că nu vedeau în Domnul Isus decât un rival, de care vroiau să scape cu orice preț. Mai trist decât a nu vedea un apus de soare sau un câmp plin de flori, este să nu vezi că ai un Creator, care este Singurul ce îți poate da mântuirea: "...Mântuirea vine de la

Domnul" (Iona 2:9). Ai tu lumină? Ai vederea necesară ca să vezi adevărata ta stare înaintea lui Dumnezeu?

El a vindecat, și mai vindecă și astăzi, ochii inimii omului (Efeseni 1:18-19), ca omul, văzându-și haina sufletului pătată, să ceară și să primească haina neprihănirii lui Hristos: "Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea, care este în Hristos Isus" (Romani 3:24). Bartimeu a primit vederea fizică a ochilor, dar cred că a primit și vindecarea pentru suflet, de aceea, cred că cei care vor ajunge în cer îl vor vedea și pe Bartimeu, în a cărei viață Dumnezeu a fost proslăvit. Este timpul să ne verificăm vederea, punându-ne câteva întrebări. Vezi folos în a urma calea Domnului după Scripturi? Vezi câștig în a obosi în lucrul Domnului și a te investi cu tot ce ai în Împărăția Lui? Este important să îi ajuți pe ceilalți? Este bine să îl ierți pe cel care ți-a greșit? Răspunsul la aceste întrebări trebuie să-ți spună ceva despre sănătatea vederii tale spirituale. Pe vremuri, când oamenii locuiau în cetăți înconjurată de ziduri de apărare, de multe ori, când o astfel de cetate era împresurată de o armată puternică, gata de a începe asedierea ei, celor din cetate li se oferea șansa de a se preda, prin a deschide porțile. Prin negociere ei erau lăsați în viață, cu condiția să treacă de partea celor care erau gata să asedieze cetatea și, de asemenea, trebuiau, ca în continuare, să sprijine și chiar să lupte de partea cuceritorilor, împotriva altor cetăți.

Când cel rău asediază cetatea inimii omului, face ceva asemănător atunci când, prin ispitele păcătoase pe care le oferă ca și momeală, cere să i se deschidă ușa. Vrăjmașul minte un astfel de suflet asediat, cum că, dacă trece de partea lui, scapă, ca apoi, odată compromis, acel suflet să se afle și el luptând împotriva binelui. Ca să poți face față acestor atacuri trebuie să ai ochii spirituali deschiși și să știi promisiunile Scripturii, cu care te poți împotrivi vrăjmașului, în așa fel încât, pentru o vreme cel puțin, el să fugă, și astfel să poți birui. Oamenii care-L înconjurau pe Domnul Isus au vrut ca El să-i vindece, să-i hrănească, și unii ar

fi vrut să îi elibereze de sub dominația romană. Ei se limitau la acest fel de lucruri pământești. Domnul Isus a vrut și vrea mult mai mult pentru cei care-L caută. Vrea să le fie prieten, învățător și chiar iubit al inimii lor, dar în acea vreme nu a fost înțeles. Cum este cu sufletul tău? Ce vrei de la El? Vrei vindecare, rezolvări de situații pământești, ori vrei, înainte de toate, să-ți ierte păcatul, să te numească copilul Său, ca astfel să ai asigurată viața veșnică? El nu iartă și nu mântuiește pe nimeni cu forța, ci își face lucrarea mântuitoare doar în inimile celor care cred în El, și-L doresc în viața lor. Când Domnul a vizitat Nazaretul cu ucenicii Lui, Scriptura spune că acolo, din cauza necredinței oamenilor, de care s-a mirat, "n-a putut să facă nicio minune" (Marcu 6:6).

Vedem aici că, Acela care poate totul nu vrea să treacă peste refuzul oamenilor. Crezi tu, în inima ta, că El este Fiul lui Dumnezeu, care a murit pentru tine? Dacă crezi și vrei mântuirea, să nu îți pese de ce zic sau de ce vor zice oamenii, ci cheamă-L în viața ta, nu doar ca să-ți împlinească o dorință pământească, ci cheamă-L ca Domn și Mântuitor. Lui Bartimeu nu i-a păsat că, strigând în lumea lui întunecată, se va face de râs sau că poate cineva îl va împinge din drum. La fel trebuie să fie și cel care vrea să primească de la Domnul vederea spirituală. Așa cum Bartimeu și-a lăsat haina murdară, lasă-ți faptele, obiceiurile păcătoase la altarul mărturisirii când, plecat înaintea Domnului, îi ceri să te ierte. Dacă până în acea zi, în amărăciunea vieții lui de orb, se întreba de ce s-a mai născut pe pământ, din acea zi, când Domnul i-a dat vederea, totul s-a schimbat în viața lui.

Poate te întrebi și tu ce rost are viața, mai ales când ai parte de dezamăgiri? Trebuie să știi că viața ta nu va avea sens, până când nu te împaci cu Dumnezeu, prin pocăință, și devii un vas de care El să se poată folosi. Domnul Isus l-a vindecat pe Bartimeu, pentru că acesta a recunoscut că este orb, pentru că a conștientizat că are nevoie de mila Lui și pentru că a avut credință că Domnul îi poate da vederea. Domnul Isus îi mântuiește și astăzi pe cei care recunosc că sunt în nevoie de iertarea pe care El o oferă, în merit-

ul jertfei din Golgota, și dacă nu simți această iertare, aducătoare de pace și fericire, El ți-o poate da astăzi. Poți să te alături unei biserici, să cânti în cor, să participi la acțiuni de binefacere pentru cei în nevoie, și, totuși, să rămâi orb spiritual, dacă nu ai avut parte de nașterea de sus. Însă nu poți să ai o întâlnire cu Isus Hristos, prin pocăință, și să rămâi la fel. Pentru că, odată ce El îți șterge vina, simți nevoia ca mereu să-I mulțumești și să faci acele lucruri care-I plac Lui. Cei a căror notă de plată pentru păcat este ștearsă devin experți în lucruri ce pot fii ascunse, cum sunt rugăciunea, postul și milostenia. Dacă sunt expuse înadins, cu scopul de a primi atenția și aprecierea oamenilor, acestea își pierd valoarea înaintea cerului, dar dacă, fără intenție în anumite împrejurări, ajung să fie cunoscute de oameni, ele pot fi o încurajare pentru alții.

Când vorbim de nevoile sufletului, vorbim de lucruri pe care le poate da numai Domnul Isus. Numai El poate ierta păcatul și numai prin El cunoști fericirea de a avea pace cu Dumnezeu. Avem nevoie ca El, care este Lumina lumii, să dea lumină ochilor noștri, ca apoi, ca purtători de lumină, să umblăm în ea și să călăuzim și pe alții spre Acela care le poate da vederea: "Și avem cuvântul prorociei făcut și mai tare; la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos, până se va crăpa de ziuă și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre" (2 Petru 1:19). Cere-I astăzi să-ți dea din lumina Sa și, când vei umbla în lumina pe care o dă El, vei primi și mai multă lumină, ca într-o zi să ajungi acolo unde nu există întuneric, ci pentru veci domnește Lumina.

Amin

42

CALEA PRIN MUNȚI

"Munții vor aduce pace poporului, și dealurile de asemenea, ca urmare a dreptății Tale."

Psalmul 72:3

Biblia este Cartea care îi dă omului nu numai speranța de mai bine, ci speranța veșnică de mai bine. Este o carte plină de povestiri de dragoste, de lupte după putere, despre credință. Este cartea care are în ea mesajul harului, adică al milei nemeritate pentru orice păcătos care vine la Dumnezeu. Este o carte care vorbește despre mântuirea omului, despre dragostea lui Dumnezeu, despre pace și despre minuni. Este o carte care prezintă situații imposibile care găsesc rezolvare la Dumnezeu.

În acest mesaj vom privi la patru munți unde omul poate găsi pace pentru suflet, când trăiește în ascultare de Dumnezeu. Fiecare om începe viața aceasta cu nemulțumire și, datorită moștenirii adamice, începe cu statutul de păcătos, care îl pune în vrăjmășie cu Dumnezeu. Suntem ființe spirituale într-un trup fizic, create de Dumnezeu după chipul și asemănarea Lui. Chiar de la început, potrivnicul Satana a încercat și a reușit, prin păcatul în care a momit omul, să fure chipul lui Dumnezeu din om și rezultatul s-a văzut imediat. Chiar de la început, "Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău" (Genesa 6:5). Păcatul nu este doar o încălcare a legii date de

Dumnezeu, ci este ruperea relației cu El; este o sfidare a Lui și duce la întreruperea unei relații de prietenie foarte avantajoase pentru noi. În rugăciunea sa, Solomon recunoaște că omul este depravat și fără speranța de a trăi fără să păcătuiască: "Căci vor păcătui împotriva Ta - căci nu este om care să nu păcătuiască - și Te vei mânia împotriva lor și-i vei da în mâna vrăjmașului, care-i v-a duce robi într-o țară vrăjmașă, depărtată sau apropiată" (1 Împărați 8:46). Rând pe rând, scriitorii autorizați ai Scripturii au scris despre starea decăzută a omului în păcat, lipsit de pace și în vrăjmășie cu Dumnezeu (Psalmul 53:3; Isaia 53:6; Romani 3:3, 1 Ioan 1:8). Păcatul este o boală universală și nimeni în afară de Domnul Isus nu a scăpat vreodată necontaminat de el.

Călătorind în viața noastră prin această lume, pe care o putem asemăna cu un deșert al păcatului unde are loc marea luptă dintre bine și rău, uneori ni se dă să trecem și printre munți, care pot fi mari sau mici. Spiritual, acești munți pot reprezenta încercări, bătălii ale conștiinței, momente grele de decizii, examene și probleme mici sau mari. După alegerile pe care le facem, experiența pe care o avem în acești munți ne poate schimba în bine sau în rău și nimeni dintre cei care își iubesc sufletul nu este scutit de trecerea prin acești munți. Unii oameni trec prin acești munți, adică prin probleme apelând la doctori de tot felul, la alcool sau la droguri. Unii caută pace muncind la nesfârșit, ca să nu aibă timp să se gândească la suflet, iar alții caută scăpare destrăbălându-se, în păcate sexuale. Cel mai trist mod de a trece prin acești munți ai dificultăților este când cineva își curmă singur viața, deoarece asta înseamnă predare în mâna celui rău. Este un păcat pentru care nu mai are ocazia să își ceară iertare.

Vom privi, în acest mesaj, la patru munți diferiți, care, prin îngăduința lui Dumnezeu apar în drumul nostru fără să avem posibilitatea de a-i muta (Matei 21:21). Indiferent cine ne-a pus munții necazurilor în cale, știm că aceste necazuri sunt în fața noastră pentru ca să ne crească credința, răbdarea și cunoștința despre Dumnezeu (Romani 5:3-5), însă cei patru munți la care

vom privi în mod specific sunt pe traseul nostru după planul lui Dumnezeu. În drumul nostru, fără să-i putem evita, apar munți pe care nu-i putem muta, oricâtă credință am avea, ci trebuie să-i trecem. Având o semnificație spirituală, aceștia sunt: Muntele Măslinilor, Muntele Calvarului, Muntele Sinai, sau Horeb, și Muntele Moria. Muntele Măslinilor este un munte nu prea înalt și Ierusalimul este separat de el prin valea lui Iosafat, sau valea Chedronului. În timpul vieții Domnului Isus pe pământ, acest munte a fost martor la patru evenimente deosebite: intrarea Domnului în Ierusalim (Matei 21:2), prorocia împotriva cetății Ierusalim (Matei 24:1; Marcu 13:1), pe acest munte Domnul Isus S-a rugat înainte să fie prins, legat și dus la Marele Preot (Matei 26:30, 36; Marcu 13:1) și tot pe acest munte a avut loc înălțarea la cer a Domnului Isus (Faptele apostolilor 1:9).

Pe Muntele Măslinilor se află grădina Ghetsimani, locul unde a fost testată ascultarea Domnului Isus de Dumnezeu Tatăl (Luca 22:42). Ascultarea Lui de Tatăl L-a dus spre cel de-al doilea munte, care este Muntele Calvarului. Dacă luăm o decizie bună pe Muntele Măslinilor, și noi vom străbate Muntele Calvar - și acolo ni se va da să facem o alegere. În funcție de felul în care alegem, va urma să mergem spre viață sau spre moarte: "Fiindcă plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru" (Romani 6:23). Uneori, prin compromis sau lepădare, se pare că ai rezolvat, pe moment, problema; dar rezultatul trist este că, alegând să procedezi așa, rămâi singur, fără Dumnezeu ca apărător. Dacă alegi voia Tatălui pentru viața ta, chiar dacă pare că ai de pierdut, din punct de vedere pământesc, mult sau puțin, îți vei continua drumul cu Domnul până când vei intra în viața veșnică. Muntele Calvarului, care nu este foarte înalt, a avut înălțat pe el, odată, trei cruci (Matei 27:37, 38). Muntele numit Calvar, în grecește, și în evreiește Golgota, este, și el, foarte aproape de cetatea Ierusalim. Este numit și dealul Căpățâniei, deoarece culmea muntelui arată ca un craniu și este locul de execuție a Domnului Isus. Era un loc

lângă drum, ales special pentru ca trecătorii să vadă și să nu aibă gânduri de răzvrătire împotriva stăpânirii romane.

Unul dintre cei doi tâlhari răstigniți lângă Domnul Isus a început să-L batjocorească pe Domnul, dar celălalt l-a luat apărarea, a recunoscut că merita pedeapsa; a recunoscut în Domnul Isus un nevinovat și și-a pus credința în Domnul, crezând că, dincolo de această viață pământească, El are o Împărăție. Crucea pe care a fost răstignit Domnul Isus a fost o cruce unde s-a adus jertfa de răscumpărare a omului din păcat. Pe cruce a fost chinuit și omorât Domnul Isus pentru păcat - dar nu pentru al Lui, deoarece El nu avea păcat. Plătind pentru păcatul celui vinovat, cel vinovat era și este justificat, socotit fără vină, adică neprihănit. Această justificare înseamnă că, odată iertați, suntem priviți ca și cum nici nu am fi păcătuit. La stânga Domnului Isus a fost răstignit un tâlhar care l-a batjocorit pe Domnul Isus, deși era și el în chinuri, deși știa că avea să moară, deși era fără nădejde pentru viața de dincolo de moarte.

A blestema înseamnă a vorbi de rău, a huli, a dori rău cuiva, înseamnă a defăima pe cineva. Milioane de oameni privesc la Golgota și se fac că nu aud și nu văd grozăvia care a avut loc acolo, unde un nevinovat a fost crucificat și omorât. Acești oameni sunt duși la Golgota, în gândurile lor, prin mesajele pe care le aud de la anumite persoane, de la amvon, le aud la radio sau la televiziune, dar totuși aleg să rămână cu inima rece, indiferentă în față demonstrației dragostei lui Dumnezeu. Pentru ei, mesajul crucii este o nebunie, așa cum spune apostolul Pavel: "Fiindcă propovăduirea crucii este o nebunie pentru cei ce sunt pe calea pierzării; dar pentru noi, care suntem pe calea mântuirii, este puterea lui Dumnezeu" (1 Corinteni 1:18). Oamenii care refuză darul lui Dumnezeu, privesc la Golgota și, deși văd un neprihănit care a fost omorât pe nedrept, inima lor nu se înduioșează și nici nu apreciază oportunitatea creată de moartea Domnului Isus. Muntele Măslinilor este un loc unde sufletul hotărăște să asculte sau să nu asculte, să se lase de păcat sau să continue în păcat.

Când sufletele ajung la Muntele Golgota, în fața crucii Domnului Isus, trebuie să decidă, ca cei doi tâlhari, dacă vor să accepte că plata pentru păcatul lor a fost plătită de Domnul Isus sau aleg să rămână indiferenți, să amâne deciziile bune sau să încerce să plătească ei, cu faptele lor, pentru vina pe care o au. Muntele Calvarului este un munte de unde pleci având pace sau pleci împietrit, continuând să porți povara păcatelor tale.

Ambii tâlhari erau vinovați, meritau pedeapsa, dar ce a făcut ca unul să primească iertarea lui Dumnezeu și celălalt să nu o primească a fost atitudinea lor față de Hristos. Ce spune sufletul tău în fața jertfei Domnului Isus la Golgota? Inima celui de-al doilea tâlhar, care și-a recunoscut vinovăția, zdrobită de sentimentul vinei. dar cu o credință mare, i-a adus o mare răsplată din partea Domnului Isus: "Cu cât mai mult sângele lui Hristos, care, prin Duhul cel veșnic, s-a adus pe Sine însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăți cugetul vostru, de faptele moarte, ca să sluiți Dumnezeului celui Viu!" (Evrei 9:14). La Calvar fiecare suflet are de ales pentru el. L-ai primit sau L-ai refuzat? Ce a ales inima ta? "Dar tuturor celor care L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu" (Ioan 1:12). Cel care l-a ales pe Domnul Isus ca Mântuitor și Domn nu își continuă drumul singur când pleacă de pe acest munte: "...căci El însuși a zis: «Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi»" (Evrei 13:5). De pe acest munte credinciosul poate pleca având un partener de cursă lungă care vrea să-l însoțească până la sfârșitul călătoriei - acesta este Duhul Sfânt.

Mulți dintre oamenii pe care-i întâlnim în drumul nostru, prin pustia acestei lumi, nu au fost pe la Muntele Măslinilor și nu au avut o oprire binecuvântată la Muntele Calvarului, unde în lacrimile pocăinței, să fie născuți din nou. La Calvar ni se dă capacitatea să ne împotrivim voinței noastre firești în folosul sufletului nostru, ca să se producă o schimbare care este văzută de cei din jur. Drumul nostru prin pustia păcatului, unde căutăm să

ne ferim de păcat, refuzând ofertele atrăgătoare, dar trecătoare, ale vrăjmașului, durează o viață întreagă.

În drumul nostru spre canaanul ceresc, Dumnezeu a rânduit să mai trecem pe la Muntele Horeb, care este Muntele Sinai, sau Muntele lui Dumnezeu. Pe acest munte, robul lui Dumnezeu Moise a primit Legea și promisiunea purtării de grijă a lui Dumnezeu cu condiția că ei să asculte de Dumnezeu. Acolo, poporului i s-a cerut să se pregătească pentru un mesaj direct din partea lui Iehova (Exodul 19:12). Era un loc în fața unui munte de care nu au avut voie să se atingă. Spiritual vorbind, Muntele Horeb este locul unde ajung cei care au trecut pe la muntele Calvarului și, prin pocăință, au fost născuți din nou, predându-și viața, cu toate aspectele ei, Domnului Isus. Credincioșii trec pe la Horeb din același motiv ca israeliții - să primească și să învețe legile și căile lui Dumnezeu. La Muntele Horeb credincioșii au ocazia, la fel cum au avut și israeliții, să vadă puterea lui Dumnezeu la lucru, să observe mila Lui și să se pregătească pentru drumul care le mai stă înainte. Horebul nostru este Biserica lui Dumnezeu, adunarea celor născuți din nou, unde sufletele mântuite se adună să audă Cuvântul lui Dumnezeu, să cânte Domnului și să aibă o părtășie sfântă unii cu alții. În adunarea Domnului înveți să-ți pară rău nu după neîmpliniri pământești, ci după neîmpliniri spirituale, înveți că în slujba Domnului nu este șomaj, concediu sau pensionare, înveți să cauți și să încurajezi în viața ta lucrurile care îți cresc puterea spirituală.

Casa în care credincioșii se adună este o casă de rugăciune și în această casă, prin rugăciuni și cântări, credincioșii au oportunitatea de a-și arăta prețuirea față de Domnul Isus. În adunarea lui Dumnezeu sufletele sunt hrănite din Cuvânt, ca să aibă puterea și curajul de a merge mai departe: "Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune. Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alții și cu atât mai mult, cu cât vedeți că ziua se apropie" (Evrei 10:24, 25). Muntele Horeb, adunarea fraților în Domnul, este un

loc unde Duhul Sfânt revelează tainele Cuvântului și face chemări la diferite slujbe, spre folosul Bisericii (Faptele apostolilor 2:42-47). În Adunarea lui Dumnezeu nu suntem chemați să fim conștiința altuia, cum au făcut prietenii lui Iov, ci suntem chemați să veghem în dreptul nostru, ca să nu fim o pricină de poticnire și să ne verificăm, pentru a fi siguri că Stăpânul va găsi în noi roadă. În fiecare săptămână, copiii Domnului caută să se adune împreună pentru a lua parte la aceste slujbe sfinte, dar petrec restul săptămânii prin pustia acestei lumi, căutând să fie un semn, o Evanghelie scrisă, care îndreaptă sufletele spre Dumnezeu. Prin Cuvântul Scripturii ni s-a încredințat un mare tezaur și, ca slujitori ai Marelui Împărat, avem datoria să ducem și să împărțim și la alții această comoară a Cuvântului: "Și cum vor propovădui dacă nu sunt trimiși?" (Romani 10:15).

Umblând prin pustia acestei lumi, când începem să avem o oarecare cunoștință despre Dumnezeu și despre felul în care El lucrează, după hotărârea lui Dumnezeu, va trebui ca mulți dintre noi să trecem și pe la Muntele Moria. Muntele Moria este muntele de sacrificiu unde Dumnezeu a testat credința lui Avraam, când i-a cerut să-l aducă pe Isaac ca jertfă. Moria este locul unde, trimiși de Dumnezeu, se duc oameni simpli și, dacă trec examenul, pleacă de acolo oameni mari în credință. Deși nu era pe lista neagră, Iov a trecut pe la Muntele Moria, spiritual vorbind, unde a fost încercat grozav și unde a luat note mari, aducând astfel bucurie și cinste lui Dumnezeu. În acea vreme, Iov nu avea Biblie, ca noi, să învețe atâtea lucruri necesare care sunt scrise și el și prietenii lui nu știau că Dumnezeu îngăduie uneori să vină nenorocirea și peste cel neprihănit. Noi, care avem cuvântul Scripturii, știm asta; de aceea nu trebuie să ne mirăm când ni se cere să trecem pe la Muntele Moria, unde să fim testați (1 Petru 4:12). Muntele Moria este unul dintre dealurile Ierusalimului și este locul unde David a zidit un altar și a adus o jertfă lui Dumnezeu în aria lui Ornan (2 Cronici 3:1), este locul unde Solomon a zidit Templul. Când drumul trasat de Dumnezeu pen-

tru noi trece pe la Moria, El ne cheamă la sacrificiu, ne cheamă uneori să alegem să dăm ce avem noi mai scump, ne cheamă să ne dovedim ascultarea și statornicia față de El. Aici Dumnezeu ne cheamă să ne răstignim firea și dorințele care ne-ar putea îndeplăti și chiar despărți de Dumnezeu.

Adevărul că noi slujim unui Dumnezeu real, în fața căruia vom sta într-o zi, trebuie să ne schimbe atitudinea față de viață și chiar față de suferință și, dacă trecând pe la Muntele Moria, Dumnezeu îngăduie să gustăm durerea în trup sau în suflet, spre deosebire de cei care au luat decizia greșită la Muntele Calvarului, noi privim dincolo de necaz, la o viață veșnică, fără necazuri și acest gând ne aduce pace. La Muntele Moria suntem chemați să aducem trupurile noastre ca o jertfă vie lui Dumnezeu (Romani 12:1-2); suntem chemați să dovedim că am crescut și tindem spre o stare de maturitate, în care Dumnezeu se poate folosi de noi ca de niște vase curate. Să-I aduci Domnului o jertfă vie este mult mai greu decât să-I aduci Domnului o jertfă obișnuită. O jertfă adusă Domnului moare, pe când jertfa vie nu moare pe deplin, până când nu părăsim acest trup de lut. Să-ți aduci trupul ca o jertfă vie și sfântă înseamnă să-L lași pe Domnul Isus să ia toate deciziile în locul tău în fiecare zi, punând duhul luminat de Duhul Sfânt la rang de voievod și făcând din trup o slugă.

Fiecare credincios născut din nou ajunge să treacă pe la acești munți. Pe Muntele Măslinilor îți accepți vina și decizi cum rezolvi problema. Muntele Calvar este locul unde, privind la Hristos răstignit, alegi să primești darul mântuirii și, prin lacrimi de căință, să devii o făptură nouă în Hristos Isus (1 Corinteni 5:17). Muntele Sinai este locul unde înveți despre Dumnezeu și care este voia Lui pentru tine; este locul unde te pregătești să faci față călătoriei care ți-a mai rămas de parcurs. Muntele Moria este locul unde ești testat ca niciodată și ai ocazia să-ți dovedești credința și ascultarea de Dumnezeu.

Trecerea prin munți nu este ușoară, dar dacă avem cu noi călăuzirea Duhului Sfânt și este bine cu sufletul nostru, adică sun-

tem nu numai robi din dragoste, ci și prieteni cu Dumnezeu, suntem fericiți și avem pace în inima noastră chiar și în furtună. Drumul nostru prin munți care ne aduc pace se va sfârși și vom ajunge în casa Tatălui de sus, unde vom fi în deplină siguranță, dincolo de posibilitatea "căderii"; dar până trecem pragul acelei case, trebuie să veghem.

Amin

43

GADARA

"Au ajuns pe celălalt țărm al mării, în ținutul gadarenilor. Când a ieșit Isus din corabie, L-a întâmpinat îndată un om care ieșea din morminte, stăpânit de un duh necurat." Marcu 5:1, 2

Scriptura este o carte inspirată de Duhul lui Dumnezeu și, pentru că este "autorizată" de El, ea are puterea de a alunga răul din viața celui care o trăiește. Ea ne deschide ferestre nu doar spre trecut, cum fac celelalte cărți, scrise de oameni, ci ne deschide și o fereastră spre viitor, făcându-ne cunoscut planul Creatorului cu privire la noi, oamenii. Scriptura îmbrățișează câteva adevăruri fundamentale pe care copiii lui Dumnezeu le prețuiesc - și anume că omul a fost creat după chipul lui Dumnezeu și există veșnic, că fiecare suflet alege, prin ce face și prin ce nu face, în care dintre cele două locuri posibile își va petrece veșnicia, că în momentul plecării din acest trup de carne, viitorul aceluși suflet este decis, așa că nu se mai poate schimba nimic și, printre multe altele, de asemenea, prezintă adevărul că Dumnezeu Se obligă, prin legile create de El, să dea cu dreptate fiecărui om ce și-a ales când era în viață.

Atât cei care cred cuvântul Scripturii cât și cei care spun că nu îl cred, vor avea parte de continuitate, după ce mor din punct de vedere biologic, trăind la nivelul sufletului, cu o conștiință lucidă, așa cum vedem în pilda bogatului nemilostiv (Luca 16:19). Tot ce Domnul Isus a făcut pe pământ a fost în folosul omului. El a dat

curs planurilor bune ale Tatălui pentru om, pe când omul firesc nu face ceva care cere efort sau care costă, dacă nu are el de câștigat. Prin acest mesaj facem, de data aceasta, un popas la un text care ne arată cât de jos poate ajunge un om păcătos și, de asemenea, ne arată cât de mare este puterea și bunătatea Domnului Isus și dorința Lui a salva un astfel de suflet. Când citim acest text, avem ocazia să asistăm la o confruntare a Luminii, adică a Domnului Isus, cu lumea nevăzută a demonilor; de asemenea, putem observa nivelele de autoritate dintre om, demoni și Dumnezeu. Există îngerii sfinți, care sunt în slujba lui Dumnezeu și a copiilor Lui și îngerii căzuți, numiți și demoni sau draci, care sunt în slujba lui Satana. Duhurile căzute s-au alăturat lui Satana și au fost alungate din cer, urmând ca la sfârșitul zilelor să primească sentința finală. Nu numai astăzi, ci și în timpul apostolilor, se credea că un om poate fi posedat de duhuri necurate, care locuiesc în el ca într-o casă. Practica de a porunci duhurilor necurate să iasă dintr-o persoană, numită astăzi exorcizare, mai este folosită și astăzi, dar foarte rar, pentru că multe dintre manifestările acestor duhuri sunt considerate normalități.

Domnul Isus, vorbind cu autoritatea de Fiu al lui Dumnezeu, a eliberat multe suflete chinuite de duhuri rele. Textul prezintă situația unui om din Gadara, unde trăia o populație mixtă de iudei și neamuri; acest om, pentru pentru care, din punct de vedere omnesc, nu exista scăpare și nici măcar speranță de mai bine, a ieșit înaintea Domnului Isus. Ucenicii se întorceau dintr-o furtună pe mare, unde crezuseră că vor pieri (Marcu 4:38), dar Domnul Isus le-a dovedit că El are soluții pentru furtună și pentru orice situație disperată în care se află omul. Această narațiune îl descrie pe Domnul Isus făcând ceea ce nimeni nu putea face și în ea putem urmări felul în care Domnul Isus a schimbat viața unui om. Putem vedea felul în care El a făcut ca un om rob și chinuit de Satana să fie liber, sănătos, redat familiei și societății. Îndrăcitul din Gadara trăia în morminte, era gol, se tăia cu pietre, trupul îi era acoperit cu sânge, era murdar, mirosea greu, le producea groază

celor care îl vedeau și scotea țipete de om turmentat. Un astfel de om, în zilele de astăzi, ar trăi legat, într-o instituție de boli mintale, până la moarte. În ceea ce privește veșnicia, starea aceluia din Gadara nu era diferită de starea unui suflet nemântuit.

În acea vreme, de obicei, morții erau puși în găuri săpate în stâncă și acest om locuia în astfel de morminte, în care erau oasele și trupurile intrate în putrefacție ale celui care a fost îngropat acolo. Oamenii au încercat să-l lege cu lanțuri și să-i pună cătușe la picioare, dar, cu puterea supranaturală a demonilor care-l posedau, rupea lanțurile. Ca o asemănare cu această stare disperată, putem vedea în jurul nostru oameni nemântuiți pe care inima îi face să caute locurile și lucrurile păcătoase ale celor care sunt la fel ca ei. Aceste suflete urăsc lumina Evangheliei; lor le este groază să audă despre neprihănire și despre judecata lui Dumnezeu. Ca să scape din această stare, se cere o mână mai tare decât oricare altă mână. Este nevoie de o putere supranaturală mai mare decât puterea supranaturală a întunericului, care-i ține pe oameni robi ai păcatului. Niciun alt om nu l-ar fi putut ajuta pe cel stăpânit de duhuri, cu o viață de izolare, de durere și de disperare. Poseda puteri nemaipomenite, rupea lanțuri și singura lui companie erau morții din morminte. Eliberându-l de duhuri pe acel om, Domnul Isus le-a demonstrat oamenilor din Gadara existența și puterea Tatălui. Minunea eliberării aceluia om, care era chinuit de cel rău, vorbea de la sine despre autoritatea Domnului Isus.

În timp ce observăm intervenția salvatoare a Domnului Isus în viața aceluia om, să nu uităm că El poate interveni și astăzi în viața orișicui, oricât de disperată ar fi situația lui. El poate rupe lanțurile celor robiți de patimi și poate da pace sufletelor chinuite de vina păcatului. Ca să stăpânească manifestările excesive ale duhurilor rele care sunt în unii oameni, omul construiește închisori, instituții de boli mintale, spitale, creează medicamente și tratează cu sesiuni de psihologie, de terapie, dar toate acestea spun că cel care are nevoie de aceste lucruri este mort în lăuntru (Efeseni 2:1). Omul încearcă să trateze simptome, neputând să vindece boala;

vindecarea o poate da numai Dumnezeu. Sufletele nemântuite care s-au înnămolit în păcate grele acționează în astfel de moduri ieșite din comun pentru că sunt conduse de puterile nevăzute ale întunericului și nu vor să vină la lumină (Ioan 3:19-21).

Fiecare dintre noi, chiar dacă ne numim creștini, trebuie să ne examinăm ca să vedem dacă nu suntem dintre cei care nu preferă lumina, ci preferă întunericul, adică lucrurile care duc la destrăbălare. Un suflet căruia nu-i place lumina, care nu preferă casa Domnului, ci preferă petreceri și distracții la nesfârșit, este suspect de o boală gravă. Deși ei nu știu, mulți oameni sunt astăzi conduși de astfel de duhuri necurate, pentru că, trăind în păcat, oamenii deschid ușa acestor duhuri. Astfel de oameni preferă să se uite la evenimente sportive de zeci de ori mai mult decât să asculte o predică despre sfințenie și trăire cu frică de Dumnezeu. Le place să vorbească despre subiecte ca știință, sport, modă sau politică, dar se plictisesc imediat, sau chiar se enervează dacă cineva deschide un subiect despre Dumnezeu și Cuvântul Său. Chiar dacă mai demult a trăit pentru Dumnezeu, odată ce, prin neveghere, a ajuns să trăiască în păcat, un suflet poate ajunge sfătuit, însoțit și mai târziu locuit de astfel de duhuri rele; dar Duhul lui Dumnezeu nu locuiește împreună cu duhurile întunericului.

Oamenii neglijenți cu sufletul lor dezvoltă o sete de păcat și devin ca niște drogați care trebuie să aibă doza de drog la timp. Nu este neobișnuit ca ei să-i vorbească de rău pe cei care ar îndrăzni să-i trezească din somnul spiritual, apoi să-i prigonească, dacă pot, pe cei care sunt Biserica Domnului. Când cauți căi și motive să eviți să mergi la casa de rugăciune, când îți se pare că toate predicile îți produc plictiseală, când preferi să ai prieteni necredincioși, care-și petrec timpul liber altfel decât cei credincioși, înseamnă că ai o problemă spirituală. Dacă celor din jur li se pare că duci o viață normală, dar în lăuntru îți simți că ai simptomele unei boli spirituale, înseamnă că trăiești o viață dublă, încercând să te împarți între lucrurile sacre și cele profane. Dacă ești așa, trebuie să știi că nu ai nevoie de pilule, nici de psihiatru,

nici de preot, nici de programe de reabilitare, ci ai nevoie să ai o întâlnire cu Isus Hristos, în fața căruia, recunoscându-ți vina, să-I ceri să te elibereze, iar "...dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi" (Ioan 8:36).

Chiar dacă toți oamenii din Gadara l-ar fi ocolit pe acel om îndrăcit, Domnul Isus nu l-a ocolit, ci, cu autoritatea Lui, l-a eliberat de acele duhuri, permițându-le să intre într-o turmă de porci, care, apoi, s-au aruncat în mare. În această minune făcută de Domnul Isus se poate vedea puterea suverană a Mântuitorului și se poate vedea cum demonii au recunoscut autoritatea Fiului lui Dumnezeu. Dacă toată lumea te-ar ocoli sau ar prefera să nu aibă de-a face cu tine din cauză felului tău de viață, trebuie să știi că Domnul Isus nu te ocolește și nu te respinge. În ciuda păcatelor tale, El te iubește și vrea să-ți dea mântuirea, dacă vrei. Duhurile necurate prosperă în uneltirile lor în caz de necurăție spirituală, de imoralitate și de neascultare de Dumnezeu.

Astăzi există milioane de suflete chinuite de cel rău și mai groaznic este că acestea se îndreaptă spre o veșnicie de chin, departe de fața lui Dumnezeu. Oricine vine la Isus, recunoscând că este păcătos, dorind să trăiască liber de păcat, este primit. Acest text, care descrie o minune făcută de Domnul Isus, ne învață că toate duhurile sunt sub autoritatea Domnului Isus, chiar dacă acum sunt libere, așteptând cu groază ziua mării judecări. Textul ne învață că omul poate ajunge cea mai depravată ființă de pe pământ, pentru că un om a tolerat în el vreo șase mii de duhuri, dar porcii nu au putut tolera câteva duhuri necurate, ci s-au omorât, aruncându-se în mare. Îndrăcitul vindecă s-a așezat la picioarele Domnului Isus - semn că dorea să fie ucenicul Lui, dar Domnul nu l-a lăsat să meargă cu El, ci i-a dar slujba să mărturisească oamenilor din acea regiune cum a fost eliberat. Oamenii din Gadara, în loc să vadă că prin acea minune sunt cercetați de Dumnezeu, nu au văzut decât paguba pierderii porcilor care au murit înecați în mare și L-au rugat pe Domnul să plece de la ei.

Acest episod din viața Domnului Isus ne învață despre felul în care bunătatea Domnului Isus a lucrat spre eliberarea celui îndrăcit și despre felul de vrăjmași cu care avem de-a face cât suntem aici, pe pământ - duhuri necurate care sunt în slujba lui Satana, trimise printre oameni pentru a-i împiedica să ajungă la cunoașterea adevărului despre mântuire. Sunt ființe nevăzute de ochii noștri, care nu au carne și sânge și nu pot fi detectate de simțurile omenești, cu excepția celor care au darul deosebirii duhurilor (1 Corinteni 12:10). Aceste duhuri se folosesc de practici înșelătoare, care se bazează pe influență și compromis ca să-și atingă scopul distructiv. Ele nu sunt interesate de lucrurile materiale, căci toate vor pieri, ci sunt interesate de ce durează veșnic, precum ssufletele oamenilor.

Ca copii ai lui Dumnezeu trebuie să învățăm să ascultăm revelația Duhului Sfânt prin darul de înțelepciune și descoperire, pentru că Tatăl nostru cel ceresc nu vrea să fim străini de planurile vrăjmașului. Noi suntem angajați într-o luptă, dar nu o luptă cu persoane, ci cu duhuri necurate, care uneori îi folosesc pe unii oameni, care trăiesc în păcat. Acest vrăjmaș este bine organizat în domnii și stăpâniri și are multă experiență; de aceea singura noastră șansă de a birui este să stăm lângă Domnul Isus și să ascultăm de El. Lucifer, care înseamnă a "cel care aduce lumină" sau "cel strălucitor", a fost odată un arhanghel frumos și puternic, dar, împins de mândrie, a făcut greșeala de a se răzvrăti împotriva lui Dumnezeu și, când a fost alungat din slujba Lui, a atras de partea lui o parte din îngeri.

Scriptura vorbește despre existența celui de-al treilea cer, unde este Dumnezeu (2 Corinteni 12:2); între noi și cerul unde este El există un alt cer, care este o zonă bântuită de duhurile celui rău, condusă de prințul văzduhului. Duhul lui lucrează în fiii neascultării, pe care îi controlează, ca pe niște marionete, să facă necaz și pagubă, dacă poate, Bisericii lui Dumnezeu de pe pământ. Satana are ambiția de a domina rasa umană cu scopul de a o face să-i aducă închinare prin fapte rele și, în același timp, să

producă durere inimii lui Dumnezeu, care, într-o zi, nu va putea decât să trimită în iad pe vecie aceste suflete, dacă nu se pocăiesc înainte de a muri.

Satana vrea să nimicească tot ce este bun și sfânt, pentru că într-o lume pervertită el primește închinarea. Una dintre metodele folosite de Satana este încurajarea omului să practice vrăjitoria. Oamenii curioși sau flămânzi de putere cad pradă acestei practici, care le condamnă sufletul și îi face dușmani cu Dumnezeu. Toți care practică sau aleg să aibă de-a face cu vrăjitoria se răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu, la fel ca cei care pretind că comunică cu morții, cei care dau în cărți să spună viitorul, cei care citesc în palmă sau în cafea. În vremea Vechiului Testament, practica vrăjitoriei și a ghicirii era pedepsită cu moartea, pentru că aceste practici se foloseau - și se folosesc și astăzi - de puterea întunericului.

Dumnezeul care a creat cerurile și pământul și L-a dat pe singurul Lui Fiu la moarte pentru noi, cei păcătoși, este singurul care merită închinarea și ascultarea noastră. Este adevărat că sunt ocazii de întinare la tot pasul în calea credinciosului, dar tot adevărat este că copilul Domnului care dorește, are la dispoziția lui o putere de la Dumnezeu, numită puterea Duhului Sfânt, care îi dă putere să-și păstreze viața sfântă. Sfințirea noastră se manifestă prin felul în care ne împotrivim și ne ferim de orice ne slăbește rezistența și judecata față de păcat și ne ofilește râvna pentru lucrurile sfinte, care ne fac plăcuți lui Dumnezeu. Sfințenia începe cu o curăție interioară, când, în dependență de Domnul, care ne-a spălat de vechile noastre păcate, alegem să ne ferim de orice întinare în faptă, în vorbire sau în gând. Dumnezeu, care ne cere să fim sfinți, este sfânt și sfințenia Lui este o garanție a mântuirii, pentru că, fiind sfânt, este și drept și cinstit, așa că nu va pedepsi de două ori același păcat și nici nu-Și va retrage promisiunile pentru veșnicie.

În Gadara, Domnul Isus nu a fost îmbulzit de mulțimi și nici nu a fost mare interes pentru ce avea El să le ofere, întocmai ca în zilele de astăzi. Ești tu interesat de ce El are să-ți dea? Simți o

apăsare pentru că nu te poți lăsa de ură, de invidie, de lăudăroșenie, de patimi păcătoase, de judecată, de bârfă, de încăpățănare și de alte păcate? Păcate ca acestea pot să obsedeze, apoi să posede viața unui om; scăparea este numai la cel care poruncește chiar și duhurilor necurate și ele trebuie să-L asculte. Domnul Isus te poate elibera de aceste manifestări ale firii pământești. Prin meritul jertfei Lui de la Calvar, El poate să-ți dea iertare, eliberare de orice patimă și putere străină, o viață nouă, în care să simți împlinire și, după această viață, o veșnicie împreună cu El, în locul pe care l-a pregătit pentru cei care aleg să devină copii ai Lui. Este sufletul tău interesat de această ofertă, care este limitată în timp? În loc să trăiești în întuneric, ești chemat să fii o lumină (2 Petru 1:19). Vino astăzi la El, mărturisește și părăsește păcatul, iar El îți va da mântuirea!

Amin

44

IACOV

"Când a isprăvit Iacov de dat porunci fiilor săi, și-a tras picioarele în pat, și-a dat duhul, și a fost adăugat la poporul său." Genesa 49:33

Textul citat prezintă ultimele clipe de viață ale lui Iacov. El este cunoscut și amintit ca fiind un patriarh pentru că din copiii lui s-a format acela care este cunoscut în lumea întreagă ca fiind poporul Israel. Citind istoria vieții acestui om, care a trăit 147 de ani, vedem că a avut o viață zbuciumată în care, însă, putem vedea intervenția lui Dumnezeu. Unul dintre evenimentele de seamă din viața lui a fost acela în care s-a luptat cu un înger al Domnului, care, la despărțire, așa cum a cerut Iacov, i-a dat binecuvântarea. "...«Cum îți este numele?» «Iacov», a răspuns el. Apoi a zis: «Numele tău nu va mai fi Iacov, ci te vei chema: Israel (Cel ce luptă cu Dumnezeu); căci ai luptat cu Dumnezeu și cu oameni, și ai fost biruitor»" (Genesa 32:27, 28). "S-a luptat cu îngerul, și a fost biruitor, a plâns și s-a rugat de el..." (Osea 12:4). Iacov a primit binecuvântarea și a acceptat noul lui nume cum un om primește și se bucură de o medalie. "Strângeți-vă, și ascultați, fii ai lui Iacov! Ascultați pe tatăl vostru Israel!" (Genesa 49:2).

Așa cum am amintit, din copiii acestui om a ieșit un popor deosebit numit Israel. Din tot ce un copil aude de la părintele său, parcă nimic nu rămâne mai bine memorat ca și ultimele cuvinte pe care părintele i le spune înainte de a pleca la cele veșnice.

Iacov, fiul lui Isac și al Rebecăi, redenumit de Dumnezeu cu numele Israel, simțind că plecarea lui de pe pământ este aproape, și-a chemat copiii în jurul lui ca să le dea binecuvântarea finală. Pentru fiii lui Iacov a fost o zi plină de încărcătură emoțională, deoarece știau că nu-l vor mai vedea pe tatăl lor viu și știau că el avea să li se adreseze în mod individual. Iacov era un om cu multă experiență nu numai cu oamenii și lucrurile pământești, dar avea și experiența umblării cu Dumnezeu, care i s-a făcut de cunoscut din tinerețe, la Betel. În acele momente de despărțire, Iacov și familia lui se aflau în Egipt unde locuiseră în ultimii 17 ani; loc unde Dumnezeu, prin Iosif, le-a scăpat viața de la moarte prin înfometare, pentru că în Canaan venise o foamete mare. Deși era foarte bătrân, judecata lui Iacov era pe deplin sănătoasă, și, în acele ultime momente împreună, nu numai că avea să rostească niște cuvinte înțelepte, dar cuvintele lui pentru cei pe care-i lăsa în urmă erau cuvinte rostite sub influență profetică. Acest om deosebit care a umblat și a luptat cu Dumnezeu își iubea copiii, dar aceasta nu l-a făcut să evite a rosti cuvinte aspre dictate de Duhul Domnului, în dreptul unora dintre copiii lui.

Cuvintele rostite de Iacov înainte de a muri sunt atât de adânci încât, probabil că, ne vom găsi și noi printre aceia strigați pe nume pentru a auzi cuvintele profetice rostite de el. Dacă vom da voie acestui cuvânt, vom fi surprinși să auzim în el vocea Domnului atunci când vom vedea că în cuvintele finale, înțelepte, profetice, rostite de acest om, este descrisă și viața noastră. Iacov i-a chemat pe nume ca să le spună ce li se va întâmpla în vremurile care aveau să vină și nimeni nu poate face aceasta decât prin descoperire dumnezeiască. În spatele unuia dintre numele celor care au primit un cuvânt de la tatăl lor, sau poate în spatele a mai mulți dintre ei, în lumina și sensibilitatea dată de Duhul Sfânt, s-ar putea să ne auzim chemate și numele noastre. "...Strângeți-vă, și vă voi vesti ce vi se va întâmpla în vremile care vor veni" (Genesa 49:1). Iacov și-a chemat copiii ca să le spună un cuvânt care le caracteriza viața; un cuvânt care, în unele cazuri,

avea să descopere răul din viața lor și să le vestească ce avea să se întâmple în viitor.

Fiii lui Iacov s-au strâns în jurul tatălui lor și cred că în inima lor era furtună pentru că nu știau la ce să se aștepte. Ruben era cel mai mare dintre frații lui și cred că, cu o oarecare emoție, aștepta ca tata să înceapă să-i vorbească despre viața lui deschis, în fața celorlalți frați ai lui. Păcatele lui, împotriva lui Dumnezeu și a tatălui său Iacov, au prins glas în conștiința lui și nu știa exact la ce să se aștepte. Probabil că spera ca trecerea timpului să fi adus uitarea sau iertarea păcatelor lui din tinerețe, dar în cazul lui nu a fost așa. "Ruben, tu, întâiul meu născut, puterea mea și pârga tăriei mele, întâiul în vrednicie, și întâiul în putere, năvalnic ca apele, - tu nu vei mai avea întâietatea! Căci te-ai suit în patul tatălui tău, mi-ai spurcat patul, suindu-te în el" (Genesa 49:3, 4). Vina lui Ruben era că s-a culcat cu țiitoarea tatălui său și acesta nu numai că era un păcat, dar simbolic reprezenta faptul că lua autoritatea tatălui său. Acest principiu poate fi observat în cazul lui Ahitofel care a fost un sfetnic al împăratului David. Când Absalom s-a răsculat împotriva tatălui său David, încercând să ia cu forța conducerea împărăției, Ahitofel l-a trădat pe David și a trecut de partea lui Absalom. Crezând că îi va întări poziția șubredă de conducător a lui Absalom, Ahitofel l-a sfătuit pe Absalom să intre la țiitoarele lui David procedând la fel ca Ruben, care a intrat la țiitoarea tatălui său Iacov (2 Samuel 16:22, 21). Cred că în acele momente, când păcatul lui a devenit public, Ruben a înmărmurit. Dacă unii frați ai lui nu au știut în mod specific despre acel păcat al lui, până atunci, acuma știu.

Iacov a trebuit să spună aceasta ca să justifice în acest fel de ce autoritatea cuvenită celui mai mare i se lua lui Ruben și i se dădea altuia. Trecuseră zeci de ani de când săvârșise acea urâciune, dar, pentru că nu și l-a mărturisit, acel păcat a rămas la activul lui. Ruben reprezintă și în zilele de astăzi sufletele oamenilor care nu-și mărturisesc păcatul. Dacă la început i-a deranjat, cu timpul conștiința a încetat să-i mai acuze și, crezând că timpul face

păcatul uitat, au uitat și ei de el. Conștiința este aceea prin care ne vorbește omul lăuntric și poate fi vocea lui Dumnezeu, în cazul celui credincios, dar poate fi și vocea vrăjmașului, în cazul unui suflet care trăiește și continuă să se adâncească în păcat ca apoi, după un timp, să nu mai prindă frecvența îndemnelor și muștrărilor folositoare, ci doar frecvența lumii întunericului. Când conștiința este conectată cu Dumnezeu, ea ne muștră și ca un martor lăuntric strigă la noi până când corectăm acea situație mărturisindu-ne păcatul și lăsându-ne de el.

Un creștin născut din nou, care trăiește pentru Dumnezeu, are cugetul legat de Hristos și, ca un paznic bun, conștiința refuză acceptarea intrării oricărui gând sau plan nelegitim de Scriptură și de Duhul Sfânt. "Spun adevărul în Hristos, nu mint; cugetul meu, luminat de Duhul Sfânt, îmi este martor" (Romani 9:1). Aduc la lumină cuvintele rostite de Iacov fapte din trecut, care te fac să auzi și numele tău strigat împreună cu cel al lui Ruben? Dacă ai păcate ascunse de mult sau de puțin timp, pe care nu le-ai mărturisit Domnului aducându-le la crucea Lui cu căință, astăzi poți să faci această mărturisire ca să nu ai surprize în ziua judecății, așa ca Ruben. De cine este legată conștiința ta? Ea este legată de gânduri de la Dumnezeu sau de la Satana? Nimeni să nu creadă că timpul aduce uitarea păcatului de către Dumnezeu, pentru că ori avem de-a face cu păcatul nostru aici, prin har, cerând iertarea ca să fim iertați, ori avem de-a face cu păcatul nostru în ziua judecății înaintea lui Dumnezeu, unde El nu va avea încotro decât să ne pedepsească pentru el.

Vedem o mare diferență în felul în care Ruben și David au avut de-a face cu păcatul lor. David a păcătuit grozav, dar l-a afectat așa de tare că a trebuit să-și mărturisească păcatul ca să poată avea pace din nou. "Căci îmi cunosc bine fărâdelegile, și păcatul meu stă necurmat înaintea mea. Împotriva Ta, numai împotriva Ta, am păcătuit, și am făcut ce este rău înaintea Ta...", "Curățește-mă cu isop, și voi fi curat; spală-mă, și voi fi mai alb decât zăpada" (Psalmul 51:3, 4, 7). Ruben nu a avut de-a face cu păca-

tul lui până când acesta i s-a pus în față și a pierdut mult, pentru că dreptul de a avea întâietatea între frați nu era un lucru mic în acea vreme, așa cum bine știa și Iacov care trecuse pe acolo cu fratele său Esau. Vestirea lui Iacov cu privire la autoritatea lui Ruben s-a împlinit pentru că în trecerea vremii nimic important nu s-a întâmplat în această seminție.

După Ruben, Iacov s-a adresat lui Simon și lui Levi. "Simeon și Levi sunt frați; Săbiile lor sunt niște unelte de silnicie. Nu vreau să intre sufletul meu la sfaturile lor, nu vreau să se unească duhul meu cu adunarea lor!..." (Genesa 49:5, 6). Cuvintele lui Iacov au fost directe și dure împotriva acestor doi frați care au atacat locuitorii din cetatea Sihemului, când erau mai vulnerabili. Cei doi fii ai lui Iacov au ucis toți bărbații și au jefuit cetatea luând animele, bogății, copii și neveste și tot ce se găsea în casele lor (Genesa 34:27), pentru că Sihem, fiul domnitorului cetății, necinstise pe sora lor Dina. Cei doi au dat dovadă de o cruzime rară și Iacov nu a fost de acord cu fapta lor. Acești doi fii ai lui Iacov îi reprezintă pe aceia care pun mâna pe sabie, adică cu cuvinte și uneori chiar cu fapte, și fac prăpăd între cei din jurul lor. Așa cum cei doi frați, prin ce au făcut, au spus că nu le pasă de ce spune tatăl lor, cei care se aseamănă astăzi cu ei spun, prin ceea ce fac, că nu le pasă de ce spun părinții, frații, păstorul și uneori chiar legea. Genesa 49:7: "Blestemată să fie mânia lor, pentru că a fost prea turbată, Și furia lor, căci a fost prea sălbatică! Îi voi împărți în Iacov, și-i voi risipi în Israel", a spus Iacov. Seminția lui Simion a ajuns să fie foarte mică, iar seminția lui Levi, care mai târziu a format preoții și leviții, a primit anumite cetăți ca să locuiască în ele, dar, pentru că nu avea pământ, trebuia să trăiască din ce îi dădea poporul.

Cuvintele bătrânului Iacov s-au îndreptat apoi spre Iuda, care cred că se întreba dacă tata îi va aminti și lui păcatul de a se fi culcat, fără să știe, cu nora lui. Până când n-a știut că el era tatăl copiilor pe care avea să-i nască Tamar, Iuda a spus: "scoateți-o afară ca să fie arsă", dar, când ea a arătat zălogul primit de la Iuda, s-a

potolit. Iacov nu i-a amintit păcatul și cred că Iuda se întreba de ce, și, mai mult încă, autoritatea și întâietatea pe care o avusese Ruben i se dă lui. "Iudo, tu vei primi laudele fraților tăi; mâna ta va apuca de ceafă pe vrăjmașii tăi." "Toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda, nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui, până va veni Șilo, și de El vor asculta popoarele" (Genesa 49:10). Privind la viața lui Iuda de până atunci, putem vedea o oarecare pâlpâire de bunătate spre deosebire de ce am văzut în ceilalți. Iuda a fost printre aceia cu ideea de a nu-l omorî pe Iosif, ci să-l lase într-o groapă, "Atunci Iuda a zis fraților săi: «Ce vom câștiga să ucidem pe fratele nostru și să-i ascundem sângele? Veniți mai bine să-l vindem Ismaeliților, și să nu punem mâna pe el, căci este fratele nostru, carne din carnea noastră.» Și frații lui l-au ascultat" (Genesa 37:26, 27).

Ani mai târziu, când foametea a venit în Canaan, fiii lui Iacov s-au dus să cumpere hrană în Egipt, unde domnitor, primul după faraon, era Iosif pe care-l vânduseră ei. În a doua lor călătorie în Egipt, Iosif, fără să fie recunoscut, a aranjat lucrurile ca Beniamin, fratele lui de mamă și de tată, să fie acuzat pe nedrept de furt ca să-l poată ține cu el în Egipt. Aici este momentul când în viața lui Iuda se vede pocăință și dragoste. Iuda a cerut să fie el pedepsit în locul lui Beniamin ca să nu se întristeze tatăl lui. "Îngăduie, dar, te rog, robului tău să rămână în locul băiatului, ca rob al domnului meu; iar băiatul să se suie înapoi cu frații săi. Cum mă voi putea sui eu la tatăl meu, dacă băiatul nu este cu mine? Ah! să nu văd mâhnirea tatălui meu!" (Genesa 44:33, 34). În acel moment Iosif a fost convins de pocăința fraților lui pe care i-a iertat pentru ca apoi să le aducă familiile și pe tatăl lor în Egipt ca să le poarte de grijă.

Marea diferență dintre Ruben și Iuda a fost că în Iuda s-a văzut o pocăință adevărată. Prin cuvânt profetic Iacov a dat autoritatea și întâietatea lui Iuda, pentru ca apoi, din neamul lui Iuda, la timpul hotărât de Dumnezeu, să vină Șilo, adică Mesia. Bătrânul Iacov a mai rostit cuvinte profetice și în dreptul celorlalți frați, dar

pentru noi este îndeajuns acum să privim la aceștia care au fost menționați. După ce a vorbit copiilor lui despre lucrurile care au fost și despre cele care vor urma, Iacov și-a dat duhul. Iuda a primit cele mai mari și mai frumoase promisiuni în cuvintele pe care i le-a adresat tatăl său Iacov, în parte pentru că a fost gata să-și recunoască starea greșită și să se schimbe. Numim aceasta pocăință. N-a vrut să mai vadă suferință în viața tatălui său pentru pierderea lui Beniamin și de bună voie s-a sacrificat el oferindu-se să-i ia locul ca rob. Pocăința deschide și astăzi ușa harului aducând celui care își predă viața Domnului Isus o iertare și o pace deplină. Ești și tu unul dintre sufletele căruia Domnul nu-i mai ține în seamă fărădelegea?

Oricât de mare și oricât de hidos ar fi păcatul tău, dacă, căin-du-te, I-l mărturisești și te lași de el, vei primi iertarea așa cum am primit-o și eu și milioane ca mine. O astfel de pocăință sinceră este văzută și înregistrată în cer și este răsplătită nu numai cu iertare ci și cu o schimbare a vieții numită nașterea din nou. Pentru unii cuvintele "nașterea din nou" au ajuns o expresie super uzată, dar adevărul este că Domnul Isus a spus (Ioan 3:22-36) că fără această transformare pe care o face Duhul Sfânt în acela care vine la Hristos, sufletul nu poate vedea și nu poate intra în Împărăția cerurilor. Dacă nu ai făcut pasul pocăinței și nu ai făcut legământ cu Domnul Isus în apa botezului, prin Cuvântul Scripturii, Domnul Isus te îndeamnă să faci aceste lucruri până când nu ajungi la vremea când se va spune: "prea târziu." Nu este un lucru ușor să spui cuiva să se schimbe pentru că merge spre un loc de chin veșnic, dar un adevărat prieten spune ce este greu de spus, însă depinde mult cum o spune. În milă și bunătate, dacă, în spatele numelui lui Ruben sau al fraților lui, ți-ai auzit numele tău, astăzi, printr-o hotărâre de pocăință, poți deveni un suflet iertat și mântuit care caută pacea și sfințirea.

Sfințirea noastră se manifestă prin felul tare sau slab prin care ne împotrivism firii noastre vechi și prin felul în care ne ferim de orice lucru care ne slăbește rezistența față de păcat și ne ofilește

dorința noastră pentru lucrurile sfinte. Una dintre cele mai triste experiențe pe care le poate trăi omul este aceea de a fi singur îndrăgostit, fără a simți o dragoste reciprocă din partea celuilalt. Dumnezeu care ne iubește suferă la fel când dragostea Lui nu întâlnește dragostea noastră. Mulți, deși vocea conștiinței se trezește când aude Cuvântul, refuză pocăința și aleg să se arunce în necunoscut înspre viitor și veșnicie, fără să se împace cu Dumnezeu, ca apoi necunoscutul să se arunce asupra lor și să-i ducă pentru veci la un loc de nedorit.

Dacă Îl primești ca Mântuitor și ca Domn, adică ca Stăpân, El îți va călăuzi pașii spre Casa cerească unde ai să-L vezi pe Domnul și ai să-L vezi și pe Iacov care s-a lăsat schimbat de Dumnezeu înspre ceea ce Dumnezeu numește bine. În firea noastră este ceva care nu vrea să ne lase să îngenunchem înaintea lui Dumnezeu pentru că înseamnă înjosire, smerenie, supunere, dar chiar aceasta avem nevoie să facem când ne rugăm Domnului, nu cu cuvinte care credem că ar încânta pe cineva ci cu cuvintele simple, dar sincere, ale inimii tale. Dacă faci pasul pocăinței și te naști din nou devii parte din biserica lui Hristos, iar biserica este ceea ce spune Hristos că este și anume El spune că este Trupul Lui. Dumnezeu va avea întotdeauna ultimul cuvânt. Vino la Hristos, vino la mântuire și atunci cuvântul Său pentru tine, când vei pleca așa cum a plecat și Iacov, va fi: "Vino, slugă bună!"

Amin

45

PLANURILE VRĂJMAȘULUI

"... să nu lăsăm pe Satana să aibă un câștig de la noi, căci nu suntem în neștiință despre planurile lui."

2 Corinteni 2:11

Când vorbim despre vrăjmașul sufletului nostru, deschidem un subiect delicat, care nu este atât de plăcut pe cât poate fi de folositor pentru sufletul nostru. Chiar dacă acest subiect nu este la inima celor mai mulți, este un subiect care ne poate ajuta să deosebim binele de rău sau oportunitatea de capcană, în lupta pe care o avem de dus, prezentându-ne intenția și tactica de luptă a inamicului. Cunoaștem destul de puțin despre potrivnicul lui Dumnezeu și al nostru (Isaia 14, Ezechiel 28) în comparație cu ceea ce știe el despre noi, dar, studiind Scriptura și observând viețile celor care au fost înșelați de el, putem fi mai bine pregătiți pentru a ne împotrivi tatălui minciunii. Scriptura ne spune despre el că dă târcoale (1 Petru 5:8) și uneltește planuri distrugătoare (Efeseni 6:11) și că noi, prin neveghere, îi putem da prilej ca să-și ducă planurile la îndeplinire. Tot Scriptura ne spune, printre altele, că el va sfârși în iazul de foc și de pucioasă (Apocalipsa 20:10).

Lucifer, care înainte de cădere a fost un arhanghel purtător de lumină, de o frumusețe desăvârșită, a ajuns potrivnicul lui Dumnezeu pentru că nu a trecut examenul mândriei, atunci când a vrut să-și însușească prerogative care-I aparțin doar lui Dumnezeu. Căderea lui a început cu gânduri de slavă personală și

a continuat cu o urâciune și o trădare față de tronul lui Dumnezeu, motiv pentru care a fost aruncat din Cer. Știm că în lumea spirituală are loc o activitate intensă, dincolo de ce vedem noi. Duhurile căzute împreună cu Lucifer sunt împotriva noastră, dar, prin îngerii slujitori ai lui Dumnezeu, avem o apărare care este coordonată de Dumnezeu. Lucifer, odată corupt, a dorit ca omul să i se închine lui. Prima întrebare din Biblie, care a schimbat cursul istoriei omului, a avut ca scop să producă îndoială în mintea femeii din Eden: "Oare a zis Dumnezeu, cu adevărat: "Să nu mâncați din toți pomii din grădină?" (Genesa 3:1).

Planul vrăjmașului, care ne este net superior, este și astăzi să găsească timpul potrivit când să strecoare îndoială și să încerce să ne fisureze credința. El încântă omul firav în credință cu promisiuni de bogăție, plăceri și slavă deșartă sau amenință cu prigoane, cu batjocuri, cu temniță sau chiar cu moarte, urmărind prin toate ruinarea sufletelor oamenilor prin neascultare de Dumnezeu, pentru ca omul să nu ajungă acolo unde Lucifer a fost și nu mai poate fi. Pârâșul fraților, cum mai este numit (Apocalipsa 12:10), este un ispititor, care studiază să vadă ce slăbiciune poate exploata în fiecare om în parte. Reușește să înșele omul cu lucrurile negative pe care le dorește firea veche. Atacul lui este îndreptat către cele cinci porți, către cele cinci simțuri ale omului, dar cea mai asediată poartă este privirea omului. Mușcarea momelii oferită de vrăjmaș are ca început, de obicei, căderea porții ochilor, prin care mintea omului este asaltată de imagini. Ispititorul a creat o adevărată industrie murdară cu scopul de a face paradă înaintea ochilor omului. Aproape la orice pas, prin reclame și filme, omul este îmbiat să poftască ceea ce nu are voie; ajunge să poftesci ca să-ți pângărești sufletul (Matei 5:28).

Metodele diavolului, despre care nu suntem în necunoștință, sunt variate. El caută să-și ducă planurile mârșave la îndeplinire prin lucruri precum muzica lui, prin învățători și proroci minciñoși, care strică Cuvântul (2 Corinteni 2:17) sau chiar prin slujitori ai altarelor care îi îndeamnă pe oameni la o cale largă. El, care

a avut curajul să Îi spună chiar Mântuitorului că Îi oferă slava lumii, este gata să îi promită și omului multe și recrutează închinători care, la rândul lor, vor recruta alte suflete pentru el, cum s-a întâmplat chiar și în Eden. Vrajmașul este intrigat când aude Cuvântul Vieții vestit oamenilor. Pilda semănătorului spune că, în cazul unora, el reușește să fure sămânța bună care a fost semănată în mintea și în inima lor (Matei 13:19). Vrajmașul nostru, care este oportunist, pentru că așteaptă ocazia când omul este vulnerabil, după ce studiază omul, alege metoda cea mai eficientă de atac. El este gata să sugereze idei care au ca scop să infatueze eul omului sau idei de autocompătimitate celor care nu se simt apreciați. Este bine să ne cunoaștem slăbiciunile și să stăpânim firea veche, întrucât vrajmașul ne urmărește atent și cu răbdare pentru a ne descoperi slăbiciunile.

Obiectivul vânătorului de suflete, în ceea ce-i privește pe cei care nu sunt pe calea mântuirii, este să-i țină în întuneric în privința felului în care pot fi mântuiți, amânând pocăința sau punându-le în cale pietre de poticnire. Efortul celui rău este concentrat în cea mai mare parte nu înspre cei care deja sunt ai lui, ci înspre cei care sunt pe calea Domnului. Conflictul dintre fiii luminii și fiii întunericului nu se va încheia niciodată cu pace, după cum între păcat și neprihănire nu există împăcare. Lupta spirituală dintre sufletele mântuite și lumea păcătoasă, care este sub stăpânirea și în slujba celui vicel, este asemănată cu un război în care ofițerii devin țintă prioritară.

Când, de exemplu, un evanghelist sau pastor bine cunoscut, datorită nevegheții, cade în păcat, doboară cu el o mulțime de creștini care au o credință infantilă, deoarece aceste suflete, în loc să privească la Hristos, privesc la oameni și își pun nădejdea în oameni. Câteva documentare despre modul de vânătoare al leoaicelor a dovedit că aceste fiare au o tactică de vânătoare bine pusă la punct. Una dintre ele începe să gonească animalele, de exemplu o turmă mare de antilope, și le fugărește până când reușește să izoleze una dintre ele. Când a reușit, celelalte leoaice,

partenere de vânătoare, încolțesc prada din toate părțile și o doboară. Învățătura practică a acestui fel de vânătoare, folosit și de vrajmașul nostru, care răcnește ca un leu, este să nu ieșim din Biserica lui Dumnezeu, unde este vestită Evanghelia, nici din părtășia cu oamenii credincioși Domnului Isus. Avem un vrajmaș care pânzește, așteptând să vadă semne de oboseală și de epuizare spirituală și chiar fizică în acțiunile și în vorbele noastre. Atunci când ne vede obosiți, după felul lui perfid și ticălos de a profita de cei slabi, își prezintă oferta. Niciun credincios nu este imun la provocarea diavolului. Dacă amenințările lui nu-l sperie pe credincios și ofertele lui nu-l atrag, vrajmașul încearcă să-l măgulească, spunându-i că este mai smerit decât alții.

Sufletul prins în plasa mândriei spirituale ajunge să accepte un duh de judecată și să adopte legalismul, cu fețele lui urâte: "Căci se vor scula Hristoși mincinoși și proroci mincinoși; vor face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele, dacă va fi cu putință, chiar și pe cei aleși" (Matei 24:24). Vrajmașul ține pasul cu tehnologia și, folosindu-se de ea, adoptă cele mai dezastruoase metode pentru a întina mintea omului cu scopul de a-l face un închinător al lui. El este un strateg extraordinar, cu multă experiență, care are putere acum și dispune de slujirea îngerilor căzuți. El se mulțumește, la început, să-l determine pe om să facă un compromis mic cu lucrurile care încântă firea veche a omului și prin care el îi promite omului fericire. Când conștiința vrea să obiecteze, vrajmașul îi sugerează lozinca omului doritor de cale largă: "Nimeni nu-i perfect".

Cuvântul Domnului ne spune să căutăm sfințirea și apropierea de Domnul, ca să fim în siguranță. Păcatul, prin care omul aduce închinare vrajmașului, vine din anticiparea câștigului, a plăcerii sau a vreunui avantaj nepotrivit pentru un copil al Domnului, după îndemnul diavolului: "lucrurile oprite sunt lucrurile de dorit, ele au farmec și sunt aducătoare de fericire și de împlinire". Când îți vine un astfel de gând, îngenunchiază și spune: "Tată, ce crezi despre dorința aceasta a mea?" Dacă Eva ar fi făcut așa în Eden,

nu ar fi fost biruită de ispititor. Dacă vrăjmașul vede un credincios cu puțină putere spirituală, privind cu jind la un lucru interzis, îi va sugera să închidă alarmele conștiinței, apoi va continua să-l provoace, prin gând sau prin situații, cu lucrul de care este atras, până când, epuizat, omul cedează înaintea păcatului.

Vrăjmașul folosește succesul sau insuccesul, explorând orice variantă posibilă pentru a căuta lucrul pe care noi ni l-am dori de pe teigheaua lui cu produse toxice pentru suflet, ca apoi să ne atace oferindu-ni-l. Un exemplu în care putem vedea felul în care se desfășoară planul vrăjmașului este cel din Eden. Acolo, el a căutat să strecoare îndoială în gândirea sănătoasă - îndoială pe care o folosește ca pe o daltă care despică. În Eden, vrăjmașul a strecurat îndoială în gândirea Evei, apoi a atacat integritatea cuvintelor lui Dumnezeu, după care a oferit momeala. Vrăjmașul a putut să facă această pagubă enormă destul de ușor, deoarece femeia nu a dat răspunsuri precise cu privire la ce a spus Dumnezeu. Dumnezeu le-a dat porunca să nu mănânce din pomul cunoștinței binelui și a răului, dar Eva se referă la această poruncă într-un mod oarecum vag, spunând "pomul din mijlocul grădinii". Dumnezeu a spus "să nu mâncați", dar femeia a spus, adăugând la vorbele lui Dumnezeu, că nu au voie nici să se atingă de acel pom.

Dumnezeu a spus: "veți muri" când veți mânca din acel pom, dar Eva spune "ca să nu muriți" (Genesa 3:3), fără certitudine. Eva, în loc să iubească mai mult decât orice adevărul lui Dumnezeu, a crezut că șarpele vorbitor și iscusit la vorbă este sincer și că vrea să-i ofere ceva ce Dumnezeu nu le dădea. Crezându-l pe șarpe, a crezut o minciună, tot așa cum au crezut și cred majoritatea oamenilor. În incertitudinea răspunsurilor date de Eva a venit momeala șarpelui, care parcă a spus: "Hai să-ți spun adevărul meu. Dumnezeu nu vă dă ceva bun, ca să nu fiți ca El. Nu veți muri, ci chiar vă va face bine dacă, mâncând din acest fruct, veți trece dincolo de limita trasată de Dumnezeu".

Nevegherea și neglijarea cuvintelor lui Dumnezeu au făcut-o pe Eva să se trezească de cealaltă parte a pragului, trecând astfel

din grupa celor care, prin ascultare, I se închină lui Dumnezeu, în grupa celor care, prin neascultare, i se închină celui viclean. Acest exemplu ne spune că este foarte important să cunoaștem bine Cuvântul lui Dumnezeu, cu care ne putem apăra și este important să nu-L interpretăm în folosul firii noastre vechi. Șarpele nu a spus nimic despre vreun pericol, nu a spus despre urmările nefaste, nu i-a spus Evei că va fi o neascultătoare și o nesupusă, ca și el, și nu i-a spus că ascultând de el va renunța la adevărata fericire pe pământ. Ca urmare a cuvintelor șarpelui, Eva a ajuns să se îndoiască de bunătatea și de sinceritatea motivelor lui Dumnezeu. Pe moment, nu a mai avut convingerea că se merită să te încrezi în Dumnezeu și să ascuți de El. Cu o astfel de îndoială, vrăjmașul face ravagii și astăzi în viața celui care este nemulțumit de voia lui Dumnezeu pentru viața lui. Vrăjmașul sugerează idei și oferă filme care îndeamnă la violență, la dezbinare, la infidelitate în căsnicie, la întinare sau la înșelăciuni pentru un profit mai mare.

Vrăjmașul lucrează uneori prin oameni, de aceea trebuie să știm că prietenii nepotrivite sunt un factor de risc în viața credinciosului. El mai lucrează prin cărți, deoarece o carte poate fi leac pentru suflet, cum este Scriptura, sau poate fi otravă, motiv pentru care Cuvântul Domnului ne spune să ne alipim de bine și ne îndeamnă să fugim de rău (Romani 12:9). O altă tactică de atac a vrăjmașului este convingerea omului că Dumnezeu nu va lua seama dacă face bine sau rău și că "...Domnul nu face nici bine, nici rău" (Țefania 1:12), de parcă, așa cum spun teiștii, Dumnezeu Și-ar fi pierdut interesul pentru această planetă și ar fi plecat în alte lumi, deși Scriptura ne spune, cu claritate, cu totul altceva (Eclesiastul 11:9).

Diavolul, care înainte urla prin prigoană și martiraj în viața credincioșilor, a văzut că nu are câștig de cauză; cei care preferă să își piardă viața decât să se lepede de Domnul, ajung mai repede în veșnicie mântuiți. Deoarece prin astfel de acțiuni ale lui Biserica a crescut, și-a schimbat, în cele mai multe cazuri, tactica

de luptă împotriva sufletelor oamenilor. El pune pe tipsia vieții, frumos aranjate, dorințele firii vechi și oportunități unice, încercând să distragă omul de la gândul că tot ce are pe pământ este trecător. El servește învățături greșite cu o nuanță de compătimire și în acest fel irosește timpul aceluia care nu i se împotrivesc cu putere (Iacov 4:7) și nu-l alungă prin puterea sângelui Domnului Isus (Apocalipsa 12:11). Domnul ne spune, prin Scriptură, că putem alege pe cine să credem. Poți să alegi pe cine vrei să crezi și pe mâna cui te vei lăsa, dar trebuie să alegi bine, pentru că vei ajunge să-ți petreci veșnicia cu cel pe care ai ales să-l ascuți.

Vrăjmașul folosește evenimentele lumii în folosul lui; de exemplu, el poate folosi în planurile lui trecerea de la un guvern totalitar la unul democratic, în care omul se bucură de multă libertate. Libertatea este bună, dar poate fi înțeleasă greșit de cei care cred că ea le dă dreptul să se manifeste cum vor și pot avea o exprimare fără restricții, când și unde vor. Influența acestui fel de gândire, încurajată de vrăjmașul nostru, a pătruns și în biserici, unde unii oameni fac pagube în via Domnului, stârnind dezordine și dezbinări în numele libertății și își pângăresc sufletul, atrăgând astfel mânia lui Dumnezeu.

În urma acestei scurte priviri asupra acestui mesaj despre planurile vrăjmașului, ar trebui să ne dăm seama că noi, singuri, îi suntem pradă ușoară. Nu putem spune cât de important este să Îl avem pe Domnul Isus de partea noastră și să depindem de El, care l-a biruit pe Satana. Când ascultăm de Domnul Isus, suntem păziți de puterea lui Dumnezeu (1 Petru 1:5), iar astfel îl putem birui pe cel rău, refuzându-i propunerile. Când Cuvântul Domnului este în noi, ne dă o minte sănătoasă (Proverbe 3:4) și discernem ce este bun de ceea ce poate fi un pericol pentru sufletul nostru. Dacă ne rugăm cu credință, Dumnezeu ne dă putere suficientă, care să ne ridice mai sus decât valul păcatului, mai sus decât orice provocare și pericol de pângărire a sufletului nostru. În momentul de ispită și de provocare îngerii Domnului stau în jurul nostru, dar noi suntem cei care luăm deciziile. Atunci când te ferești de rău și

Scriptura îți este odihnă, ajungi să fii tare și să refuzi decisiv și ferm oferta celui rău, dar, dacă eziți, chiar dacă pe moment nu ai fost învins, ispita va reveni, tot mai puternică.

Căruia dintre cei doi stăpâni i te închini cu viața ta? Dacă faci parte dintre cei care au mers până acum împotriva voinței lui Dumnezeu, nu rata ocazia să-ți schimbi Stăpânul până nu este prea târziu. Dumnezeu va fi proslăvit fie prin mântuirea ta, fie prin pedepsirea ta, dar tu trebuie să alegi una dintre cele două căi. Orice om trebuie să știe că până nu se împacă cu Dumnezeu, fiind iertat în meritul jertfei Domnului Isus, este vrăjmaș cu Dumnezeu; de asemenea trebuie să știe că Dumnezeu, prin pocăință, cheamă sufletele oamenilor la El, ca să le dea iertare și viață veșnică. Dacă ai mâncat fructul oprit, planul și dorința vrăjmașului este ca tu să te ascunzi de Dumnezeu, cum au făcut și primii oameni. Unii se ascund și așteaptă să treacă un timp, de parcă păcatul s-ar diminua de la sine, în timp; dar soluția este să știi că El, care te caută, vrea să vii la El așa cum ești, ca să te ierte și să te facă din nou copil al Lui. Așa cum l-a căutat și pe Adam în grădină (Genesa 3:9), Dumnezeu îi caută și astăzi pe oameni și îi cheamă să le dea iertarea în schimbul pocăinței lor. Nu fugi și nu sta ascuns, departe de singurul care-ți poate izbăvi sufletul, ci vino la El, să te facă o făptură nouă, care așteaptă nu o judecată și o sentință îngrozitoare, ci așteaptă cerul și bucuria care este acolo.

În orice stadiu ai fi în viață, nu știi cât de aproape ești de stația ta finală pe pământ, deci asigură-te că viața ta Îi este închinată Domnului, prin ascultare de El, ca să ajungi la destinația veșnică ideală. Dacă printr-o pocăință sinceră vii la Hristos, care a venit să nimicească lucrările diavolului (1 Ioan 3:8) și are puterea să te păzească de orice cădere (Iuda 1:24), te vei bucura o veșnicie în locul pe care El l-a pregătit pentru cei care au crezut în meritul jertfei mântuitoare de la Golgota și au trăit pe pământ o viață care L-a onorat pe El. Vino la Hristos, iar planul bun al Domnului pentru viața ta va deveni realitate, spre bucuria ta și a Lui.

Amin

46

OMUL LUI DUMNEZEU CARE-ȘI PLEACĂ GENUNCHII

*"...Iată de ce, zic, îmi plec genunchii înaintea Tatălui
Domnului nostru Isus Hristos, din care își trage
numele orice familie, în ceruri și pe pământ."*

Efesenii 3:14-15

Cred că majoritatea credincioșilor suntem de acord că, din tot ce este pe pământ, Dumnezeu, care dorește mântuirea tuturor sufletelor, iubește foarte mult Biserica, aceasta fiind formată din suflete de bărbați, femei, tineri și chiar copii, care L-au ales pe El nu doar ca Domn, ci și ca Stăpân al vieții lor. Pe cei care pun preț pe darul mântuirii și își dedică viața slujirii Domnului Isus îi putem pune în categoria de oameni ai lui Dumnezeu. Ei sunt cei care, în slujirea lor, sunt cărmuiți de Duhul Sfânt și de Cuvântul Scripturii, care le dă o anumită direcție și creează un echilibru în viața lor spirituală. Pentru unii oameni ai lui Dumnezeu un singur pasaj al Scripturii poate fi un izvor de idei și învățături prețioase sufletului, izvor care le întremază puterile. Omul lui Dumnezeu prețuiește nespuse de mult această Carte, numită Biblia, care vorbește, deoarece știe că are capacitatea de a genera credință în acela care este sincer căutător al voii lui Dumnezeu, fiind gata să surprindă cititorul cu taine adânci și să dea o înțelegere mai profundă a voii Lui. Satisfacția de a trăi ca și om al lui Dumnezeu poate fi greu de explicat pe deplin, dar

putem spune că este o stare de împlinire, siguranță și biruință asupra păcatului și a fricii de viitor.

Dacă cercetăm Scriptura, găsim în ea secvențe care ne pot clarifica anumite situații din viața noastră atât cu privire la anumite probleme, cât și cu privire la voia Lui pentru viața noastră, la relația personală cu Dumnezeu. Faci și tu parte din această categorie selectă de "oameni ai lui Dumnezeu"? Când spunem "oamenii legii", vorbim de oamenii oficiali ai țării, ai unei localități, care au o anumită autoritate și au menirea să facă o anumită slujbă în folosul comunității. Tot așa, oamenii lui Dumnezeu au o autoritate cu care slujesc în folosul Bisericii și al Împărăției lui Dumnezeu. "Noi dar, suntem trimiși împuterniciți ai lui Hristos..." (2 Corinteni 5:20). Apostolul Pavel a fost un om cu o vastă cultură religioasă, dar nu a devenit un "om al lui Dumnezeu" până când nu L-a întâlnit pe Domnul Isus în drum spre Damasc și s-a pocăit. În această categorie de "oameni ai lui Dumnezeu" se intră și astăzi numai prin pocăință, privind la ceea ce faci și la ceea ce nu faci, întrucât nu există stare de neutralitate. Trebuie să fii sigur că ești al Domnului, deoarece, dacă nu ești omul lui Dumnezeu, ești al altcuiva.

O diferență de la Vechiul la Noul Testament este că în viața oamenilor lui Dumnezeu din Noul Testament, sub influența roadei Duhului Sfânt, dispare răzbunarea și chiar violența. Un astfel de exemplu din Vechiul Testament este Elisei care a spus că dacă el este omul lui Dumnezeu să se coboare foc peste cei care vroiau să-l prindă. Biruința oamenilor lui Dumnezeu, în Noul Testament, stă mai ales în a răbda ispita, în a nu-și face singuri dreptate, în a căuta sfințirea și în a dori mântuirea chiar și a celor care se poartă ca vrăjmași. Oamenii lui Dumnezeu au în comun faptul că se roagă aceluiași Tată Ceresc în Numele Domnului Isus, împropătându-și astfel puterea, ca în timp, după ce cresc în omul dinlăuntru, să nu ceară ca Dumnezeu să-Și schimbe anumite planuri, ci cer ca inimile lor să fie schimbate după voia Lui. Domnul Isus le-a spus ucenicilor în Ghetsimani să se roage să nu cadă în ispită

(Luca 22:40). Este interesant că, deși chiar Domnul Isus ne-a spus pentru ce anume să ne rugăm, nu prea auzi pe careva să se roage astfel, fie pentru că nu înțelegem, fie pentru că după o perioadă de timp, după ce am crescut puțin în învățătura Domnului, ne credem tari. Ca om al lui Dumnezeu poți să fii unul dintre sufletele alese pentru cursuri superioare, adică pentru încercări deosebite.

În acest fel, este posibil să ajungi, la un moment dat, să fii foarte bolnav, să ai pierderi materiale uriașe, să ai tot felul de necazuri familiale și să fii ispitit să spui: "m-a părăsit Domnul". Se poate să ajungi să fii gata să spui că pe toți îi ascultă și pe tine nu, că pe alții îi vindecă dar pe tine nu, că alții sunt binecuvântați iar tu ai parte de necazuri ce parcă nu se mai termină. Ispita de a gândi în acest fel, când este acceptată și întreținută, continuă: "poate nu-L mai interesează pe Dumnezeu de mine", "poate nu are rost să mă mai rog", "nu are rost să mă mai păstrez curat, pentru că e totuna", "nu are rost să mă mai sacrific pentru lucrarea Domnului"; sau poate mergi până într-acolo încât să spui: "poate nici nu există Dumnezeu". Acest fel de gânduri sunt un atac din partea întunericului. Dacă, oarecum, ești ispit de astfel de gânduri, nu uita că țara ta nu este aici și adevăratele răsplătiri, care nu trec, nu se dau până ce nu ajungem acasă la El. Un om al lui Dumnezeu, cu experiență pe cale, alege să nu cârtească în necazuri, deoarece știe că ele sunt ca o școală a desăvârșirii în care caracterul credinciosului este prelucrat.

Nu uita că Dumnezeu a investit mult în tine! Prin predicile ascultate ai luat parte la multe lecții predate în casele de rugăciune, tocmai ca să fii pregătit ca om al lui Dumnezeu să faci față acestui fel de necazuri care pot fi, pentru cel care nu veghează, foarte păgubitoare pentru suflet sau te pot dezlipi de pământ ca să fii mai legat de cer. Unele rugăciuni ale copilului lui Dumnezeu sunt mai lungi, dar, uneori, datorită câtorva circumstanțe deosebite, ca și atunci când în mod inopinat apare un pericol la care trebuie să reacționeze, rugăciunile pot fi și scurte. Așa a fost

cazul paharnicului Neemia care, după ce a spus împăratului de ce are fața tristă, a trebuit să răspundă la întrebarea: "...Ce ceri?..." Neemia a făcut în gând o rugăciune scurtă, după care a dat răspunsul cerut. "...Eu m-am rugat Dumnezeului cerurilor, și am răspuns împăratului..." (Neemia 2:4, 5).

Practica rugăciunii ne disciplinează inima, ca aceasta să fie tare și, în momentul încercării, să-și păstreze echilibrul și satornicia în momente de răgaz. Omul lui Dumnezeu știe că unul dintre mijloacele prin care primește ceva de la Dumnezeu atunci când stăruiește în rugăciune este acela de a-și aminti promisiunile Lui. În acest fel, credința noastră luptă în rugăciune atunci când cugetul nu ne osândește, și avem îndrăzneală înaintea lui Dumnezeu. La un moment dat, Iacov s-a văzut într-o situație disperată în care, din punct de vedere omenesc, el nu a văzut ieșire și, în acele momente, s-a rugat lui Dumnezeu, aducându-I înainte ce El i-a promis. "Și Tu ai zis: «Eu voi îngriji ca să-ți meargă bine, și-ți voi face sămânța ca nisipul mării, care, de mult ce este, nu se poate număra»" (Genesa 32:12). Disperat, pentru că își vedea viața lui și a familiei în pericol, Iacov i se adresează lui Dumnezeu ca unui Tată care a promis ceva și El îi ascultă rugăciunea, izbăvindu-l. David s-a rugat Domnului în același fel când I-a spus: "Acum, Doamne Dumnezeule, fă să rămână în veci cuvântul pe care L-ai rostit asupra robului Tău și asupra casei lui, și lucrează după cuvântul Tău" (2 Samuel 7:25). Solomon, atunci când s-a rugat, a folosit aceeași metodă, în care amintea Domnului ce a promis El. "...ce ai spus cu gura Ta, împlinești astăzi prin puterea Ta" (2 Cronici 6:15).

Atunci când Israelii au fost selectați de babilonieni ca să fie duși în robie, Ieremia, care avea să rămână în Ierusalim, i-a spus lui Seraia, care avea să fie luat în Babilon, ca, odată ce va ajunge acolo, să se roage lui Dumnezeu cu promisiunile făcute de El (Ieremia 51:59-62). Omul lui Dumnezeu știe că el nu este un om care să mintă și nici nu poate minți (Tit 1:2), de aceea, prin rugăciune, care este ca și o expunere la filmul de la raze, însă pentru

suflet, avem acces la părtășia cu El care să ducă, printre altele, la a-L cunoaște mai bine. Când un suflet credincios, prin rugăciune, stă înaintea Celui care este Lumină, Duhul Sfânt poate să-i reveleze dacă în el, care se roagă, este întuneric, iar rugăciunile să-i fie ascultate și chiar să primească un răspuns. Când ieși din biserică și, coborând scările, vrei să-i spui ceva Domnului, nu trebuie să aștepti până acasă, ci poți oriunde să-ți înalți glasul spre El. Prin rugăciune suntem expuși într-un mod mai direct și mai puternic la voia Lui cu privire la ceea ce aducem înaintea Domnului în rugăciune. "Omul lui Dumnezeu" care își pleacă genunchii înaintea Lui este omul cu viziune panoramică a întregii lucrări, și nu doar cu o privire ca prin gaura cheii de la ușă. După cum vedem în Scriptură, rugăciunea poate fi făcută cu fața la pământ, stând în picioare sau pe genunchi și urmând îndemnul omului lui Dumnezeu, apostolul Pavel, ne putem ruga neîncetat (1 Tesaloniceni 5:17).

Cugetând la El, ne putem ruga în mașină, umblând după treburile necesare sau chiar și atunci când ne așezăm în pat să ne odihnim. În textul citat, apostolul Pavel parcă ne invită să ne plecăm și noi genunchii înaintea lui Dumnezeu, această plecare fiind un semn de predare și umilință (Efeseni 3:14). Dacă acest apostol minunat și-a plecat genunchii pentru rugăciune, cred că este potrivit ca și noi să facem aceasta atunci când avem ocazia. Ce este oarecum curios despre noi oamenii este faptul că atunci când avem necazuri căutăm rugăciunea mult mai mult decât de obicei, de aceea trebuie să înțelegem că uneori necazurile sunt felul în care Dumnezeu ne cheamă la a avea părtășie cu El. Tot mai multe biserici decupează din timpul slujbei în casa de închinare rugăciunea, care ar trebui să fie cel mai important lucru pe care omul îl face. De multe ori se scoate afară o bună parte a timpului de rugăciune, din cauză că oamenii văd că rugăciunea este fără viață, așa că, în loc să depisteze vina pentru care ea nu produce împlinire, omul alege să o înlocuiască tot mai mult cu muzică și alte lucruri.

Dagon, zeul amfibie al filistenilor, care era reprezentat printr-o statuie jumătate pește și jumătate om, a fost găsit de filistenii într-o dimineață cu mâinile și capul tăiat, închinându-se înaintea chivotului lui Dumnezeu. Faptul că te pleci înaintea cuiva înseamnă închinare. Chiar dacă unii refuză acum să se închine înaintea Domnului, Cuvântul Lui ne spune că vine o zi când orice genunchi se va pleca înaintea Lui și orice gură va mărturisi că El este Domnul (Fapte 9:40, 20:36, 21:5). "Fiindcă este scris: «Pe viața Mea Mă jur, zice Domnul, că orice genunchi se va pleca înaintea Mea, și orice limbă va da slavă lui Dumnezeu»" (Romani 14:11). Disciplina omului lui Dumnezeu de a se ruga nu este o corvoadă, atunci când Duhul Sfânt este în el, deoarece el știe că rugăciunea îl ține în siguranță, păstrându-i prietenia Domnului.

Cercetarea Duhului Sfânt este cea care umple inima cu bucurie, dă cântarea de laudă și îl face pe credincios să izbucnească în cuvinte de adorare către Dumnezeu, atunci când simte prezența Lui. Uneori folosim expresia "omul lui Dumnezeu" atunci când ne referim la slujitorii altarului, la sufletele care, pentru binele Bisericii, au primit din darurile Duhului Sfânt sau la un suflet credincios care, prin viața trăită, a dat dovadă de credințioșie, de înțelepciune de sus, într-o statornică ascultare de Cuvântul lui Dumnezeu. Omul lui Dumnezeu este cel care vorbește cu inimă curată din partea Lui (2 Corinteni 2:17), ca un agent al harului Domnului care întărește Biserica. Prin rugăciune și printr-o viață trăită cu integritate, Duhul Sfânt îl împuternicește să ducă mesajul Evangheliei, nu numai în casele de rugăciune, ci și în arena ostilă a lumii unde, de obicei, nu este primit cu brațele deschise. Oamenii lui Dumnezeu înțeleg că nu au chemarea să se comporte ca niște călugări retrași sau sihaștri, ci au chemarea de a duce Lumina între oameni.

Un "om al lui Dumnezeu" mai înaintat în vârstă a fost întrebant dacă era mai bine pentru sufletul lui pe vremea când era tânăr pe calea Domnului decât acum, iar răspunsul acestuia a fost următorul: "A fost mai bine și nu a fost mai bine atunci, deoarece

atunci parcă aveam mai multă putere și chiar râvnă, dar acum cred că, datorită umblării cu Dumnezeu, mi-a fost dată puțin mai multă înțelepciune în ceea ce privește felul în care-mi pot trăi viața pentru Domnul". Au fost aspecte frumoase ale vieții noi atunci, la început, și datorită experiențelor cu Dumnezeu sunt alte aspecte și înțelegeri mai mature ale vieții noi astăzi. Ce face să fie văzut cineva ca fiind un om al lui Dumnezeu este Duhul Domnului, Vântul cel Sfânt sau cum spun teologii "Pneuma Teo" care nu poate, și nici nu vrea, să ascundă adevărul. Duhul Domnului îl învață să nu creadă tot ce aude, mai ales atunci când este vorba de ceva rău; să nu facă tot ce poate, deoarece, deși multe sunt îngăduite, nu toate au folos duhovnicesc.

Omul lui Dumnezeu învață să nu spună tot ce poate spune, pentru că are gura în stăpânire și o face să slujească intereselor sufletelor. El învață să nu intre pe orice ușă a oportunității și să accepte toate ofertele, pentru că unele, deși par bune, irosesc timpul. Omul lui Dumnezeu învață să fie selectiv în toate acestea, având ca ghid cuvântul Scripturii și călăuzirea Duhului Sfânt. Ca om al lui Dumnezeu, cu experiență pe cale, știi că poți fi ispitit să comiți păcate ce sunt definite cu claritate în Scripturi. De asemenea, știi că poți păcătui atunci când îți iei ca și motto cuvântul ce spune că toate lucrurile îmi sunt îngăduite. Astfel, un om al lui Dumnezeu știe că, prin neseriozitate cu ce nu este sfânt, poate să cadă la un examen atunci când, deși are experiență, este încercat. Omul lui Dumnezeu care prin pocăință a fost născut din nou este socotit ca fiind sfânt prin jertfa Domnului Isus și nu trebuie să aștepte să fie canonizat post-mortem ca să poarte acest titlu. "... Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt" (1 Petru 1:16). "De aceea, frați sfinți, care aveți parte de chemarea cerească, ațintiți-vă privirile la Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre..." (Evrei 3:1).

Un om al lui Dumnezeu urmărește, în tot ce face, ceea ce urmărea apostolul Pavel, și anume, mulțumindu-se cu voia lui Dumnezeu pentru viața lui, urmărește să facă numai lucrurile care îngăduiesc să rămână în el puterea Duhului Sfânt

(2 Corinteni 12:9). Omul lui Dumnezeu știe că diavolul reușește să convingă oamenii că banii și plăcerea sunt lucrurile cele mai de dorit pentru care se merită să faci aproape orice, și dacă acestea nu-i sunt slăbiciunea, el va căuta să îmbie omul cu mândrie spirituală. A fi "omul lui Dumnezeu care-și pleacă genunchii în rugăciune" este un statut privilegiat, dar să nu uităm că drumul slavei trece și pe la cruce, adică prin pocăință și încercări care, în dependență de Dumnezeu, pot face omul dinlăuntru să crească. Destinația finală a acestor suflete, pe care le numim "oameni ai lui Dumnezeu", cărora nu le este frică și nici nu ezită să se predea cu totul lui Dumnezeu, căutând simplitatea mai mult ca lucrurile sofisticate ale vremii de acum, este locul pregătit de Domnul Isus, ca acolo unde este El să fie și ei. "...Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor" (Apocalipsa 21:3).

Datorită faptului că ei sunt oamenii lui Dumnezeu, au șansa de a fi în veșnicie cu El. Dacă vrei, spre fericirea ta veșnică, prin har poți fi un om al lui Dumnezeu. Poți conta astăzi pe promisiunile Domnului, însă, pentru mâine, nu-ți este garantat harul de a te întoarce. "...Nicidecum n-am să te las, cu niciun chip nu te voi părăsi" (Evrei 13:5). Vino în zdrențele moravurilor decăzute, dacă este cazul, sau vino cu toate virtuțile tale apreciate de oameni, însă VINO! Nu aștepta până faci tu ceva bun, în ideea ca să-L îmbunezi pe Dumnezeu, pentru a participa astfel cu vreun merit personal. Ești și tu un suflet care aparține lui Dumnezeu? Dacă ești, caută să trăiești la nivelul cel mai înalt de etică, care este dragostea, iar dacă nu ești, astăzi, printr-o rugăciune în care să-ți predai viața cu toate aspectele ei Domnului Isus, poți deveni "un om al lui Dumnezeu" care-și pleacă genunchii numai înaintea Lui. Fă aceasta și vei fi un suflet fericit!

Amin

47

CE AM AFLAT DE LA ALȚII

"Căci, fraților, am aflat despre voi de la ai Cloei, că între voi sunt certuri." 1 Corinteni 1:11

Măsura în care dăm prioritate Scripturii și, prin studiu personal, cunoaștem tot mai bine Cuvântul lui Dumnezeu dovedește cât Îl iubim pe Dumnezeu, deoarece chiar Domnul Isus este Cuvântul (Ioan 1:1). Ca studiul Cuvântului să aibă efectul dorit, trebuie să citim cuvintele scrise în Biblie ca fiind nu cuvinte scrise de niște oameni simpli sau de oameni cu multă învățătură, cum a fost apostolul Pavel, ci trebuie să le citim ca fiind cuvintele lui Dumnezeu, date nouă prin acești oameni aleși de El (1 Tesaloniceni 2:13). Altfel, citirea se va rezuma la o lecturare superficială, care uneori, pentru unii, este neclară sau chiar plictisitoare. Cărțile scrise de filozofi, de obicei, sunt de așa natură că atunci când începi să citești o idee, și se pare că ai dat de ceva de nepătruns de mintea obișnuită, dar după un timp îți dai seama că toate acele comentarii greoaie ar fi putut fi înlocuite cu câteva cuvinte simple. Cuvântul Scripturii este exact invers: este așa de simplu și de transparent încât oricine ar putea să-l înțeleagă, dar, pe măsură ce te adâncești și cugești la el, devine tot mai profund și îți dai seama că nu ai atins decât suprafața, deoarece sub aparența simplității sunt lucruri tainice și hrănitore pentru suflet.

Sfânta Scriptură este cartea care a înregistrat greșelile și păcatele unora dintre cei care au fost folosiți de Dumnezeu să

scrie oracolele sfinte, dovedind, încă o dată, că această carte nu ascunde nimic. Ca și un cuptor antic de lut în care se topea argintul, anumite subiecte din această carte sunt mai puțin atrăgătoare din cauză că ne cheamă la cercetare. Focul de sus care este în cuptor nu doar curățește, ci dă și valoare, ca astfel, argintul prelucrat în el să fie de folos oamenilor și Împărăției lui Dumnezeu.

Nu ne place să vorbim despre ceartă, dar, la fel ca "sarea în bucate", acest subiect ne poate face bine, deoarece face parte din a cunoaște voia lui Dumnezeu pentru noi. Acest subiect ne introduce într-o situație care s-a repetat de multe ori între frații în Domnul Isus, adică între cei care formează Biserica Domnului Isus, mai ales când unii dintre ei, relaxând disciplina duhovnicească, au ajuns să trăiască în neorânduială: "Auzim însă că unii dintre voi trăiesc în neorânduială, nu lucrează nimic, ci se țin de nimicuri" (2 Tesaloniceni 3:11). Se pare că o veste rea despre cineva care suferă de orbire spirituală se răspândește mai repede decât o veste bună, dar problema cea mai mare este că acest fel de veste se duce până în cer. Ne poate fi de folos să ne întrebăm ce se aude despre noi nu doar între oameni, ci mai ales sus, în ceruri, ca apoi să decidem dacă ce se aude este benefic pentru sufletul nostru, pentru al celor de lângă noi și pentru înaintarea Evangheliei. Ce s-ar putea afla de la vecinii tăi despre tine, de la colegi, de la subalternii sau de la șefii tăi, de la neamurile tale care nu locuiesc cu tine sau de la cei care locuiesc cu tine? Fiecare om are un trecut și cuvintele care vorbesc despre noi spun fie adevărul, fie jumătate din adevăr, fie neadevărul. Este bine să ne intereseze ce se spune despre noi în cer, dar și între oameni, ca nu cumva calea Domnului să fie vorbită de rău din pricina noastră.

Cuvintele de ceartă sunt cuvinte mai aspre, rostite pentru a dojeni, pentru a instrui, pentru a mustra, pentru a ocări și înjosi pe cineva, atunci când are loc un schimb de vorbe între doi sau mai mulți oameni. Cearta poate avea și un aspect pozitiv atunci când un părinte, sau chiar Dumnezeu, din dragoste, își ceartă copiii: "Ferice de omul pe care-l ceartă Dumnezeu! Nu nesocoti mus-

trarea Celui Atotputernic" (Iov 5:17). Certurile între oameni sunt de obicei roada firii pământești, care este o boală care are abilitatea de a afecta vederea spirituală. Este un lucru groaznic și chiar tragic să nu știi, dar să fii orb spiritual, și totuși să crezi că vezi bine, cum a fost cazul celor din Laodicea (Apocalipsa 3:17, 18). Dumnezeu unge ochii celui care, urmând rețeta Lui, se pocăiește și atunci începe să vadă realitatea din perspectiva lui Dumnezeu. Unii motivează cearta, spunând că prin ceartă ies la iveală lucrurile care au fost neclare sau pe baza faptului că mai este har. Harul lucrează în pocăință și numai în parametrii Cuvântului scris de care, dacă treci, poți să cazi din harul lui Dumnezeu: "Luați seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să vă aducă tulburare, și mulți să fie întinați de ea" (Evrei 12:15). Har nu înseamnă să trăiești în păcat, ci înseamnă că, pocăindu-te și lăsându-te de el, poți fi iertat, ca apoi Dumnezeu să îți dea puterea de a trăi curat, prin călăuzirea Duhului Sfânt.

Cum reiese din textul citat la început, apostolul Pavel a aflat că frații din Corint aduceau jertfe într-un mod greșit, adică aveau servicii sau slujbe în numele Domnului Isus sau aveau părtașie în alt fel și trăiau într-o neorânduială spirituală, ajungând chiar să se certe: "Adu-le aminte de aceste lucruri și roagă-i fierbinte, înaintea lui Dumnezeu, să se ferească de certurile de cuvinte, care nu aduc la alt folos decât la pieirea celor ce le ascultă" (2 Timotei 2:14). Prin certuri ne pierdem pacea, bucuria și sentimentul că suntem ascultați atunci când ne rugăm. Din nefericire, așa cum a aflat și verificat și apostolul Pavel, certurile din cauza unor opinii contrare pot avea loc chiar și frații în credință sau chiar frații dintr-o familie.

Domnul Isus a fost rugat să medieze între doi frați care nu se înțelegeau din cauza împărțirii averii moștenite (Luca 12:13). Ca să-i găsească o vină, fariseii au încercat să-L provoace pe Domnul Isus la ceartă (Marcu 8:11). Când oamenii se ceartă, un cuvânt nepotrivit poate otrăvi sufletele. Cuvintele noastre pot să

hrănească sau otrăvească inima celui care ascultă și oricine se ceartă, în acele momente, își pierde statutul de nevinovat: "Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină, și din cuvintele tale vei fi osândit" (Matei 12:37). Unii oameni, datorită zelului și a lipsei înțelepciunii, sau din cauza felului în care înțeleg ei credința, ajung să sufere, uneori, de mândrie spirituală. Când aceștia observă că cineva din biserică nu crede ca și ei, nu spune exact ca ei, nu practică anumite lucruri ca ei, ajung să se tulbure, apoi să se certe cu cei despre care cred că greșesc, deoarece au puncte de vedere diferite cu privire la anumite lucruri. Un alt motiv de ceartă într-o biserică firească este lupta pentru influență și pentru poziție între cei care cred că trebuie să aibă un loc de frunte: "De unde vin luptele și certurile între voi? Nu vin oare din poftele voastre, care se luptă în mădularele voastre?" (Iacov 4:1). În conviețuirea cu dezbateri aprinse și certuri în care nu se vede nicio urmă de dragoste, puterea spirituală a bisericii se stinge și cauza Evangheliei are de suferit, ca apoi să se ajungă chiar la punctul în care Evanghelia este vorbită de rău.

Pentru paguba pe care o poate cauza, apostolul Pavel pune certurile în rândul păcatelor pe care unii le numesc "mari": "închinarea la idoli, vrăjitoria, vrăjbele, certurile, zavistiile, mâniile, neînțelegerile, dezbinările, certurile de partide" (Galateni 5:20). Veștile despre noi, despre o biserică, despre o împărăție aduc, uneori, o binecuvântare sau o pedeapsă. Așa a fost cazul împăratului Zedechia, care a acceptat să fie vasal Babilonului dar, după un timp, a ajuns în Babilon vestea că Zedechia nu este credincios legământului și vrea să se împrietenească cu Egiptul, care era vrăjmaș Babilonului. Zedechia a socotit că era în avantajul lui să se certe cu babilonenii și să caute alianța cu Egiptul. Urmărind un scop didactic, Dumnezeu a îngăduit ca uneori slăbiciunile oamenilor să fie expuse în Scriptură pentru ca să ne ajute să învățăm cum să trăim, să ne învețe că vestea despre comportamentul nostru poate ajunge departe. Dumnezeu, prin astfel de exemple, vrea să ne învețe că trebuie să căutăm să trăim în pace

cu toți oamenii: "Dacă este cu puțință, întrucât atârnă de voi, trăiți în pace cu toți oamenii" (Romani 12:18). Zedechia este un exemplu pentru noi și atunci când cineva alege să trișeze în afaceri, deoarece el a avut o înțelegere cu babilonienii prin care a promis să fie supus, jurând nu pe dumnezeii Babilonului, ci pe Dumnezeul lui Israel (Ezechiel 17:19; 2 Cronici 36:13).

Dumnezeu S-a mâniat pe Zedechia și se mânie și astăzi pe cei care fac un legământ, apoi îl încalcă. Mântuirea noastră depinde de un Dumnezeu care Se ține de cuvânt și putem vedea asta și atunci când Domnul Isus I-a spus Tatălui: "...vin să fac voia Ta...!" și așa a făcut (Evrei 10:7). Într-o generație care crede doar în profit și nu are ca prioritate virtuți precum demnitatea, curajul, mila sau sacrificiul, copiii Domnului sunt chemați să fie diferiți, să fie oameni ai păcii, oameni de cuvânt în relația cu Dumnezeu și cu semenii și să nu se certe încercând să schimbe ceva ce au promis sau au semnat. S-a auzit în Babilon de trădarea lui Zedechia și babilonienii au revenit și i-au aplicat o pedeapsă aspră. Nici ucenicii Domnului nu au fost scutiți de această maladie a sufletului - cearta: "Între apostoli s-a iscat și o ceartă, ca să știe care dintre ei avea să fie socotit ca cel mai mare" (Luca 22:24). Voiau să știe nu cine este mare, ci cine este cel mai mare. Pentru că atunci încă nu înțelegeau ce fel de împărăție are Domnul Isus și pentru că încă nu se coborâse peste ei puterea călăuzitoare a Duhului Sfânt, între ei era un spirit de rivalitate care i-a dus la ceartă. Există și în noi, liberă sau răstignită, dorința și tendința de a exalta eul nostru și noi putem alege să-l punem pe un pedestal sau pur și simplu să-l ignorăm. Domnul Isus i-a învățat pe ucenici că cel care vrea să fie mare în Împărăția Lui, trebuie să fie un slujitor: "Atunci Isus a șezut jos, a chemat pe cei doisprezece și le-a zis: «Dacă vrea cineva să fie cel dintâi, trebuie să fie cel mai de pe urmă din toți și slujitorul tuturor!»" (Marcu 9:35).

Cu scopul de a face un experiment despre eul omului, un filozof și-a chemat prietenii la o discuție și le-a propus să publice împreună o revistă care avea să fie diferită, pentru că în loc de

nume aveau să folosească numere. Chiar dacă la început au fost toți entuziasmați, nu a trecut mult și prietenii au început să-și exprime nemulțumirea, apoi să se certe, pentru că nu voiau să fie reprezentați de un număr, ci voiau să le fie trecut numele în articol. Când firea pământescă din om crede că nu a primit tot ce ar trebui sau ar putea să primească, este gata de ceartă. "Nu faceți nimic din duh de ceartă sau slavă deșartă; ci în smereniei fiecare să privească pe altul mai pe sus de el însuși" (Filipeni 2:3).

Deși este trist, dovezile adunate de-a lungul anilor spun tare și clar că, în general, Bisericii nu îi prieste libertatea. Libertatea este o perioadă extraordinară în care oportunitățile de vestire a Evangheliei sunt mai multe decât oricând dar, în timp, libertatea și viața bună aduce în viața multor creștini o vreme de delăsare, de slăbire a credinței și de legare de pământ. Dumnezeu are metode să ne țină treji prin diferite necazuri, în care cei cu ochii deschiși nu văd asprimea Tatălui, ci văd o dragoste care vrea binele nostru veșnic. Din prima eră creștină și până astăzi, creștinii prigoniți nu au avut și nu au timp și nici dorința de a se cearta. Viața este de multe ori o bătălie între bine și rău, iar câmpul de bătălie suntem noi, prin gândire și prin fapte. Lumea care de dragul păcatului refuză oferta de mântuire prin pocăință devine tot mai ruptă de realitate, iar când se va trezi, va fi prea târziu.

Parcă nimeni nu mai așteaptă vremuri mai blânde pentru această lume și probabil că nici nu urmează. Dacă avem un nume rău pentru ce am făcut sau nu am făcut, dacă suntem cunoscuți ca unii care sunt gata de ceartă și nicidecum care aleg să evite cearta, întorcând și celălalt obraz, după ce ne-am mărturisit vina, trebuie să ne supunem învățăturii Scripturii, ca să nu ne pierdem sufletul. "Ziceam: "Voi veghea asupra căilor mele, ca să nu păcătuiesc cu limba; îmi voi pune frâu gurii, cât va sta cel rău înaintea mea"" (Psalmul 39:1). Provocările la ceartă, la fel ca și celelalte necazuri, ne testează credințioșia, modestia, integritatea caracterului, ascultarea și credința și această testare se face de cele mai multe ori în vreme de furtună. Uneori, aceste provocări și

necazuri ne descoperă punctul slab, dar nu numai nouă, ci și semenilor noștri: "Căci acolo unde este pizmă și duh de ceartă, este tulburare și tot felul de fapte rele" (Iacov 3:16). Suntem înțelepți dacă nu ne ferim de mustrarea Domnului, care ne vrea binele, ci alegem mai bine să suferim o pagubă din partea celor care vor să ne provoace la ceartă: "Cel ce leapădă certarea își disprețuiește sufletul, dar cel ce ascultă mustrarea capătă pricepere" (Proverbe 15:32). Domnul Isus a pus întrebarea: "Cine zic oamenii că sunt Eu?" (Luca 9:18b). Nu este rău ca, având dorința să ne cercetăm pe noi înșine, să ne întrebăm ce se aude despre noi, ca nu cumva să fim numiți în rândul celor care nu strâng împreună cu El, ci mai degrabă risipesc (Luca 11:23). Dacă, cercetându-te, ai recunoscut că și tu faci parte din rândul celor care nu se dau înapoi de la ceartă, astăzi poți să pui un hotar acestui comportament, care aduce numai pagubă și, căutând sfințirea, să trăiești în pace cu toți oamenii (Iacov 1:12).

Dacă nu știi unde te găsești în această privință, dacă ai curajul, întreabă-i pe cei din casa ta și pe colegi dacă ei văd în tine o persoană care este gata de ceartă. Dacă descoperi că ai stat în loja răzvrătiților, a criticilor care, în loc să lucreze pentru Dumnezeu, fără să-și dea seama, au lucrat în favoarea altui stăpân, de astăzi te poți hotărî să eviți cearta și mai degrabă să fii un fiu sau o fiică a mângâierii, care îi ridică pe alții. Fă această schimbare în viața ta și se va auzi nu doar între oameni, ci și în cer, iar apoi, într-o zi, te vei bucura de o răsplată pentru credințioșia ta.

Amin

48

LA MASA DOMNULUI

"Pentru că, ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului, până va veni El." 1 Corinteni 11:26

Când intri într-o casă de rugăciune, în care se vestește întreaga Evanghelie, prin ceea ce vezi și prin ceea ce auzi, poți să îți dai seama destul de repede că în acea zi va avea loc un serviciu de cină sau sfânta practică a împărtășirii cu trupul și cu sângele Domnului. Elementele folosite pentru a simboliza trupul și sângele Domnului, adică pâinea - care simbolizează suferințele îndurate de El - și rodul viței - care este un simbol al sângelui care a curs din rănilor Domnului - sunt vizibile, iar cuvântul vestit și chiar și cântările care se cântă în acea zi, mai mult decât altă dată, au ca subiect jertfa Domnului Isus. Toate, împreună, îl pot duce pe cel cu inima curată la o părtășie sfântă și binecuvântată cu Domnul Isus. Este o practică stabilită și poruncită chiar de Domnul Isus pentru cei care alcătuiesc trupul Lui, adică fac parte din Biserica Lui. Domnul Isus nu a dat nicio poruncă neînsemnată, de aceea credințioșii participă la această cină sau masă a Domnului cu smerenie, cu reverență și cu prețuire, comemorând astfel jertfa Domnului Isus pentru răscumpărarea sufletelor oamenilor.

Ne este de folos să stăm la această masă nu doar pentru că ne putem apropia de sursa de unde sufletul nostru primește putere, dar și pentru că ne face atenți la felul în care trăim, odată ce am

primit noua identitate de copii ai Domnului. Privilegiile pe care le avem, prin harul lui Dumnezeu, ca și copii ai Domnului, depind de calitatea relației pe care o avem cu El și de participarea cu recunoștință sinceră la masa Domnului. Când un suflet este preocupat de dorința de a-L cunoaște tot mai mult pe Dumnezeu, participarea lui la această masă nu este doar un exercițiu periodic, nu este o rutină sau o ceremonie care la un moment dat îl plictisește, ci este o adevărată primenire a sufletului, făcută de Duhul Sfânt. Când stăm la masa Lui, ne aducem aminte, în mod deosebit, de moartea Celui care a venit să ne slujească, dar care a fost înțeles greșit de oamenii de atunci, care doreau doar rezolvări ale problemelor lor pământești. Când stăm la masa Domnului și ne cercetăm, propria noastră inimă poate primi o înțelegere mai clară a voii Lui pentru viața noastră, împreună cu puterea spirituală de care avem nevoie pentru ca viața noastră să trezească întrebări în inimile celor ce nu-L cunosc pe Domnul, deoarece caracterul lui Hristos începe să se vadă în noi.

Comemorarea jertfei Domnului Isus nu este doar o examinare, ca cea a unei picturi deosebite care te impresionează mai mult sau mai puțin; ci înseamnă a sta în fața unei Persoane reale, care te iubește și cunoaște până și gândurile tale. După ce a slujit bine poporului, acest Rob al Domnului a fost batjocorit, bătut și crucificat prin îngăduința Tatălui: "...Prin cunoștința Lui, Robul Meu cel neprihănit va pune pe mulți oameni într-o stare după voia lui Dumnezeu și va lua asupra Lui povara nelegiuirilor lor" (Isaia 53:11 și Marcu 10:45). Când stăm la masa Domnului, privim prin credință la Golgota, unde a fost dovedită dragostea Lui Dumnezeu pentru om; dar tot acolo vedem și dreptatea Lui care, conform decretului divin, spune că "...fără vărsare de sânge, nu este iertare" (Evrei 9:22). Jertfa de la Golgota demonstrează o dragoste oarecum incorectă din punct de vedere pământesc, deoarece cel nevinovat a fost pedepsit în locul celui vinovat, dar, în același timp, demonstrează o dragoste supremă, pentru că Dumnezeu Tatăl a dat un înlocuitor, iar Dumnezeu Fiul a accep-

tat de bunăvoie să sufere și să-Și dea viața pentru răscumpărarea omenirii.

În fața paharului durerilor din Ghetsimani, Domnul Isus, cerând să se facă voia Tatălui, a decis în favoarea sufletului nostru, ca noi să fim acceptați la masa celor iertați și mântuiți prin harul lui Dumnezeu. De multe ori putem intra într-o rutină, și trecem prea ușor peste faptul că în acele momente, când tensiunea spirituală din Ghetsimani, dintre bine și rău, a ajuns la maxim, decizia lui Isus de a-I fi credincios Tatălui a fost una foarte grea. Când Domnul Isus umbla cu ucenicii, așa cum numai Dumnezeu poate, a fost sensibil la necazurile oamenilor cu care a intrat în contact direct, dar nu a căutat să împlinească toate așteptările și visele lor; El nu s-a abătut de la planul Tatălui, care avea în vedere făurirea unei mântuiri care să ne cuprindă și pe noi, cei care trăim în zilele de astăzi. Când alegem să acceptăm invitația de a sta la această masă, în clipe prețioase de sfântă cercetare personală, ne aducem aminte de acele momente de maximă durere, batjocură și singurătate suferite de Domnul Isus. Mâinile Lui, care au creat universul, care au lucrat într-o tâmplărie în Nazaret, care s-au atins de orbi și le-au dat vedere, care au binecuvântat copilașii, care au spălat picioarele ucenicilor, au fost țintuite cu piroane de cruce pentru ca astăzi ele să ne poată prinde și salva din valul lumii care zace în cel rău și să ne deschidă drumul spre un izvor de tămăduire a sufletului și chiar a trupului: "El S-a dat pe Sine însuși pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău, după voia Dumnezeului nostru și Tatăl" (Galateni 1:4).

Suferința și moartea Domnului Isus au avut și au un efect răscumpărător. Deși subiectul durerii și al suferinței nu-i atrage pe oameni, trebuie să înțelegem că, fără această jertfă pentru păcat făcută de El, mântuirea noastră ar fi fost imposibilă. Când se părea că mântuirea omenirii era într-o balanță, Domnul Isus, Creatorul fără început, care a ales să devină o creatură pe pământ, în Ghetsimani a spus: "totuși", și atunci balanța s-a înclinat în favoarea mântuirii noastre. La masa Domnului participă cei care

s-au lăsat de vechile lor păcate și au făcut legământ cu Domnul în apa botezului. Asumându-și un mare risc - de a fi găsiți că stau la masa Domnului în chip nevrednic (1 Corinteni 11:27) - uneori, la această masă participă și oameni motivați de o gândire greșită. Pentru unii, luarea cinei este doar o datorie religioasă, iar alții cred, în mod greșit, că doar prin simplul fapt că iau cina li se iartă păcatele. Alții aleg să ia cina Domnului pentru a nu trezi suspiciuni, dar pentru unii este un act al evlaviei, al bucuriei, al iubirii și al ascultării de porunca Domnului Isus. Luând din cele două elemente, mintea face legătură cu evenimentele din trecut. În cazul celui care Îl cunoaște pe Domnul Isus nu doar ca Mântuitor, ci și ca Domn, ca Stăpân iubit, această părtășie cu El, împreună cu celelalte mădulare ale trupului Său, înseamnă o apropiere de Domnul. Cuvintele Domnului care spun: "Luați, mâncați..." (Matei 26:26) sunt cuvinte potrivite pentru un părinte care le-a pregătit masa copiilor lui.

Noi ne hrănim cu meritul jertfei Domnului Isus ori de câte ori, după porunca dată de El, stăm la masa Domnului, luând din rodul viței și din azimi - care devin simboluri binecuvântate cu care ne împărtășim. Primii oameni din Eden, la un moment dat, au mâncat din pomul din care nu aveau voie, ca apoi să simtă nevoia să se ascundă. Majoritatea oamenilor "mănâncă de unde nu au voie", acceptând și făcând ce El numește "păcat", ca apoi să vrea să se ascundă de Dumnezeu. Păcatul a dezorientat omul și Isaia spune că rătăceam ca niște oi (Isaia 53:6), dar când stăm la masa Domnului ne aducem aminte de modul în care am fost "răscumpărați din felul deșert de viețuire" (1 Petru 1:18). Stăm la masa Domnului în ascultare de porunca Lui, având promisiunea că vom sta din nou la masa Lui în Împărăția Lui, într-o locație precisă numită în Biblie "raiul lui Dumnezeu" (Apocalipsa 2:7). De câte ori ne împărtășim cu aceste sfinte taine, ne cercetăm într-un mod deosebit, ne examinăm. S-ar putea să aflăm că avem probleme cu vederea, cu vorbirea, cu picioarele sau cu urechea. Atunci când găsim aceste slăbiciuni care ne pătează cugetul, trebuie să ne căim

de ele și să le părăsim. Când stăm la masa Domnului, privim la bunătatea lui Dumnezeu față de noi, oamenii. Când privești la El, așa cum i s-a întâmplat și prorocului Isaia în templu, ajungi să te simți diferit, deoarece sfințenia și lumina Lui scot la iveală slăbiciunile noastre. Când serbăm cina Domnului, serbăm și schimbarea identității noastre din fii ai întunericului, care umblă în faptele și în gândirea dictată de vechiul stăpân, în fii ai Luminii, care umblă călăuziți de Duhul lui Dumnezeu.

Amnezia, sau pierderea parțială, temporară sau definitivă a memoriei în urma unei boli sau a unui accident, poate fi una dintre cele mai dureroase boli de care poate suferi un om. În cazul celor care nu-i recunosc pe cei dragi, această stare produce multă tulburare în sufletul tuturor. Cel care suferă un accident cu astfel de urmări încearcă să-și construiască din nou o identitate pe spusele altora, cu ajutorul fotografiilor. Identitatea de păcătoși este, însă, o identitate de care orice om trebuie să scape și singura soluție este jertfa Domnului Isus. Tâlharul de pe cruce care a recunoscut în Domnul Isus nu doar un om nevinovat, ci și o persoană care are o Împărăție care va veni, în care El are puterea să accepte suflete, a avut o identitate care nu-i aducea niciun folos nici lui, nici semenilor săi și nici lui Dumnezeu și de care a trebuit să scape (Luca 23:39-43). Această identitate era identitatea de tâlhar care-i jefuia fără milă pe oameni și, fără considerație pentru viața oamenilor, era gata să îi ucidă pe cei care i se împotriveau. Credința lui, care l-a făcut să nădăjduiască și să-I ceară ajutor Domnului Isus, i-a câștigat din partea Domnului iertare și o identitate nouă, așa că Domnul Isus i-a spus: "...astăzi vei fi cu Mine în rai" (Luca 23:43).

Prin credința în Domnul Isus a scăpat de identitatea veche, care-i garanta iadul, și a primit noua identitate de suflet mântuit prin îndreptățirea prin har, prin credință, pe care i-a oferit-o Domnul Isus. Fiecare dintre noi, chiar dacă nu a fost numit de nimeni "tâlhar", trebuie să aibă această nouă identitate pentru a fi acceptat în rai. Această lucrare tainică are loc în momentul

pocăinței, când Duhul Sfânt schimbă viața celui care se căiește de păcat și se hotărăște să trăiască pentru Dumnezeu. De câte ori stăm la masa Domnului, comemorând, cu multă recunoștință, moartea și biruința Lui la Calvar, trebuie să ne aducem aminte că noi, indiferent de cât de buni am fi crezut că suntem, în comparație cu alții, ca să putem lua cina ca fii și fiice, am avut parte de o schimbare de identitate pentru care s-a plătit cu sânge nevinovat. După cum păcatul vine în viața omului ca o alegere a acestuia, mântuirea, cu noua identitate de copil al lui Dumnezeu, cu care se poate intra în cer, vine tot printr-o alegere. Este alegerea de a-I da dreptate lui Dumnezeu când El spune că noi suntem păcătoși și nu ne putem salva singuri, apoi alegerea de a accepta prin credință jertfa Lui de pe cruce ca plată pentru vina noastră. Această haină a neprihănirii care ni se dă, care L-a costat pe Dumnezeu mai mult decât putem noi înțelege, nu se primește prin merite personale, ci prin pocăință, în dar. Ea trebuie păstrată curată. Omul este liber să aleagă dacă vrea să renunțe la această haină, lăsându-se din nou târât în păcat.

De-a lungul anilor, bisericile istorice au reușit să folosească actul împărtășaniei ca să furnizeze, în mod palpabil, convingerea că mâncând pâinea și bând rodul viței, cei care se împărtășesc au părtaşie cu Hristos Isus, fără să fi avut experiența unei pocăințe adevărate. În acest fel actul împărtășaniei a devenit un ritual care le dă oamenilor sentimentul că Îi aparțin lui Dumnezeu. Din nefericire, participarea oamenilor la această masă fără să fi avut parte de nașterea de sus, nu este de folos pentru sufletul lor; plecând din locul de închinare la viața de fiecare zi, majoritatea se întorc la vorbe și fapte rușinoase, la minciună și la desfrâu. Oamenii s-au obișnuit cu păcatul, așa că nu-i mai afectează; s-au lipit atât de tare de el încât le lipsește, cum îi lipsesc drogurile unui om care le folosește pentru a fugi de realitate pentru câteva momente, deși știe că-i fac rău sau chiar îi vor curma viața. Pentru ca omul să iasă din această stare, este nevoie de înnoirea pe care o face Duhul Sfânt atunci când un suflet care aude

Evangelhia se hotărăște să-și trăiască viața mulțumindu-L pe Dumnezeu. El, prin jertfa Sa, Isus a făcut posibil să stăm la masa Domnului fără să ne osândească cugetul, nici cercetarea Duhului Sfânt. Această învrednicire ne dă dreptul de a fi socotiți "neprihănirea lui Dumnezeu" (2 Corinteni 5:21) fără ca noi să fi avut vreun merit pentru care să fim primiți să facem parte din Biserica lui Dumnezeu.

Biserica Domnului care stă la masa Domnului nu este o clădire, ci un trup spiritual viu, alcătuit din sufletele celor mântuiți prin jertfa Domnului Isus, care trăiește după învățăturile Lui. Nu știm câți membri are, câți rămân credincioși și nici care, datorită lucrării Duhului Sfânt în ei, s-au pregătit să fie găsiți "buni" de către Dumnezeu (Iacov 1:12). Toți oamenii au o dragoste sau o pasiune pentru ceva sau pentru cineva care devine prioritate în viața lor. Când vezi felul în care dragostea Lui a găsit o cale prin care sufletul tău să fie mântuit, este bine să te întrebi: "Care este direcția dragostei mele?". Cel care are ca scop apropierea de Domnul Isus în tot ceea ce face nu numai că se bucură de prietenia Domnului, de ajutorul și protecția Lui, dar ajunge să se numere printre cei mai fericiți oameni de pe pământ.

Credința și dragostea rodesc în cel născut din nou, în mod natural, ascultare de Dumnezeu; a sta la masa Domnului face parte din această ascultare. Dragostea Lui pentru tine L-a dus la moarte de cruce, dar prețuirea și dragostea ta pentru El la ce te duce? Când stăm la masa Domnului și ne împărtășim din cele două simboluri sfinte, în tăcerea inimii și a tuturor vocilor de afară, trebuie să ne cercetăm, recunoscând dependența noastră de El (1 Corinteni 11:28). Avem harul de a sta la masa Domnului bucurându-ne de începutul nou și de iertarea pe care ni le-a dat. Această iertare oferă un sentiment prețios și liniștitor pentru sufletul omului. Stăm la cina Domnului, parcă având flori în suflet, cu sufletul primenit de adierea Duhului Sfânt, bucurându-ne de viața pe care o avem din El. Stând la această masă - care parcă este o fereastră prin care privim în viitor la un ospăț binecu-

vântat - ne bucurăm de promisiunea că vom sta și în cer la masa Lui și, de asemenea, ne bucurăm de promisiunea învierii în rândul celor drepti în ziua de apoi (Ioan 6:54).

Chiar dacă în trecut te-ai împărțit în diferite feluri și locuri, dacă te numeri printre cei care nu au stat niciodată la această masă ca copii ai Domnului, simțind iertarea Domnului, smulge-te din iureșul acestei vieți, care vrea să te lege doar de "acum" și de "aici". Prin pocăință, vei deveni un suflet care are dreptul legitim de a sta la această masă. Este vorba de o trecere de la a fi religios la a fi o făptură nouă în Hristos Isus, cu care poți ajunge să legi o prietenie. Domnul Isus vrea mult să ia cina cu tine. Fă tot ce poți să nu rămâi în afara legământului cu El, să poți gusta profunzimea unei vieți spirituale și să poți sta și tu la această masă cu drepturi depline de fiu sau fiică a lui Dumnezeu. Dacă vrei să te pocăiești, ascultând astfel de porunca lui Dumnezeu, mâna Lui, care a ridicat-o pe fiica lui Iair din morți și s-a întins spre Petru când se scufunda în valuri, se va întinde și spre tine ca să-ți facă bine. Acceptă mâna Lui de pace și vei fi veșnic fericit.

Amin

49

NAȘTEREA MÂNTUITORULUI

"Dar îngerul le-a zis: «Nu vă temeți: căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul: astăzi, în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul»." Luca 2:10-11

La fel cum în vremurile îndepărtate copiii din portul Atenei alergau strigând "evangelion! evangelion!", adică "veste bună! veste bună!" când vedeau și recunoșteau că la orizont se conturează catargele corăbiilor trimise ca să aducă grâne, la fel cum păstorii din câmpia Betleemului s-au bucurat, cu o teamă sfântă, când au primit un "evangelion" din partea îngerilor care sărbătoreau nașterea Mântuitorului, tot așa și noi, cei din zilele de astăzi, începând de la copii și până la cei bătrâni, care înțeleg mai bine ce înseamnă această sărbătoare, ne bucurăm de vestea bună a nașterii Mântuitorului. Dacă atenienii se bucurau de întoarcerea corăbiilor lor acasă cu grâul care le asigura, pentru o perioadă, pâinea, noi care am primit în mod personal vestea bună a venirii Fiului lui Dumnezeu în lume, ne bucurăm de belșugul pe care El, "pâinea vieții" l-a adus în viața noastră, nu pentru un sezon, ci pentru un timp care nu are sfârșit, numit și "veșnicie".

Dumnezeu a învrednicit oameni ca Moise, David, Isaia, Ieremia, Daniel, Mica, Zaharia, Maleahi și alții ca ei, să spună că Fiul lui Dumnezeu va veni pe pământ, dar a ales ca un înger să le dea păstorilor din câmpia Betleemului vestea bună că El, care este

Hristos Mântuitorul, S-a născut. Dacă am face o socoteală în care să vedem care au fost sau sunt cei mai bogați oameni de pe pământ, care dintre oameni au cărmuit țări cu mai multă putere, care sunt cei mai înțelepți oameni de pe pământ, care au fost cei mai faimoși conducători de oști, care au fost cei mai admirați oratori sau cei mai de succes politicieni și am calcula bogăția lor, influența, înțelepciunea, puterea și orice altă abilitate pozitivă a lor, cunoscută între oameni, sunt toți la un loc prea departe și prea jos față de măreția, puterea și slava celui care, în ascultare de Dumnezeu Tatăl, a venit pe pământ îmbrăcând un trup de om, cu misiunea de a deveni Mântuitor al sufletelor oamenilor.

Domnul Isus a dezbrăcat pentru puțin timp slava cerească pentru ca noi, oamenii, care am fost sărăciți prin viclenia celui rău, să fim îmbogățiți și primiți din nou în prezența Tatălui ceresc. Scena - Betleemul, numit și "casa pâinii" - este destul de simplă în ceea ce privește decorul exterior, dar în spatele a ce părea obișnuit și comun găsim din plin prezența cerului și prezența lui Dumnezeu. Shakespeare spunea că lumea este o scenă; dacă privim la evenimentele care au avut loc în acele ceasuri, pe scena din jurul Betleemului, într-un decor simplu, vedem doi tineri și un copil născut în iesle. Dar acest eveniment a fost învăluit în lumina prezenței lui Dumnezeu, care a avut în vedere acea zi de sărbătoare, când corurile îngerești au dat slavă lui Dumnezeu pentru bunătatea Lui, chiar înainte ca oamenii să umble pe pământ.

Nașterea Domnului Isus a inițiat o zi de sărbătoare pentru lumea creștină, pentru că a fost ziua când "Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi plin de har și de adevăr" (Ioan 1:14). Pe această scenă a nașterii Mântuitorului, dacă o putem numi așa, îl vedem pe Iosif, un om curat la suflet și temător de Dumnezeu, care este caracterul tăcut al acestei narațiuni, care a ascultat de Dumnezeu, odată ce, prin intervenție divină, Dumnezeu i-a liniștit zbulciul din inimă cu privire la Maria. El a devenit, pentru un timp, un tată adoptiv pentru pruncul Isus, care a crescut în casa și în atelierul lui de tâmplărie. Este ziua când Dumnezeu S-a încar-

nat, cum spun teologii, într-un trup pregătit de Tatăl pentru ca Fiul, în această stare umilă, să poată fi o jertfă de înlocuire potrivită pentru fiecare dintre noi. Când ni se naște un copil în familie, noi, ca oameni, nu știm exact ce va ieși din el, dar în cazul Domnului Isus, când S-a născut, avea itinerariul vieții deja punctat de prorocii și drumul Lui pe pământ, prin îngăduința Tatălui, s-a încheiat cu o moarte înlocuitoare pentru omul păcătos, cu o înviere glorioasă și cu o înălțare la cer supranaturală, ca în acest fel să întemeieze o împărăție care nu va avea sfârșit (Luca 1:33), formată din sufletele celor care cred în El. Domnul Isus S-a născut ca să moară pentru cei păcătoși și a venit să trăiască așa cum primul Adam ar fi trebuit să trăiască, adică în supunere față de Dumnezeu Tatăl.

Nașterea Lui a inițiat o sărbătoare care ne învață despre smerenie, supunere și dragoste, deoarece El a venit ca rob care le slujește altora. Este sărbătoarea care a pus în mișcare planul lui Dumnezeu de a ne da din nou valoare, așa cum a avut omul odată, în Eden. Fecioara Maria, un vas curat ales de Dumnezeu prin care Fiul Său să vină în lume, a crezut că imposibilul este posibil la Dumnezeu. Maria era o tânără săracă, ducea o viață nesofisticată, la țară, cum am spune noi, dar în sfințenie, ferindu-se de păcat. A crezut că Dumnezeu va face cu ea ce n-a mai făcut și nu va mai face cu nimeni și, prin circumstanțe miraculoase, Dumnezeu Și-a dus la îndeplinire planul cu privire la ea. Prin îngerul Gabriel i s-a oferit o misiune pe care mintea omului o numește imposibilă, dar Maria, deși tulburată pe moment, deoarece nu înțelegea cum se putea întâmpla așa ceva, a acceptat această misiune, care i-a schimbat viața pentru totdeauna. Acceptarea acestei misiuni unice a făcut-o să renunțe la planurile ei, să accepte riscuri uriașe, nu numai pentru relația de viitor cu logodnicul ei, Iosif, dar chiar și pentru viața ei. După planul lui Dumnezeu, s-a aflat însărcinată de la Duhul Sfânt și, fără să privească înapoi, și-a dus cu bine la sfârșit misiunea care i s-a încredințat, dovedind că, într-adevăr, nimic nu este imposibil la Dumnezeu.

Domnul Isus a ales să Se nască într-un loc al umilinței și a ales să vină într-un neam care include numele unor caractere pe care unii le consideră dubioase (Matei 1:1-16), care nu făceau parte din poporul ales, pentru ca astfel să deschidă ușa mântuirii prin har și pentru neamuri. Textul citat la început Îl prezintă pe Domnul Isus ca descendent al lui David, dar în neamul Lui găsim și femei dintre neamuri. Tamar, o canaanită luată de Iuda ca nevastă fiului lui, Er, a fost una dintre aceste femei; relația dintre Iuda și Tamar aruncă o lumină în direcția harului care avea să vină prin Domnul Isus. O altă femeie canaanită cu trecut compromis care a fost asimilată poporului Domnului a fost Rahav, o femeie de moravuri ușoare care a locuit în Ierihon; la ea, însă, s-a găsit credință. O altă femeie dintre neamuri, din genealogia Domnului Isus, a fost Rut, o moabită descendentă din Lot și incestul acestuia cu fata lui. Alegând ca Dumnezeu lui Naomi să fie și Dumnezeu ei, a devenit străbunica împăratului David. O altă femeie ca acestea trei a fost nevasta lui Urie, care a păcătuit cu David, care mai târziu a ajuns să-i nască un fiu, căruia i-au pus numele Solomon.

Viața și sfârșitul acestor femei le transmite și astăzi un mesaj celor care se cred foarte neprihăniți și merituoși datorită eforturilor proprii. Faptul că Dumnezeu a inclus aceste femei în genealogia Domnului Isus dovedește puterea și mila lui Dumnezeu, care curăță sufletele, le sfințește și apoi le folosește în lucrarea Lui, spre slava Sa. Dacă Domnul Isus, care este singurul care S-a născut pe pământ, când a vrut și unde a vrut, a venit în lume îngăduind ca astfel de familii păcătoase să fie în neamul Lui, trebuie să știm că El poate să curețe și să sfințească, apoi să folosească spre slava Lui și astăzi, pe oricine vine la El ca să primească darul mântuirii. Domnul Isus a părăsit slava cerească și a venit unde locuiesc nemântuiții, înșelătorii, murdarii și nedreptii ca să le dea o nădejde care nu înșală în ceea ce privește veșnicia sufletelor lor. El a venit cu un scop precis - mântuirea omului pierdut prin păcat. El a venit pentru tine, ca să-ți vindece sufletul

și, dacă ești bolnav, nu merge la mama Doctorului, deși avem tot respectul și admirația pentru ea, ci mergi la Doctor, căci El te poate vindeca.

Vei sărbători anul acesta o sărbătoare creștină sau un Crăciun lumesc? Dumnezeu acestei lumi - cum mai este numit vrăjmașul nostru - nu scapă această ocazie să amestece adevăr cu neadevăr, pentru ca atenția omului să nu fie la Domnul Isus și la dragostea lui Dumnezeu. El, la fel ca oamenii care iubesc păcatul, ar vrea ca și astăzi Domnul Isus să fie privit tot ca un bebeluș neajutorat de care nu trebuie să ascuți sau să te temi și încearcă să îndrepte atenția oamenilor spre povești despre Moș Crăciun. Narațiunea acestei sărbători nu este cu farisei și vameși și nici cu un copil care s-a născut în luxul unui palat împărătesc, ci, în primul rând, este povestea care descrie felul în care Dumnezeu a venit să locuiască între noi, oamenii, care trăiam într-o comă spirituală din care nu puteam ieși singuri.

Divinitatea a îmbrăcat trup de om și a venit la cei care și-au pierdut asemănarea cu Dumnezeu ca să le dea posibilitatea ca, prin pocăință și viață schimbată, să înceapă să reflecte din nou chipul lui Dumnezeu. El a venit să ne dea ce nu poate fi cumpărat cu bani și nici cu vreun alt sacrificiu. A venit să ne schimbe destinația de la iad la rai, să ne numească din vrăjmași, prieteni și chiar frați. El a venit făcându-Se pe Sine sărac pentru a ne schimba statutul din săraci în bogați care, într-o zi, vom moșteni cerul. De la edictul dat de Cezar, la faptul că Iosif și Maria se aflau în Betleem, cum a prorocit prorocul Mica și participarea îngerilor și a magilor călăuziți de stea, toate arată că Cineva a orchestrat aceste evenimente, ca să aibă loc cu precizie, la timpul hotărât în prealabil. Când în lume se întâmplă ceva extraordinar, agențiile de știri întrerup programele obișnuite ca să aducă la cunoștința oamenilor vestea respectivă. Când Domnul Isus a venit, nu mulți au fost oamenii care au sesizat și au dat importanță venirii Lui, dar ar fi de folos ca noi să întrerupem programul și rutina sărbătoririi nașterii Mântuitorului, ca să ne facem timp să-L

căutăm pe Isus în inima noastră; fără El sărbătoarea aceasta nu are rost pentru noi.

Când ai un plan, o călătorie sau o anumită situație este liniștitor să auzi din partea cuiva care are o funcție de control că va face toate aranjamentele necesare. Dacă inima și viața ta nu sunt locul unde Isus S-a născut și locuiește, El te invită să ai parte de beneficiile venirii Lui pe pământ și-ți spune că El a făcut pentru tine, dacă vrei să accepți, toate aranjamentele necesare ca tu să fii un suflet mântuit. Prin venirea Lui pe pământ și ducerea la bun sfârșit a misiunii de răscumpărare, El a făcut toate aranjamentele ca și sufletul tău să aibă acces la pomul vieții și în acest fel să ai parte de viață veșnică. Oamenii depun efort și cheltuiesc bani pentru a-și decora casele pentru această sărbătoare, dar nu trec multe zile și trebuie să strângă toate aceste decorații. Însă omul care-și decorează inima pentru Domnul Isus cu gânduri bune și trăire sfântă nu trebuie să dea jos niciodată decorațiile care-i înfrumusețează inima ca Domnul Isus să se simtă bine venit în ea. Oamenii se salută cu salutul: "Crăciun fericit!", "Hristos S-a născut!" sau cu "Sărbători fericite!", dar ce drept ai tu să fii fericit? Ce motiv ai să fii fericit? Dacă Isus Hristos este Mântuitorul sufletului tău, de care ascuți și pentru care trăiești, ai dreptul să spui că ești un suflet fericit; dar dacă nu, această fericire este pentru tine doar o iluzie.

Se pare că Dumnezeu a stricat planurile pe care și le făcuse Maria, în ceea ce privea căsătoria ei, pentru un bine mai mare. Ți-a stricat Dumnezeu planurile ca să le aplice pe ale Lui? Poate planurile tale au fost bune, dar ele cuprind un bine temporar, pe când planurile Lui pentru tine atrag un bine veșnic. Așa cum cercetătorii Scripturilor din vremea lui Irod au recunoscut în spusele magilor împlinirea prorociilor cu privire la venirea lui Mesia, dar nu s-au deranjat să meargă 10 kilometri să vadă împlinirea acestor prorocii, tot așa majoritatea oamenilor acceptă că Mântuitorul a venit, dar nu se deranjează să-L caute ca să-i aducă o închinare a inimii, a voinței lor și a întregii lor ființe.

Prorociile cu privire la Domnul Isus au spus că El Se va naște din sămânța femeii, din sămânța lui Sem, că va fi din sămânța lui Avraam, descendent din Isaac și Iacov, că va fi din seminția lui Iuda, că va fi un fiu al lui David și printre altele au mai spus că se va naște dintr-o fecioară în Betleem, în Iudeea. Toate aceste dovezi pe care le-ar fi putut cerceta acei cărturari nu au prezentat niciun interes deosebit pentru ei, deoarece cultura lor i-a făcut aroganți și indiferenți în religia lor, ei fiind cunoscători ai Torei. Ei nu au vrut să meargă o cale de vreo două ore pe jos să-L vadă pe Fiul lui Dumnezeu și astăzi unii nu vor nici măcar să-și plece genunchii înaintea celui care a venit pe pământ să moară în locul lor, pentru ca astfel să-i mântuiască. La început era Cuvântul; Cuvântul a devenit Trup și apoi Cuvântul a schimbat lumea. A schimbat Cuvântul - adică Domnul Isus, Logosul întrupat - și viața ta? "Dar, când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege, pentru ca să căpătăm înfierea" (Galateni 4:4-5).

El a venit pentru ca Dumnezeu să-Și găsească din nou plăcerea în fiii oamenilor, odată ce, prin pocăință, ei devin făpturi noi în Hristos Isus și în ei se vede roada Duhului Sfânt. Fiul a fost trimis de Tatăl și a venit pe pământ, deci a existat înainte, și a existat din veșnicii, fiind cunoscut în Vechiul Testament ca Îngerul Domnului, care, spre deosebire de ceilalți îngeri ai lui Dumnezeu, primește închinare. El a fost trimis și a venit pentru că nu a existat nicio altă cale prin care omul să fie recuperat din starea de păcat și din vrăjmășia cu Dumnezeu. Domnul Isus a venit la noi, oamenii, ca Fiul care "ni S-a dat" de sus și ca un copil care "ni S-a născut" nouă pentru că ne-a iubit. Este loc în inima ta pentru El? Este iubire și recunoștință în inima ta pentru El? Inima ta este darul pe care Domnul îl dorește de la tine. El, Emanuel, adică "Dumnezeu este cu noi", a venit să fie cu noi și să caute ce era pierdut (Luca 19:10). El a venit, deci El, care era în cer, a intrat în timpul măsurat în ceasuri, zile și ani pentru ca păcătoșii,

așa cum am fost și eu, să poată fi iertați și toți oamenii să rămână fără scuza că nu pot fi mântuiți. Dincolo de aspectul comercial, dincolo de luminile atrăgătoare care decorează magazine și case, dincolo de darurile pe care peste o vreme le vei arunca, privește la Darul lui Dumnezeu, care rămâne veșnic și asigură-te că ai avut parte de El; fără acest Dar, orice ai avea, până la urmă nu valorează nimic. Sărbătorim nu o zi, pentru că nu știm exact când S-a născut, ci sărbătorim venirea în lume a unui Împărat care este Împărat și astăzi și va fi în veci. Așa cum magii au căutat adevărul, unii Îl caută și astăzi și dacă-L caută cu toată inima, Îl găsesc; pentru că adevărul este Domnul Isus Hristos. Magii, deși nu știm câți au fost sau cu ce însoțitori au călătorit, I-au adus trei feluri de daruri, dar, pe lângă acestea, cel mai frumos dar este faptul că I s-au închinat, recunoscând astfel divinitatea Lui.

Adevărul nu se schimbă după felul în care noi îl putem sau vrem a-l înțelege sau accepta. Adevărul este că toți oamenii au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu. Adevărul este că jertfa Domnului Isus este singura cale prin care omul poate fi iertat și împăcat cu Tatăl. Adevărul este că cine caută Adevărul cu sinceritate Îl va găsi. Magii, preoți din Persia care erau profesori și filozofi ai acelor vremuri, astronomi pricepuți în citirea semnelor cerului, au căutat un prunc de curând născut, dar nu orice prunc; și L-au găsit pe pruncul Isus, Adevărul întrupat. Venirea Adevărului în lume a împărțit nu numai felul în care numărăm anii, dar și oamenii în două tabere: mântuiți și nemântuiți. Sărbătorim cum trebuie venirea Lui în lume, nu cu beții, nu comitând păcate, nu prin risipă, bani cheltuiți pe lucruri fără rost și nici prin îmbuibări care îngreunează sufletul, ci sărbătorim bine dând toată cinstea Fiului, cu inima plină de mulțumire față de Dumnezeu, cu bucuria mântuirii în suflet și înțelegând valoarea acestui praznic. Socotim că sărbătorim cu succes această sărbătoare nu după mulțimea oamenilor care vin la casa de rugăciune cu această ocazie, ci când Isus Hristos este în mijlocul nostru când ne strângem la un loc în numele Lui.

Cea mai festivă dintre sărbători - sărbătoarea nașterii Mântuitorului, are și o parte întunecată: păcatul. Ascuns în această bucurie a sărbătorii stă păcatul urât - care este motivul pentru care a venit Fiul lui Dumnezeu pe pământ. Fiecare suflet are în el această parte întunecată pe care trebuie să o gestioneze aici sau când va sta înaintea lui Dumnezeu. Cultura în care trăim mută mereu linia de marcare a păcatului înspre libertinism, dar ce a fost păcat în Legea lui Dumnezeu în urmă cu câteva mii de ani este păcat și astăzi. Domnul Isus a venit ca noi să scăpăm de această parte întunecată a vieții noastre, care are puterea de a ne osândi. Cei care am scăpat de trecutul întunecat al vieții trăite în răzvrătire față de Dumnezeu avem tot dreptul să sărbătorim venirea Mântuitorului pe pământ. Îl sărbătorim pe cel infinit, care, de dragul nostru, a devenit finit, pe cel nemuritor care a îmbrăcat un trup de om muritor, Îl sărbătorim pe El, Creatorul care a fost creat ca să trăiască în trup. Îl sărbătorim pe cel care are toată puterea, dar care S-a lăsat să devină un copilăș care nu se poate apăra, dar care era sub paza ochilor Tatălui Său ceresc. Îl sărbătorim pe cel care a creat veacurile și minunăția universului nepătruns de mintea omului, care a venit și a stat în brațele Mariei. Venirea Lui a fost vestită și s-a împlinit cu precizie, la timpul hotărât de Dumnezeu, dar în această vreme așteptăm ca El să vină din nou, după cum a promis că va veni și ne va lua la El.

Mulți au fost luați prin surprindere de prima Lui venire pentru că nu a venit cum și-au închipuit ei și mulți vor fi luați prin surprindere și la a doua venire a Lui, pentru că El va veni când ei nu se vor aștepta. Așa cum îngerii "deodată" au izbucnit în imnuri de laudă lui Dumnezeu, tot așa "deodată" El va veni să-i ia la El pe cei care sunt ai Lui. Prin providența Lui, care a făcut tot ce trebuie ca să poți fi mântuit, sufletul tău poate fi gata pentru acea zi. Dacă încă nu L-ai primit ca Mântuitor și Stăpân, nu ai vrea ca astăzi să faci să răsune din nou cântarea îngerilor în sărbătoare ca și în ziua nașterii Domnului Isus? Dacă-L primești ca Domn și Stăpân, vei deveni, fără condiții, un suflet iertat și mântuit și acest

motiv este suficient ca cerul să intre în sărbătoare. El vrea să Se nască și în inima ta, pentru că fără asta bucuria nașterii Mântuitorului nu are justificare pentru tine, deoarece nu-i face niciun bine sufletului tău.

Așa cum păstorii care au primit un "evangelion", adică o veste bună, s-au dus și au găsit Pruncul înfășat în scutece și pe mama lui, poți și tu să mergi înaintea Lui, care astăzi stă la dreapta Tatălui și este gata să mijlocească pentru tine. Cere-I și El îți va da darul mântuirii, cel mai mare dar pe care l-ai primit vreodată, care se primește prin credință și pocăință, apoi dă-I slavă pentru bunătatea Lui, împreună cu cei mântuiți și cu îngerii. "Slavă lui Dumnezeu în locurile preaînalte și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui" (Luca 2:14).

Amin

50

EXPERIENȚA PERSONALĂ CU DUMNEZEU

"Isaac a chemat pe Iacov, l-a binecuvântat și i-a dat porunca aceasta: «Să nu-ți iei nevastă dintre fetele lui Canaan. Scoală-te, și du-te la Padan-Aram, în casa lui Betuel, tatăl mamei tale, și ia-ți de acolo o nevastă, dintre fetele lui Laban, fratele mamei tale»."

Genesa 28:1, 2

Prin promisiunile pe care ni le face, Cuvântul lui Dumnezeu este un izvor al tămăduirii pentru sufletul omului care caută mântuirea. Este ca o oglindă în care, atunci când privești, parcă îți penetrează inima și-ți spune unde te afli în relația cu Creatorul tău. Ca un doctor bun, această carte, care are viață, nu doar dă un diagnostic și tratează simptomele bolii, ci, după ce pune diagnosticul corect, se ocupă de cauza bolii, aducând astfel vindecare pentru suflet. Totuși, astăzi nu există mult interes din partea creștinilor nominali pentru ceea ce Scriptura are de spus; dar cei preocupați de cercetarea ei găsesc lucruri minunate, care le umplu sufletele de credință.

În acest mesaj vom căuta să privim la o temă în care ne regăsim cu toții - vom aborda nevoia de a avea o experiență personală cu Dumnezeu. Textul citat prezintă o secvență a vieții lui Iacov care are loc pe când era tânăr și Dumnezeu despre care a auzit că i s-a descoperit tatălui său, Isaac, și bunicului lui, Avraam, era doar Dumnezeuul părinților lui. Nu era prea ieșit în lume - cum am spune noi - dar știa că sunt oameni care cred în

Dumnezeul cel adevărat și sunt oameni care nu cred în El, ci se închină la mai mulți dumnezei. De asemenea, știa că sunt și oameni care nu se închină înaintea niciunui dumnezeu. Iacov avea o credință moștenită, am putea spune, pe baza spuselor altora. Starea lui reprezintă drama din viața copiilor de pocăiți care încă nu au avut o experiență personală cu Dumnezeu, ci au o credință "de mâna a doua".

Până la această etapă, Iacov a avut parte de o viață de rutină, cu nimic spectaculos în ea. Era favoritul mamei sale, Rebeca, și avea un frate pe nume Esau, care era favoritul tatălui său. La acest punct al vieții lui, Dumnezeu a îngăduit stărnirea unei furtuni care să-l ducă pe Iacov pe poziția privilegiată în care Dumnezeu devine Dumnezeul lui, cu care să aibă de-a face în mod personal. Pentru că și-a înșelat fratele de dreptul de întâi născut, în loc să îi dea fratelui său din mâncarea lui fără pretenții, și pentru că și-a înșelat tatăl ca să fure binecuvântarea menită lui Esau, s-a văzut forțat să plece din casa părintească. La îndemnul mamei sale și al tatălui său, a pornit într-o călătorie forțată spre Padan-Aram - călătorie care avea să devină una matrimonială, după ce a stat o vreme în casa bunicului său, Betuel și a lui Laban, fratele mamei lui.

Pe când călătorea, s-a lăsat noaptea și s-a culcat, având o piatră sub creștet; atunci a avut un vis cu o scară pe care îngerii lui Dumnezeu urcau și coborau. Deasupra scării L-a văzut pe Domnul, care S-a prezentat ca fiind Dumnezeul lui Avraam și al lui Isaac. Acest Dumnezeu, despre care până atunci doar auzise, i-a promis binecuvântarea Sa. Când s-a trezit, Iacov a pus aceluși loc numele "Betel", și-a spus condițiile către Dumnezeu împreună cu promisiunile lui față de El și, din acel moment, Dumnezeul cel adevărat a devenit și Dumnezeu lui Iacov. Fiecare suflet care este interesat să primească darul vieții veșnice, indiferent de cât de credincioși ar fi părinții lui, indiferent de cât de mare ar fi bagajul lui de cunoștințe despre Dumnezeu, trebuie să aibă o întâlnire personală cu Dumnezeu, prin pocăință, pentru ca Dumnezeu să devină Dumnezeul lui și el să devină un copil al lui Dumnezeu.

Ioan Botezătorul, sau "scufundătorul" - cum i se spunea mai demult - a spus: "Eu nu-L cunoșteam" (Ioan 1:33), dar odată ce a avut o întâlnire cu Domnul Isus și a văzut împlinindu-se semnele date de Dumnezeu cu privire la El, a spus: "Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii" (Ioan 1:29). Fiecare suflet care este interesat să primească darul mântuirii trebuie să treacă de la acest "Nu-L cunosc", la ceva asemănător cu ce a spus psalmistul: "Tu ești Tatăl meu, Dumnezeul meu și stânca mântuirii mele!" (Psalmul 89:26).

Scopul vieții lui Ioan Botezătorul a fost acela de a pregăti calea Domnului și de a-L face cunoscut pe Fiul lui Dumnezeu. Odată ce avem experiența personală de a-L cunoaște pe Dumnezeu ca Dumnezeu al nostru, acesta trebuie să devină ținta și obiectivul vieții noastre; și chiar a devenit, dacă am trecut, într-adevăr, de la a nu-L cunoaște la a-L cunoaște pe El și puterea învierii Lui. Prin felul în care vorbești, te îmbraci, te porți, prin felul în care ești statornic în vreme de furtună, prin felul în care rămâi în pace, cu un zâmbet neșters și cu o față senină, spui că Îl cunoști pe El. Iacov a făcut o înțelegere cu Dumnezeu și noi facem cu Domnul un legământ prin botezul în apă, prin care spunem că noi Îl cunoaștem pe Domnul și am trecut de partea luminii, căutând să avem o umblare prin credință cu El care va dovedi asta. Acest drum al vieții pe care mergem spunând prin cuvinte și prin fapte: "Îl cunosc!" ne va duce într-o zi în audiență în cer, unde Domnul Isus va spune și El despre noi: "Îl cunosc! Este al Meu! Mi-a slujit Mie!" Astfel de suflete, care ajung să spună "Îl cunosc!" și nu-L tăgăduiesc prin trăire, uneori chiar fără cuvinte, devin repere prin care, cei ce le citesc, pot găsi drumul spre cel care schimbă viețile oamenilor și le dă mântuirea. Astfel de suflete trec de diferențele și rivalitățile confesionale și vorbesc limba bunătații lui Hristos - pe care o înțelege orice om. Ei nu au o credință "de mâna a doua" și nici nu-și iau informațiile din ziare sau de pe ecrane, ci au ca sursă de învățătură și informație chiar cuvântul Scripturii, ale cărei taine le sunt descoperite de Duhul Sfânt.

Sufletele care au avut o întâlnire personală cu Domnul Isus sunt o lumină în această lume, care a ajuns să fie detașată de temelia morală și de etica omului cinstit - lucru care a produs, în timp, confuzie, așa că oamenii nu mai știu ce este bine și ce este rău. Într-o astfel de lume, sufletele care Îl cunosc pe Domnul Isus ca Mântuitor sunt adevărate oaze de apă pentru sufletele care caută adevărul cu privire la mântuire. Așa cum într-o căsnicie puternică, după un timp, ceva din felul de a fi al unuia dintre parteneri apare la celălalt, în umblarea noastră cu Domnul Isus, care, prin Duhul Sfânt, locuiește chiar în templul trupului nostru, în cel mântuit de Domnul apare - sau trebuie să apară - pe măsură ce trece timpul, tot mai mult din felul de a fi al Domnului Isus. Fără să începi să semeni cu noul Stăpân, nu există altă dovadă de creștinism adevărat. Eu nu-L cunoașteam, dar prin auzirea Cuvântului și prin pocăință am ajuns să-L cunosc. Dar tu? Îl cunoști pe Domnul Isus ca Mântuitor al tău? Pot să vadă și cei din jur că tu Îl cunoști? Spune felul în care îți petreci timpul și resursele că Îl cunoști pe El, care va răsplăti tuturor acelor care au lucrat în via Lui? Dacă da, ferice de tine; dar dacă răspunsul tău este "nu", primul lucru pe care aș vrea să ți-l spun este că ești în mare pericol, pentru că nu știi când se va sfârși viața ta, indiferent câți ani ai. Vestea bună este că poți folosi această zi să Îl cunoști pe Mântuitor, plecându-ți genunchii în fața Lui și spunându-i, prin credință, că te căiești de toate păcatele și părăsești acele lucruri pentru totdeauna.

Cum te pregătești pentru întâlnirea cu Dumnezeu? Te bazezi pe experiență, pe faptele tale bune? Acestea toate, indiferent cât de multe ar fi, nu-ți dau mântuirea. Cum îți propui să câștigi lupta care se dă pentru sufletul tău? Domnul Isus Hristos este răspunsul la toate aceste neajunsuri ale noastre. La un campionat de șah dintre Rusia și Bulgaria, urmărit de șahiști pasionați de pe întreg pământul, reprezentantul Rusiei a câștigat și analiștii au tras concluzia că asta s-a datorat abilității câștigătorului de a vedea 15 mutări posibile înainte, pe când celălalt putea prevedea doar 9

mutări. Câte mișcări poți să vezi înainte în viața ta? Oricât de isteț ar fi cineva, nu este destul de bun ca să facă față vrăjmașului sufletului nostru - care este Satana - dar mai multe mutări decât el, chiar toate mișcările posibile, le vede Dumnezeu. A-L avea de partea ta pe Dumnezeu nu numai că face posibilă biruința, dar este și singurul fel în care poți să te bucuri vreodată de victorie împotriva oponentului sufletului tău.

Chiar dacă nouă ni se pare că unii oameni sunt buni, înaintea lui Dumnezeu buni sunt numai cei pe care El îi face buni, înălțându-le orice vină (vezi Marcu 10:18). Până când El nu ne spală de vină în meritul sângelui vărsat la Golgota suntem tot răi și nu Îl cunoaștem pe Domnul: "Fiii lui Eli erau niște oameni răi. Nu cunoșteau pe Domnul" (1 Samuel 2:12). Fiii lui Eli, cu toate că aveau slujba de preoți, erau răi înaintea Domnului, dar și înaintea poporului; alegând să nu calce pe urmele tatălui lor, nu L-au cunoscut pe Domnul. Dumnezeu ne-a onorat cu capacitatea de a alege să-L ascultăm sau să-L respingem pe El, atunci când El ne face cunoscute planurile Lui, promisiunile Lui și chiar muștrările Lui. Ulterior, fiind un Dumnezeu al dreptății, ne lasă să tragem consecințele alegerii noastre.

Domnul Isus, care niciodată nu a ascuns adevărul, pentru că El Însuși este Adevărul, a dat un diagnostic și un verdict dureros, dar drept, pentru cei care refuză oportunitatea de a avea o experiență personală de împăcare cu El prin pocăință. Cineva L-a informat pe Domnul Isus despre niște oameni care au fost măcelăriți de Pilat și Domnul Isus a folosit oportunitatea respectivă să le spună lor, celor de atunci, și nouă, celor de astăzi, că cei care nu se pocăiesc vor pieri: "Eu vă spun: nu; ci, dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri la fel. Sau acei optsprezece inși, peste care a căzut turnul din Siloam și i-a omorât, credeți că au fost mai păcătoși decât toți ceilalți oameni care locuiau în Ierusalim? Eu vă spun: nu; ci, dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri la fel" (Luca 13:3-5).

Noi, cei care suntem căsătoriți și avem copii, trebuie să știm că spunându-le și chiar insistând asupra a ceea ce trebuie să facă,

oprindu-le unele porniri și refuzându-le unele dorințe, mai târziu în viață putem avea un sentiment de împlinire când îi vedem că umblă pe calea cea bună. Tatăl nostru cel ceresc ne spune și insistă uneori în dreptul nostru cu anumite lucruri, așa cum este experiența personală a pocăinței, deoarece El cunoaște importanța ei și știe că ascultarea noastră de El ne va aduce nouă și Lui multă bucurie. Eu mă închin și Îl slăvesc pe cel care m-a creat după chipul Lui, și care, motivat de dragoste, a îmbrăcat trup uman ca să poată crea, prin moartea Lui înlocuitoare, posibilitatea ca noi, oamenii, să fim ce nu am putut fi de la creiere: copiii ai Domnului. Ești și tu un copil al Domnului? "Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu" (Romani 8:14). "Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu, prin credința în Hristos Isus" (Galateni 3:26). Pe acest Dumnezeu, care nu poate fi cuprins pe deplin de mintea mea, Îl slăvesc - nu pentru lucrurile lipsite de importanță ale vieții, nici pentru lucrurile complexe, pe care nu le înțeleg cu mintea mea limitată și, deocamdată, acoperită de ceața creată de necunoștința mea, ci mă închin Lui pentru lucrurile pe care le înțeleg; și înțeleg că eram nemântuit, iar acum sunt mântuit.

Așa cum a spus orbul vindecat, spun și eu că înțeleg și știu că înainte eram orb din punct de vedere spiritual, dar acum văd, că nu aveam pace cu privire la viitorul sufletului meu, dar acum Hristos este pacea mea. Ai tu o astfel de experiență cu Dumnezeu? Dacă vrei, poți să ai, până nu este prea târziu: "să luăm, dar, bine seama, ca atâta timp cât rămâne în picioare făgăduința intrării în odihna Lui, niciunul din voi să nu se pomenească venit prea târziu" (Evrei 4:1). Ai știut că sufletul tău este mai important decât soarele? Soarele nu știe că există, dar tu știi. Soarele va dispărea, pentru că nu este decât o stea, pe când sufletul tău va trăi veșnic. Unde vrei să trăiești veșnic? Pe pământ nu poți, pentru că "pământul, cu tot ce este pe el, va arde" (2 Petru 3:10). Pe pământ trăiești doar câteva zeci de ani, dar există alte locuri, unde sufletele oamenilor care și-au încheiat viața pe

pământ vor continua să existe veșnic, fiecare cu stăpânul lui. Dumnezeu ți-a lăsat voință liberă să alegi acel loc și mulți se întrebă de ce. El i-a lăsat omului voință liberă pentru că numai dragostea care vine dintr-o voință liberă este dragoste adevărată. Odată ce conștientizăm ce a făcut ca să ne salveze de grozăvia și de urmările păcatului, Îl putem iubi cu adevărat.

Numai unul este destul de mare, destul de tare și are autoritatea de a ierta păcatul meu și păcatul tău. Acesta este Dumnezeu. Voința liberă sau liberul arbitru este singura cale prin care, odată mântuit, poți să Îi oferi lui Dumnezeu ceva de valoare - o dragoste adevărată: "Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi" (1 Ioan 4:19). Când iubim și nu suntem iubiți ne doare, suferim. Când Dumnezeu, care ne iubește, nu primește în schimb iubirea omului, El suferă - și asta nu așa de mult pentru ce a pierdut, cât pentru ce știe că am pierdut noi: oportunitatea fericirii și a sentimentului de împlinire, urmat de o veșnicie fericită. Nu de puține ori, când spunem despre viața noastră, ca copiii ai Domnului, că este o viață de împlinire și de veselie a sufletului, cei care nu-L cunosc pe Domnul se miră și nu le vine să creadă. Ei spun că noi folosim cuvinte precum "pocăință", "judecată", "pedeapsă", "sânge", "schimbare" și alte cuvinte asemănătoare care pentru ei sunt dure și acuzatoare. Secretul bucuriei și veseliei celor care folosesc aceste cuvinte este că ei, prin experiența personală a nașterii din nou, au trecut dincolo de aceste cuvinte, așa că ele nu-i mai acuză, ci sunt un motiv de laudă la adresa lui Dumnezeu, care, prin sângele Domnului Isus, dându-le harul pocăinței, i-a scăpat de judecată și de pedeapsă.

Ai avut și tu această experiență aducătoare de fericire și de binecuvântare când ai ascultat de cuvintele Domnului Isus și te-ai pocăit? Dacă aceste cuvinte - "moarte", "judecată", "pedeapsă" - te înfricoșează în loc să-ți dea un motiv de a-L slăvi pe Dumnezeu, înseamnă că încă ai nevoie să faci pasul pocăinței, ca să devii liber. Este o experiență pe care trebuie să o trăiești personal pentru că, așa cum nu poți împrumuta credință sau ulei

pentru candela sufletului tău, nu poți să mergi în cer pe experiența părinților sau a altcuiva, ci trebuie ca tu însuși să te împaci cu Dumnezeu, spunând o rugăciune asemănătoare cu aceasta: "Doamne, sunt un suflet păcătos și nu mă pot salva singur. Îmi pare rău de toate faptele care te-au întristat; de aceea, de astăzi, părăsesc păcatul, în orice formă ar fi el în viața mea. Cred că ai murit în locul meu la Golgota și te rog, în acel merit, să mă ierți și să mă faci copilul Tău și eu te voi sluji după Cuvânt toată viața mea". Dacă rugăciunea ta este sinceră, El te va primi și-ți va da iertarea Sa, indiferent unde ești când faci această rugăciune. Când această experiență personală este autentică, simți iertarea și pacea Lui în inima ta și inima ți se umple de mulțumire și de dragoste față de El.

Dacă nu ai avut o astfel de experiență personală până acum, azi, cât mai are rost, ai ocazia să faci pasul pocăinței și te îndemn să îl faci și să nu îl amâni, pentru ca astfel sufletul tău să fie în siguranță. Predă-ți viața Domnului Isus și vei gusta fericirea, nu doar aici, pe pământ, ci veșnic, în ceruri, în locul unde El te așteaptă cu o cunună ce nu se va veșteji niciodată.

Amin

51

PRIORITĂȚI PENTRU ANUL NOU

"Nu că am și câștigat premiul, sau că am și ajuns desăvârșit; dar alerg înainte, căutând să-l apuc, întrucât și eu am fost apucat de Hristos Isus. Fraților, eu nu cred că l-am apucat încă; dar fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea, și aruncându-mă spre ce este înainte..." Filipeni 3:12, 13

Pe măsură ce petrecem mai mult timp în familia lui Dumnezeu în calitate de copii ai Lui, învățăm tot mai mult și mai bine felul lui Dumnezeu de a iubi și de a trăi. Astfel, vom fi considerați buni nu în felul nostru, ci în felul lui Dumnezeu, iar în acest fel viața noastră va demonstra prezența Împărăției lui Dumnezeu. Însușindu-ne sfințenia ca mod de viață, pentru ca viața noastră să nu fie o risipă, învățăm, printre altele, să valorificăm timpul care îl avem de trăit pe pământ făcându-ne, periodic, un bilanț al vieții și verificându-ne prioritățile și obiectivele spirituale. Aceste lucruri sunt posibile când în noi rodește Duhul Sfânt. Trecerea dintre ani este un prilej de bilanț spiritual, când, privind la imaginea anului trecut, ne putem autoevalua, știind că și în cazul în care noi nu am alege să ne facem această verificare, Dumnezeu, care ne-a creat, care ne-a chemat la mântuire, are dreptul și va face această evaluare.

În acest mesaj de Anul Nou nu vom aborda în detaliu textele tradiționale pentru această sărbătoare, precum pilda viei neroditoare, pilda talanților sau pilda smochinului neroditor care, an

după an, ocupa loc, fără rost, în grădina unui gospodar, ci vom privi la felul în care viața noastră poate să ne lege tot mai mult de veșnicie, de eternitate, de Dumnezeu. Fie că vrem sau nu, observăm că oamenii se pregătesc pentru sărbători, dorind să înceapă noul an cu belșug, dacă se poate, și într-o atmosferă de sărbătoare. Acum, cei care au nădejdea vieții veșnice se deosebesc de cei care-și caută fericirea doar pe acest pământ, deoarece copiii Domnului nu se mulțumesc cu lucrurile materiale, ci, căutând o îmbogățire față de Dumnezeu, încearcă să se investească în lucrurile spirituale, care nu trec, doresc să-și investească viața în Împărăția lui Dumnezeu. Omul traversează etapele vieții sperând la un progres în anul care urmează, dar, oricât de isteț ar fi, Dumnezeu este cel de la care primește un plan, o țintă superioară oricărei alegeri omenești care, pe lângă darul mântuirii, are și o răsplată împărătească. Domnul Isus ne-a spus să avem grijă să nu ne înșele cineva și acest avertisment este valabil și când ne facem bilanțul pentru ca să vedem dacă ne dorim mai mult un câștig material sau unul spiritual. Cel mai trist este când omul se înșală singur, investindu-și efortul și resursele doar pentru a aduna mai multă materie pe care, într-o zi, trebuie să o părească.

Noi, oamenii, ne transmitem urări de bine, urări sincere, cu dorința ca noul an să fie bun, să fie binecuvântat, dar pentru a putea spune că un an a fost bun, mai puțin bun sau chiar rău, depinde de scopul pe care-l ai, depinde unde vrei să ajungi, depinde dacă urci sau cobori în credință și în ascultare de Dumnezeu. Dacă observi, de la distanță, un om pe o scară, poți să-ți dai seama dacă urcă sau coboară, chiar și după privirea lui, care este îndreptată fie în sus, fie în jos. În mod asemănător, succesul nostru spiritual poate fi observat de Dumnezeu, de cei din jur și chiar de noi, după privirea noastră; atunci când privim în sus, la Căpetenia mântuirii noastre, când ne gândim la lucrurile de sus, când efortul nostru este depus pentru lucrurile de sus și ne strângem comoară în cer, viața noastră dovedește că sufletul ne

este sănătos și credința noastră crește mereu. Toți trăim sub același soare, dar nu toți privim la aceeași linie a orizontului, pentru că unii au o vedere spirituală care le deschide în față un alt orizont - veșnicia cu Dumnezeu. Mulți primesc în inima lor îngrijorarea ca rezident permanent, care atrage după sine frica, dar copilul Domnului, care, uitând și părăsind ce este în urmă, se aruncă înainte făcând tot ce poate să-I placă Domnului, se bucură de fericire și de împlinire. Pe unii îi mistuie trecutul, pe alții îi frământă viitorul și nu trăiesc prezentul, care le aparține și care poate fi valorificat. Ca să folosești cu înțelepciune timpul unui an, sau ca să fructifici potențialul pe care-l ai la dispoziție în acest interval, trebuie să ai un plan.

Noi, ca oameni, avem planuri de viitor dar, dacă suntem înțelepți, vom căuta să vedem care sunt planurile lui Dumnezeu pentru noi, pentru ca această perioadă să fie folosită cu înțelepciune, având ca sprijin ajutorul Domnului. Neemia a fost un conducător curajos în inima căruia Dumnezeu a pus un plan, o viziune. Respectând acest plan, Neemia a primit trecere înaintea împăratului, care l-a lăsat să plece cu poporul din Babilon, să se întoarcă în Israel pentru ca să rezidească întăriturile cetății Ierusalim. A fost o oportunitate pe care a folosit-o din plin și, ca urmare, astăzi, când privim la viața lui Neemia, putem vorbi despre un om care și-a trăit viața cu folos, spre slava lui Dumnezeu. Oare ce se va spune despre noi? Trebuie să ne întrebăm nu doar care va fi necrologul nostru, scris de oameni, ci și care va fi realizarea vieții noastre, văzută de Dumnezeu, la sfârșitul vieții noastre.

Ne stă în față un nou început de an și putem alege să acționăm cu curaj pentru împlinirea planurilor lui Dumnezeu pentru noi, dar depinde de noi dacă vom folosi sau nu această oportunitate. Când vrei să faci ce trebuie se pare că întotdeauna apar probleme, împotriviri, riscuri, cheltuieli și dacă ne lăsăm speriați de acestea putem alege să căutăm siguranță în ignoranță, dar această stare ne pune în rândul pomilor neroditori, care ajung să fie tăiați din grădina Stăpânului. Romanii aveau un zeu cu numele Ianus, care era

zeul porților, al sfârșitului și al începuturilor. Acest zeu cu două fețe, care nu-l putea ajuta pe om în vreun fel, privea spre trecut și spre viitor. Noi, însă, avem un Dumnezeu adevărat care este prezent întotdeauna, oriunde am privi în trecut, în prezent sau în viitor. Urmând exemplul apostolului Pavel, după ce am învățat ce se putea învăța din experiențele trecute, putem alege să uităm de căderi, de nereușite, de regrete, de promisiuni și de dorințe neîmplinite și, privind la promisiunile Domnului, putem urmări un obiectiv care aduce câștig spiritual nu numai pentru noi, ci și pentru cei din jur și, în mod deosebit, pentru cei nemântuiți.

Pentru copiii Domnului "isprăvnicie" înseamnă folosirea talentelor cu care ne-a binecuvântat Dumnezeu; a nu face aceasta ne pune într-o poziție nefavorabilă în față Stăpânului care ne-a încredințat isprăvnicia. Apostolul Pavel ne spune că el se "aruncă spre ce este înainte", adică nu-și consumă resursele pentru a plânge după oportunități pierdute, după lupte pierdute, după poziție și după bunăstare materială - care au rămas în urmă, ci alege să se "arunce spre ce este înainte". Făcând ceea ce trebuie în prezent, el alege să se lege de ceva din viitor care este atât de minunat încât va copleși viața lui și a tuturor celor care se încred în jertfa Domnului Isus: el alege să se lege de veșnicia trăită cu Dumnezeu. Apostolul spune că Dumnezeu "va da viața veșnică celor ce, prin stăruința în bine, caută slava, cinstea și nemurirea" (Romani 2:7) și-L recunosc pe Dumnezeu ca fiind "singurul care are nemurirea" (1 Timotei 6:16). Lăsând în urmă lucrurile din trecut, îl găsim pe apostolul Pavel aruncându-se spre ceea ce îi stătea înainte prin acțiunile lui, legându-se astfel de nemurire, de eternitatea cu Dumnezeu.

Prin ceea ce facem în cursul unui an, putem alege și noi să ne legăm tot mai mult de eternitatea cu Dumnezeu sau putem alege să petrecem intervalul numit de oameni "an" legându-ne de acest pământ prin lucruri trecătoare, fără să știm când va fi clipa când vom intra în eternitate, părăsind acest trup. Apostolul Pavel, care a fost privilegiat să viziteze locașurile cerești, în dimensiunea de

neconceput pentru mintea noastră, numită "veșnicie", deși nu a putut să explice lucrurile pe care le-a văzut, deoarece, în opinia lui, acele locuri nu puteau fi descrise în cuvinte omenești, în urma acestei experiențe a devenit un om cu o credință de neclintit și a spus că a pleca acolo este un câștig (Filipeni 1:21). Raiul este un loc unde este bucurie și voia lui Dumnezeu se duce la îndeplinire, este un loc de unde nu vrei să pleci, dar care nu poate fi descris în dimensiunea timpului cunoscut de noi. Noi, oamenii, gândim într-un anumit mod despre timp, după cum am învățat și după capacitățile minții noastre, și nu este exclus ca uneori, când dăm peste taine revelate în parte, care prezintă concepții despre timp pe care nu le putem înțelege, să rămânem uimiți. O astfel de taină este și taina existenței lui Dumnezeu, care, așa cum i-a spus lui Moise, în pustie, nu face parte din trecut sau din viitor, pentru că El este în toate timpurile. "Dumnezeu a zis lui Moise: "Eu sunt Cel ce sunt". Și a adăugat: "Vei răspunde copiilor lui Israel astfel: "Cel ce se numește "Eu sunt", m-a trimis la voi"" (Exodul 3:14).

În revelația scrisă de apostolul Ioan găsim o afirmație a unui înger puternic (Apocalipsa 10:5-7) ce proclamă un moment solemn, în clipa când cel de-al șaptelea înger va suna din trâmbiță, când se va sfârși taina lui Dumnezeu în cea ce privește planul lui Dumnezeu pentru om vestit prin prorocii Săi; în acel moment, timpul, în felul în care-l cunoaștem noi, va înceta să mai existe. Traducerea românească, vrând parcă să dea un înțeles omenesc, spune că "nu va mai fi nicio zăbavă" - lucru considerat adevărat în ceea ce privește lucrurile făcute de Dumnezeu, dar în traducerea King James scrie, în loc de "zăbavă", că "timpul nu va mai fi". Cercetând cuvântul folosit în original, găsim același lucru, varianta grecească spunând, de asemenea, că nu va mai fi "cronos", adică timp. Afirmația îngerului, mai greu de conceput pentru unii, ne spune că vine un moment când timpul nu va mai fi. Deocamdată, noi, care sărbătorim diferite evenimente din viață, inclusiv încheierea unei perioade de timp numite "an", avem oportunitatea de a ne lega de veșnicie făcând lucrurile care trec cu noi, din

dimensiunea noastră de timp, în veșnicia lui Dumnezeu. Am spus toate acestea pentru a vedea că este bine ca în anul cel nou să alegem lucrurile care ne leagă de eternitate. Dumnezeu a pus în noi gândul veșniciei cu un scop precis și acesta este ca să-L căutăm și să-L găsim pe El, care ne-a creat, și, ascultând de El, să fim pregătiți pentru a intra în nemurire. În calitate de copii ai Domnului, ne legăm de veșnicie prin ceea ce facem în privința lucrurilor veșnice. Ne leagă de veșnicie și de Dumnezeu, care a făcut veșniciile, lucrurile pe care le facem pentru sufletele celor de lângă noi, în special pentru sufletele oamenilor care nu-L cunosc pe Domnul Isus ca Mântuitor și Domn. După cum ne spune și Domnul Isus când vorbește despre comoara adunată în cer, ne leagă de veșnicie tot ceea ce-i dăm celui care are nevoie de ceva din ce noi avem și tot ceea ce dăm și facem cu bucurie pentru Împărăția lui Dumnezeu.

Dacă vrei să-ți trăiești viața cu rost în anul care urmează, trebuie să decizi dacă astfel de lucruri sunt importante pentru tine. Dacă decizi că sunt importante, trebuie să faci un plan cu privire la ce dorești să faci în anul următor pentru a te lega mai mult de Dumnezeu și de veșnicia care este la un pas de noi în fiecare moment. Așa răscumpără timpul ispravnicul credincios al Domnului, ca să nu constate, la sfârșit de an, că s-a înșelat, că s-a păcălit singur umblând după mirajele trecătoare ale acestui pământ. Pentru a te lega mai mult de veșnicie, trebuie mai întâi să-ți conștientizezi vremelnicia trupului, aducându-ți aminte că viața este "cât un lat de palmă", că durează, în cazuri fericite, șaptezeci de ani sau, pentru unii mai tari, puțin mai mult. Dacă Dumnezeu nu alege să te cheme inopinat la El, prin ușa morții, știind câte zile sunt într-un an, pune în balanță câte zile crezi că mai ai de trăit și câte zile ai trăit. Leagă-te de veșnicia cu Isus motivat de Cuvântul lui Dumnezeu și lasă pocăința ta lăuntrică să se vadă în tot ce faci, pentru ca umblarea ta să fie socotită de cer a fi cea a unui suflet înțelept (Efeseni 5:15, 16). Nu poți da timpul înapoi și nici înainte, dar poți profita de oportunitățile pe care

Dumnezeu ți le scoate în cale. Dacă vrei să fii mai aproape de cer, fă-ți mereu o verificare pentru a vedea cât câștig a adus ascultarea ta Împărăției lui Dumnezeu. În rugăciune, verifică-ți mereu, înaintea Domnului, traseul și scopul pe care-l urmărești, pentru ca, în urma unui inventar-surpriză, Domnul să nu constate că vrei să te îmbogățești doar față de pământ, nu și față de cer. Orice face omul cu pasiune este mai ușor și este chiar plăcut; de aceea cere-I Domnului în rugăciune pasiunea sfântă de a face lucrarea Lui, îndreptându-ți inima spre învățăturile Lui.

Vrei să faci ceva deosebit în noul an? Dacă obiectivul vieții tale pentru anul care ne stă în față este să faci lucrurile care-L mulțumesc și-L bucură pe Dumnezeu, vei vedea că El nu-ți va rămâne dator, întrucât experiența ne spune că Dumnezeu alege să dea ce are mai bun celor care aleg voia Lui, celor care decid să-L lase pe El să aleagă pentru viața lor. Pentru a face asta în anul care-ți stă înaintea, ai nevoie de călăuzirea Lui. Pentru a putea urma planurile Lui, trebuie să le ceri, știind și acceptând chiar de la început că poate va trebui să renunți la planurile tale. Domnul vrea să vadă că ești gata să accepți planurile Lui, cu toate schimbările pe care le-ar putea aduce în viața ta.

Poți alege să trăiești în noul an având obiective care vizează eternitatea. Aceasta se va dovedi o alegere înțeleaptă. Dacă alegi să accepți responsabilitatea de trăi în anul care îți stă în față dând prioritate lucrării Lui, vei vedea că Dumnezeu îți dă autoritate celui care acceptă responsabilitatea. Nu înseamnă că vei ști totul sau că vei avea tot ce vrei, ci înseamnă că vei depinde de El în ceea ce privește răspunsurile și rezolvările. Toți oamenii vor iubire, putere, bunăstare, dar cine vrea disciplină? Înțelepții! Pentru ca în anul care-ți stă înaintea să poți duce la îndeplinire planurile Lui pentru viața ta, ai nevoie să fi disciplinat cu timpul, cu lucrul, cu resursele, cu prietenii, cu obiceiurile. Doar prin conducerea Duhului Sfânt poți să-ți însușești această disciplină. Nu irosi timpul, pentru că trândăvia strică sufletul și caracterul omului. Ține cont de faptul că în orice clipă ești la numai un pas de veșnicie. Anul pe care-l începi

poate fi o stăruință în rău, în a trăi pentru ceva ce nu dănuiește, sau poate fi o stăruință în bine, care te apropie și te leagă de veșnicia cu Dumnezeu. Viața omului născut din femeie conține și necazuri, bucurii și este urmată, inevitabil, de moarte, dar cei care au intrat la adăpostul jertfei Domnului Isus sunt păziți de puterea lui Dumnezeu și au ca destinație cerul, veșnicia, locul unde se vor bucura de mulțimea sfinților în sărbătoare, avându-L ca Împărat pe Dumnezeu. Prin jertfa Domnului Isus ne-am legat de veșnicie și am primit o fericire care nu este trecătoare, de aceea să nu uităm ca în anul pe care-l începem să aducem jertfe de mulțumire care Îi plac Domnului.

Mulțumirea sinceră este o expresie a credinței și o caracteristică a unei vieți biruitoare. Poți conta pe ajutorul Domnului și dacă într-adevăr vrei, poți fi sigur că El îți va arăta calea pe care trebuie să o urmezi în noul an (Ieremia 42:3), dar depinde de tine dacă vrei să te legi mai mult de Dumnezeu și de veșnicia cu El prin ascultare, sau dacă amâni sau refuzi, investindu-ți viața doar în lucrurile care rămân pe pământ - despre care apostolul Petru spune că va arde, cu tot ce este pe el. Chiar dacă drumul care-ți stă înaintea este un drum pe care nu ai mai fost - situație valabilă pentru fiecare dintre noi - dacă accepți prietenia Domnului, El îți va arăta calea pe care trebuie să o urmezi. "Eu - zice Domnul - te voi învăța și-ți voi arăta calea care trebuie să o urmezi, te voi sfătui, și voi avea privirea îndreptată asupra ta" (Psalmul 32:8). Partea Lui este să îți arate calea, iar partea ta este să urmezi calea respectivă. Uită ce este în urmă și, în noul an, aruncă-te spre ceea ce este înaintea, făcând lucrurile care te leagă de veșnicie, de Dumnezeu, de fericire.

Amin

52

IZBĂVEȘTE-L PE CEL CONDAMNAT LA MOARTE

"Izbăvește pe cei târâți la moarte și scapă pe cei ce sunt aproape să fie junghiați." Proverbe 24:11

De câte ori deschidem Sfânta Scriptură cu dorința de a fi învățați despre adevărul pe care-l cuprinde, Duhul Sfânt poate pune în fața noastră o masă numită "masa Evangheliei", pe care întotdeauna este ceva bun și hrănitor pentru sufletul nostru. Dumnezeu a așezat în noi dorința de a-L căuta și de a cunoaște voia Lui, pentru ca astfel, cercetând în această carte lucrurile privitoare la mântuire, să putem ajunge să fim plăcuți Lui. În vremuri mai vechi, când o țară puternică cucerea un teritoriu, uneori cuceritorii alegeau să colonizeze teritoriul respectiv, făcând școli în care băștinașii învățau limba și obiceiurile cuceritorilor, iar apoi, uneori, le ofereau cetățenia țării cuceritoare. Creând pământul prin puterea cuvântului Său, Dumnezeu a deschis o colonie în care pregătește suflete pentru a locui în țara de sus. Ni L-a dat ca guvernator al coloniei, care se ocupă cu pregătirea acestor suflete pentru țara de sus, pe Dumnezeu Duhul Sfânt, care ne învață limba și stilul de viață al celor din țara unde nu sunt umbre, pentru ca, astfel pregătiți, să ne ofere cetățenia acelei țări încă de aici. În această colonie, numită "Pământ", a intervenit potrivit lui Dumnezeu, care a corupt omul, pentru ca planul lui Dumnezeu cu privire la mutarea noastră permanentă în țara de sus să fie zădărnicit. Efectul intervenției lui a fost păcatul, comis de primii

oameni, lucru care a avut urmări dezastruoase, atât pentru ei cât și în ceea ce privește planul lui Dumnezeu - l-a înjosit pe om prea mult pentru a mai putea ajunge în cer.

După planul lui Dumnezeu, omului, pe care păcatul l-a dus la moarte veșnică, i s-a dat din nou valoare prin jertfa Domnului Isus, atunci când El a venit să zădărnicească lucrările celui rău. Sufletelor vinovate care au ales să primească darul mântuirii lui Dumnezeu li s-a dat statutul de suflete neprihănite, adică fără vină. În loc să fie târate la o judecată unde să fie condamnate la moarte prin despărțire pe veci de Dumnezeu, Domnul Isus a ales să ne izbăvească, lăsându-Se târat de mâna oamenilor la o moarte de blestem, pe cruce. Cuvântul citat la început face parte din sfatul unui tată dat copilului său. Este sfatul unui tată care încurajează în fiul lui bunătatea și mila față de semenii și în mod deosebit față de cei care nu mai au nicio nădejde. Am putea vorbi despre fel și fel de cazuri din istorie sau despre exemple din viețile celor din jurul nostru, cu privire la această binevoiență față de cineva căruia nu-i datorezi nimic, care nu are cum să-ți răsplătească. Demonstrând o virtute căutată de Dumnezeu în om - milostenia - unii aleg să-i izbăvească pe cei care nu mai au scăpare dintr-o anumită situație precară. Dumnezeu a fost cunoscut întotdeauna ca un Dumnezeu al milei de către cei care, recunoscându-și vina, s-au întors la El. Ca Tată, El dorește mult să vadă această virtute în copiii Săi: "Dar, în marea Ta îndurare, nu i-ai nimic, și nu i-ai părăsit, căci Tu ești un Dumnezeu milostiv și îndurător" (Neemia 9:31).

Duhul Sfânt, care pregătește sufletele pentru țara de sus sau, cum spune Scriptura, în mod metaforic, pregătește Mireasa Domnului Isus, crește în cei mântuiți virtutea de a avea milă dincolo de limitele milei unui om de rând, pentru că aceasta este una dintre așteptările lui Dumnezeu de la om: "Ți s-a arătat, omule, ce este bine, și ce alta cere Domnul de la tine, decât să faci dreptate, să iubești mila, și să umbli smerit cu Dumnezeul tău?" (Mica 6:8). Dumnezeu îi cere omului să facă dreptate și să aibă milă, dar, la

prima vedere, acești doi termeni par a fi oarecum contradictorii, deoarece în dreptate nu este îngăduință sau trecerea cu vederea a unor greșeli, pe când mila cere iertarea celui vinovat și este gata să vină în ajutorul celui în nevoie. În același verset ni se spune că Dumnezeu așteaptă de la noi să umblăm smeriți cu El și trebuie să recunoaștem că a avea milă față de semenii noștri este o dovadă că umblăm în smerenie, chiar mai mult decât atunci când alegem să aplicăm doar dreptatea când avem de-a face cu slăbiciunile altora. Ca om al dreptății poți fi aspru, poți acuza și poți cere o pedeapsă pentru vină, dar ca suflet care a învățat ce înseamnă mila de la Dumnezeu, care dă ploaie peste cei buni și peste cei răi și face să răsară soarele peste toți, poți alege să fii îngăduitor, îl poți ajuta pe cel aflat în nevoie, poți ierta și, în calitate de suflet mântuit, îi poți arăta calea spre viața celui nemântuit, pentru ca astfel acel suflet, târat spre moartea veșnică de lanțul celui viclean, să fie eliberat. Sub oblăduirea Duhului Sfânt putem umbla smeriți cu Dumnezeu, fiind drețiți cu cel asuprit și având milă de cel care a greșit sau de cel care are nevoie să fie condus la singurul care poate da mântuirea. Scopul venirii Domnului Isus pe pământ a fost crearea, prin jertfa Sa fără cusur, a unui fond al iertării celor păcătoși - categorie care include toți oamenii. Prin această manifestare a milei Lui pentru sufletul omului, dreptatea lui Dumnezeu, care cere o plată pentru păcat, a fost satisfăcută: "Duceți-vă de învățați ce înseamnă: "Milă voiesc, iar nu jertfă!" Căci n-am venit să chem la pocăință pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși" (Matei 9:13).

După ce Domnul Isus Și-a încheiat lucrarea pe pământ, a mandatat Biserica Sa să ducă în lumea întreagă vestea cea bună că sufletul păcătos, condamnat de vina lui la moarte veșnică, poate fi grațiat și primit din nou în rândul sufletelor care, atunci când pleacă din această colonie, numită "Terra", se îndreaptă spre țara Împăratului milei: "Așa că nu atârnă nici de cine vrea, nici de cine aleargă, ci de Dumnezeu care are milă" (Romani 9:16). Analele istoriei au înregistrat multe cazuri de grațiere și uneori chiar

momentele dinainte de aplicarea pedepsei capitale. Ca și copii ai Domnului, care la rândul nostru, prin programul de răscumpărare numit "Har", am avut parte de mila lui Dumnezeu, putem fi vase de care Dumnezeu Se folosește pentru a-i scăpa pe cei care, pe bună dreptate, sunt târați spre un dezastru veșnic, începând în clipa plecării de pe pământ ca suflet neîmpăcat cu Dumnezeu. O astfel de intervenție din partea noastră este posibil să nu ne coste decât rostirea câtorva cuvinte sau o invitație la casa de rugăciune făcută cuiva, dar, în unele cazuri, s-ar putea să însemne a ne asuma un risc, să ne ceară un efort continuu, o cheltuială sau chiar să atragă asupra noastră o prigoană.

Cel care a învățat mila de la Dumnezeu nu numai că ascultă de Dumnezeu (Marcu 16:15), implicându-se în viața celor nemântuiți, dar găsește bucurie în a interveni cu vestea cea bună în viețile celor târați spre moarte. Biserica Domnului, locul unde aceste suflete se strâng și vestesc de la altar cuvintele vieții, are un rol foarte important în scăparea sufletelor condamnate la moarte pentru că, intrând într-o astfel de casă de rugăciune, cel care dorește, poate afla cum să scape de vina păcatului. Deși ar stârni multă vâlvă în presă, cred că nu ar fi greșit să punem, din când în când, în fața casei de rugăciune, o pancardă pe care să scrie: "Spitalul unde morții pot învia" deoarece oamenii care primesc mesajul Evangheliei, adică vestea bună că în meritul jertfei Domnului Isus pot fi iertați, ajung să treacă din moarte la viață (Efeseni 2:1).

Evanghelizarea presupune mai mult decât prezentarea câtorva doctrine; presupune a te lăsa condus de Duhul Sfânt, ca El să vorbească prin tine despre bunătatea lui Dumnezeu, care cheamă oamenii la grație și la viață veșnică. Evanghelizarea înseamnă iubire, dedicare, oboseală, risc, răbdare, înseamnă a chema oamenii la credința în Isus (Apocalipsa 14:12), nu la o credință în doctrine și în practici religioase inventate de bisericile istorice. Când vestim Evanghelia, nu vestim doar mesajul numit "Păcătoșii în mâna unui Dumnezeu mânios", ci deocamdată, cât încă este vremea harului, vestim și mesajul "Păcătoșii în mâna unui

Dumnezeu milos". Facem aceasta numai după ce noi înșine am avut parte de această milă și am înțeles prețul la care ea ne-a fost oferită: "Dar Dumnezeu care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har sunteți mântuiți)" (Efeseni 2:4, 5).

Anumite părți ale Scripturii strălucesc, într-un mod deosebit, în profunzimea în descoperirea caracterului lui Dumnezeu. Așa este și în cazul pildei fiului risipitor, prin care Domnul Isus a demonstrat felul în care mila lui Dumnezeu se arată față de sufletul păcătos: "...Când era încă departe, tatăl său l-a văzut, și i s-a făcut milă de el, a alergat de a căzut pe grumazul lui, și l-a sărutat mult" (Luca 15:20). A neglija prezentarea acestei trăsături de caracter a lui Dumnezeu celor condamnați la moarte și a face din Scriptură doar un bici nemilos înseamnă a nu prezenta corect dorința Celui care ne-a trimis și ne-a împuternicit să chemăm oamenii la mântuire. Fără să stricăm Cuvântul, cum ne spune apostolul Pavel că fac mulți (2 Corinteni 2:17) și fără să-i mutăm hotarul, avem datoria de a arăta consecințele păcatului și felul în care va fi pedepsit păcătosul, dar avem și datoria să le facem cunoscută oamenilor mila lui Dumnezeu, care este gata să ierte orice suflet care-și mărturisește păcatul și se lasă de el (1 Ioan 1:9).

Din fire, omul este egoist; chiar și cel considerat bun de către alții găsește repede limite în a arăta milă și îngăduință pentru cel care este în nevoie sau care i-a greșit. Ca să poți face această lucrare - izbăvirea celor târați la moarte - ai nevoie de dragostea care este turnată în inimi prin Duhul Sfânt; altfel, prețul acestei chemări ți se va părea prea mare. Izbăvirea celui târat la moarte dovedește dacă avem sau nu avem acest fel de dragoste, rezumându-ne doar la o dragoste firească, foarte limitată. Dacă studiezi cuvântul Scripturii, ajungi să nu te îndoiești de dragostea lui Dumnezeu, iar prin ascultare de El, în ceea ce privește slujba de a-i vesti calea spre viață celui târat la moarte, dovedim și noi că îl iubim pe Dumnezeu. Un astfel de mesaj parcă ne provoacă,

spunându-ne din partea Domnului: "Eu te iubesc, dar tu mă iubești? Eu am avut milă de tine, dar tu ai milă de altul? Eu te iubesc, dar tu ascuți de Mine?". Iubirea de Dumnezeu este prezentată ca prim concept de către Lege (Deuteronom 5:6; Matei 22:37) și această iubire va fi testată, așa cum a fost testat Avraam (Genesa 22). Dacă, cercetându-te, afli că ai pierdut această iubire de Dumnezeu, dovedită prin ascultare, având milă de altul, întoarce-te la locul unde El a deschis pentru prima dată cerul pentru tine, ca să te primească în familia Sa, așa cum Iacov s-a reîntors la Betel, unde L-a cunoscut pentru prima dată pe Dumnezeu în mod personal. La fel ca Iacov, pentru a merge în acest loc, adică pentru a avea o iubire cel puțin la fel ca dragostea dintâi, trebuie să-ți cureți viața de orice te poate întina, lepădând idolii care sunt în rivalitate cu Dumnezeu pentru dragostea ta, apoi, ca parte din Biserica lui Dumnezeu, ca parte din Trupul Lui, fă tot ce poți pentru ca și alții care sunt târați la moarte, cum ai fost tu odată, să fie scăpați.

Adevărata Biserică a lui Dumnezeu are ca prioritate slujba de a propovădui Evanghelia în toată lumea, începând cu vecinul, cu colegul și până la capătul pământului. Adevărații copii ai Domnului privesc cu seriozitate această slujbă care le-a fost mandatată de Domnul Isus. Ascultarea sau neascultarea acestei porunci îi desparte pe copiii ascultători ai Domnului de cei care nu sunt ascultători. Primii creștini au primit și acceptat această slujbă ca pe o datorie de care mulți dintre ei s-au achitat cu cinste, indiferent cât i-a costat. Este nevoie de astfel de oameni și astăzi. Pentru o asemenea slujbă, într-o vreme când oamenii sunt lipsiți chiar și de dragostea firească (2 Timotei 3:3; Romani 1:31), este nevoie de oameni cumpătați, fideli regelui Isus, care cunosc și trăiesc Cuvântul, care numesc păcatul "păcat", care apără adevărul și iubesc sufletele oamenilor, căutând să-i scape pe cei condamnați la moarte. Din cuvintele Domnului Isus reiese că lucrătorii care nu fac pagubă în via Lui, ci lucrează cu folos, sunt puțini: "...Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii!" (Luca 10:2).

Celui târat la moarte de păcatele lui neiertate trebuie să i se spună că, în cazul în care vrea, poate fi schimbat, poate fi iertat de orice păcat, poate primi un început nou, care îl poate duce în împărăția lui Dumnezeu. Așa cum Izabelei i s-a dat timp de pocăință, orice păcătos trebuie să știe că are un timp limitat pentru a accepta oferta făcută de Dumnezeu. Știm că nu prea îi putem ajuta pe cei care nu vor să fie ajutați și conduși la Cel care dă iertarea, putem totuși să ne rugăm pentru ei și, fiind lumină prin viața noastră, putem continua să le vestim Evanghelia.

Dacă la vestirea făcută de prorocul Iona, li s-ar fi spus tuturor ninivenilor, adunați într-o sală uriașă: "Cel păcătos să stea în picioare", toți s-ar fi ridicat, deoarece știm că, de la mic la mare, toți s-au smerit înaintea lui Dumnezeu și au primit vestirea lui Iona ca fiind transmisă din partea unui Dumnezeu viu. Acea generație a fost cruțată de la nimicire. Acei niniveni, în urma auzirii vestirii lui Iona, au căutat, sperați, o scăpare, și s-au dovedit a fi gata să-și schimbe căile, chiar dacă, temporar, în cazul lor, numai pentru a primi îndurarea lui Dumnezeu. Într-o situație asemănătoare, dacă oamenii nemântuiți de astăzi s-ar afla într-o sală mare, când li s-ar pune aceeași întrebare, nu mulți s-ar ridica în picioare, recunoscând că sunt vinovați. Ca să primești ce are Dumnezeu să-ți dea, trebuie nu doar să îți dorești ca pe ceva care ți se pare că ți-ar fi de folos, ci trebuie să fii disperat să scapi de vina păcatului. Majoritatea dintre noi am avut experiența de a intra într-o sală de mese, precum o cantină mare sau un restaurant, și să constatăm că nu mai sunt mese libere, iar apoi, de undeva, să se ridice o mână și o față zâmbitoare să strige: "Vino aici! Este loc la masa mea!" Privind la evenimentele zguduitoare, fără precedent, care vor urma, în curând, în lumea noastră și chiar și în cea spirituală, când se pare că nu este loc de odihnă pentru sufletul tău, Dumnezeu îți spune și ție, așa cum i-a spus odată lui Moise: "Iată un loc lângă Mine!" (Exodul 33:21). Ai fi onorat să fii chemat să stai lângă un guvernator sau un președinte de stat. Dar dacă ai fi invitat de Creator la cinstea de a sta lângă El? Nu există nicio

ofertă mai bună. Când alegi să accepți oferta Lui de împăcare prin pocăință, ajungi să fii în deplină siguranță, orice s-ar întâmpla în Univers. Când alegi să stai în locul unde El te invită, vezi mai bine cine ești tu și cine este El. Dacă, la fel ca Moise, care a "căpătat trecere" înaintea Domnului, alegi să stai în locul sigur de lângă Dumnezeu, ajungi să știi cu adevărat cine ești tu pentru El și cine este El pentru tine. Oferta aceasta nu a fost doar pentru Moise. În Noul Testament, Domnul Isus o repetă, și nu doar unui om, ci tuturor celor care vor birui, păstrându-și haina sufletului curată: "Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie" (Apocalipsa 3:21).

Oferta de a sta lângă El este extraordinară, dar poate unii se întreabă cum pot ajunge de la moarte în acel loc, cu Dumnezeu. Calea spre acel loc este pocăința. El, care este "minunat în sfințenie, bogat în fapte de laudă și făcător de minuni" (Exodul 15:11), nu poate privi fărădelegea (Habacuc 1:13). Este nevoie ca omul să se pocăiască, iar "...prin spălarea nașterii din nou și înnoirea făcută de Duhul Sfânt" (Tit 3:5) să devină curat. Meritul în care suntem iertați este sângele Domnului Isus, jertfit pentru păcătoși la Golgota, fără de care nu există iertare. Dumnezeu ne spune să ne spălăm și să ne curățim conformându-ne Cuvântului Scripturii. "Spălați-vă deci și curățiți-vă!" (Isaia 1:16), "Curățește-ți inima de rău, Ierusalime, ca să fii mântuit" (Ieremia 4:14).

Dumnezeu ne cheamă la El așa cum suntem, cu poverile pe care le purtăm în suflet, pentru ca apoi, când ne descărcăm sufletul înaintea Lui, El să ne învețe și să ne sfătuiască. Pocăința este un început nou cu Dumnezeu, cu o identitate nouă și cu o destinație schimbată (vezi Efeseni 2:19). A te pocăi cu o pocăință care se vede și luminează în jur nu înseamnă doar a rupe buruienile păcatului, ci înseamnă a fi mereu preocupat de stârpirea lor din rădăcini, pentru ca apoi, roadele pe care vrea Dumnezeu să le vadă în noi, să poată crește cu ajutorul Duhului Sfânt. Omenirea, pentru care Dumnezeu a dat atât de mult, Îl prețuiește atât de

puțin pe El, care-i izbăvește pe cei condamnați la moarte. Cum va fi în cazul tău? Moartea fizică nu va marca încetarea existenței tale. Vino la Hristos printr-o pocăință sinceră, fă legământ cu El prin botez și apoi, în ascultare de Cuvânt, lucrează la mântuirea altora, pentru ca, într-o zi, să fii numit "rob bun și credincios" și să intri în bucuria Stăpânului tău.

Amin

AFIRMAȚII BIBLICE REFERITOARE LA NECESITATEA MÂNTUIRII

1. Toți oamenii sunt păcătoși, fără nicio excepție

„Nu este niciun om neprihănit, niciunul măcar... Nu este niciunul care să facă binele, niciunul măcar... Căci toți au păcătuit, și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu“ (Romani 3:10, 12, 23). „Iată că sunt născut în nelegiuire, și în păcat m-a zămislit mama mea“ (Psalmul 51:5). **Pentru că toți ne-am născut cu o natură păcătoasă, toți suntem păcătoși, indiferent câte păcate am comis.**

2. Consecințele păcatului sunt nefaste și veșnice

„...plata păcatului este moartea“ (Romani 6:23). Nu doar moartea fizică, ci moartea a doua, adică iadul. „Iazul de foc este moartea a doua. Oricine n-a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc“ (Apocalipsa 20:14-15). **Este o imagine sumbră și înfiorătoare, dar afirmată cu tărie de Dumnezeu în Cuvântul Său.**

3. Există, însă, o speranță vie pentru orice păcătos, în meritele jertfei Domnului Isus Hristos

„Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi“ (Romani 5:8). „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică... Cine crede în Fiul, are viața veșnică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el“ (Ioan 3:16, 36). **Aceasta este șansa uriașă, oferta harului lui Dumnezeu adresată fiecărui om, oricât de păcătos ar fi el.**

4. Orice om primește mântuirea prin credința în Isus Hristos

„Dumnezeu ne-a dat viața veșnică, și aceasta este în Fiul Său.

Cine are pe Fiul, are viață; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viață. V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viața veșnică“ (1 Ioan 5:11-13). „Căci tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu“ (Ioan 1:12). „Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn, și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit“ (Romani 10:9). **Poți fi iertat de toate păcatele tale și mântuit, chiar acum, chemându-L pe Domnul Isus în inima ta cu credință, prin rugăciune:**

Doamne, Dumnezeule, recunosc înaintea Ta că sunt păcătos, că Te-am întristat mult cu păcatele mele și eram condamnat la osânda veșnică. Îți mulțumesc, Doamne, pentru că m-ai iubit așa de mult, încât ai dat pe Fiul Tău să moară în locul meu, pentru a-mi oferi iertarea de păcate și viața veșnică. Mă pocăiesc de toate păcatele mele și îmi exprim decizia de a mă întoarce cu adevărat la Tine.

Mărturisesc deschis credința mea deplină în jertfa Ta sfântă, Doamne Isuse, și decizia mea fermă de a Te primi chiar acum în inima mea ca Mântuitorul meu personal și Domnul vieții mele. Doamne Isuse, intră în inima mea, iartă-mi toate păcatele și schimbă-mi viața.

Începând de astăzi doresc să-mi subordonez viața voii Tale sfinte și să trăiesc în ascultare deplină de Tine, Domnul și Mântuitorul meu. Îți mulțumesc Isuse că m-ai mântuit! Amin.

Confirm hotărârea mea prin semnătură:

Numele _____

Data _____

Dacă ai făcut rugăciunea cu sinceritate și credință deplină în jertfa Domnului Isus, acum tu ești mântuit. Dumnezeu te asigură că:

1. Păcatele tale sunt iertate (1 Ioan 1:8-9);
2. Tu ai acum viață veșnică (1 Ioan 5:11-13);
3. Acum ești un copil al lui Dumnezeu în familia Sa (Ioan 1:12);
4. Ești moștenitor al slavei Sale eterne (Romani 8:17);
5. El îți garantează siguranța mântuirii tale (Ioan 10:28).

Pentru întreținerea părtășiei tale cu Dumnezeu:

- Citește Cuvântul Său în fiecare zi și meditează la el;
- Dezvoltă zilnic o viață de părtășie cu Dumnezeu prin rugăciune;
- Caută părtășia copiilor lui Dumnezeu într-o biserică unde se practică rugăciunea și predicarea Evangheliei, pentru a putea crește în credință și a dezvolta părtășia cu Dumnezeu și biserica Sa.

Acum, dacă ai primit iertarea lui Dumnezeu și mântuirea, vei dori ca și altul să fie mântuit.

După ce ai citit această carte dă-o și altuia, care nu a găsit încă mântuirea în Domnul Isus Hristos, să o citească și să ajungă la cunoștința ofertei de iertare a lui Dumnezeu prin Domnul Isus.

Ne bucurăm că ai ajuns la finalul acestei cărți.

Dacă în urma citirii celor 52 de mesaje dorești să cunoști mai multe despre umblarea cu Domnul, să te apropii mai mult de Dumnezeu sau să-ți închini viața și inima lui Hristos, să începi să Îl urmezi pe Domnul, scrie-ne pe adresa de mai jos. Vom fi bucuroși să te susținem în rugăciune și să te ajutăm în dezvoltarea relației tale cu Hristos.

Societatea Penticostală de Misiune Creștină din România

C.P. 264

410610 Oradea

Tel: 0259-436 841

E-mail: spmcr@rdslink.ro

